

de Rion
and
the innocent souls

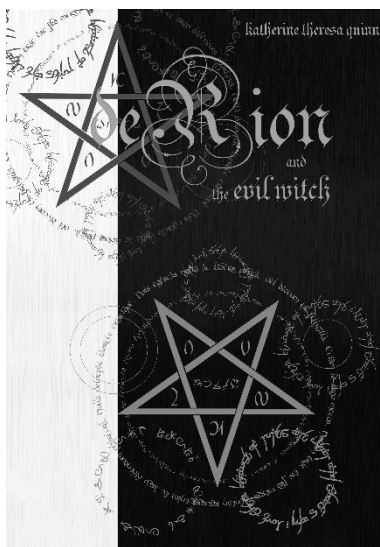
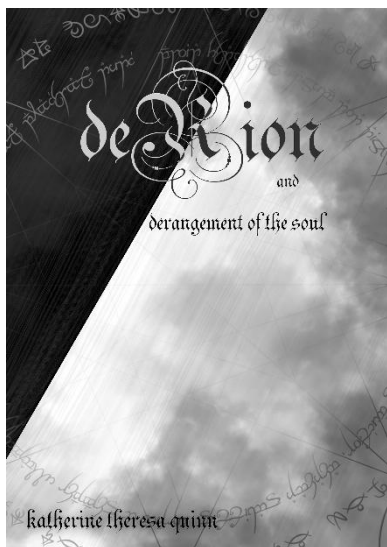
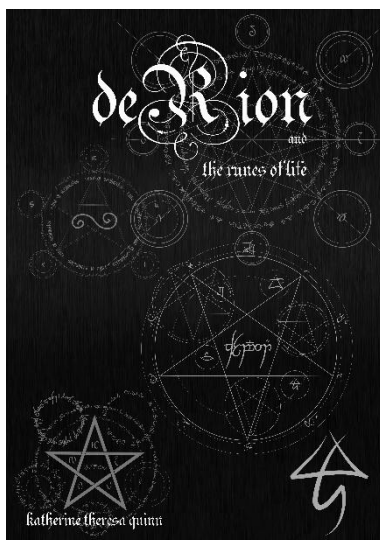
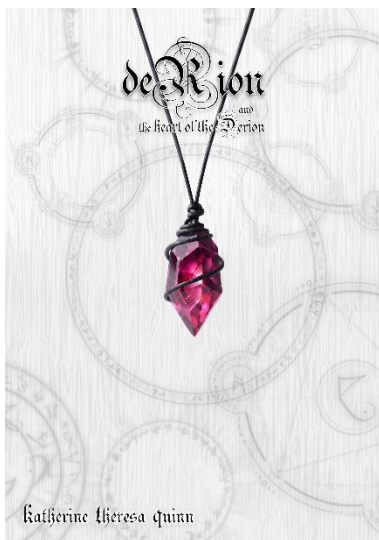
Katherine Theresa Quinn

de Rion and

the innocent souls

knihá 1.

katherine theresa quinn

de Rion

Dnes je pro mě velký a významný den – konečně nastupuji na deRionský institut jako studentka magie. Já Ayawai Heartová. Jsem čarodějka a v naší rodině ještě nijak nevýznamná, ale určitě se to až dostuduji změni. Musí. Heartovic linie totiž končí u mě. A vzhledem k tomu, že naše rodinná historie je velmi rozsáhlá a patříme k nejznámějším v našem světě, musím takovou pověst opatrovat.

Naštěstí mě magie fascinuje a ráda se jí učím kdykoli to jen jde. I ve volném čase. Strašně ráda čtu. Už jsem snad přečetla všechno, co se dá přečíst. Spolužáci o mě říkají, že jsem šprtka, ale to nejsem. Jen se ráda seberealizuji. Považuji to za důležité, protože v našem světě je to potřeba.

Derion je plný čistokrevných kouzelníků zvaných derioni. To jsem například i já. Jsme čistokrevní kouzelníci narození tady v Derionu. To znamená, že máme předky taky deriony.

No a potom jsou tu rioni. Většinou čarodějové z lidského světa, kteří mají smíšený původ. Musí mít někde v rodině alespoň jednoho deriona. Spoustu z nich mají už jen rionské předky. Rioni se často míchají s lidmi. Což derioni nedělají. Zřídka se míchají s riony.

Mezi riony a deriony je jeden hlavní rozdíl. Rioni na rozdíl od nás znají svět tam venku. Zato my derioni, jsme nikdy neviděli nekouzelný svět a známe ho tedy víceméně pouze z vyprávění. Říkám víceméně, protože každý derion se minimálně jednou za život podívá do lidského světa.

Zamilovat se do smrtelníka pro deriony bylo velmi riskantní a tvrdě se za to trestalo. Alespoň kdysi. Ted' už byly tresty mírnější. I když stále strašlivé. Třeba vymazání paměti, zbavení kouzelné moci, nebo dokonce vykázání z kouzelného světa a zbavení toho dotyčného v pozdějším věku jeho nesmrtelnosti. Taky tací byli později i terčem všelijakých útoků ze stran rodiny.

To všechno, abychom uchránili náš kouzelný svět a eliminovali tak počet nečistokrevných kouzelníků. Všichni derioni měli proto vstup do lidské říše přísně zakázaný, alespoň do jejich plnoletosti, což je 25 let. Podmínka neplatila pro 8. ročník, kdy jsou praxe v lidském světě dokonce povinné.

Za porušení těchto pravidel, hrozilo doživotní vyloučení ze školy ne jenom z té jedné školy, ale naprostý zákaz vzdělávání dotyčného magií. A to žádný čaroděj nechtěl riskovat, protože kouzelnické vzdělání bylo pro deriony velmi váženým posláním.

Co se týče výuky, v prvním ročníku se učí jen pár základních obranných kouzel, praktických kouzel a srandiček. Míchání nápojů lásky, elixíry štěstí, hodiny létání, učení se komunikovat s magickými tvory a další procvičování náročnějších kouzel a lektvarů.

Takhle se to stupňuje až do pátého ročníku, kdy to už začíná být zajímavější. Setkáme se s černou magií, s vytvářením portálů a ovládáním živlů.

V posledním ročníku se už učí ovládání psychiky, kouzla zasahující do lidského těla a jeho ovlivnění a ostatní nebezpečné věci. Některá kouzla se učí tedy pouze teoreticky, kvůli bezpečnosti. Já osobně se těším na 5. ročník, protože to teprve začíná ta pravá magie.

Tuto školu jsem si vybrala, protože se zde nezachází s riony jako se sluhy, ale jako s přiměřeně rovnocennými kouzelníky, což jinde v Derionu nebývá zvykem. Vlastně moc nechápu tento druh rasismu, ale bohužel jako derionka jsem k tomu tak trochu od dětství vedena. Rioné mají být vždy podřízení derionům, bývají jejich sloužícími – spřízněnci. Což znamená jejich pravýma rukama v magii i v životě.

Jak jsem první čarodějkou z naší rodiny, která už v patnácti letech zná velmi pokročilá kouzla, a to nejen proto, že se ráda učím, ale i proto, že jsem vlastně úplně sama, a tak nějak jsem se musela naučit se o sebe postarat.

Moji rodiče zemřeli, když mi bylo šest let. Tedy nevím jak táta, ale matka určitě zemřela. Předpokládám, že i otec, protože jsem ho od smrti své matky neviděla. Moje ostatní příbuzní tragicky zahynuli v kouzelnické válce v roce 1953, takže jsem je nikdy nestihla poznat.

Když zemřela má matka, došlo mi, že nejspíš půjdu do sirotčince pokud s tím něco neudělám. Takže jen díky mému kouzelnickému nadání, jsem to obešla. Ano, od šesti let žiji sama se svými knihami a kouzly. Trochu jsem obcházela pravidla, abych mohla žít „normálně“.

Procházela jsem ročníky základní kouzelnické školy a nepředstavitelně jsem se těšila na dnešní den, až budu moct legálně používat ta opravdová kouzla a konečně žít jako ostatní a nejen ve svém vlastním stínu.

Seděla jsem na koštěti před hlavními dveřmi svého skromného příbytku zhruba tak půl metru nad zemí. Vpředu zavěšenou tašku, vzadu přivázané učebnice magie a na sobě černý plášť s kapucí s rudým lemováním (derionský plášť).

Vykouzčila jsem kolem sebe takovou neviditelnou bublinu, která kolem mě měla udržovat pokojovou teplotu po celou dobu letu, protože tam nahoře trochu fouká. Přeci bych dobrovolně nenastydla.

Jsem totiž zastaralý typ čarodějnice – hodně tradiční, a i když je létání na koštěti to největší klišé a já se hrozně bojím výšek, dala jsem přednost tomuto typu dopravního prostředku před létáním na dracích, nebo více nebezpečných bestiích, které ještě ke všemu plivou třeba jiskry, nebo žíravinu.

Ačkoli moji spolužáci osedlávali spoustu druhů nejrůznějších tvorů. Přilétali, nebo přijížděli například na wergonech, což je druh draků. Já se wergonů nepředstavitelně bojím, mají ostré zuby a plivou oheň. Už jsem říkala, že se bojím i ohně? Zato koště už jsem měla vyzkoušené.

A tak jsem sebrala odvalu, odrazila jsem se od země a vypravila jsem se rovnou do své nové školy. Let byl celkem příjemný, po cestě jsem neměla žádnou dopravní

nehodu s žádným ptákem, a dokonce jsem nepotkala žádného wergona. A když už jsem kroužila nad školou, všimla jsem si velkého množství na mě zírajících studentů, kteří pomalu přistávali na svých obludách.

Zírali na mě zřejmě proto, že jsem byla jediná čarodějnice na koštěti. Což podle mě viděli prvně v životě. Ani jejich babičky už nepoužívaly koště, a to je co říct. No taky na mě zírali i rioné (ti se šedým lemováním), kteří se do Derionu dostali přes portál.

Začala jsem pomalu přistávat a těsně nad zemí školních pozemků, jsem ladně položila svou nožku na trávnik a kouzlem jsem si přičarovala učebnice z tašky rovnou do rukou.

Slezla jsem dolů a lusknutím prstu jsem nechala své koště zmizet, jak bylo u derionů ve zvyku. Všichni rionští studenti mi tleskali. Stála jsem na tom místě, na kterém jsem přistála před pár vteřinami a pozorovala jsem školu i své budoucí spolužáky, kteří si zkoušeli zřejmě svá první kouzla.

Snažili se vyčarovat si palačinku a řešili, proč si místo vaření nemůžou jídlo vyčarovat. Bylo to proto, že vyčarované jídlo je sice chutné, ale nenasytí.

Po mé pravici stáli třetíci. Tři chlapci a jedna dívka. Zнала jsem dva z nich. Jeden se jmenoval Earthan Depraise a byl to můj soused. Možná si na mě moc nepamatuje, protože jsme se dlouho neviděli. Nechodila jsem nikomu moc na oči. Nejspíš si museli myslet, že jsem se kdysi i s rodiči propadla do země.

Ten druhý, koho jsem znala byl Wade Shadowwalker. Neznala jsem ho tak dobře jako Earthana, ale věděla jsem o něm. Měl havraní vlasy a modrou krev. Jeho rodina byla ještě známější než moje.

Toho blondáka neznám. Všichni tři pozorovali prváky. Tedy spíš prvačky a pořád se něčemu smáli. Řekla bych, že to budou místní hvězdy, protože se tvářili, jako by jim ta škola snad patřila. A taky byli velmi pohlední. Až moc.

Ten blondatý měl takovou rebelskou tvářičku. A ten černovlasý Wade Shadowwalker měl taky rebelskou tvářičku, ale trochu v jiném smyslu. Nebyl tak roztomile atraktivní, spíš víc sexy. Taky v ruce držel zapálenou cigaretu. A na paži měl přes svůj derionský plášť uvázanou fialovo-zlatou stuhu. Což znamenalo, že byl Zlatým Studentem.

Každý ročník má jednoho Zlatého Studenta. Je to ten, který měl nejlepší výsledky v rozřazovacím testu v prvním ročníku. To mě teprve čeká. Zrovna tenhle ale nevypadal na šprta. Vypadal jako poškolák. Jako ten, ze kterého jsou pať všechny dívky. Ale z nějakého důvodu ten blondák měl větší drive. Už kolem nich prošlo asi dvacet dívek z různých ročníků a většina z nich jako prvního pozdravila právě jeho. Dokonce ho některé i objaly.

Ta dívka, která za nimi stála aniž by si jí ti floutci všímali působila nervózně. Měla dlouhé hnědé vlasy a sem tam si s tím černovlasým Zlatým Studentem vyměňovala pohledy. Byly to zvláštní pohledy jen co je pravda. Zdálo se mi, že tou dívkou pohrdá. No a ona, že je do něj zaláskovaná.

Ten blondák zase komentoval prvačky, našťestí mě si ještě nevšiml. A Earthan byl spíš takový ten s největšími svaly. Arogantní, namyšlený, tupý a neviditelná. To je mi tedy partička.

„Hele,“ řekl Wade a drknul loktem do blondáka, aby se podíval – na mě. Takže jsem nebyla tak nenápadná, jak jsem doufala. Úplně ve mně hrklo, když se na mě upřely všechny ty oči.

„Má koště?“ komentoval ten blondák a pak se oba rozesmáli. *Bezva*. Protočila jsem panenkami a mířila si to s davem do školy.

Bylo nádherné procházet těmi obrovskými zlatými branami. Ten pocit, který jsem cítila v břiše jsem do této chvíle ještě nepocítila. Na zdech dlouhých kamenných chodeb, visely obrazy slavných čarodějek a čarodějů ve zlatých rámech. Po zemi se linuly dlouhé perské koberce, které vedly až k točitým věžním schodištím. A ty opravdu vysoké stropy přidržovaly mohutné opěrné sloupy.

V hale se začali shromažďovat všichni prváci v čele s nějakou ženou, a tak jsem se taky přidala ke skupině. „Jste tady všichni prváci?“ zeptala se ta žena ve středním věku s dlouhými černými vlasy v derionském plášti, vyčarovala papírový seznam studentů a začala číst. Všichni jsme mlčeli, protože jsme z ní byli nervózní.

„Nejprve přečtu derionské studenty, potom budu číst rionské studenty,“ řekla suše. Vždycky přečetla jméno, podívala se do davu a poznamenala si do listu. „Takže slečna Aris Le Woodsová, Cornelia Grailová, Marion Grimsbane, Misty Lavender, Zaleria Grimmová, Tia Darksoullová, Bellatrix Latimerová, Ravyn Blackwoodová, a nakonec slečna Ayawai Heartová,“ řekla a všechny se na mě dívaly, jako bych byla známá.

Potom zase očima přejela po davu studentíků a olízla si své úzké rty. „Tak teď přejdeme k pánům. Pan Darvic Scarletwound, Holden Helion, Wade Whisper, Chay Vixen a poslední pan Niam Serpent,“ přečetla, zase k nám zvedla oči.

„Koukám, že za deriony jste tady všichni. Nyní upozorní rionští studenti a začneme opět u slečen. Stacy Barnesová, Lara Brownová, Emily Rossová, Ava Lewisová, Nathalie Lawsonová, Jamie Hallová a poslední Sára Heavensová,“ přečetla, usmála se a podívala se na Sárku.

„Jsem ráda, že nikdo nechybí. A ještě tedy mužská populace. Pan James Glass, Alex Stone, Samuel Shaw a Eldarn Naxxremis,“ dodala poslední jméno, nakreslila nějakou poznámku do bloku a usmála se na toho posledního klučínu, kterého jmenovala.

Potom se jedna dívka z davu naklonila k hloučku ostatních studentů. „Všimli jste si, že ten rion má jméno deriona? To je ale drzý!“ zmínila a pozorovala toho klučínu z rionských studentů Eldarna.

Ten kluk se mi vážně líbil. Měl husté hnědé vlasy, tmavě hnědé oči a pěkné brýle. Vypadal velmi inteligentně. Když si Eldarn všiml, že se na něho dívám, tak se na mě pousmál. Zvláštní být mezi riony. Taký jsem nikdy žádné mladé riony neviděla. Vypadají všichni tak odlišně od derionů. Mají zvláštní... auru.

Potom mě z toho transu vytrhla ta profesorka. „Takže když jsme tady všichni, já se vám představím. Jmenuji se Quinett Magnoliová a jsem ředitelkou deRionského institutu. Mnohé z vás jsem již viděla, ale i tak. A teď je nejvyšší čas na rozřazovací test.

Zkouška se skládá z teoretické části i z praktické části. Kdo u zkoušky neuspěje alespoň s minimálním počtem bodů, což je 20 z teoretické a 10 z praktické zkoušky, tak bude muset zkusit své štěstí v příštím roce. Ostatní budou podle bodů rozděleni do tří kategorií, a tak to bude po celou dobu vašeho studia tady na deRionském institutu,“ dořekla větu a podívala se na mě, jako bych něco provedla.

„Nejlepší z vás získají fialovou stuhu a budou mít také nejlepší pokoje, nejlépe vybavené společenské místnosti a nejvyšší kapesné. Ti méně úspěšní získají žluté stuh, a nejhorší, ale přesto přijatí stuh modré. Nejlepší student z fialových získá fialovo-zlatou stuhu a bude vůdcem vašeho ročníku – Zlatým Studentem. Bude mít spoustu studijních výhod i o trochu více volného času. Ale má to i nevýhody, protože vás bude ten dotyčný muset srovnat do latě.

Pamatujte, že tyto rozřazovací zkoušky se dělají pouze v tomto ročníku a platí po celých 10 let vašeho studia. Čili nedá se to opravit. Takže se pořádně soustředte a zlomte vaz!“ řekla profesorka a pak odemkla obrovským klíčem obrovské dveře do obrovské místnosti.

Všichni jsme se netrpělivě valili dovnitř. V místnosti byly lavice po dvou a na nich dva kotlíky. „Všichni se posaďte podle kartiček s vašimi jmény ke kotlíkům. Těch si zatím nevšímejte, ty se budou používat až ve druhé části zkoušky.

V lavicích vždy sedí jeden rion a jeden derion. Rionští studenti mají trochu snadnější test, protože nemají vaší kouzelnickou základní školu,“ zmínila a podívala se do davu derionských studentů. „To ale neznamená, že se přes prázdniny nic nenaučili!“ dodala a posadila se špičkou pozadí na učitelskou katedru.

Když jsem po několika sekundovém očním pátrání našla cedulku se svým jménem, posadila jsem se na místo. Kouzlem jsem nechala zmizet své učebnice a tašku přes rameno. Po chvíli se ke mně přisedla stydlivě vyhlížející hnědovlasá rionka s růžovými konečky a dívala se nejistě někam před sebe. Podívala jsem se na cedulku s jejím jménem. *Hm, Sára Heavensová...*

„Nyní vám rozdám testy, máte na to celkem 20 minut. Otázky se týkají základních ochranných kouzel, domácích kouzel, obranných kouzel, a taky správného přiřazení lektvarů k přísadám, ze kterých se vytváří. Nejsou povoleny žádné pomůcky, ani napovídání. Pokud někoho uslyším, bude diskvalifikován on i jeho soused. Tak nebudte sobečtí,“ řekla a já si všimla, že je Sára lehce nervózní, a tak jsem se rozhodla, že jí pomůžu.

„Umím telepatii, budu ti napovídat. Zdáš se mi poněkud zoufalá,“ zašeptala jsem jí přímo do hlavy a ona na mě vykuleně koukala. Umění telepatie totiž zatím znají pouze studenti vyšších ročníků, profesori a já.

„Kývni, jestli souhlasíš,“ ozvala jsem se znovu a Sára přikývla. Mezitím nám kouzlem profesorka rozdala testy, posadila se zpátky na stůl a vykouzila obrovský číselný odpocet na tabuli.

„Začněte,“ řekla a všichni jsme otočili své testy. Hned první otázka byla snadná jako facka.

1. Při ochranných kouzlech je nutné použít ruku, nebo stačí pouze myšlenka?

a) ruka

b) myšlenka

c) ani jedna z uvedených možností není správná. Musíme použít obojí.

Samozřejmě, že se musí použít ruka... co by se jinak v těch myšlenkách muselo odehrát? Sára vypadala, že to ale neví. **„Ruka,“** vpravila jsem jí do hlavy odpověď a soustředila jsem se na další otázku.

2. Kolik známe oficiálních ochranných kouzel?

a) zhruba 274

b) zhruba 150

c) mezi ochranná kouzla řadíme většinu kouzel, takže se to nedá spočítat.

d) ani jedna z uvedených možností není správná.

„274,“ napovídala jsem znovu sousedící rionce, která vypadala, že by se nejraději rozplakala. Takhle jsme pokračovaly až do chvíle, kdy jsem si všimla, že má jiné otázky, ale bylo těžké to přečíst, aniž bych vzbudila pozornost ředitelky, která kolem nás procházela, a hlavně jsem se bála detektoru kouzel. Po pár minutách jsem konečně rozluštila Sárinu otázku a mohla jsem jí poradit.

9. Co vznikne z výluhu z meruňkové pecky a dvou mločích očí?

a) vůbec nic

b) základ pro elixír mládí

c) základ elixíru na suché paty

d) Ježibabí Polévka

„To je chyták! Pamatuj si, že Ježibabí Polévka je vždy z více mločích očí, ale bez meruňkové pecky. Navíc by to nebyl pouze výluh, ale musela bys to nadrtit. A pro elixír na suché paty bys zas potřebovala víc meruňkových pecek, ale taky drť. A k tomu meruňkovou dřeň a pouze jedno mločí oko.“

A taky si pamatuj, že když je meruňková pecka a dvě mločí očí, je téměř jisté, že se něco stane! Tyhle dvě přísady spolu vždy reagují. Takže je správně základ pro elixír mládí za b,“ vysvětlila jsem a pokračovala jsem dál ve svém testu.

Když jsme dokončily tímto stylem naše testy, šly jsme ven, abychom nerušily ostatní. Byly jsme tam zatím samy. Já se postavila ke stěně a Sára si sedla na římsu, která vedla podél stěn.

„Moc ti děkuju, že jsi mi pomohla. Bez tebe bych byla asi ztracená. Připravovala jsem se spíš jen na praktickou část a ještě k tomu špatně. Jestli budeme dělat lektvary, tak asi pojedu domů,“ zmínila sklesle.

„Pokusím se ti pomoci,“ řekla jsem mile a usmála se na ní. Ona mi úsměv oplátila.

„Jsi zlatá. Jsem Sára když tak,“ zmínila a natáhla ke mně svou ruku. Já jsem jí podala svou a potřásly jsme si.

„Jsem Ay. Jen Ay,“ představila jsem se a přisedla si vedle ní na tu římsu. „No a jak se ti tady u nás zatím líbí?“ vyzvíдалa jsem.

„Je to zvláštní. Ale pozitivně zvláštní. Taky tu máte fakt pěkný kluky,“ prohodila a já se lehce pousmála.

„To vy máte taky hezké kluky. Vlastně jsem dnes prvně viděla mladé riony. Za celý život jsem se s nimi nesetkala,“ zmínila jsem a ona se na mě tak podívala.

„Už sis tady někoho všimla? Takhle brzo? Teda, to jsem spíš čekala od sebe, ale jak je vidno, nejsem jedinej blázen,“ dodala a zahihňala se.

„No... myslím, že na kluky mám ještě času dost. Jsem tu hlavně kvůli vzdělání, že? Ale ano, už jsem si pár těch pohlednějších stačila prohlédnout. Jeden z nich je dokonce i z naší třídy,“ odpověděla jsem. Sára vytréštila oči.

„Neke, kdo?“ vyzvíдалa. Já se jen tak pousmála a podívala se jí do očí. Měla je hezky modré.

„Eldarn. Je vcelku pohledný a pravděpodobně i inteligentní,“ přiznala jsem. Ona se rozesmála, což mě zaskočilo.

„Tenhle šprt? Tak ten se mi teda vůbec nelíbí. Ale aspoň si nepolezeme do zelí, což je pro přátelství fajn,“ objasnila. Na to jsem tedy nijak nereagovala.

„No a tobě se líbí někdo?“ vyzvíдалa jsem. Ona se zamyslela.

„To by byl seznam. Ještě nikoho neznám jménem, takže se to těžko popisuje, ale jo. U brány jsem viděla partičku. Mezi nima byl jeden svalouš. Jmenuje se Earthan Depraise. Ten je moc pěkej. Zná ho z kouzelnických závodů na wergonech. Mám doma jeho plakát. Už ani nevím, kde jsem k němu přišla. Víc o tom, jak to v Derionu chodí ale nevím.

Myslela jsem, že je to největší kus, dokud jsem neviděla jeho kámoše. Jeden hezčí než druhý. Jo a z naší třídy je pěkej ten tmavovlasý derion, co seděl přes uličku vedle tebe. Wade myslím, že se jmenuje. Wade Whisper,“ vyprávěla nadšeně.

Já nakrčila nos. „Ten? Není ošklivý, ale není to můj typ. A co se týče těch kamarádů Earthana, tak těch jsem si taky všimla,“ odpověděla jsem neutrálně.

„A?“ vyzvíдалa se zaujetím v očích.

„A nic. Vypadají dobře, ale to je nejspíš tak všechno. Zdáli se mi jako dost nevychovaní pubertáci. Taky si o mě pořád něco šuškali a nebylo mi to zrovna nejpříjemnější. Posmívali se mému koštěti,“ objasnila jsem a Sára vyprskla smíchy.

„To jsi ty, ta co přiletěla na koštěti? No panečku, já se znám s místní legendou. Ne, promiň. Mě to náhodou přijde hustý,“ dodala. Já protočila panenkami.

„Nejspíš ti jako rionce připadá všechno husté, takže nevím, jestli to mám brát jako kompliment, nebo ne,“ opáčila jsem. Ona se zasmála a přikývla.

„Jako kompliment samozřejmě,“ řekla a v tom se otevřely dveře a nahrnuli se k nám další studenti, kteří dokončili test. Byl mezi nimi i Eldarn, Wade Whisper a nějaké dvě dívky.

„Viděla jsem Wada s Darrenem u brány. Takže jsme přece jenom na správný škole,“ zmínila Aris nadšeně. Její rionská kamarádka přikývla. Potom se k nim přidal ten derion Wade Whisper.

„Jsem Wade, čauky. Vy se znáte z dřívějška?“ vyzvídal. Byl evidentně hodně společenský. My se Sárou jsme jen poslouchaly, aby nám případně nic neuniklo.

Aris se na Wada usmála. „Jo, Stacy je sestřenice mojí kamarádky, která se mnou chodila na základku,“ odpověděla. Wade se na ní tak díval.

„Počkej, ty jsi ta Aris, co měla tady tu roztomilou pihu,“ prohlásil jako by si teď něco uvědomil a ukázal si prstem na horní ret. Aris protočila panenkami.

„Jo, ale už jí nemám. Byla hnusná a kazila mi image,“ objasnila. Wade se zaculil a přikývl.

„Mě se líbila náhodou,“ dodal. Aris se jen zakřenila a nereagovala na Wadovu poznámku. My se Sárou jsme si vyměnily pohledy. Z jejich konverzace bylo patrné, že se nějak znali. Nejspíš Aris s Wadem spolu chodili na stejnou základku.

„No a jak jako víš o tom, že jsem měla tu pihu?“ vyzvídala po chvilce, co si Wada prohlížela od hlavy až k patě. Wade se jen zubil a čekal, až to Aris trkne. „Ježiš už vím. Ty jsi chodil do Céčka k podivínům,“ vypadlo z ní po chvilce. Wadovi spadl úsměv a my se Sárou jsme si opět vyměnily pohledy.

„No dovol, na Céčku nebylo nic podivínského,“ opáčil lehce dotčeně. Já potlačila úsměv. „A ty jsi taky nebyla zrovna ve své nejlepší formě. Co si tak pamatuju, běhala jsi pořád za Darrenem a Wadem Shadowwalkerem, ale marně. Ani si tě nevšiml. Myslíš, že teď budeš mít víc štěstí?“ rýpnul si.

Aris nakrčila nos. „Jenom žárliš, že o tebe by si žádná ani kolo neopřela,“ prskla na něj, chytla Stacy za rukáv a odtáhla jí na druhou stranu chodby. Ta se na Wada empaticky podívala a usmála se na něj. Wade jí úsměv opětoval a pak se stáhnul.

„Já bych si o tebe kolo opřela,“ prohlásila Sára z ničeho nic a přiskočila k Wadovi jako hravé štěně. „Jsem Sára, mimochodem,“ oznámila mu a podala mu ruku. Wade jí s ní potřásl a usmál se.

„Wade... Whisper,“ zamumlal. Nejspíš se obával, aby si ho s někým nespletla, čarodějů se jménem Wade bylo v Derionu požehnaně. To už jsme si všimly, že? Wade Whisper z našeho ročníku a Wade Shadowwalker ze třetíku.

„To je od tebe moc milý...“ pokračoval.

„Tohle bude ještě dlouhý den,“ zašeptala jsem si pro sebe a koukla na Eldarna, který tam jen stál v rohu a snažil se být naprosto neutrální. Hned jsem ale uhnula očima, když se na mě podíval. No, to introvertství se u nás asi nezapře.

U ostatních studentů vyšších ročníků se nevyučovalo. Měli první den klid na to, aby se zapsali do mimoškolních aktivit a povinných volitelných předmětů. Taky, aby se pozdravili s ostatními spolužáky, se kterými se celé prázdniny neviděli a já nevím, třeba si i vybalili.

Ti tři třetřáci, o kterých jsem mluvila předtím byli shodou okolností ti, o kterých se teď bavila Aris se Stacy a s Wadem Whisperem. Pochopila jsem z jejich rozhovoru, že společně chodili na stejnou základní školu pro deriony a že tam byli oba objektem jejího zájmu. Hlavně tedy Darren. Nejspíš to bude ten populární blondák.

„Kam se запиšeš letos?“ zeptal se Wade Shadowwalker Darrena, zatímco pečlivě studoval nástěnku s výběrem kroužků a povinných volitelných předmětů. Ten jen pokrčil rameny a taky se na ní podíval.

„U vás dvou je to jasný, ty si vybereš fyzikální olympiádu, šprte,“ odpověděl Darren zírājíc na Wada Shadowwalkera. Pak se jen přehoupl očima na Earthana. „A ty zas na tělák,“ dodal, a pak zahlídnul předmět s názvem *Umění Runomaleb* a úplně ho to zarazilo.

„Hm, a máme vítěze,“ prohlásil Wade s úsměvem, když si všiml, na co Darren tak upřeně zírā. Ten hned popadl pero a obohatil seznam svým nádherně krasopisně napsaným jménem – *Darren Payne*.

„Kam myslíte, že se запиše ta bloncka s tím koštětem?“ zeptal se Darren hned jak podal pero Earthanovi.

Wade se pousmál a pokrčil rameny. „Tě nějak zaujala. Že by láska na první pohled?“ dobíral si ho Wade a štípnul ho z legrace dvěma prsty zezadu do krku.

Darren se jen ohnal. „Ani náhodou,“ prsknul na něj a vykročil do dlouhé kamenné chodby. Wade ho pořád ještě s úsměvem následoval, zatímco Earthan ještě dopisoval své jméno na nástěnku k tělesné výchově.

„Všimli jste si taky Aris mezi prvačkama?“ zmínil Earthan hned, jak je oba dohnal. „Měla kratší sukni než ostatní,“ dodal. Byla hezká, ale nelíbila se mi její povaha. Nicméně chápu, že to asi není pro penis moc důležité.

Wade jen protočil panenkami. „Slípka. Naprosto průměrná,“ řekl bez zájmu a Earthan přikývl.

„Možná, ale vypadá povolně. Co, Darrene? Už bys to mohl prubnout, jsi ve třetřáku, kámo,“ prohlásil.

Wade vyprsknul smíchy na účet svého ještě nezkušeného kamaráda a Darren na ně na oba hodil vražedný pohled. „A jak to mám jako asi udělat? Mám za ní přijít a říct, nechceš si trochu užít? Se mnou? Asi ne, co?“ řekl trochu jedovatě.

Wade mu dal ruku kolem ramen. „Budou závody, brácho. A když vyhraješ medaili, budeš obklopenej holkama a budeš si moct vybrat,“ zmínil a pak se přehoupl očima k Earthanovi. „Když tě ovšem tenhle ten nechā vyhrāt,“ dodal a nastavil Earthanovi ruku, aby si s ním plācl.

Earthan si s ním plácl a Darren protočil panenkami. „Haha, nejsem úplně marnej, náhodou už jsem s holkou něco měl,“ hájil se. Oba jeho kamarádi se jen hihňali. Pak s tím ale brzy přestali a Wade se toho zase chopil.

„Proti tomu by byl i pozdrav hříšnej, kámo,“ prohlásil pak. Darren to už raději nekomentoval. „Potřebuješ opravdovej kontakt, ne jenom výměnu slin,“ objasnil.

Darren se na Wada nasupeně podíval. „Nebyla to jenom výměna slin, idiote,“ prsknul, ale stejně sklidil zase malý výsměch.

„Dobře, tak ne. Určitě to byl parádní vodvaz,“ pokračoval Wade ironicky.

„Já vím, kdo by si dal říct,“ prohlásil Earthan z ničeho nic. Oba se na něj prudce otočili.

„Kdo?“ řekli jednohlasně. Kluci v určitých fázích jejich života jsou vážně zoufalci. Ale to nejsou dámy taky.

Earthan se pousmál a pohledem naznačil jejich spolužačku, která šla nenápadně za nimi, hned po tom, co se taky někam zapsala u nástěnky.

Darren se na Earthana podíval jak na idiota. „Tahle? Proč myslíš, že by si dala tak snadno říct?“ vyzvídal.

Wade se za Alyssou ohlídl. Jejich oči se na chvílku střetly. Potom se ale otočil zpátky. „Na tu zapomeň, ještě bys od ní něco chytl. Slyšel jsem, že pár týpků už obskočila,“ prohlásil Wade tak, aby ho neslyšela.

Darren přikývl. Cokoli řekl Wade pro něj bylo relativně svaté. Aspoň co se týkalo jeho názorů na ženy a sex. A vlastně i co se týkalo magie a fyziky.

My jsme se zase po té krátké přestávce vrátili zpátky do třídy. Teď jsme měli pro změnu absolvovat praktickou zkoušku.

„Takže teoretickou zkoušku máte hotovou a teď už zbývá jen praktická. Podle kotlíků jste zřejmě uhodli, že půjde o lektvar, nebo elixír. Můžete vytvořit i mast. Nejsou povoleny žádné jedy! Tady na tom stole najdete všechny potřebné přísady,“ řekla ředitelka a vykouznila hromadu různých travin a bylin, prášků a pařátků, očí a nožiček, slizu a slin, střev i vod, ovocí, a tak dále.

„Bude se hodnotit provedení, chuť, barva, samozřejmě funkce. A pozor, i doba účinku. V podstatě se dají nachytat body úplně na všem, ale také ztratit. Za složitější bude víc bodů, ale upozorňuji vás, že pokud si vyberete složitý lektvar a zkazíte ho, o to víc bodů se vám odečte. Opět žádné napovídání! Tak se do toho dejte a hodně štěstí,“ dodala a znovu spustila odpočet.

„Hlavně nedělej nápoj lásky, špatně se hodnotí. Udělej omlazující elixír. Je snadný, rychlý a ředitelka bude nadšená až jí zmizí vrásky,“ napověděla jsem jí a sobě jsem došla pro přísady na elixír neviditelnosti. Tohle zabralo i u zkoušky v posledním ročníku na základní škole.

„Vezmi celou třešeň a dvě pavoučí nohy. Pozor musí být jedna levá a jedna pravá! Ty nohy hoď do kotlíku s litrem vody,“ zase jsem jí poradila a sobě jsem si vzala salátovou okurku, citronovou kůru, čtyři listy mateřídoušky, modrý kosmický prach a lžici slizu z Jiskřivých Slimáků.

Přinesla jsem si to ke stolu a krájela jsem listy nadrobno, zatímco ona zjevně netušila jak rozeznat levou od pravé. Pak jsem k ní nakoukla a přikývla jsem, že vybrala ty správné.

„Teď bokem nože namačkej tu třešeň a všechnu šťávu dej do kotlíku. Dvakrát zamíchej a přijde pecku. Tu pecku tam měj jen 5 minut pak ji hned vyndej! Hlídej si to, jinak se to pokazí,“ dodala jsem.

U toho napovídání jsem vhodila do kotlíku nakrájené listy, přilila sklenici vody a posypala kosmickým prachem. Třikrát jsem svůj elixír zamíchala a přivedla jsem ho k varu.

„Teď už vyndej tu pecku. Dojdi si pro žabí gel a smíchej to zvlášť za studena s borůvkovou šťávou. Až to budeš mít, pomalu to přijde do kotlíku a míchej dokud ta tekutina nezrůžoví. Pak nezapomeň na finální zakouzlení lektvaru, ale to snad umíš, ne?“ řekla jsem a podívala jsem se na ní. Ona přikývla a dala se do práce.

Já jsem pokračovala dál ve vaření a sklízela jsem pohledy ředitelky Magnoliové, která se usmívala, protože jsem svůj úkol evidentně dělala správně. A zatímco byli všichni nervózní a pomalu ani nevěděli co dělají, já jsem s klidem dokončila svůj elixír a čekala jsem až vyprší stanovený limit.

Když všichni dokončili své lektvary, šlo se na hodnocení. Nejdřív šla Sára se svým omlazujícím lektvarem. Dostala celkem i za předchozí zkoušku 96%. Takže fialovou stuhu. No tím si vysloužila i fialovou kostkovanou sukni a šátek jako školní uniformu a nadstandartní pokoj.

Jen jsem se na ní usmála a pak jsem sledovala hodnocení ostatních studentů. Stacy měla elixír konkrétního zapomnění. Ale moc jí to nevyšlo, ředitelka na chvíli ztratila paměť a kdybych nezasáhla, trvalo by to ještě několik hodin, než by účinky lektvaru vyprchaly. Taky jsem si za to vysloužila deset bodů bokem jako pochvalu.

„Myslela jsem, že dostanu aspoň body za barvu. Navíc miluju třpytky,“ zmínila Stacy. *Bože, to je tedy úvaha.* Vrtěla jsem nad ní hlavou, zatímco Sára se se zbytkem třídy hihňala.

„Tak to bohužel, vypadá to, že jste se nespletla pouze jednou. Barva je sice relativně správná, ale chuť má být jemně nasládlá a toto chutná trpce. Vy jste nechala v lektvaru příliš dlouho slepičí mozeček, a ještě jste tam dala tři.“

Tady neplatí rovnice čím více mozečků, tím méně paměti, slečno Barnesová. Pět bodů za barvu a pět za správné množství kokosového mléka. Buďte ráda, že to není nula,“ vysvětlila ředitelka a zavrtěla nad ní lehce hlavou. Nakonec získala žlutou stuhu, což je průměr. Modrá je podprůměr.

Potom šla Aris se svým oživovacím elixírem. Nejdřív na to musela zaplácnout brouka. Nicméně, po oživení brouka došlo k incidentu, kdy brouk opakovaně ztrácel vědomí. Laicky řečeno, chvíli žil a chvíli zase nežil. Takže získala s odřenýma ušima taky žlutou stuhu.

Potom přišel na řadu Wade Whisper se svým usmířujícím lektvarem. Ale byl to propadák, skončilo to hádkou a žlutou stuhou. Hned po něm šel Eldarn s elixírem pravdy, za který si vysloužil fialovou stuhu.

A pak jsem šla já se svým elixírem neviditelnosti. „Já mám elixír neviditelnosti. Můj je obohacený o koncentrát z rohu kozy, a proto vydrží o něco déle než hodinu. Vybrala jsem si složitější variantu s kosmickým prachem, mateřídouškou a se slizem z Jiskřivých Slimáků,“ vysvětlila jsem a ředitelka se na mě spokojeně usmívala.

Nejprve jsem dala ochutnat slečně Magnoliové a hned pak sobě, aby to mohla lépe zhodnotit. Po deseti sekundách slečna Magnoliová zmizela a bylo jen slyšet, co říká. „Hm, chuť je jemně nasládlá a je to celé cítit po citronu. Jsem ráda, že to není kyselé, nebo trpké po slimáčím slizu.“

Za chuť máte 5 bodů, slečno Heartová. Za barvu také 5 bodů, protože je průhledný jako voda. Hustota je také dokonalá jako olej, dalších 5.

Co se týče účinnosti, to musíme vydržet ale zatím dalších 5 bodů. Za neviditelnost 5 bodů. Nejsem ani trochu vidět ani nejsem průhledná, nekoukají mi ponožky ani kus pláště, perfektní provedení slečno.

Za tento typ lektvaru s kozím rohem dalších 5 bodů. Takže to máme zatím 30 bodů. Za krájení a mačkání celkem 5 bodů, a za dokonalou znalost počtu míchání celkově dalších 5 bodů. To už máme 40, což je maximální počet bodů a přesně 100%. A pokud váš lektvar vydrží působit déle než hodinu, bylo by to dalších 5 bodů,“ dodala.

„A ještě bych málem zapomněla, jak jste mi zachránila paměť. Dalších 10, to už je maximum, takže si myslím, že máme vítězku. Z teoretické zkoušky to bylo 100% s maximálním počtem bodů. Gratuluji, slečno Heartová obdržela jste zlatou stuhu,“ řekla nadšeně a zatleskala mi, že se roztleskala celá třída.

Aris něco šuškala Stacy, ta jen přikývla a dál otráveně tleskaly. „Paní ředitelko, možná není potřeba být stále neviditelná, myslím, že se i s odečtem pěti bodů vejdu do 100%, můžete se tedy proměnit zpátky,“ řekla jsem a ředitelka se zase zviditelnila a usmála se, což bylo konečně vidět a podala mi ruku.

„Ještě jednou vám moc gratuluji, slečno Heartová. Ještě jsem se dosud nesetkala s tak talentovaným prvňákem na kouzla a lektvary,“ prohlásila a zavázala mi úhledně na zápěstí fialovo-zlatou stuhu. Měla jsem v plánu si to potom převázat na paži, jako to nosili ostatní Zlatí Studenti.

„Děkuji,“ zašeptala jsem a potom jsme mohli konečně odejít do svých pokojů. Já měla samozřejmě ten nejlepší, protože jsem si ho poctivě zasloužila. Ale ne, že by ty ostatní byly nějak špatné.

Při odchodu z místnosti se ke mně přidala Sára. Nějak jsem se nechtěla teď s nikým bavit, ale chápu, že cítila potřebu mi poděkovat. „Ještě jednou ti moc děkuju, kdybys mi nepomohla, asi bych už dneska jela domů,“ řekla a dívala se na mě mile.

„Nemáš zač. Poslyš, sejdeme se později. Chci se tu trochu porozhlédnout a odpočinout si. Zatím se měj, ahoj.“ Zamávala jsem jí a mířila jsem si to do svého nového pokoje. *Jak asi bude vypadat?*

Šla jsem dlouhou chodbou společně s ostatními studenty, kteří získali fialovou stuhu až k věžnímu schodišti. *Nejlepší pokoj, ale až nahore? Ani náhodou to nebudu chodit*

po schodech! Vzpomněla jsem si na to, že umím používat transportační kouzla, jenže jsem tam ještě nikdy nebyla, a tak můj nápad, jak obejít tuhle překážku byl irelevantní.

„Ahoj, mohla bys mi prosím dát mapku hradu?“ zeptala jsem se jedné studentky z druhého ročníku, která stála pod schody a rozdávala letáčky s mapou pro prváky.

„Jistě, ty jsi letos vyhrála zlatou?“ zeptala se a zírajíc na mou stuhu s číslem 1, mi podala mapku.

„Ano, a ty vypadáš, že jsi svou vyhrála loni. Gratuluji, kolik jsi měla bodů?“ vyzvíдалa jsem. Na ruce měla přivázanou zlato-fialovou stuhu s číslem 2. Měla jsem ráda nadané a inteligentní čaroděje a bylo mi jedno, jaký mají původ.

„Nejsem na sebe moc pyšná, měla jsem jednu otázku špatně. A lektvar se mi taky nepovedl správně. Tedy povedl, ale barva byla o trochu světlejší, než měla být,“ vysvětlovala.

„To se stává. Já jsem měla štěstí, že se mi to povedlo tak dobře. Ale i tak to je moc hezký výkon, kdybys chtěla mohly bychom se někdy spolu učit. Myslím si, že jsem dost napřed, takže bychom se mohly obě od té druhé naučit i něco nového,“ navrhla jsem a ona se usmála.

„Jo, to zní fajn. Chodím každý čtvrtek do studovny, můžeš se přidat,“ zmínila.

„Paráda, tak zatím.“ Rozloučila jsem se s ní, usmála jsem se na ní taky a rozevřela jsem tu mapku, kvůli které jsem se s ní vlastně dala do řeči.

Hm, tento hrad má jedenáct věží. V každé věži sídlí jeden třídní šprt, který měl nejvíc bodů u zkoušky a v té jedenácté sídlí ředitelka Magnolioová. A tahle... ta je moje. Pozorovala jsem místnost na obrázku. Byla tam zachycená foto-kouzlem, takže jsem mohla vidět, jak vypadá.

Hned jsem se tedy transportovala dovnitř, protože se mi nechtělo vycházet ty zatracené schody, ačkoli se můžou studenti transportovat až od třetího ročníku. Ale přece by nevyhodili nejlepší studentku za to, že umí něco napřed, ne?

Když jsem se přenesla do věže, zírala jsem jako z jara. Byla to vcelku velká kulatá místnost, která měla i vlastní koupelnu a kolem celé místnosti z venku i cimbuří.

Nejdřív jsem si vyzkoušela tvrdost matrace obrovské, kulaté postele s nebesy. Byla středně měkká, velká přes dva metry a velmi pohodlná.

Všechno látkové v místnosti bylo ve fialových barvách a prošíané zlatými nitěmi. A celou místnost pokrýval kulatý a huňatý fialový koberec. „To je prostor!“ prohodila jsem nadšeně.

Hned jsem si vyčarovala zpátky své věci. Učebnice magie jsem si uklidila na pracovní stůl a tašku s oblečením jsem si vybalila do skříně. Tohle byl můj nejlepší den. Ani jsem si nemyslela, že bych v testu dokázala mít nad sto procent.

V tom někdo klepal na dveře. „Slečno Heartová, mohu dál?“ ozvala se ředitelka relativně milým hlasem.

„Jistě,“ odpověděla jsem a kouzlem jsem je otevřela. Všechno tu bylo tak jiné, jako by to ani nebyl Derion, ve kterém jsem se narodila.

„Zabydlujete se?“ zeptala se s úsměvem ve tváři. Já jen přikývla. „Přinesla jsem vám rozvrh,“ řekla a podala mi rozvrh hodin. „Do těch prázdných okének v těchto časech si запиšte předměty, do kterých jste se zapsala na nástěnce. Pokud jste tak ještě neučinila, doporučuji během dneška tak učinit,“ dodala a já přikývla.

„Děkuji.“ Usmála jsem se na ní. Byla jsem tak nadšená. Kdo by to byl tušil, že bude škola tak senzační místo?

Potom se na mě podívala. „Budiček je ve všední dny vždy v sedm hodin a o víkendu v osm. Po plesích a školních akcích výjimečně v devět. Večerka je ve všední dny vždy v deset hodin a o víkendech v jedenáct. Nedodržení večerky se trestá známkami z chování.“

Dodržení večerky se rozumí být ve svém pokoji a sama. Chodíte si spát, kdy uznáte za vhodné, pokud budete ve všední dny v osm ráno už nasnídaná a na hodině,“ upozornila mě a já přikývla.

„Jo, a abych nezapomněla, studentům jsou zakázány návštěvy opačného pohlaví na pokojích, ale i ve společenských místnostech. Tento zákaz platí pro všechny prváky a druháky,“ informovala mě a transportovala se pryč.

Natáhla jsem se na postel. „**Všem prvňákům. Zabydlete se a za hodinu se sejdem v hale u hlavního vchodu,**“ řekla ještě telepaticky. Donutilo mě to zase vstát a využila jsem tu chvilku k tomu, abych si to tu víc prohlédla. Šla jsem si velmi opatrně prohlédnout výhled z věže a zmapovat, co kam budu dávat.

Zato studenti z vyšších ročníků už byli zase ve svém živlu. Klábosili, blbli venku, někteří relaxovali ve svých pokojích, četli si a tak dále. Na hřišti zatím probíhaly přípravy na wergonní závody jako uvítací show pro prváky. Když se nic nepříhodilo, konalo se to každý měsíc.

To hřiště byl prostorný závodní kruh, kde deset závodníků soutěžilo v letu na deset kilometrů těsně nad zemí. Závodit se mohlo naostro o peníze až od třetího ročníku, protože ve druhém se teprve učí létat na wergonech, ale někteří závodí už od dětství, což záleží na rodičích, takže takové škola nechává závodit už i od prváku.

Mezi těmi závodníky, kteří závodí od prváku byl i Earthan Depraise, Wade Shadowwalker a Darren Payne. Výrazně vedl Earthan. Darren byl vždycky druhý a Wade někde za nimi. Většinou čtvrtý. Ještě neměl ani jednu medaili. Ale dle jeho slov závodí jen tak.

Nicméně se šušká, že je tenhle derion právě kromě závodění jinak ve všem nejlepší. A že to, že závodí jen tak říká možná jen proto, že ho to trápí. Ale já myslím, že je normální neumět a nevědět všechno. I když rozumím jeho frustraci, protože jsem v tomhle stejná a hrozně ráda bych uměla a znala všechno nejlíp.

Wade Shadowwalker byl zalezlý ve věži, která byla pro její stav dlouhodobě uzavřená. Každopádně ho to od její návštěvy neodradilo. Zřejmě to bylo jeho místo, které navštěvoval často právě proto, že tam nikdo jiný nechodil.

Nahoru vedly točité schody a nahore hned u schodů byly dveře do kruhové místnosti. Ta místnost nebyla velká. Bylo v ní jedno okno hned u dalších točitých

schodů, které vedly až na střechu. Tam ale nikdo nechodil. Byly tam ještě jedny dveře v půlce schodiště, které byly vždy zamčené.

Wade seděl na schodu u okna a sem tam zíral dolů. V ruce držel zapálenou cigaretu a ve druhé knížku a četl si. V tom se ozvalo zaskřípání pantů u těch dveří a dovnitř nakoukla Alyssa. Ta, o které před chvílí Darrenovi řekl, že je běhna a ať jí nechá na pokoji.

Wade k ní jen zvedl oči. „Co tu chceš?“ syknul na ní nepříjemně. Ona vlezla dovnitř celá a opatrně za sebou zavřela dveře. Potom teprve se na něj podívala a usmála se. Wadův výraz se nezměnil ani o malinko. Pořád na ní mlčky koukal a vysílal jedovaté vlny.

„Neviděli jsme se celý prázdniny,“ zakuňkala. Wade odložil knížku vedle sebe na schod a pousmál se zdvižením levého koutku.

„A co jako?“ řekl poměrně chladně. Alyssa spustila ruce podél těla a odhodlala se k němu udělat pár krůčků. Wade jí jen sledoval a čekal na odpověď.

„Chyběls mi,“ přiznala. Znělo to skoro jen jako pípnutí. Wade se pousmál.

„Cože? Neslyším tě,“ rýpal do ní. Alyssa přešla až k oknu a podívala se dolů. Wadovy oči sklouzly k jejím stehnům a kalhotkám, které jí byly trochu vidět, jak se nakláněla z toho okna. Ještě se na to opřel lokty o schod za ním, aby měl lepší výhled.

„Darren se připravuje na závod,“ zmínila tak, že to skoro znělo až nadšeně.

„Hm, no a?“ syknul. Alyssa se na něj podívala a usmála se.

„No, že by ses možná měl taky připravovat, závodníku. A zvlášť, jestli chceš taky někdy vyhrát,“ odpověděla, že to znělo jako rýpnutí. Potom si k němu přisedla na ten schod. Wade jí probodával pohledem, ale stejně jí vedle sebe udělal místo.

„Kdybych se připravoval jako on, neměla bys za kým lézt,“ zmínil a típnul cigaretu o vyčnívající kámen ve zdi.

„To by tě mrzelo, vid’? Proto to tak šulíš,“ dodala. Wade se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. Byl jak šmirgl – důležitý, ale někdy až moc drsný.

„Chci si ještě chvíli čist, než budu muset zas něco dělat do školy,“ řekl a když bylo dlouho ticho, zvedl k ní oči.

„J-jako, že mám vypadnout?“ zeptala se rozpačitě. Wade nic neříkal, jen na ní s úsměvem ve tváři mlčky koukal a čekal, až Alyssa půjde, ale ta se k tomu neměla. Místo toho mu položila ruku na stehno a podívala se mu do očí.

Waydův výraz se změnil, když se ho dotkla. Podíval se na její ruku a pak na ní, jako by jí tím pohledem vyhrožoval, ale ona se ho nezalekla. „Ještě bych se zdržela, jestli nevádí,“ zašeptala, zatímco mu opatrně kroužila dlaní po stehně až podezřele blízko k rozkroku.

„Fajn, ale buď zticha,“ opáčil, natáhl se pro tu knihu a zase si nalistoval tu stránku, na které skončil. Po chvílce Alyssa vyjela tou rukou ještě výš, až to Wada vyrušilo ve čtení a napomenul jí svým palčivým pohledem.

„Ne?“ zeptala se.

„Přestaň mě osahávat, ano?“ řekl něžně a vrátil se zpátky ke čtení. Alyssa s tím ale nepřestala, spíš jen zjemnila své doteky a sledovala svůj prst, který kreslil malá kolečka na jednom místě jeho stehna.

„Někoho máš?“ zeptala se po chvíli. On se zase odlepil očima od knížky a naštvaně vydechl.

„Nemám, ale to neznamená, že na mě můžeš šmatat,“ objasnil. Ona se smutně pousmála a přikývla. Sundala z něj tedy ty ruce a nakukovala mu do knížky.

„Co čteš?“ zeptala se a vynutila si Wadův oční kontakt. „Vypadá to jako romantika. Myslela jsem, že takoví chlapi jako ty nechtou sladkosti,“ zmínila a usmála se.

„Taky ne, je to detektivka. Ale čím víc času s tebou trávím, tím víc se ztotožňuju s hlavní postavou. Což je týpek, kterej vraždí otravný ženský hned po tom, co je opíchá. Tebe bych nepíchal, rovnou bych tě zabil,“ prohlásil seriózně, ale Alyssu tím nevyděsil. Rozesmál ji.

„Jsi tak vtipnej,“ zmínila a opřela se mu hlavou o rameno. Wade zase protočil panenkami a aniž by na to reagoval začal číst. Alyssa už tentokrát byla zticha a jen si užívala jeho blízkost.

Sára se byla projít kolem hřiště, aby si prohlédla přípravy na závody, wergony i závodníky. Trochu doufala, že tam uvidí Wada Shadowwalkera, ale to ještě nevěděla, že jeho zastihnout není vůbec snadné, protože ten se schovával vždycky, když to jen šlo ve věži. A jediný, kdo věděl o tom, že tam chodí byla Alyssa a Kim.

Kim byla jejich spolužačka a taky něco jako Wadovo ex přítelkyně a zároveň stále nejlepší kamarádka. Wade měl spoustu zvláštních druhů vztahů s dívkami. Nicméně Sára viděla alespoň Darrena s Earthanem.

Darren měl sněhové bílou wergonici a Earthan měl černého wergona. Stejně tak i Wade měl černého wergona. Měli je už od vajíček, takže s nimi měli velmi pevné vztahy. Tak to má být, když spolupracují, aby vítězili v závodech.

Sára se zastavila u stáje číslo 2, kde byla právě Darrenova wergonice, která se něčím krmila u koryta. Darren někde pobíhal, nebo něco dělal uvnitř, takže si Sára nevšimnul, dokud Kinnara nepřišla blíž, aby si Sáru očichala. To pak vykouknul ze stáje. Ruce měl od nějaké směsi a mířil si to s úsměvem za Sárou.

„Čau, chtěla sis prohlídnout wergony?“ zeptal se a ona přikývla. „Zajímáš se o závody?“ dodal ještě.

„Jo i ne. Závodit se zatím nechystám. Spíš mě zaujal tvůj wergon. Je fakt moc pěkný,“ řekla a natáhla ke Kinnare ruku. Darren se usmál. Měl rád, když někdo projevil zájem o jeho wergonici.

„Je to holka,“ řekl, otřel si ruce do nějakého hadru a přišel k ní blíž. Sára si ho prohlédla skoro se stejným nadšením jako wergonici. Byl pohledný, líbil se jí. Bůhví, jestli přišla vážně kvůli tomu drakovi.

„Jmenuje se Kinnara,“ zmínil a opřel se lokty o zábradlí z druhé strany.

„Hezký jméno,“ řekla podržela jí na čumáku, který k ní pořád strkala. Darren se pousmál nad tou interakcí.

„Je plachá. Normálně se s nikým moc nedruží. Líbíš se jí,“ komentoval. Sára se usmála.

„Taky se mi líbí. Asi budeme kámošky. Teda jestli ti to nevadí. Je to tvůj drak,“ odpověděla a on se usmál a zavrtěl hlavou.

„Nevadí, budu rád,“ řekl a taky jí poplácal po boku. „Je to skvělá kámoška, nepomlouvá, nebuzeruje, nesvádí tví kámoše a miluje tě nejvíc na světě. Takovou dračí láskou,“ objasnil.

Sára se zahihňala. „Jsem Sára,“ zmínila a natáhla k němu přes dřevěnou ohradu ruku.

„Darren,“ řekl a potřásl jí tou rukou. „Takže prvačka, jo? Líbí se ti u nás?“ začal konverzaci. Sára se nadechla, že něco odpoví a už to jelo. Pro extroverty to opravdu není těžké zahájit konverzaci, nebo se s někým sprátelit.

„Darren už si asi našel holku,“ zmínila Alyssa zírājíc na hřiště z okna věže, jak se Darren baví u ohrady se Sárrou. Wade zaklapnul knížku a ze zvědavosti se taky podíval, ale když viděl svého nejlepšího kamaráda mluvit zrovna s tou holkou, zatnul ruce v pěst.

Alyssa si toho všimla. Normálně by ho to nijak nedotklo, ale tentokrát ho to nějak zvláště sebralo. Taky by do něj ráda rýpala, ale teď věděla, že by jí to v ničem nepomohlo, spíš naopak. Raněný Wade Shadowwalker by jí teď k ničemu nebyl. A tak mu jen položila ruku na záda a pohladila ho, ale on od ní beze slova odešel a rovnou si zapálil další cigaretu.

„Co je?“ zeptala se ho jako by nevěděla, která bije.

„Nic, co by?“ odpověděl relativně mile. Což znamenalo, že chce jenom něco zamaskovat. Taky se to projevovalo tím, že měnil téma a dokonce začínal konverzaci. Třeba jako teď.

„Těšíš se na jídlo? Já hrozně, umírám hlady. Snad bude nějaký pořádný maso,“ prohlásil a silně si potáhl z cigarety. Alyssa přikývla.

„Těším,“ řekla. „Jen tak mimochodem, co sis vybral za volitelný předměty?“ zeptala se. On se na ní tak podíval a vyfukujíc mohutný kouř odpověděl na její otázku.

„Magickou fyziku a lektvary,“ odpověděl, zahodil ten vajgl na zem a zašlápnul ho. Vždycky to tam jednou za čas uklidí, ale do té doby jsou tam sem tam nedopalky. Alyssa se usmála a přikývla.

„Klasika. Já se zapsala na kouzlologii a taky lektvary. Tak to je skvělý, tam budeme spolu,“ řekla.

„Hm,“ zareagoval Wade bez zájmu a ještě se nenápadně podíval z okna, jestli tam pořád Sára je s Darrenem. A byla tam a něčemu se smáli. Alyssa se k němu přiblížila a chytila ho za ruku s propletenými prsty.

„Nebud' smutnej, máš mě,“ řekla, ale on se jí vysmeknul a ještě se jí vysmál.

„To jsem to vyhrál. Jsi otravná,“ prohlásil, popadl svoje věci a transportoval se pryč. Alyssa si povzdychla. Evidentně jí tenhle derion dával zabrat. A dle mého názoru nebude jediná.

Já jsem šla tedy pomalu dolů na ten sraz. Stoupla jsem si k ostatním, kteří už čekali v hloučku na chodbě a akorát se objevila ředitelka. Používala často tele-transportační kouzla a telepatii. Občas to bylo šokující. Dosud jsem na to nebyla zvyklá. Naše učitelky na základní škole vždy chodily dveřmi.

„Doufám, že jste tu všichni. Kdo tu není, přijde o slavnostní oběd pro prváky,“ řekla a Sára už mi nadšeně mávala. Rozhodla jsem se, že za ní tedy zajdu. Pozdravila jsem jí a stoupla si vedle ní.

„Čauky, tak co jsi podnikla?“ vyzvíдалa.

„Nic moc, spíš jsem si v klidu vybalila a ty?“ zeptala jsem se. V tom mi ředitelka položila ruku na rameno, aby mě utišila. Zmlkla jsem a spolu s ostatními jsem na ní upřela oči.

„Prosím všichni se přemístěte do jídelního sálu k těm čtyřem prázdným stolům. Ta místa od teď až po celou dobu vašeho studia budou patřit vám. Takže si sedněte ke komu chcete, protože potom už budete mít smůlu.

Zasedací pořádek je trvalý. Odmitám řešit hádky o místo několikrát denně. Samozřejmě pokud tedy nastane nějaká vážná situace, jsem ochotná to řešit případným přesazením, ale doufám, že k tomu tedy nedojde,“ upozornila nás a otevřela dveře do jídelního sálu, kde už seděli čarodějové z ostatních ročníků. Byla to největší místnost na hradě.

Všichni na nás civěli. Jak pak by ne, byli jsme čerstvé maso. Zelenáči. Prvníci. Sledovala jsem cestou ke stolům lidi v sále. V každém ročníku bylo kolem dvaceti studentů. Jen v našem ročníku bylo skoro stejně rionů jako derionů. U zbytku tříd bylo mnohem více červených plášťů.

Sedla jsem si hned k prvnímu stolu. Vedle mě si sedla Sára a z druhé strany si sedla rionka Emily. Naproti Sáře si sedl derion Wade Whisper a vedle něj ten rion s derionským jménem Eldarn Naxxremis.

Všimla jsem si, že jsme byli jediný ročník, který si posedal nezávisle na původu. Ostatní seděli vždy podle toho, jestli jsou derioni, nebo rioni. To mě bylo ale úplně jedno.

A když jsme se usadili, ředitelka si stoupla před učitelské stoly a měla k nám další proslov. „Všichni se utište. Chtěla bych pogratulovat všem letošním studentům prvního ročníku, a protože letos jste měli relativně vysoké skóre, chtěla bych všem prvákům udělit přednostně 10 bodů, které později využijete v testu, který by se vám třeba nevydařil podle představ,“ řekla a všichni začali tleskat.

„Co se týče jídla, prváci budou mít speciální kuřecí pochoutku. Protože rionští prváci ještě nejsou zvyklí na čarodějnické jídlo. Ostatní se budou muset spokojit se svátečním nadívaným hadem a zeleninovým salátem,“ dodala a usmála se. Ze sálu

se z rázu ozvalo hlasité jásaní, protože to bylo jedno z nejoblíbenějších derionských jídel. *To není fér, taky bych si dala nadívaného hada se zeleninou.*

„Ještě než se pustíme do jídla bych chtěla vyzdvihnout slečnu Ayawai Heartovou za obzvlášť mimořádný výkon dnes u zkoušek. Kdyby bylo více bodů, slečna Heartová by měla 120 bodů z praktické zkoušky. Získala si mé uznání lektvarem neviditelnosti variantou s kozím rohem. A díky ní má paměť přežila i těžký lektvar zapomnění slečny Stacy Barnesové.

Tím si také vysloužila zlatou stuhu. Prosím zatleskejte slečně Heartové,“ zvýšila hlas, aby překřičela studenty, kteří už se nemohli dočkat až si dají hada. No a pak mi všichni začali tleskat. Byla jsem z toho dost v rozpacích. Ještě, že po mě nechtěli, abych něco říkala.

Darren se na mě otočil, jako by se chtěl přesvědčit, že jsem hodna takového uznání. Prohlédl si mě celkem detailně a pak se jen pousmál. Celkově na mě působil velice namyšleně, ale musela jsem uznat, že byl vcelku pohledný. Byl to bloňdák s modrýma očima. Nebyl to ale žádný albín. Byl docela i sluncem políbený, měl tmavé dlouhé řasy a hnědé obočí.

U jeho stolu byla spousta pohledných derionů. Sára si toho nejspíš taky všimla, protože jí očividně zaujal jak on, tak jeho tmavovlasý kamarád Wade Shadowwalker, se kterým si předtím pořád něco šuškal.

Shadowwalker se zaměřil pohledem na Sáru, což jí trochu vyvedlo z míry, a tak se prudce otočila čelem ke svému stolu. S Darrenem neměla problém se bavit, ale s Wadem ano?

„A teď bych ráda zahájila školní rok 2015 a popřála vám všem, ať se vám letos daří a prvákům, ať se vám tady líbí. Pusťte se do jídla,“ řekla ředitelka a sedla si ke svému stolu. Ulevilo se mi, že už proslovy skončily. Vždycky jsem z toho nervózní.

Na stole se začalo objevovat jídlo, ale nebylo vyčarované, jen přemístěné ze školní kuchyně. No a přiznávám, že mě trochu mrzelo, že musím jíst zrovna kuře, ale nechtěla jsem si tím kazit dnešní den.

„Takže, Ayawai,“ začala Emily zlehka. Vždycky když jsem slyšela své celé jméno, hrklo ve mně.

„Prosím jen Ay,“ opravila jsem jí a začala jsem hodovat. To kuře bylo křupavé a zároveň křehké. Měla jsem ale chuť na nadívaného hada, takže mě to nemělo sebemenší šanci uspokojit.

„Kde ses naučila ten lektvar?“ vyptávala se Emily.

„Už ani nevím,“ odpověděla jsem stroze a zadívala jsem se po obrovské místnosti plné kouzelníků v pláštích. Od vedlejšího stolu druháků mi mávala ta šprtka se zlatou stuhou. Zamávala jsem jí taky a mlsně jsem zírala na její hadí pochoutku.

Hm, uděláme to následovně. Já si vykouzlím nadívaného hada jen pro chuť a pak se najím kuřete. Napadlo mě a vyčarovala jsem si na talíř kousek hada. „Ayawai má hada!“ ozývali se derioni z prvního ročníku od sousedících stolů, kteří byli taky nuceni jíst kuře.

„Se předvádí. Zajímalo by mě, jestli je vážně tak chytrá když je Zlatá Studentka,“ prohlásil Wade Shadowwalker a pousmál se. Darren jen pokrčil rameny a nijak to nekomentoval. Nějak intuitivně jsem vycítila, že se o mě baví a zase jsem vnímala ten nepříjemný pocit, že jsem středem pozornosti.

„Nejspíš to bude obyčejná šprtka,“ zmínila Alyssa ve snaze na můj účet udělat dojem na Wada, ale marně. Ten si ani nevšiml, že s ním mluvila, kompletně jí ignoroval.

„Smím to ochutnat, Ay?“ zeptala se Sára směle a vytrhla mě z mých analýz.

„Nevěděla jsem, že by sis troufla,“ řekla jsem překvapeně a nastavila jsem jí talíř, aby si kousek odkrojila. Chvilí to žvýkala a válela v ústech, pak polkla, a nakonec to okomentovala.

„Chutná to jako uzená makrela, ale nemá to takovou rybí pachut'. Docela mi to chutná,“ zmínila s úsměvem.

„No jasně, ty hloupá. Přeci si nemyslíš, že by derioni jedli nedobré věci,“ dodala jsem a vychutnávala jsem si sousto za soustem svého hadího pokrmu.

Darren se na mě neustále díval. Ne, tak, že by mě hypnotizoval, ale sem tam se na mě podíval. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že mě analyzuje tak, jako já před chvílí jeho. Celkem mě to obtěžovalo. Cítila jsem se stísněně. A taky si o mě neustále něco šuškal s kamarády u stolu, což mě znepokojovalo.

„Kam čumíš?“ zeptal se ho Earthan a sledoval Darrenovo pohled. „Jo tak, j pěkná,“ komentoval neutrálně.

„Pěkná? Nic moc, kámo. Podle mě bude frigidní. Slyšels Magnoliovou? Šprtka,“ dodal Wade po jeho pravici ještě, než Darren stačil zareagovat.

„Ty seš taky šprt a nejsi frigidní,“ oponoval mu Darren. Wade se uchechtl a zavrtěl hlavou.

„Ale já nejsem ženská, idiote. A ani šprt,“ opáčil. Alyssa byla u jejich stolu jediná dívka i rionka a působila nervózně. I mě to bylo nepříjemné, jak se o mě bavili, ale rozhodla jsem se je všechny ignorovat.

„Mimochodem, ta dlouhovlasá u toho vedlejšího stolu taky nevypadá špatně,“ zmínil najednou Darren a díval se už zase na jinou. *Ach ti muži.* Zřejmě zkoumali prvačky.

Po obědě jsme měli celý zbytek dne volný, abychom se taky porozhlédli po škole, zapsali se do mimoškolních aktivit a vybrali si povinné předměty.

Zírala jsem na obří nástěnku v hale. *Dějiny magie? To je pro riony. Tímhle jsem se protloukala skoro celou základní školou. Chce to něco akčnějšího, třeba... techniky ruky pro pokročilé. To zní dobře.* No a ještě jsem si vybrala *Magii Přírodních Živlů* (MPŽ). To byly povinné volitelné předměty.

A teď bych chtěla ještě nějaký kroužek. Létání na kouzelných tvorech je až od druhého ročníku a na koštěti létat umím... Hm, co třeba kouzelnické souboje? Ne, to je moc akční. Hm, výtvarné umění run. To zní zajímavě. O runách jsem totiž nic nevěděla. Zapsala jsem se

tedy do hodin výtvarného umění run. Ten předmět se jmenoval celým jménem *Umění Runomaleb* (UR).

Nejraději bych se zapsala všude, ale každý student mohl mít pouze dva povinné volitelné předměty a jen jednu mimoškolní aktivitu.

A když jsem skončila s rozhodováním zašla jsem se podívat do místní knihovny, abych věděla, jak to tady v deRionském institutu chodí, a potkala jsem tam tu druhačku se zlatou stuhou. „Ahoj, Ayawai,” pozdravila mě a mě zase naběhla husí kůže z toho oslovení.

„Ahoj, říkej mi Ay prosím,” požádala jsem jí a ona tedy přikývla.

„Dobře. Koukám, že na sebe narážíme dost často, já jsem Caroline,” představila se mi konečně a vytáhla z poličky obrovskou knihu. Docela podobnou těm, které si půjčuji já – bichle.

Ze zvyku jsem si pohrávala s řetízkem, na kterém mi visel malý krystal. „Slyšela jsem, že prý jsi přiletěla na koštěti. To jsem ještě neviděla. Proč zrovna koště?” zeptala se.

„Mám strach z wergonů. Ještě jsem se s divokými tvory tolik neseznamovala. Mám v plánu si pak nějakého chytit a ochočit, ale nemůžu se zatím rozhodnout. Chtěla bych něco jako je Netopýří puma,” zmínila jsem.

„Ty jsou krásné, ale jsou vzácné. A těch se nebojíš? Ale hlavně jí prý dokáže chytit a ochočit pouze zkušený a mocný čaroděj,” vysvětlovala mi, ale já to už dávno věděla.

„Já vím, Caroline, a proto si to nechám až na příští rok. Tenhle rok mám stejně moc učení, a navíc musím vymyslet lákavé kouzlo pro tu pumu, což není jen tak. A bojím, ale ne tolik. Alespoň nechrlí oheň,” odpověděla jsem, ale Caroline se na mě koukala, jako by pochybovala o mé inteligenci, i o tom, že bych měla někdy v budoucnu, byť jen minimální šanci tu pumu chytit. Ale já jsem věděla, že na to mám a že jí jednou chytím.

„No nic, jen jsem se tu chtěla porozhlédnout, teď už se raději půjdu podívat na závody v letu na deset kilometrů. Hezký den, Caroline,” řekla jsem neutrálně a vyšla jsem ven z hradu. Venku bylo stále teplo, protože v září ještě bývá slunečno a teploty i nad dvacet stupňů. Takže jsem si nemusela přičarovávat zimní plášť.

„Teda ta škola je ale ohromná, jdeš na wergonní závody?” zeptala se Sára, která se zase odněkud vynořila. Vždycky na mě odněkud vyskočí.

„Ano, jdu se podívat na létání,” odpověděla jsem jí, aniž bych zpomalila. Ona kolem mě tak poskakovala. Byla viditelně plná elánu.

„Už vím, kdo je Darren Payne a Wade Shadowwalker. To jsou ti dva, co byli s Earthanem u brány. A s tou hnědovláskou, co na oba zírala jako na jídlo. Ten blondák je Darren a ten černovlasý Wade. Jsou to naši závodníci. Darren má krásnou bílou wergonici jménem Kinnara,” líčila mi cestou ke hřišti.

„Ty jo, to jsi toho stačila tolik vyzvědět? A jak to vlastně všechno víš?” vyzvíдалa jsem.

„Potkala jsem se u stájí s Darrenem a tak nějak jsme hodili řeč. Je to fakt frajer,“ objasnila. Já se tak křečovitě pousmála. Štvalo mě, že je pro mě seznamování oříšek. A taky to, že s ní se v klidu vybavuje a na mě se dívá jako bych byla divná.

„Frajer?“ zopakovala jsem. Ona přikývla a tvářila se zasněně.

„Totální. Tobě se nelíbí?“ tahala ze mě. Na chvíli jsem se odmlčela. Byl hezký, snad by se nelíbil jen slepé, ale je brzy něco takového říct. Vždyť ještě ani nevím, jestli za nějaké to líbení vůbec stojím.

Jen jsem pokrčila rameny. „Neznám ho. Ale pěkný je. Vizuálně. Zatím ale mi nepřijde přitažlivý co se týče jeho charakteru,“ objasnila jsem. Sára se zaculila.

„Co tím myslíš, že ti nepřijde přitažlivý co se týče charakteru?“ tahala ze mě.

„Zdá se mi namyšlený,“ odpověděla jsem jí suverénně a stoupala jsem pomalu výš po schodech na tribunu. Dokonce jsem si i držela plášť, aby se o něj někdo za mnou nepřizabil a zároveň tím nepřizabil i mě.

„Mě teda přijde přitažlivý co se týče jeho charakteru ažaž. Když jsme spolu mluvili, choval se normálně. Podal mi ruku a představil se. Taky se tak pěkně usmíval a...“ Přerušila jsem ji takovým pohledem. „Co?“ zeptala se a zase se zaculila.

„Ale nic. Jen jsme myslela, že se ti před chvílí nejvíc líbil ten černovlasý. A úplně původně Earthan,“ rýpla jsem si. Zdálo se mi, že je malinko rozlítaná. Sára se zasmála a přikývla.

„Jo, máš pravdu. Těžký si vybrat. Ty to máš snadný, jsi na šprty,“ prohlásila. Já se na ní podívala, abych jí dala najevo, že se mě její rýpanec malinko dotknul. „Promiň. Tak jsem to nemyslela. A odkud vlastně, že znáš Earthana?“ zeptala se.

„Znám ho od dětství. Sousedíme s nimi. Když jsem byla malá, hráli jsme si spolu na čaroděje,“ odpověděla jsem suše. Sára se na mě podívala jako na cvoka.

„To musela být fakt realistická hra,“ opáčila a já se pousmála.

„No, nevím proč si děti hrají na něco, co budou až vyrostou. Ale je to tak,“ dodala jsem a posadila jsem se konečně na lavici na tribuně. A když si sedla vedle mě, a oběma jsem nám vyčarovala křupavá, slaná vážčí křídla.

Sára byla zakoukaná do té partičky těch tří derionů a nabrala si vážčí křídla mezi prsty. A když si hrst chystala dát do pusy, zarazila se. „Fuj, co to je?“ zeptala se se znechuceným výrazem ve tváři.

„To jsou vážčí křídla,“ odpověděla jsem suverénně.

„Fuj, vem si to!“ řekla a celé balení mi vrátila do ruky. Já se jen pousmála. Ještě holt neví co je dobré.

„Dámy a pánové, dovolte abych zahájil školní rok 2015 a závody na deset kilometrů. Tento rok jsou mezi závodícími opět i naši tři úžasní letos už třetíáci, kteří přes prázdniny tvrdě dřeli, aby vám mohli ukázat tuhle perfektní wergonni show. Zatlaskejme našim závodníkům, kteří reprezentují tento rok naši školu.

Silný, rychlý a dívkami oblíbený Earthan Depraise. Chytrý a další dívkami oblíbený Wade Shadowwalker. Taky abych nezapomněl, naše bloňďatá hvězda a atraktivní Darren Payne.

Nováči Heat Darkmore a Wolfe Raven. A naši nejstarší závodníci a hvězdy, Rainer Whisper, Thayer Killian, Chay Le Tornaueu, Darius Evilian a Elwyn Norwood," představil závodníky a všichni na tribuně zběsile tleskali. Závodníci se předváděli na svých Wergonech a poletovali ve vzduchu.

„Takže ty jsi ještě žádnýho kluka neměla?" zeptala se mě z ničeho nic. Jen jsem zavrtěla hlavou a v tom kolem procházel Wade Whisper i s Eldarnem. Když jsem viděla Eldarna, zatajil se mi dech.

„Můžeme k vám?" zeptal se Wade. „Všude jinde je narváno." My obě se Sárrou přikývly a smrskly jsme se k sobě. Potom jsme si vyměnily pohledy. Zřejmě náš zajímavý rozhovor o mužích skončil.

„Já taky ne," naklonila se ke mně a zašeptala mi to do ucha. Alespoň jsem se necítila, že bych měla být bůhví jak pozadu. Ale pravda je, že jsem se stejně ještě na nějaké randění necítila.

„Tak co, holky, komu budete fandit?" vyzvídal Wade. My se Sárrou jsme se na sebe podívaly a obě pokrčily rameny.

„Ještě nevíme. Vy?" zeptala jsem se. Wade se zamyslel.

„Hmm, nevím jak tady Eldarn, ale já budu fandit Darrenovi. Je to borec. To je ten blondák mimochodem," řekl a ukázal na něj, jak se vybavuje s Earthanem a Wadem Shadowwalkerem. My se podívaly obě, kam ukazuje a přikývly jsme.

„Jo, no. Asi taky mu budu fandit. Co ty, Eldarne?" Usmála jsem se na něj. On mi úsměv opětoval.

„Já budu fandit Wadovi. Všiml jsem si, že máme společný zájem, a tak k němu mám zatím nejbližší, i když ho neznám. Ale neznám nikoho, takže to je jedno," odpověděl. To zaujalo Sárrou.

„Jo? A jaký společný zájem máte?" tahala z něj.

„Fyziku," odpověděl a popostrčil si brýle prstem výš k nosu. Podívala jsem se na Sárrou a dle jejího výrazu byla zklamaná.

„Fyziku? Jakože je tamten Wade Shadowwalker taky šprt?" zeptala se takovým stylem, že to rozesmálo Wada Whispéra.

„Copak, je na šprta moc ve formě?" rýpnul si.

„Jo, to teda je," dodala Sára a opřela se o opěradlo lavice, zatímco toho Wada Shadowwalkera pozorovala. Jak nasedá na svého černého wergona a popohání ho na startovní čáru. A hned, jak tam doběhl, podíval se na přímo na ní. A nebylo to prvně, protože přesně věděl, kde sedí.

Sáříno srdce vynechalo úder, když se jejich pohledy střetly. Normálně by se na každého usmála, ale byla jako paralyzovaná. Z toho vyplývá, že se jí opravdu, opravdu líbil.

Po docela dlouhé chvíli Wade Shadowwalker ten oční kontakt utnul a podíval se na Darrena, pevně chytl uzdu a zhluboka se nadechl. Asi se mi to jen zdá, ale bylo mezi nimi nějaké napětí.

„Budeme startovat, takže se uveleďte, zvolte si svého favorita a soustřeďte se na závod," řekl komentátor a začal odpočítávat. „Deset...devět..." Dívala jsem se na

Darrena, jak klidně drží za uzdu svého wergona a jak se soustředí na start. Z nějakého důvodu jsem z toho byla nervózní taky, a tak jsem se rozhodla to zajíst těmi vážčími křídly.

„Nechroupej, už to začíná!“ okřikla mě Sára a drkla do mě loktem, že jsem vysypala ta křídla všude po zemi, ale nechala jsem to být, protože akorát začal závod. Zvláštní, nikdy by mě ani nenapadlo, že budu ponořená do něčeho takového jako je závod tak moc jako právě teď. A zvlášť, když toho, komu fandím ani neznám.

„Kolik je kol?“ zeptala jsem se, protože ona vypadala, že o tomhle sportu ví víc než já.

„Pět,“ odpověděla stručně a hned začala jásat, když si všimla, že se Earthan dostal do vedení.

„Myslela jsem, že fandíme Darrenovi,“ připomněla jsem.

„A jo, dobře. Soustředím se na Darrena,“ zašeptala a povzbuzovala ho tím, že hlasitě vykřikovala jeho jméno. „Darrene, to dáš!! Přiděěěěěěěěěě!!“ ječela jak na lesy a já se přidala taky, když Wade vedle mě začal hvízdát na prsty.

Darrenův wergon vážně z ničeho nic zrychlil a dohnal Dariuse, který byl skoro ve vedení. A tak jsme pokračovaly v povzbuzování. „Darrene, jsi závodní hvězda! To vyhraješ!“ křičela z plných plic, a jako by opravdu všem ostatním wergonům docházel dech.

Zírala jsem na ní jako z jara. A na dráhu. Darren se totiž dostal výrazně mezi první. Netušila jsem, jestli je to nějaké její kouzlo, nebo jen náhoda, ale rozhodně mě to nenechávalo klidnou.

Wade Shadowwalker se za ní ohlédl když slyšel, že fandí Darrenovi. Trochu to vypadalo, že ho to štve a že ten závod díky tomu vzdal. Ale pořád měl svůj vlastní fanklub. Stacy ječela jeho jméno tak nahlas, že to muselo být slyšet i na Zemi a Alyssa taky. Vím to, protože seděly obě nedaleko nás a stejně jsem měla pocit, jako když mi to řvou do uší. Nicméně Darren měl mezi fanoušky převahu.

Už se letělo poslední kolo a mě došlo, že to není náhoda, ale že ti wergoni jí vážně poslouchají. „Sáro, ti wergoni ti rozumí. Řekni jim něco, ale potichu, ať ostatní nemají pocit, že jsi ten závod zmanipulovala,“ zašeptala jsem jí do ucha a ona mě poslechla.

„Thaerův wergone, zpomal!“ poručila mu, jen aby to vyzkoušela a on zírajíc na ní jako pes na paničku, která drží kost zpomalil. Chvilku na mě rozpačitě koukala a pak se podívala do letáčku, kde byly informace o závodnících a jejich wergonech.

„Darren se dostává k cíli, pojďme ho povzbudit! Volejme Darren, Darren!“ začal komentátor a Sára zkusila ještě něco, aby si byla stoprocentně jistá, že jí wergoni rozumí. A tak se soustředila na Kinnaru.

„Až budeš za cílovou páskou radostně zařvi a vyfoukni ohnivou kouli,“ poručila jí a opravdu, hned jak Darren projel cílovou páskou, ona začala spokojeně řvát a foukat ohnivé koule. Obě jsme se Sárou ztuhly a pozorovaly jsme, jaké Darrenův drak dělá blbiny.

„Co to vyvádíš, Kinnaro?“ divil se Darren, když jeho dračice skákala a dělala ohnivé bubliny. Nevěděl, jestli si má dělat starosti, nebo se tomu smát. I Earthan

s Wadem Shadowwalkerem na ně se smíchem koukali. Sára na mě vyjeveně zírala a já z toho byla taky vcelku šokovaná.

„Myslíš, že jsem to byla vážně já?“ zeptala se, aby to kluci vedle neslyšeli.

„Ano, myslím, že jsi to byla vážně ty, Sáro,“ odpověděla jsem jí stále s očima upřenýma na Darrena a jeho nadšený výraz z toho, že právě vyhrál zlato.

„První oficiální závod a rovnou zlato. Gratulujeme našemu úžasnému Darrenovi Paynovi!“ řekl komentátor.

„Jak jsem to mohla být já? Vždyť ani neumím pořádně čarovat,“ zmínila, ale já pokrčila rameny.

„To byl ale parádní závod, co?“ nadnesl Wade Whisper. My se Sárou jsme obě přikývly a pak jsme se s nimi rozloučily a šly si po svých. A když už byli dostatečně daleko, vrátily jsme se zpátky k tomu tématu.

„Myslím, že máš dračí gen,“ oznámila jsem jí. Sára vytřeštila oči.

„Dračí gen? Co to jako je?“ zeptala se.

„To je taková vzácnost. Není to doopravdy gen, spíš jen taková vrozená schopnost, která se nedědí geneticky, ale spíš prostě na někoho náhodně přeskochí. Projevuje se to až kolem patnáctého roku věku a tobě je shodou okolností něco kolem patnácti, ne? Moc o tom nevím, půjdeme si o tom něco přečíst do knihovny,“ odpověděla jsem jí a mřila jsem si to dolů.

Celou tu cestu z tribuny jsem nenápadně pozorovala Darrena, jak přebírá ceny. Stál ještě na stupínku vítězů se zlatou medailí kolem krku a zvedal zlatý pohár. „Hej, Darrene. Myslím, že máš fanynku,“ zmínil Wade Shadowwalker hned, jak Darren seskočil ze stupínku vítězů.

„Jo?“ křenil se a rozhlížel se kolem, o kom to mluví. Wade do něj šťouchl a ukazoval na mě, jak se na něj dívám, a tak jsem urychleně raději uhnula pohledem. *Co kdyby si myslel, že se mi třeba líbí? To by bylo trapné.*

On se jen zakřenil a se zlatem kolem krku, ověšený nějakými prvačkami a s kamarády po boku si to mířil do věže k Wadovi, který byl sice Zlatým Studentem, ale hlavně největším kaličem ze všech. Na nějaká pravidla se tedy zřejmě moc neohlíželi, když šlo o dámskou společnost. Teoreticky jim to mohlo být jedno, pravidla porušovaly ty holky z mého ročníku, ale i tak.

Ten kluk byl celkem rebel. No a taky to byl ten typ, co se líbí holkám. Evidentně z něj byly všechny mé spolužačky na větvi a po tom, co vyhrál první místo, jako by se to tím ještě znásobilo. *Už je mi to jasné. Rozhodně nestojí za to, aby se mi líbil. Bude to vůl, který mě bude jen rozptylovat od práce.*

„Je to borec, co?“ zmínila Sára zasněně a měla dost podivný výraz ve tváři – takový zamilovaný. Zjevně zblblnul i jí. *Ach jo.*

„Zapomeň na něj. Jdeme řešit důležitější věci. Třeba to, co se to na té tribuně dělo,“ řekla jsem a tahala jsem jí za ruku od těch praštěných závodníků. Wade Shadowwalker se na ní naposledy otočil, chytl svého blond kamaráda kolem ramen a odvedl ho pryč.

„Nevšimla sis, jak se na tebe Wade Shadowwalker dívá?“ zeptala jsem se.

„Co? Wade Shadowwalker?“ vyštěkla překvapeně. „Počkej. Myslíš, že bych se mu mohla líbit? Jak se na mě díval?“ vyzvídala. Evidentně s velkým zájmem. Úplně jí jiskřily oči.

„Nevím, díval se na tebe zvláště. Jako bys mu něco provedla. Možná je jen naštvaný, že prohrál závod,“ řekla jsem.

„Možná,“ dodala a pak jsme šly tedy do hradu.

Wade Shadowwalker s Darrenem a Earthanem už vcházeli do brány před námi. Zírala jsem na ně z dálky. Darren s Earthanem byli ověšení dívkami z mého ročníku a Wade šel vedle nich jako duch. „Co se tváříš jak kdyby ti uletěly včely?“ zeptal se ho Darren, který na kamaráda bral ohled a nechtěl ho nechávat vzadu.

„Vždyť taky uletěly. Zase jsem byl z vás dvou poslední,“ odpověděl neutrálně. Darren se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Dneska s tím máš problém? Vždyť na závodění kašleš,“ zmínil.

„Ani ne. Jen reaguju na to, co jsi řekl s těma včelama. Přišlo mi to jako trefný přirovnání,“ objasnil a přidál do kroku, aby tedy nebyl poslední, když už to tedy jeho kamarádi viditelně znepokojovalo.

Byl zvláštní. Jako by měl nějaké děsivé tajemství. A byl tak nějak temný a zajímavý. Ale na můj vkus možná až moc komplikovaný a zstrašující. Kolem něj byla divná aura. Negativně pozitivní energie, která mi až naháněla husí kůže.

Zato ten bloňďák na rozdíl od Wada Shadowwalkera vyzařoval něco uklidňujícího a bouřlivého zároveň. Něco, co mě tak zvláště přitahovalo i odpuzovalo. Těžko to popsat. Možná přece jen stojí za líbení. Oba.

„Dáme jivu, nebo jen nějaký peprminfák?“ zeptal se Wade. Darren jen s úsměvem ve tváři zavrtěl hlavou a Earthan na to nereagoval. Všichni byli pro každou špatnost, ale na rozdíl od Wada byli zodpovědní. Tedy Wade byl zodpovědný, ale tak nějak po svém. Jestli porušoval pravidla, rozhodně z toho vždycky záhadně vyšel jako oběť.

„Je to moje první zlato, takže se pořádně zduníme,“ opáčil Darren a přitáhl si k sobě za pas Aris. Taky si s Wadem vyměnili pohled. Wade se pak jen pousmál a zavrtěl nad kamarádem hlavou. On byl s holkami o dost napřed než Darren. Ale moc se s nimi neproducíroval kolem.

Jestli nějakou měl, tak jen v soukromí. A pochybuju, že s někým chodil. Šuškal se, že je sukničkář. Celkem mě překvapilo, kolik se toho během chvíle člověk doslechne. Zřejmě byli tihle tři vážně populární.

Po chvíli, co se všichni nasáčkovali k Wadovi do věže, na dveře Wadova pokoje zaklepala i Alyssa. Jak jinak, ta nesměla chybět nikde, kde byl Wade Shadowwalker. Wade jí jenom probodl pohledem, než jí pustil dál do svého pokoje a pak za ní zavřel dveře.

Darren si sundal z krku medaili a položil jí k Wadovi na postel, kam se hned na to posadil a tak se podíval na ty svoje fanyanky, které přišly slavit jeho úspěch. Hned vedle něj naskákaly jako blechy a objímaly ho.

Wade se tvářil zvláště. Možná trochu závistivě a žárlivě. Alyssa ho u toho načapala. Jen na ní zase hodil další ze svých smrtících pohledů a vlezl do skříňky pro pepřmintový džus. To byl nejoblíbenější alkoholický nápoj všech studentů.

Když šel zpátky za Darrenem a ostatními, už se zase usmíval a tvářil se naprosto v pohodě. Ale nebyl a Alyssa byla jediná, která tu přetvářku, žárlivost, závist a všechno, co prožíval mohla vidět.

„Takže, jde se slavit!“ řekl a kouzlem vyčaroval patnáct pohárů, do kterých rozlil všechny tři láhve pepřmintového džusu, které přinesl. Všichni si to rozdali, ty co se lepily na Darrena, tak těm to Wade ochotně podal a nakonec se s jedním natáhl i k Alysse.

„Díky,“ řekla a on jen lehce kývnul hlavou.

„Na Darrena. Našeho šampióna!“ řekl, pozvedl svůj pohár a když to po něm všichni vesele zopakovali, kopnul to do sebe a zapálil si cigaretu. Hned se vypravil ke gramofonu a pustil tam nějakou pořádnou pecku, kterou znali všichni *Anguish of the Forsaken*.

Alyssa se k němu naklonila div, že nevyhlila pití, které měla ve svém poháru. „Jsi smutnej?“ zašeptala mu do ucha pozorujíc ho, jak sleduje Darrena, který byl středem pozornosti. Ale místo odpovědi od ní jen s hlasitým *tss* utekl.

No a aby toho nebylo málo, ještě pak do toho chaosu přišla i Kim. Wadovi se trochu ulevilo, když jí viděl, zato Alysse vůbec. „Ahoj, můžu dál?“ zeptala se Wada, který stál akorát u dveří a tahal z krabičky další cigaretu. Ale když jí viděl, zandal jí zase zpátky a místo kouření se od ní nechal přivítat.

Kim ho objala a políbila ho na tvář. „Fandila jsem ti. Byl jsi skvělej, rozhodně se na tebe ráda koukám,“ zašeptala mu do ucha. Wadovi to vykouzilo úsměv ve tváři a taky jí políbil na tvář.

„Děkuju,“ odpověděl a zase se od ní vzdálil. Alyssa je žárlivě pozorovala. Kim nemohla vystát. Byla totiž až moc blízko jejímu temnému princovi. A tak se přesunula k Darrenovi a ostatním fanynkám a poslouchala, o čem se baví. Což bylo převážně o tom, jaký měl pocity, když byl na dráze a tak.

Kim se zaměřila na Wadův pohled a prstem si ho za bradu přitáhla k sobě, aby si vynutila jeho pohled. „Pořád tě to ještě nepřešlo? Wade...“ pokárala ho něžně.

„Nevím o čem mluvíš,“ prsknul na ní a vytáhl ze skříňky poblíž další láhev pepřmintového džusu a svojí whisky. Tu whisky si nalil do skleničky a sedl si na gauč v rohu místnosti. Kim na něj smutně koukala, pak i na Alysse a nakonec se mu posadila na klín. A on jí to dovolil.

„Jsem rád, že jsi tady,“ řekl. Kim se pousmála.

„Přišla jsem i za Darrenem, ale teď je jaksi zaneprázdněný, tak mu pográtuluju později,“ zmínila ukazujíc pohledem na Darrena, jak si vyměňuje sliny s nějakou blondýnkou, která mu seděla na klíně.

Wade se pousmál a tak se podíval na Kim, která hned na to zavrtěla hlavou. „Ani na to nemysli, rozešel ses se mnou a já jsem teď spokojená,“ prohlásila suverénně, a tak si Wade dal jen do pusy jívovou cigaretu a zapálil si.

Kim si jí od něj drze vzala a taky si potáhla. On jí nechal, jen chtivě civěl na její rty, jak vyfukují kouř, ale nevydržel to dlouho a hned se jí na ty rty přisál a kouř si od ní vzal. A ona ho nechala.

Alyssa zatínala nehty do dlaní, až jí bělaly klouby jak byla našťavaná. Ani jedna její láska si jí nevšímá. A ta větší láska je nedosažitelná bez ohledu na to, jak moc se o ní snaží.

Earthan si povídal zase se svými fanynkami a fanoušky a sem tam mrknul na Wada nebo Darrena, aby jim tak pogratuloval k jejich úlovku. Taky si k tomu klábosení nalil nějaký alkohol a zapálil si jívku, což běžně nedělá.

Ten si s nimi ale povídal o jiných věcech než o závodění. Řešili spíš co bylo o prázdninách.

Než se Wade od Kim odlepil a šel si pro další pití, místnost byla plná dýmu a ještě plnější lidmi. Nějak se to u Wada na pokoji zalidnilo za tu chvíli. Jen před sebou rukou rozehnal dým a načínal další láhev, když si všimnul Alyssy, jak se sápe po jeho kamarádovi. Sice neúspěšně, ale stejně mu to vadilo.

„Chtěla jsem ti říct, že jsi byl vážně skvělej a moc ti to přeju, Darrene. Gratuluju ke zlatu,“ řekla a líbala ho na tvář.

„Děkuju,“ řekl Darren malinko rozpačitě. A pak se od něj Alyssa vzdálila, aby to nebylo trapné. Ale trochu bylo. Hlavně mezi ní a Wadem.

My jsme se Sárou zatím dorazily do knihovny. Ona vylezla na stůl a snažila se dostat ke knihám o dracích z horních policek. „Slez dolů. Takhle se to u nás nedělá,“ zmínila jsem a ukázala jsem jí základní levitační kouzlo pro podání si různých těžkých předmětů. Nebo špatně dosažitelných.

„Ty jo, to je super. To mě musíš naučit,“ řekla a já přikývla.

„Kam ses vůbec všude zapsala?“ zeptala jsem se, abych trochu rozhrnula to napětí.

„Magie přírodních živlů a Dějiny magie,“ opáčila a zamyslela se. Na to konto se i zarazila a úplně ztuhla. Trochu se mi zdálo, že ztratila i barvu. „A sakra!“ zaklela.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Vzala jsem si soutěžení. Magickou olympiádu,“ odpověděla s trochou paniky v hlase.

„Ty jsi blázen. Do toho bych nešla ani já. Nicméně, teď už bude všechno plné abys to měnila,“ zareagovala jsem. Sára vypadala, že bude brečet.

„Co máš ty?“ zeptala se.

„Umění Runomaleb, Magii přírodních živlů a Techniky ruky pro pokročilé,“ odpověděla jsem jí.

„Vyměň si se mnou ty runomalby, prosím,“ škemrala a já se zamyslela. *Fyzika mi jde a celkem mě baví. Sice jsem chtěla vyzkoušet Umění Runomaleb, ale ona bude úplně zoufalá, když si to s ní nevyměním. A taky jí budu muset pomáhat tak jako tak...*

„No dobře, ale budeš si všechno zapisovat a naučíš mě ty runomalby!“ kladla jsem podmínky.

„Slibuju!“ řekla a usmála se. Měla jiskřičky v očích. Zřejmě se jí vážně ulevilo. „Děkuji ti moc,“ dodala, vzala tu knihu o dracích do ruky a potom jsme šly k nástěnce přepsat naše jména k jiným předmětům.

„Nemůžu uvěřit, že to vážně dělám. Víš, že teď budu muset povinně soutěžit na olympiádách každý měsíc?“ zmínila jsem trochu otráveně, zatímco jsem na papír na nástěnce psala své jméno.

„A v čem se konkrétně soutěží?“ vyptávala se, zatímco postávala u mě.

„To je takový pětiboj. Začíná se nějakým pokusem, druhé kolo je většinou teoretická znalost magické fyziky. Pak jsou otázky a musíš uhodnout sérii správných odpovědí. Většinou se to týká kouzel. Čtvrté kolo je o tom, kdo vymyslí nejlepší kouzlo, nebo lektvar a poslední kolo je většinou překvapení,“ vysvětlovala jsem.

„Takže budeš muset i počítat?“ ujišťovala se, zda tomu správně rozumí.

„Ano, budu muset i počítat. Hlavně počítat,“ opáčila jsem otráveně. Ne, že bych neuměla fyziku, ale nepatřilo to zrovna k mým nejoblíbenějším předmětům. Ale hlavně jsem se ráda učila nové věci, a to jsem teď díky své nové kamarádce a jejímu povrchnímu výběru nemohla.

„A vypadá to, že se na Magickou Olympiádu přihlásil i Wade Shadowwalker ai Eldarn,“ zmínila jsem, zatímco jsem zírala na nástěnku. Ona úplně nadskočila, když slyšela jeho jméno a rozzářily se jí oči.

„Vážně? Tak ještě, že jsme si to prohodily. Myslel by si, že jsem úplně pitomá,“ prohlásila, ale já jí už moc nevnímala. *Že by si to Eldarn nevymyslel a tenhle Wade uměl dobře zrovna fyziku? Zajímavé. To bych do něj nikdy neřekla.*

„Ay, co je vlastně Magická Fyzika?“ zeptala se. Myslím, že o tom slyšela prvně. Já jsem jí sebrala z ruky tu tlustou knihu a hledala jsem v obsahu něco o wergonech.

„To je, má milá rionská kamarádko, o vzdálenosti, síle a účinku dopadu různých kouzel, kde se bere v potaz i gravitace nebo třeba hmotnost, a tak dále,“ odpovídala jsem jí, zatímco jsem zuřivě hledala, co jsem si přála najít.

„No, to je asi jako obyčejná fyzika u nás, akorát my nebereme v potaz magii. To ti tedy nezavidím, má chytrá a nová kamarádko. Já si budu malovat runy,“ usmívala se a vykračovala si vesele několik metrů přede mnou.

„Mimochodem, na umění runomaleb chodí i ten fešák, kterému jsme dneska fandily. Ten, co se ti viditelně líbí,“ zmínila a já se jen otráveně ušklíbla. Na to jsem raději nereagovala.

„Kde je ten pitomý článek?“ Už jsem se lehce vztekala, ale pak jsem se zastavila, natáhla jsem dlaň nad otevřenou knihu a pomocí magie jsem vyhledala kapitolu o wergonech. Stránky se začaly rychle přetáčet, jako by to měl na svědomí vítr a pak se mi ukázal nadpis: **Wergoni!! Draci tisíckrát jinak.**

„Perfektní, je tady. Jinak bych jí tím kouzlem nenašla,“ vysvětlila jsem Sáře, která se nestačila divit, co všechno jako prvačka dokážu za kouzla. Chvilí bylo ticho, a zatímco jsem si rychle pročetla některé body v kapitole, stále vnímajíc okolní dění a proud svých nezastavitelných myšlenek, zeptala jsem se: „Už ses někdy líbala?“ zeptala jsem se, aniž bych se na ní podívala.

„Nelíbala jsem se, byla to jen pusa na pusu,“ odpověděla stručně, a to mě přimělo se na ní otočit. Tvářila jsem se docela zklamaně.

„Nuda. Myslela jsem, že jsi alespoň v něčem zkušenější, ale pusu na pusu jsem už dostala taky,“ zareagovala jsem otráveně.

„Však já snad na tom imatrikulačním plese nějaký zkušenosti naberu a pak ti o nich řeknu, jo? O všech,“ prohlásila a já na ní hodila bodavý pohled.

„Tím chceš jako říct, že já žádné zkušenosti nenaberu, protože mě nikdo nepolíbí? Pro tvou informaci, nejsem frigidní a nepřijde mi, že bych byla zas tak ošklivá, i když se nevidím jako miss Derionu, ale... možná máš pravdu,“ povzddechla jsem si. „Zřejmě by mě nikdo ani nepozval. Jsem bloňďatá encyklopedie, takové nikdo nechce,“ uvědomila jsem si a smutně jsem pokračovala v cestě nikam chodbou. Ona mě dohnala a snažila se mě utěšit.

„To není pravda. Ty sama máš zájem o encyklopedii. A neboj se, já jsem taky ještě nikoho nepoznala, pravděpodobně půjdeme spolu a budeme čekat, až pro nás někdo přijde,“ řekla a zaculila se.

„Vždyť je to stejně jedno. Klukům v tohle věku jde jen o jedno. Kývneš jim na tanec, chvíli ti budou sahat na pozadí, a nakonec máš jejich ruce a prsty víš kde,“ zmínila jsem zkušeně.

„Myslíš? Počkej a mimochodem, kde? A neříkala jsi, že nemáš skoro žádný zkušenosti? Navíc, Eldarn na to nevypadá. Ale ten zase vypadá jako typickéj druh šprta z lidskýho světa,“ dodala.

„Vždyť nejspíš taky i je. A ano, právě to se mi na něm líbí. A kde asi myslíš?“ komentovala jsem a usadily jsme se v nějakém sálu, abychom mohly detailně probrat ty wergonní záležitosti.

Wade s Darrenem se ploužili chodbou a strašně se všemu smáli a komentovali každého člověka, který kolem nich byl jen prošel. Za nimi šla i Alyssa. Vážně byla jako jejich stín. Zdálo se ale, že oni o ní ani neví, ale Wadovi nic neuniklo, moc dobře o ní věděl.

Darren byl zapálený do vyprávění o něčem, co mu připadalo vtipné, zatímco Wade hodil na Alyssu zvláštní typ pohledu. Jí se jen zatajil dech. Myslím, že ona moc dobře věděla, co ten jeho pohled znamenal.

Když prošli chodbou a minuli schodiště do té věže, kam pro její stav nikdo nechodí, Wade Darrena přerušil. „Hele já si odskočím, pak mi to povíš, jo? Sejdeme se na večeri,“ řekl jako by na něj to hulení nemělo vliv, poplácal ho po zádech, přejel očima přes Alyssu a šel opačným směrem.

Darren se za ním ohlídnul a všimnul si Alyssy. Ta se jen podívala do země a když se podívala zpátky na Darrena, už byl o pár metrů dál. Ta holka musela být vážně zoufalka, když se tolik snažila upoutat jejich pozornost a oni se k ní chovali jako by neexistovala. Zvláštní.

Wade se rozhlídnul kolem, jestli někdo nejde, a když usoudil, že je vzduch čistý, zatočil k tomu schodišti k té opuštěné věži a běžel nahoru. Alyssa jím byla viditelně tak posedlá, že její nejvyšší prioritou bylo ho sledovat.

Wade o její posedlosti moc dobře věděl. Vypadal sice, že ho to obtěžuje, ale kdyby s tím přestala, vadilo by mu to. Měli zkrátka komplikovaný vztah, který nechápal zřejmě fakt vůbec nikdo, ani oni dva.

Alyssa vyběhla ty schody taky a když došla až nahoru, lehce drkla do dřevěných dveří bez zámku a vešla dovnitř. Wade seděl na schodech u okna s cigaretou v ruce a podíval se na ní. Ne moc překvapeně, nejspíš tušil, že za ním přijde.

Ani jeden nic neřekli. Alyssa si pomalu a tak zvláště opatrně sedla vedle něj na schod a odvážila se na něj podívat, nicméně on od ní svůj pohled odvrátil. „Co tu chceš?“ syknul nepříjemně jako by neznal důvod – přišla za ním, protože jeho blízkost jí nějak podivně vzrušovala.

„Přemýšlela jsem, že bych si dala s tebou. Předtím k tomu nebyla příležitost,“ zakuřkala a pohledem ukázala na jeho cigaretu. On se pousmál.

„Vždyť nekouříš,“ opáčil, ale už jí jednu podával. Vlastně bych řekla, že se jen snažil o to, aby z ní vypadlo to, co chtěl slyšet – že ho miluje, aby si jí pak mohl dobírat. Ale k tomu se neměla i když to bylo zřejmé, takže do ní pořád rýpal a rýpal. A ona hledala pak útěchu i u Darrena, kdyby náhodou to vyšlo alespoň u něj, ale to se Wadovi nelíbilo, a tak si Alyssu zase nenápadně přitáhnul na svojí stranu.

Byla to dost temná hra, ale zcela určitě mezi nimi existovala. Nicméně, o tom nikdo neměl ani páru. O to se Wade postaral. Za Alyssu se malinko styděl. Byla jen rionka a ještě ke všemu průměrná ve všem a v něčem dokonce i podprůměrná. A on? Pan derion? Princ? Miloval dokonalost a sám sebe. Ale nesnesl by, aby jeho hračku měl někdo jiný a už vůbec ne Darren.

„Dneska jsem ti fandila. Podle mě jsi byl skvělejší a když jsi nevyhrál,“ zašeptala. Wade protočil panenkami a povzdychl si.

„Jsi fakt otravná s tím, jak se mi za každou cenu snažíš zalíbit,“ prsknul. Alysse se zalily oči slzami.

„A ty jsi zase pěkně hnusnej,“ opáčila a vstala, že půjde, ale on jí chytl za ruku a stáhl jí zpátky dolů.

„Asi už to nebude jako dřív, našel jsem si novej objev,“ řekl a konečně se na ní podíval. Asi chtěl vidět, jak zareaguje. Alyssa se snažila zachovat chladnou hlavu a nedávat na sobě nic znát.

„To ti přeju,“ odpověděla a strčila si cigaretu do pusy. Wade jí pomocí svojí magie zapálil a pousmál se. Což Alyssu šokovalo. Wade, aby pro ní udělal takové gesto a ještě jí věnoval kapku svojí kouzelné moci?

„Vážně? Nejsi ani trochu zvědavá? Ani nežárlíš?“ vyzvídala. Alyssa zavrtěla hlavou. Snažila se až moc, což Wada bavilo. Ale jinak to nešlo když chtěla hrát nějakou takovou hru zrovna s někým jako je on.

„Taky se mi někdo líbí. Víc než to,“ zmínila.

„Já, ale to není žádná novinka, Alyso,“ prohlásil sebevědomě a potáhnul si z cigarety. Alyssa se usmála. Nebyla to lež. Vážně si nedokázala vybrat, ke komu jí to táhlo víc, jestli k němu, nebo k Darrenovi.

Wade se k ní naklonil, aby jí znejistěl, což se mu podařilo. Alyssa byla úplně prkenná a civěla mu do očí. On mezitím jen natáhl hlavu k cigaretě, kterou držela v ruce opřenou o stehno, a potáhl si z ní.

„Tak nádherně jsi ztuhla,“ zmínil, když se od ní zase odtahoval a škádlivě na ní vydechl obsah svých plic, takže před tím kouřem musela přivřít oči. Její srdce tlouklo jako šilené z té blízkosti, která mezi nimi byla. Skoro úplně zapomněla, jak předtím šmejdil v puse jazykem svojí ex.

Pak se ale rozhodla, že situaci převrátí ve svůj prospěch. Hodila mu pod nohy tu nedokouřenou cigaretu a zvedla se ze schodu. „Hm, už půjdu. Tak ahoj,“ řekla a Wade se pousmál. Čekala, že jí zamává se slovy: „Tak pa.“ Ale to se nestalo. Dokud Wade nechtěl, aby odešla, tak jí nikam nepustil. Věděl, jak na to.

„Přemýšlel jsem, že bych si dal ještě jednu jivu i s tebou, když jsi na Kim tolik žárlila, ale když teda musíš jít. Tak si jí dám sám,“ prohlásil, zašlápnul tu cigaretu pod nohama, kterou mu tam hodila a podíval se na ní svůdně. Jí se nahnula krev do hlavy. Hulit s ním? To by znamenalo šanci, že by jí mohl třeba i políbit. Takže co teď? Zachovat si svojí tvář, nebo mu skočit do pastí?

My jsme se po několika hodinách v knihovně zvedly a šly jsme do jídelny na večeři. V jídelně byl velký švédský stůl horizontálně přes celý sál, na kterém bylo všechno možné jídlo a pití kromě hlavního chodu. Byly tam polévky, ovoce, zelenina, sladké, slané, derionské i rionské, a tak dále.

Všichni jsme si nabrali svou porci, usadili se ke stolu a začali jsme jíst. Sára byla první, kdo měl jídlo snědené, a ještě mi vybírala kousky ještěřky z mé misky. Přesně, jak jsem předpokládala.

„To je boží jídlo!“ chválila s plnou pusou a šťourala se mi drze v talíři. Všichni ostatní rioni u stolu na ní znechuceně koukali, protože ještě nesebrali odvahu hada ani ještěrku ochutnat. Sice má o bod míň, že nezkusila ta vážčí křídla, ale myslím, že to časem přijde.

Nechala jsem jí dojíst svou porci, protože mi ještě stačilo to kuře, které jsem měla k obědu. A ona vypadala, že by mi to stejně nevrátila. Bylo to docela legrační, jako by jí někdo začaroval. Ani jsem nijak neprotestovala. Nechala jsem jí bez problémů šťourat se mi v talíři. Možná, že jsme na to přátelství vážně šly moc rychle, ale začínala jsem jí mít ráda.

„Je to docela vzrušující patřit sem do vašeho světa,“ zmínila Sára s plnou pusou a natahovala se ke sklenici s vodou, aby zapila to množství jídla, které snědla.

„Možná, že se i naučíš kouzlit, slečno čarodějko,“ pousmála jsem se a Sára na mě ukázala palec nahoru.

Potom k tomu stolu přišel i Wade Shadowwalker s Darrenem. Sice už nějaké jídlo měli, ale podle mě šli schválně kolem našeho stolu, aby si nás se Sárou mohli taky omrknout.

Sára se přestala cpát, když za sebou ucítila vánek, který vytvořil Shadowwalker a naběhla jí po těle husí kůže. No a do nosu se jí zařízla vůně ananasu s nádechem pilin – směsice jejich parfémů. A nebyla jediná, komu z nich dvou naběhla husí kůže po těle. Mě taky a zvláště, když oba tak krásně předstírali, že je vůbec nezajímáme.

de Rion

kitten

☆ Kotě ☆

Každá správná čarodějka by měla mít kočku. Tohle nebyla pouze ježibabí záležitost, ale byla to tradice. Možná, že i víc než to. Byla to pocta, jak pro kočku, tak pro čarodějkou. To samozřejmě platilo pouze pro derionky.

Na dnešní den jsem se těšila skoro jako na ten včerejší. Vybrat si společníka bylo důležitým úkolem, protože by s námi měl být několik následujících desítek let. Mělo to ovšem svá pravidla. Čarodějky si vždy vybíraly kočičí samici. Nikoli kocoura!! Nevěděla jsem přesně proč, ale bylo tomu tak.

Za další, kočka musela být vždycky černá jak uhel, a v neposlední řadě, kočka musela nést čarodějné jméno z kalendáře čarodějnických koček. Ta pravidla byla celkem přísná a striktně jsme je musely dodržovat.

Dneska jsem si trochu pospíšila a uháněla jsem rovnou do společenské místnosti prvaček, abych nepřišla o přiděl kočky. Dorazila jsem včas, protože profesorka právě donesla poslední kočku do místnosti a pečlivě uzavřela dveře. Bylo jich celkem devět. Tolik jako derionských prvaček. Sára na mě zatím čekala venku.

„Tak honem, děvčata. Musíme to dokončit do dvaceti minut, potom vám začíná hodina,“ řekla profesorka a sundávala zvědavé kotě ze svého pláště. Z každého rohu se ozývalo mňoukání. Ta koťata mohla být maximálně tak tři měsíce stará.

„Jé, já chci támhle tu. Podívej, jak je krásná,“ řekla Marion své kamarádce po její levici, ale Aris se na tom něco nezdálo. Byla to třídní barbína a muselo být vždy po jejím. Tedy do teď. Už jsem tu já – Zlatá Studentka. A úkolem Zlatých Studentů je udělat ve třídě mezi spolužáky pořádek.

„Ani náhodou, ta bude moje,“ procedila povýšeně Aris a já se jen pousmála, protože jsem věděla, že tahle kočička bude má.

„Začneme slečnou Heartovou, jakožto Zlatou Studentkou prvního ročníku. Prosím. Vyberte si,“ pobídla mě profesorka a nechala mě si vybrat jako první. Chvilí jsem se rozhlížela po místnosti, jestli je náhodou moje první volba správná, ale měla jsem jasno. Lásce na první pohled neporučím. Nešlo mi o to nikomu nic brát, ale holt se nedalo svítit.

„Vybírám si tuhle,“ zašeptala jsem a vzala jsem si do ruky kotě o velikosti brambory. Bylo trochu chlupatější, ale pořád brambora.

„Cože? To udělala schválně?“ vztekala se Aris. Ano, tak trochu jsem čekala, že to tak bude vnímat. Ale ta koťata nikomu ještě nepatřila a já jsem prostě byla první. Jen jsem nad ní zavrtěla hlavou a kráčela jsem i se svou kočkou zpátky na místo.

„Výborně, slečno Heartová. A jak svou kočičku pojmenujete?“ zeptala se profesorka.

„Bude to Nixxa, bohyně koček,“ odpověděla jsem a usmívala jsem se na rozčílenou Aris, které jsem pravděpodobně nevyfoukla pouze kočku, ale i jméno. Ta si vybírala hned po mě a pojmenovala svou Naomi. Pak šla na řadu Cornelia a

vybrala pro kočku jméno Tira. A takhle to pokračovalo, dokud na Marion nezbylo největší kotě, trochu vypasené, které nikdo nechťel. A Aris se jí posmívala.

„Vidíš? Tlustá kočka, hodí se k tobě,“ řekla a smála se. *Tahle holka nemá dost?*

„Sama jsi tlustá!“ řekla jsem našťvaně a přičarovala jsem jí dočasně pár špeků a druhou bradu k tomu.

„Cos mi to provedla?“ hysterčila, když se viděla v zrcadle naproti ní. Měla najednou tak o polovinu své váhy víc než předtím.

„To, aby ses měla komu posmívat,“ řekla jsem hrdě a pohladila jsem Marionino buclaté kotě, které držela v náručí. „Neboj, ono z toho vyroste.“ utěšovala jsem jí a ona se usmála.

„Je roztomilá i tak,“ odpověděla a mazlila jí.

Aris se naježila. „To na to nic neřeknete, paní profesorko?“ prskla, ale profesorka se jen hihňala a zavrtěla hlavou.

„Myslím, že slečna Heartová se umí kvalitně vypořádat s problémy a já jí plně podporuji. Má vás na starost a vy jste bohužel byla ten problém. Pokud budete pokračovat ve vašem chování, přidám vám k těm faldům ještě chlupy. Takže buďte hodná, ať vám to do večere zmizí,“ informovala jí profesorka a my s Aris jsme si vyměnily pohledy.

„To ti neprojde,“ sykla našťvaně a šla se schovat do svého pokoje.

„Hlavně, aby jí tak neviděl Darren,“ zmínila nějaká dívka. *Darren?* „Její kluk má rád hubený, to aby to do oběda shodila,“ dodala a odešla se připravit na hodinu.

Já si vzala do ruky svou kočku, odnesla jsem si jí do pokoje a pak jsem se vypravila za Sárou. *Její kluk? Oni spolu chodí? To byl tedy fofr. A proč zrovna s ní? Ach jo...*

Darren se svými dvěma kamarády akorát usadili do lavic a vytáhli na stůl své učebnice. Darren se tvářil jako bubák. „Co je?“ zeptal se ho Wade Shadowwalker, a lehce do něj drknul loktem.

Darren ho probodnul pohledem. „Nic, co by?“ odseknul a dál se věnoval přípravě učebních pomůcek na hodinu. Wade si vyměnil s Earthanem pohled a oba pokrčili rameny, než to nechali plavat.

„Tak vás vítám v novém roce, mí milí třetáci. Doufám, že jste si užili prázdniny a teď se prosím utište a dáme se do učení. Dneska začneme s vlivem emocionálního stavu na stabilitu kouzel. To znamená, že kdo má dneska špatnou náladu, ať si sedne dál od hořlavých věcí,“ prohlásila a Wade se zaculil, zatímco pozoroval Darrena.

Ten jenom protočil panenkami a dramaticky si odsedl od svého hořáku. Toho si všimla profesorka. „Ale copak, pane Payne, nemáte dobrou náladu? Škola teprve začala,“ zmínila lehce posměšně. Všichni se ve třídě zasmáli. Kromě Alyssy. Ta měla taky špatnou náladu, ale od hořáku si neodsedla, protože nechťela nahrávat na smeč Wadovi, který seděl za ní a sem tam jí kopal do židle.

„Hej, co ti je?“ vyzvídal Wade vytrvale po chvilce, co se profesorka otočila k tabuli a začala tam něco zapisovat. Darren už všechno důkladně psal do sešitu. Na to, že byl levák, psal nádherně.

Darren se k němu otočil a něco mu zašeptal do ucha. Wade přikývl jako že tomu rozumí. A hned na to se k Wadovi natáhnul i Earthan z přední lavice, kde seděl vedle Alyssy a vyzvídal.

„Ale nic,“ odpálkoval ho Wade ještě než Earthan stačil otevřít pusu a probodnul pohledem i Alyssu, která musela být u všeho. Pak se natáhnul k Darrenovi. „To tolik nehroť, večer je ples, to doženeš,“ zašeptal mu do ucha. Darren tomu už ale nevěřil. Měl pocit, že je prokletý. Holky se s ním chtěly vždycky jenom líbat a to je tak všechno. A když něco zkusil, utekly mu.

Nejvíce co kdy zažil bylo loni s jednou teď už druhačkou, se kterou se teď už ani nebaví. Možná je to tím, že si vybírá jen samé netykavky jako je Aris. Nebo prvačky, které na něco takového jako je ztráta panenství nejsou připravené. Ale rozumím proč preferuje mladší dívky, protože sám je nezkušený a u těch zkušenějších se necítí moc nad věcí.

Upřímně mě překvapuje, že mu to s Aris včera nevyšlo, když byli oba pod parou a ona se po něm plazila jako namydlená hadice. Možná proto nevěří tomu, že by to po plese mělo být jinak. Vždyť se zmydlili dostatečně a nic.

„Mnozí z vás asi už víte, že všechno, co vyšlete ven, je vlastně přesná kopie toho, co nosíte uvnitř. Když se bavíme o magii. Když jste klidní, kouzlo drží tvar i rytmus – poslouchá vás. Ale když jste nervózní, může se to zvrtnout... kouzlo si začne dělat co chce. Proto je důležité se soustředit,“ zmínila.

Darren jí poslouchal jako by viděl podobnost mezi tím, co se mu děje a tím, co učitelka povídá. Možná je to všechno stejné jako s čarováním. Přitažlivost, láska, emoce. Vnitřní energie, kterou v sobě má a kterou vyzařuje.

Pak se na vteřinku podíval na Wada, jak se tváří jako by tohle všechno už dávno věděl. A možná ano, proto mu tohle nikdy nedělalo problém, protože měl vždycky ve všem pořádek a zvlášť v tom držet svoje emoce na uzdě. Když ho Wade načapal, jak na něj kouká, hned uskočil pohledem zpátky do sešitu a dělal, že píše.

„Tak kde vězíš? Už jsem myslela, že budu na hodině sama. Taky se ke mně chtěl přísáckovat Whisper,“ řekla Sára, když jsem konečně doběhla do třídy. Hodila jsem na stůl učebnice a přisedla si k ní. Vybrala nám místo vzadu u okna.

„Vybírala jsem si kočku. To trochu času zabere. No a taky jsem proměnila Aris v tlustou bečku,“ odpověděla jsem s úsměvem ve tváři. Jo, tohle mi rozhodně zlepšilo den.

Sára pozvedla obočí. „Cože?“ Divila se.

„Posmívala se Marion kvůli její postavě, tak jsem jí dala lekci a přičarovala jí pořádný špeky,“ odpověděla jsem hrdě a sedla jsem si do lavice.

Sára se zahihňala. „To je fakt cool. Takže Aris nepřijde?“ vyzvídala a já pokrčila rameny.

„Bude muset, jinak dostane o stupeň horší známku,“ zmínila jsem a otevřela jsem si učebnici magie na straně jedna.

„Myslím, že kromě tebe tohle kdokoli hravě přežije,“ rýpla si a zasmála se. Nijak jsem to nekomentovala.

„Jo a věděla jsi, že má Aris kluka? Je to ten závodník, co včera vyhrál zlatou. Darren Payne,“ vyslepičila jsem jí. Ona vytřeštila oči.

„Darren? Už? Vždyť jsme ve škole teprve druhý den,“ zmínila. „A proč si vybral zrovna jý?“ dodala relativně otráveně. Já pokrčila rameny. Musím přiznat, že mi to ale docela vadí. Nevím proč, ale vadí mi to.

V tom akorát zazvonil zvon po třetí a do třídy vešla profesorka magie. Položila si na stůl hrnek s teplým nápojem, potom luskl prsty a vedle nás se otevřelo okno, pak si pověsila na opěradlo židle svůj plášť a dalším lusknutím prstu stáhla tabuli dolů. No a nakonec se rozhlédla po třídě a usmála se.

„Zdravím vás, prvňáčci. Doufám, že jste se v institutu už zabydleli a že jste natěšení studovat magii. Já jsem profesorka magie, Carnitta Kermelová a budu s vámi celých deset let.

Dneska začneme úplnými základy a postupně se dostaneme až k té temné magii. Nicméně, se mnou budete mít víceméně spíš teoretickou magii. Ne, že bych nerada kouzčila, ale praktickou magii budete mít později s profesorem Petersonem, který mimochodem vyučuje i černou magii,“ objasnila.

My na ní jen mlčky koukali. Ona se tedy usmála. „Dobře, než začneme... kdo z vás si myslí, že magie funguje tak, že něco chcete a ono se to stane?“ zeptala se a porozhlédla se po třídě.

Pár rukou se nesměle zvedlo. „Výborně. První lekce je tedy přesně pro vás,“ zmínila a zasmála se. Pak si vzala do ruky křidu a napsala na tabuli velkým písmem:

MAGIE = OHÝBÁNÍ STABILNÍCH STRUKTUR

„Magie není jen přání ani nálada. Je to vědomé působení na stabilní struktury, které tvoří svět kolem nás. Každý děj, tok vzduchu, rozložení tepla, pohyb energie nebo i vaše myšlenky a emoce, mají svou pevnou podobu a logiku.

Magie tyto struktury nemění, ale ohýbá, posouvá, či přesměrovává podle vůle kouzelníka. Každá akce vyvolá odpovídající reakci. Jak už jsme si řekli, magie nefunguje tak, že by se svět jen podřídil vašim přáním.

Přání je pasivní. Něco chcete, ale tím to končí. Já můžu chtít, aby se svíčka zapálila a nemusela jsem to dělat sirkami, ale ta svíčka se prostě sama nezapálí jen proto, že jsem líná ji zapálit.

Čili nevkládáme do toho energii, a tak se nic nezmění. Svět kolem má své vlastní zákonitosti a stabilní konfigurace. Vše funguje díky spolupráci struktur, akcí a reakcí. Například, když škrtnu sirkou o povrch škrťátka, zajiskří to a sirka vzplane.

Proč? Hlava sirky je směsicí látek citlivých na tření, zatímco škrtačí povrch je pokryt směsí dalších chemikálií a abrazivních částic. Při kontaktu a tření mezi nimi se tyto složky aktivují a vznikne plamen.

Podobně funguje magie. Kouzelník nevytváří plamen z ničeho, ale svou vůlí zasahuje do existujících struktur – do energie, atomů, molekul a jejich uspořádání – a nasměruje je tak, aby se odehrála očekávaná reakce. Přání bez vůle nestačí, protože struktury se samy o sobě neposunou, aby k něčemu skutečně došlo, musíte do těchto struktur aktivně zasáhnout,” vysvětlila.

„Samozřejmě, že lidé, kteří v sobě magii nemají, se strukturami věcí kolem hýbat nemohou. Je to jako kdyby jim chybělo škrtačko a spoustu dalších věcí. Proto si musí pomáhat předměty a rozpohtybovat struktury ručně.

My čarodějové to dokážeme, protože umíme svou vnitřní energii vyvést z těla a nasměrovat ji tam, kde je třeba, aby působila. Prostě jen sdělíme pomyslné sirce, aby škrta o pomyslné škrtačko a zapálila svíčku. Nebo třeba tisíc svíček. Ne proto, že to chceme, ale proto, že to potřebujeme,” dodala, lusknula prsty a každému z nás se na stole objevila svíčka.

„Tentokrát si vyzkoušíme, co jsme se naučili. Hlavně tedy rionští studenti, kteří pravděpodobně nikdy nekouzlili. Nechci, abyste to trénovali sami na pokojích, ale pouze v hodinách, ano?“ zeptala se a dívala se přitom na Sárú. Ta přikývla a podívala se na tu svíčku, jako by nikdy předtím žádnou neviděla.

„Tak, teď po vás budu chtít, abyste ke svíčke natáhli ruce – spíš dlaně. Dělá se to proto, že dlaně podporují soustředění energie a její jednodušší vytlačení ven. Když energii nasměrujete z rukou, můžete ji efektivněji propojit s okolními strukturami a vyvolat požadovanou reakci.

Samozřejmě až budete profici, ruce budete používat spíš na komplexnější kouzla, u kterých je třeba se zapřít z důvodu většího proudění magické energie, což může být vyčerpávající a způsobit bolesti v rukách. Nebo ke kouzlům, kde bude potřeba technika ruky, aby se správně pohnulo těmi již zmíněnými strukturami.

Natáhněte tedy před svíčku ruku a zapřete se dlaní o vzduch. Vyvíjejte tlak na zápěstí. Dívejte se na knot svíčky, kterou chcete zapálit. Nemusíte tlačit i na oči, slečno Heavensová, stačí se jen dívat,” upozornila Sárú a usmála se. Sárú se taky zahihňala.

„Tak a teď už jen ta vůle. Představte si, jak škrtaíte sirkou a jak zapalujete knot svíčky. Musíte mít v hlavě ten pohyb ruky. Musíte cítit to teplo a vidět ten plamínek narůst,” pokračovala klidně.

Derionům se svíčky zapálily téměř okamžitě, protože jsme tohle všichni uměli ze základních škol, kde se učila magie a sem tam se i čarovalo. Ale rionům to tak snadno nešlo. A ne jen proto, že měli mnohem méně magické síly než derioni.

Spousta z nich se nedokázalo poprat s proudem magické energie ven z těla. Nedokázali ji pustit. Další si neuměli představit ohýbání struktur a některým to sice blaflo, ale hned to zase zhaslo. Eldarnovi se to podařilo jako prvnímu.

„Výborně, pane Naxxremisi. Přesně tak je to správně,“ ozvala se Carnitta a podívala se po třídě, jak se s tím rioni moří. Jako druhá to dokázala Sára. Akorát její plamen vyšlehl víc, než by chtěla.

„Jéé!“ vyštěkla a odskočila od svíčky kousek dál. Já se pousmála a plamen zkontrolovala máchnutím ruky.

„Děkuji, slečno Heartová. Jinak dobrá práce, slečno Heavensová. Jen musíte myslet na velikost plamenu. Pozor na to. V tomhle bodě už se dostáváte do fáze, kdy stačí představa a ono se to stane,“ dodala. Sára jen přikývla a nadšeně se culila. Myslím, že je tahle učitelka fajn.

„Od příštího týdne budu chodit taky na závody. Nebudu teda závodit, ale budu cvičit wergony a starat se o ně,“ zmínila najednou Sára. A já na ní celkem překvapeně civěla. Nečekala jsem, že se do toho vážně takhle vřítí.

„Vážně? To jsem nevěděla, že jsou takové mimoškolní aktivity,“ opáčila jsem a ořezala jsem si tužku kapesním nožíkem, který jsem měla v penálu. Sára na mě fascinovaně koukala. Ona na to měla jinou věc, kterou mi po chvilce podala. Vzala jsem si to od ní a zatímco pokračovala, civěla jsem na to. Bylo to hranaté a červené.

„No ani nejsou, já jsem se k těm potvůrkám chtěla trochu přiblížit, tak jsem si to dohodla s profesorkou. Říkala, že mě o nich všechno naučí. Zmínila jsem totiž, že jim rozumím. A včera jsem si o nich něco četla, jak jsme byly pro tu knížku,“ vysvětlila.

„Paráda,“ opáčila jsem a usmála jsem se na ní. „Co je to?“ zeptala jsem se, ukazujíc pohledem na tu věc, kterou mi dala do ruky.

„Ořezávatko. Strčíš tam tužku a kroutíš s tím. Dělej to ale asi nad košem, nebo nad kapesníkem, dělá to čurbes. Nemám to s tím zásobníčkem,“ objasnila. Rozhodla jsem se to vyzkoušet nad lavicí. Sára mě pozorovala.

Sice jsem vypadala soustředěně, ale mojí hlavu, stejně okupovala jiná myšlenka. A to na Aris a Darrena. Moc se mi nelíbila ta představa, že by měl být s někým jako je ona. Vlastně se mi nelíbilo, že by měl být vůbec s někým.

„No a budu trávit spoustu času na hřišti s těma krásnýma závodníkama ze třetí třídy,“ dodala se zasněným výrazem. *Kdo se jí teda líbí?* Pořád jsem v tom neměla jasno. To byl chvíli Earthan pak Darren, ale vždycky civěla hlavně na Wada Shadowwalkera.

„Na kluky máme ještě času dost. Nejdřív bychom se měly soustředit na školu,“ řekla jsem a Sára zavrtěla hlavou.

„Blbost, dneska je uvítací párty. Přece tam nepůjdeme samy,“ připomněla a já ztuhla. *Uvítací párty? Myslí imatrikulační ples?*

„Dneska?“ vyštěkla jsem. Sára jen přikývla.

„Tak už ticho, vy dvě, na kluky budete mít spoustu času! Ted' dávejte pozor a nalistujte si stranu 2!“ řekla profesorka a Sára se na mě rozpačitě zadívala.

„Příští hodina jsou runomalby. A ty máš tu olympiádu. Uvidíš se s Wadem a já s Darrenem. Jsem nervózní, co ty?“ zeptala se tiše a když to takhle řekla, tak tím znervóznila i mě.

„Ne, proč bych měla?“ opáčila jsem a pořád jsem se dívala na profesorku, aby mě náhodou nenačapala zase mluvit.

„Protože je Wade Zlatej Student? A ty jsi na mozky? A taky tam bude Eldarn. Budete tam asi v malý skupince. Já být tebou bych nervózní byla. Trochu ti Darrena proklepnu, když se ti tolik líbí,“ prohlásila a já ztuhla. *Jak proboha přišla na to, že se mi líbí?*

„Proč myslíš, že se mi líbí?“ zeptala jsem se. Ona se jen usmála a začala něco povídat, ale skočila nám do toho profesorka.

„Ššš!“ prskla. „Ještě jednou a půjdete za dveře,“ dodala a zase se otočila k tabuli. A tak jsme se Sárou už raději zmlkly.

V učebně Magické Fyziky to vypadalo fantasticky. Byla to spíš laboratoř a hvězdárna v jednom. Stěny byly tmavé a hladké, a v nich byly vyryté runy, které neonově zářily. Každá runa byla zároveň měřicím a vodivým prvkem – reagovala na pohyb energie v laboratoři.

Strop učebny připomínal noční oblohu plnou hvězd. Temně modrá plocha byla pokrytá drobnými světelnými body, které se jemně třpytily, jako by každá hvězda měla vlastní puls. Občas se zdálo, že některé hvězdy lehce mění intenzitu světla, jako by celá obloha dýchala.

Stůl tam byl jen jeden dlouhý pro 6 studentů. Byl pevný, kovový, s hladkou deskou a vyrytými geometrickými vzory. Na stole byly standardní fyzikální pomůcky – váhy, kuličky, voda v miskách a jednoduché přístroje pro měření pohybu a energie.

Uprostřed učebny stál velký fialový krystal. Z jeho hladkého povrchu vycházely tenké proudy energie a kolem něj se mihotaly malé modré blesky, které skákaly vzduchem a lehce praskaly. Krystal tím dodával celé místnosti pocit živé, pulsující energie. Celá místnost díky tomu působila, jako by byla naplněná magií, a krystal okamžitě upoutal oči všech, kdo do učebny vstoupili.

„No teda,“ zašeptala jsem si pro sebe, zírajíc na tu magií nabitou místnost. Eldarn šel se mnou, takže se zastavil zhruba na stejném místě jako já a taky zíral jak z jara.

Wade Shadowwalker už tam seděl a pousmál se, když nás dva viděl civět na krystal a noční oblohu. Z prvéku jsme tam byli s Eldarnem jediní. Ze třetíku tam byl Wade a Kim. A pak tam ještě byly dva druháci, které jsem neznala.

Sedla jsem si vedle Wade Shadowwalkera k jednomu dlouhému stolu. Z druhé strany na konci seděla Kim. On si mě prohlídl a potlačil úsměv. Nejspíš ho šimrala na jazyku nějaká štiplavá poznámka. Já si ho taky prohlédla a nebyla jsem sama, prohlížel si ho i Eldarn. A bylo to vzájemné. Wade ho zkouknul od hlavy až k patě a pak odvrátil pohled jako by Eldarnem pohrdal. Třeba má něco proti rionům?

Vyndala jsem si z tašky sešit a pero a čekala jsem, až zazvoní zvon. Wade se na mě podíval, jak jsem jak na trní a pousmál se. „Ahoj, Heartová,“ řekl a tak zvláště se na mě podíval, až se mi zatajil dech.

„Ahoj, Wade,“ pozdravila jsem ho a pak jsem dělala, že něco čtu. Eldarn byl zřejmě zaskočený naší interakcí. Popostrčil si prstem brýle ke kořenu nosu a naklonil se ke mně.

„Ty se s ním znáš?“ zašeptal.

„Ne nijak moc. Ty?“ zeptala jsem se. Eldarn zavrtěl hlavou, rychle po Wadovi přešel očima a pak se ke mně zase naklonil.

„Je to borec. Vynikající fyzik a fascinuje mě jeho závěrečná práce z loňského roku,“ přiznal a já se na něj překvapeně podívala.

„Vážně? To je vskutku fascinující. Asi se na nějakou tu jeho práci tedy taky podívám,“ zareagovala jsem tiše, aby nás Wade neslyšel a pak už jsem jen čekala, až přijde profesorka. Byla jsem trochu nervózní, protože jsem si olympiádu zrovna nevybrala. Nicméně zatím se nesoutěží.

Sára zase vešla do učebny, kde sedělo pár lidí. Asi tak pět a Darren. On si jí všimnul a hned na ní mávnul. Seděl sám, takže Sára usoudila, že by si k němu mohla přisednout. „Můžu?“ zeptala se.

„Jasně,“ řekl, usmál se a dal si na stranu tašku. Sára se tedy usadila vedle něj a vytáhla si sešit. Byl prázdný, zatímco ten jeho byl celý pokreslený nějakými symboly a runami. Jako by ho měl už roky a byl pro něj víc než důležitý.

„To je moc pěkný,“ zmínila ukazujíc na jeho sešit. Potom si dala lokty na stůl a dívala se na něj.

Darren se usmál. „Díky. Jsem v tom malinko napřed,“ objasnil a otočil se k ní, aby spolu mohli pohodlněji mluvit. „Líbil se ti závod? Slyšel jsem někde, že jste mi s kamarádkou fandily,“ prohodil.

Sára se zazubila a přikývla. „Jo, moc. Jsi fakt talent. A koukám, že tady se nic neutají. Mimochodem, asi se budeme vídat častěji, protože budu pomáhat s péčí o wergony. Mám to jako takovou brigádu,“ zmínila.

Darrena to překvapilo. „Vážně? To zní super. A ta tvoje kámoška... bude to dělat taky?“ vyzvídal. Sára zavrtěla hlavou.

„Copak, líbí se ti?“ zeptala se na rovinu a on malinko ztuhl. „Klid, myslím, že jí se taky líbíš,“ vyžvanila a jemu úplně zajiskřily oči.

„Vážně?“ vyštěknul nadšeně. Sára se usmála a přikývla.

„Ale já zase někde slyšela, že prý máš holku,“ zmínila. Darrenovi se ztratil úsměv z tváře.

„Jo, no... tady se vážně nic neutají. Zatím to ale není nic vážného. Večer spolu jdeme na ples a... ty tam s někým jdeš?“ vyzvídal. Sára zavrtěla hlavou.

„Kromě tebe a Ay tu nikoho neznám. Ještě tak někoho ze třídy, ale to je tak všechno,“ odpověděla. Pak bylo chvíli ticho, dokud ho Darren neprolomil.

„Hele a myslíš, že by se mnou šla?“ zeptal se. Sára pokrčila rameny.

„Můžu se jí zeptat,“ navrhla, ale on hned zavrtěl hlavou a tvářil se, že si to nejspíš rozmyslel.

„Ne, to je pitomý. Hodně pitomý. Vždyť jsme spolu nikdy nemluvili a teď... a seznámíš mě s ní aspoň?“ vyzvídala.

„Jo, to můžu. A ty mě? Představiš mě svým kámošům?“ zeptala se. Darren se zamyslel. Vzpomněl si na to, jak to vždycky dopadne, když si najde kamarádku a představí jim jí. A asi to tak nechtěl, soudě podle jeho výrazu v obličeji. Chtěl mít Sáru sobecky pro sebe a stejně tak mě.

„No, možná někdy,“ řekl jen a Sára to tedy nechala plavat. Zatím. Byla nadšená, že se seznámí s Earthanem, ale hlavně s Wadem Shadowwalkerem.

To já jsem ho měla vedle sebe a stačila jsem si na něj udělat obrázek. Byl do té fyziky vážně naprosto zapálený. Troufla bych si říct, že už rozumím tomu Eldarnovu obdivu.

„Někdo z vás ať nám spočítá tok energie mezi těmito čtyřmi zdroji. Třeba vy, pane Shadowwalkere,“ řekla profesorka a natáhla k němu ruku s křídou. Wade tedy křidu popadl a bez problémů a sebemenšího zaváhání začal psát a počítat.

Psal vzorce, jako by je tahal z hlavy bez nejmenší námahy. Čísla a symboly se objevovaly plynule, rychle a dokonale, každý krok logicky navazoval na předchozí. Skoro jsem to ani nestíhala číst, natož počítat.

Ruka se mu hýbala rychle a přesně, každý tah křídou byl jistý a elegantní. Nepsal jen výsledky, psal postup, ale tak rychle, že to vypadalo, jako by každý vzorec vycházel z něj přirozeně, spontánně, přitom naprosto správně. Matematika, fyzika, magie – všechno, co se na tabuli objevilo, působilo dokonale propojené.

„Takže, tohle je základní vzorec pro součet všech zdrojů,“ zamumlal Wade téměř pro sebe, zatímco plynule přecházel k dalšímu kroku. Eldarn si pečlivě zapisoval všechno, co Wade zmínil.

„Jedna silnější, jedna slabší, prostě různá amplituda,“ dodal, aniž by zvedl hlavu. „Frekvence všech bude stejná, aby to pěkně sedělo,“ poznamenal, zatímco křída klouzala po tabuli.

„Fáze posunuté... klasická konstrukce pro částečné rušení,“ řekl a pak ještě přidal poslední vzorec, který následně dvakrát podtrhnul. „Tak, maximální energie v centru je 1,41. Přesně jak má být,“ řekl a odložil křidu.

„Výborně, pane Shadowwalkere. Spočítal jste to přesně za minutu dvacet osm sekund,“ zmínila profesorka a on se usmál a posadil se do lavice. Kim mu šeptala něco do ucha a já s Eldarnem jsme si jen vyměnili pohledy. Sotva jsem mrknula a on už to vypočítal.

„Tak teď vy, slečno Heartová,“ řekla profesorka s lehkým úsměvem. *Sakra*. Popadla jsem křidu a začala jsem počítat příklad, který mi zadala profesorka. Bylo to to stejné, ale s jinými parametry, než dostal Wade. Cítila jsem na sobě jeho oči. A taky oči Eldarna. Už chápu to, o čem mluvila Sára – že by se bála, že by si o ní mysleli, že je úplně blbá.

Psala jsem trochu pomaleji, ale stále jsem věděla, co dělám. „Takže... E res... to je součet čtyř zdrojů..." zakuňkala jsem. A pak jsem slyšela, jak Wade pokládá na stůl pero, což znamenalo, že už to spočítal. Cítila jsem se trochu pod tlakem.

Napsala jsem druhý vzorec. „Amplitudy různě silné, aby to nebylo úplně symetrické..." komentovala jsem. „Frekvence budou všechny stejné, aby se daly porovnat fáze," pokračovala jsem to a ještě si to po sobě pro jistotu zkontrolovala.

„Fáze jsou posunuté, aby se část energie rušila a část se sčítala," zmínila jsem, když jsem dokončila diagram. „E res max je tedy 3,16, Což je maximální energie v centru..." dodala jsem a odložila křídlo.

Trochu se mi zpotily dlaně. Cestou zpátky jsem si všimla, jak na mě kouká Wade. Ale ani koutkem nepohnul. Fyziku bral nejspíš až moc vážně. A rozumím tomu. Já takhle vnímala magii. A hlavně černou magii.

Darren si během hodiny něco kreslil do sešitu a taky své kresby očarovával. Pak se v tom snažil něco číst, ale Sára vůbec nechápala, co dělá. A vždycky, když si Darren všiml, že se na něj dívá, podíval se na ní taky a pak oba dělali, že dávají pozor a že se na sebe ani jeden nepodívali.

„Proč je umění runomaleb tak vzácné, pane Payne? A co byste k tomu řekl čaroději, který by se vás na to ptal? Úplnému laikovi?" zeptala se profesorka a on se na ní jen podíval a začal.

„Studovat runomalby může v podstatě každý, ale rozumět jim může jen čaroděj, který má na runy talent. No a tenhle druh talentu závisí na hereditě, velikosti magické síly, intuitivním vnímání a na schopnosti sebeovládání. Něco takového jen tak někdo neumí, a proto je čarodějů s tímto nadáním tak málo.

Kresba run není jen o tom vytvářet nějaké obrázky. Runy jsou sice zajímavé a krásné a určitě je i umění když je někdo dokáže malovat a různě proplétat, nicméně to se pak řadí pouze mezi výtvarné umění, nikoli do umění runomaleb. Umění runomaleb je opravdová věda.

Z run se dá číst budoucnost, minulost i přítomnost. A nejen to. Z run se dá vyčíst úplně všechno. Pravá povaha člověka, jeho záměry, touhy, nadání i emoce," odpověděl a Sára na něj vyjeveně zírala. Nejspíš netušila, že umí takhle mluvit.

„Moc hezky jste to vysvětlil. Děkuju," řekla profesorka a usmála se na něj. Darren se na Sáru jen letmo podíval a pak najednou zazvonil zvon, který signalizoval konec hodiny.

„Ty jo, fakt tomu rozumíš. Skoro to vypadá, že máš k těm runám vztah," komentovala Sára. Darren se pousmál.

„A co když jo?" řekl a odešel. Sára na něj ještě koukala, než zašel za roh a pak si oddychla.

„To je ale týpek," zašeptala si pro sebe a pak už se chystala na oběd. Měly jsme sraz ve společenské místnosti chvíli před dvanáctou.

Na obědě jsme se Sárrou probraly všechny možné dojmy z výuky a taky jsme řešily Wada s Darrenem. Zmínila se o tom, že by se se mnou rád seznámil a taky o tom, že jí slíbil, že jí seznámí se svými kamarády.

„Posloucháš mě?“ zeptala se šťouchajíc do mě, když jsem nenápadně civěla na Eldarna. Od té doby, co jsme měli tu hodinu a on měl mluvit o tom, na jakém principu funguje portál a diskutoval o tom s Wadem, pocítila jsem, že mám v srdci Amorkův šíp.

Nekuřák, nezkažený, žádný sukničkář, chytrý, atraktivní... bohužel rion, ale to mi zatím na první známost nějak extra nevadí. „Ay?“ Šťouchla do mě znovu, což mě z toho transu probralo.

„No? Promiň, nějak jsem se zamyslela, cos říkala?“ zeptala jsem se a ona nade mnou jen zavrtěla hlavou.

„Říkala jsem, že je Darren fakt borec. A že by tě chtěl poznat. Myslím, že by s tebou i rád zašel na ten ples, co ty na to?“ zeptala se. Podívala jsem se na ní jak na cvoka.

„Vždyť má holku. Hele, Darren vypadá dobře, ale není to můj typ. Je to flákač, a přijde mi namyšlený a podprůměrně inteligentní. A jde mu jen o sex a na to ještě nejsem připravená,“ objasnila jsem.

„Jak víš, že mu jde jen o sex?“ zašeptala. Já pokrčila rameny.

„Prostě to vím. Nemám zájem. Doufám, že jsi mu neříkala, že se mi líbí nebo tak něco, protože to bych tě musela roztrhnout jako hada!“ prohlásila jsem. Ona jen rozpačitě zavrtěla hlavou. „Hm, to máš kliku. Tak já teď jdu na chvíli k sobě na pokoj. Sejdeme se později. Zatím ahoj,“ rozloučila jsem se s ní a odešla jsem.

„Sakra,“ zašeptala si pro sebe Sára. Toho jejího výrazu si všiml i Wade Whisper a naklonil se k ní, až jí narušil osobní prostor.

„Copak? Tváříš se divně. Něco se stalo?“ vyzvídala.

„Ne nic. Všechno je v pohodě,“ odsekla, zvedla se a šla pryč. Wade se zamračil a povzdychl si.

Když Sára procházela kolem stolů směrem ze sálu, očima jí doprovázel Wade Shadowwalker, kterého zase žárlivě sledovala Alyssa.

Darren zase hledal očima svojí přítelkyni, ale nemohl jí najít. Začínal mít obavy, a tak se zvedl a šel ke stolu, kde seděla Stacy – její rionská nejlepší kamarádka. Naklonil se nad ní, až jí po těle vyběhla husina.

„Zdravím, nevíš co je s Aris? Dlouho jsem jí neviděl,“ zeptal se. Stacy si ho vzala bokem, protože u stolu se holky začaly hihňat.

„Stydí se. Chce do plesu zhubnout tlustící kouzlo, který na ní seslala Heartová,“ informovala ho. Darren potlačil výprsk smíchu.

„Cože jí udělala Heartová? A proč?“ vyzvídala. Stacy se tak zatvářila a podívala se Darrenovi do očí.

„Přičarovala jí špeky, protože se posmívala Marion. To je támhle ta špekounka,“ zmínila ukazujíc na svou spolužačku. Darren se podíval, kam Stacy ukazuje a pak zpátky na ní.

„Vždyť není... to je jedno. Takže je jen tlustá kouzlem? To bych možná zvládnul napravit. A kde je? U sebe?“ vyptával se, ale doplňoval si odpovědi sám. Stacy mu jen přikyvovala.

Pak už nic neříkal, jen si povzdychnul a šel rovnou za Aris. Nejspíš neměl moc náladu na nějaké drama, ale vybral si prvačku, měl s tím počítat.

Wade doprovodil očima z jídelny i Darrena a když odešel i Earthan a on tam s Alyssou zůstal sám, atmosféra zhoustla, že by se dala krájet. „Ty ještě nejdeš?“ zeptala se ho nesměle.

„Měl bych? Co mě vyháníš?“ syknul po ní.

„Nevyháním tě, jen se tomu dívím,“ odpověděla. Wade se pousmál a podíval se na ní takovým zvláštně svůdným pohledem.

„A čemu přesně se na tom dívíš?“ zeptal se. Alyssa polkla naprázdno, interakce s Wadem Shadowwalkerem jí nutily spalovat mnohem víc šťávy než obvykle.

„Že dobrovolně ztrácíš svůj čas se mnou,“ zašeptala tak tiše, že to Wade sotva slyšel. Zase se tak kouzelně pousmál a přikývl.

„Pravda, už bych měl nejspíš jít, co?“ prohlásil a zvedl se, aby jí podráždil, ale chytl ho za ruku a stáhla ho zpátky na židli. Wade se na ní mlčky podíval. Tentokrát čistě neutrálně a čekal, co z ní zase vypadne.

„Večer je ten ples,“ zmínila.

„No a?“ opáčil. Alyssa se mu odvážila podívat do očí a chvilku na něj jen tak koukala, než sebrala odvalu mu na to odpovědět.

„No a já bych si přála, abys tam šel se mnou,“ zakuňkala a Wade vyprsknul smíchy.

„Ses úplně pomátla, ne? Zapomeň, Alyss!“ prsknul na ní zostra. Alyssa potlačila slzy, které už cítila na krajíčku. Wade se na ní otráveně podíval. „Hlavně zase nebreč,“ dodal a pořád sledoval její zoufalý výraz v obličeji, zatímco nad něčím přemýšlel.

„Sejdeme se pak. Ve věži. A už nefňukej, nebo mě nasereš,“ řekl ještě, dal si do pusy mandli a odešel. Alyssa si povzdychla, ale když jí dovolil za ním přijít do věže, usmála se. Věděla, že to totiž něco znamená.

Darren klepal na dveře pokoje své přítelkyně. „Aris?“ zavolal na ní a pokračoval v klepání, ale dlouho nic. „No tak, Aris, já vím, že tam jsi. Stacy mi to řekla. Pojď ven,“ řekl, ale místo toho se ozvalo jen cvaknutí zámku.

Darren se zasmál. „Ses přede mnou zamkla? No tak, co je to s tebou, otevři ty dveře!“ naléhal, zatímco lomcoval s klikou.

„Jdi pryč! Nechci, abys mě takhle viděl. Vypadám příšerně,“ objasnila. Darren potlačil smích.

„Je to jen kouzlo, Aris. Možná ho dokážu zrušit. Ale musíš mě pustit dovnitř. A pohni, někdo by mě tu mohl vidět a měla bys problémy. Já teda taky, ale ty větší,“ dodal.

„Ale nebudeš se smát!“ řekla a pak cvakl zámek a ona mu otevřela. Už byla hubenější než ráno. Tak o pět kilo.

Darren na ní koukal jako na cizí. Potom rychle zapadl dovnitř a zavřel za sebou dveře. „Jsi trochu větší, než jsem čekal, ale nevádí. Je to jenom kouzlo,“ zmínil. Aris ho plácla dlaní po rameni a začala brečet.

„Nebul,“ řekl a natáhnul k ní svou levou ruku. „Snazší by bylo, kdybych věděl, co za kouzlo na tebe Heartová použila. Ale jedno se jí musí nechat, je to vtipný,“ dodal. Aris ho flákla do ramena ještě jednou.

„Vtipný? To teda není vtipný, dneska je ples a já vypadám takhle. Doufám, že mě pomstíš,“ zmínila. Darren na ní překvapeně civěl.

„P-pomstím? Jako jak?“ zeptal se jako trubec. Ona se na něj zase podívala jako na idiota.

„No snad jí taky vyčaruješ špeky,“ objasnila. Darren ale zavrtěl hlavou.

„Nic takovýho dělat nebudu,“ opáčil suše a zkoušel na ní nějakou magii, ale zatím bez úspěchu.

„Proč? Ty jí chceš nebo tak něco?“ prskla na něj. On k ní jen zvedl oči.

„Nedělej scény, Aris. Jsme spolu tak šestnáct hodin,“ zpražil jí a pokračoval, ale zhubla tak maximálně o dvě kila. Aris na to nic neřekla jen zase propadla v pláč, když si všimla, že Darrenovy čáry máry na to nezabírají.

„Nejde to. Musí to být nějaký speciální kouzlo nebo co. Prostě budeš muset počkat, až to z tebe vyprchá,“ oznámil jí a plácnul sebou k ní na postel. Aris na něj překvapeně civěla.

„Tak to zkus, vždyť to malinko šlo,“ přemlouvala ho, ale zavrtěl hlavou.

„Bych na to vyplácal veškerou svojí magickou energii, kterou bych mimochodem sbíral dýl než ty budeš hubnout. Nemá to cenu. Pojd' se líbat nebo tak něco zatím,“ prohlásil.

„Cože? Ani náhodou. Běž pryč, stydím se,“ řekla a šfouchala do něj, ale on jí chytl za ruku a stáhl jí k sobě na postel. Aris se tam s masivním prohnutím matrace rozplácla, až to Darrena rozesmálo.

„Budu mít zavřený oči,“ zmínil a čekal, až ho Aris políbí, ale ona si nebyla jistá. Cítila z Darrena, že si z ní dělá legraci a nechtěla se s ním muchlovat, když si připadala ošklivá.

„Bych tě zalehla,“ prohlásila sklesle. Darren vyprsknul smíchy.

„A co když to chci?“ zeptal se, ale zase se dočkal jenom plácance do ramena za drzé připomínky. „Fajn, tak se uvidíme teda až zhubneš,“ dodal a se zavrzáním postele se zvedl a mířil si to ke dveřím. Aris na něj jen smutně mlčky koukala. Zdálo se, že nad tím přemýšlí, ale nakonec ho nechala odejít.

My jsme se Sárou relaxovaly u mě na pokoji a hrály jsme si s Nixxou. Byla celkem divoká a hravá. Ale u Sáry spala jak nemluvně. Prý má s kočkami zkušenosti. Má jich pět. Bukvičku, Tykvičku, Mrkvičku, Ředkvičku a Šištičku.

„Bože, to jsou ale jména. Proč končí všechna na -ička?“ zeptala jsem se a zakroutila jsem nad tím hlavou. „Doufám, že jeden z těch kocourů není Bukvička. Každopádně mi tu kočku tolik nerozmazluj,“ opáčila jsem.

„A budu jí rozmazlovat, protože mě žádnou nedali. A ne, Bukvička je kočka,“ odpovídala na mé dotazy a uspala to zběsilé kotě během tří minut. Já zírala jak z jara, když jsem se vrátila z koupelny.

„Jak jsi to dokázala? Já, když jsem se o to snažila před obědem, tak mě akorát kousala a škrábala,“ stěžovala jsem si.

„Říkám, že to s kočkama umím. Nechápu, že zrovna tobě svěřili kočku,“ prohlásila a posadila se na postel. Nixxa jí spala na klíně, úplně vypnutá.

„To není vtipné, náhodou se o zvíře dokážu dobře postarat. Mám zvířata ráda,“ upozornila jsem ji.

„Vždyť já nic neříkám,“ zahuhlala a porozhlížela se mi po pokoji. „Máš to tu větší než já. I postel máš velkou,“ komentovala. „To já mám takovej mrňavej kumbál. Pomalu jako úschovnu na košťata,“ zmínila.

„Co budeme dělat?“ zeptala jsem se z ničeho nic a sedla jsem si na svou velkou postel vedle ní. Natáhla jsem ruku k jejímu klínu, abych pohladila kotě, ale když mi došlo, že bych kotě vzbudila, stáhla jsem ruku zpátky.

„Jak to myslíš?“ divila se Sára.

„Přece s tím plesem, nikoho tu neznáme. Je trapné, abychom šly samy,“ řekla jsem smutně a Sára se zatvářila rozpačitě.

„To asi trapný bude pro všechny prváky. Ale tak, třeba tam někoho sbalíme,“ zmínila nadějeplně. „I když se šuškal, že to nebude povinný a že tam spousta lidí nebude,“ dodala.

„Podle mě to je jen nějaký komunikační šum. Na imatrikulačním plese mají být všichni, podle mě se jim nepovede se vypařit. A stejně to nechápu, jestli třetíci chtějí kouřit jívové listy, nebo čmajznout rodičům dýmky ať si to dělají jindy a ne dnes!“ zuřila jsem a Sára se usmála.

„Chceš ho vidět, že jo?“ prohlásila, ale nereagovala jsem. Možná trochu. Spíš jsem byla zvědavá. „A říkala jsi jívové listy a dýmky?“ zeptala se.

„Co se tak divíš? Jsou to přeci pubertáci, ještě se u nás pijí návykové elixíry. Jsou to elixíry štěstí, výdrže a Všepečbol. Copak nevíš nic o drogách?“ Divila jsem se, ale ona jen pokrčila rameny.

„U nás jsou všechny tyhle elixíry zakázané. Ve čtvrtáku je prý hodně populární elixír uvolnění. Slyšela jsem to od Cornelié,“ dodala jsem.

„No o těch vašich slyším prvně, ale zřejmě to bude něco jako naše drogy, akorát mají jiný názvy. To u nás, ale studenti neberou. Jen kouří tabák, sem tam i trávu.“ Jak to dořekla zakřenila jsem se.

„Trávu? To jste ale divná populace,“ zmínila jsem překvapeně.

„Ne obyčejnou trávu, tomu se tak jen říká. Je to taková bylinka,“ vysvětlovala.

„Fuj, pryč s drogami,“ dodala jsem a zaměřila jsem se na výběr oblečení na ples.

Darren zatím se svými dvěma nejlepšími kamarády seděl ve společenské místnosti pro třetíáky a klábosili. „Tak povídej, Wade, jaká je, jak vypadá zblízka?“ vyzvídal Darren.

Wade se na něj jen tak podíval a usmál se. Pak se ale zase zamračil. Vypadalo to, jako by si na něco vzpomněl. Na něco, co ho zarmoutilo. „No, je to šprtka. O tom není pochyb,“ odpověděl stroze. Darren se zakřenil.

„No jo. Ty jsi taky šprt,“ řekl a zasmál se.

„Nejsem šprt! Jsem jen inteligentní a rád čtu,“ komentoval. Zjevně neměl rád, když mu říkali šprte.

„Hm, a co si o ní myslíš, je to taková ta frigidní šprtka, nebo jenom ta stydlivá tichá voda, co břehy mele?“ vyzvídal Darren. Celkově se o mě údajně velmi zajímal.

„No řekl bych, že od všeho trochu. Ale zatím spíš frigidní šprtka. Uvidíme co se z ní vyklubuje. A zvláště, pokud tomu malinko pomůžeš,“ odpověděl. Pak se do toho vložil i Earthan.

„A co ty se tak staráš, nesbalil jsi včera náhodou už nějakou prvačku?“ připomněl mu jeho druhý kamarád. Darren se zakřenil a přikývl.

„Aris,“ zašeptal a tvářil se záhadně.

„No a už něco bylo?“ vyzvídal Wade. Dokonce se k tomu i uvelebil do židle, jako by to mělo být vyprávění na dýl. Ale Darrenova odpověď ho zklamala.

„Ne, jen líbačka a taky mi dovolila jí sáhnout na zadek, ale po druhý už mě odstrčila, takže na to asi budu muset jít pomalu,“ prohlásil otráveně. Wade zadržel smích.

„No jo, je jí patnáct. Co čekáš? A líbá dobře?“ vyptával se Earthan a Darren se jen pousmál a přikývl.

„To jsem vám neříkal, ale ta šprtka z ní udělala bečku,“ prohlásil.

„No tak to má bod za snahu,“ zmínil Wade suše. Darren si povzdychl a podíval se zase na Wada. „Přemýšlím, jestli mi dneska dá, nebo ne po tom plese. Když teda zhubne,“ dodal. Wade se zakřenil a vyměnil si pohled s Earthanem. Oba moc dobře věděli, že mu to s Aris nevyjde.

„Nedá,“ řekl přesvědčivě a zvedl se, že půjde pryč. Darren k němu překvapeně zvedl oči.

„Proč myslíš?“ vyzvídal Darren.

Wade ho jen poplácal po zádech. „Prostě to vím. Není na to ready,“ dodal. Pak bylo chvilku ticho.

„Přemýšlel jsem, že bych se závodama seknul,“ zmínil najednou Wade. Oba se na něj šokovaně otočili.

„Co? Proč?“ Divil se Darren. Úplně zapomněl na svoje starosti s tou nezletilou derionkou z mého ročníku. Earthanovi nějak nevadila myšlenka, že by Wade seknul se závoděním. O konkurenci mň. Tři nejlepší kamarádi a soupeři? No jo, jak dlouho by tohle mohlo fungovat?

„Chtěl bych se spíš věnovat jiným aktivitám a lítání budu mít už jen pro zábavu. Taky vám už nechci brát šanci na vítězství,“ řekl z legrace a oba vyprskli smíchy.

„Ty jo? Vždycky jsme tě porazili s Earthanem, vid’?“ culil se Darren, ale pak zase zvažněl. „Vždyť sezóna teprve začala. Konečně můžeme oficiálně reprezentovat školu. Nechceš si to ještě rozmyslet?“

Myslel jsem, že se dostaneme do národáku společně. Závoděním se dá vydělat spoustu peněz. To já teda budu makat. Earthan vedl v roky. Já to dotáhnou do konce! Budu školní celebrita a za pár let i ta mezinárodní,“ řekl sebevědomě Darren.

„Já víc než závodění mám radši jen tak zevlit se svým drakem. A hlavně se nechci vzdát jívových listů a alkoholu, a jako závodníky nás moc hlídají trenéři. Navíc prachy nepotřebuju,“ dodal.

„Všeho s mírou,“ řekl Earthan a poplácal Wada po zádech. Ale nejspíš byl hlavní důvod někde jinde. Nicméně kluci mu to věřili. Nikdy jim zřejmě nedal žádný důvod, aby mu nevěřili.

Derionky i rionky se chystaly na ples. Některé měly už doprovod, jiné zase ne. Nicméně jak už to tak většinou bývá, dívky se na ples těšily, protože se mohly vyfíknout a případně měly důvod se bavit s muži jejich srdcí. Tedy alespoň u teenagerů to tak chodilo. Lepší příležitost pro to neexistovala.

Alyssa chtěla udělat dojem na Wada, nebo případně i na Darrena, a tak se fintila a fintila, zatímco ani jeden o ní neměli očividně zájem. Darren čekal na Aris, až se vyprdelí z pokoje. Ta se snažila horko těžko zamaskovat svoje faldíky, které už trochu zmizely. Škoda.

No a Wade se muchloval s Kim ještě před tím, než na sebe stačila natáhnout šaty. Jejím pokojem se rozléhalo mlaskání jejich rtů a šustění oblečení. Wade stál za ní u zrcadla, laskal její krk a rukama sjížděl po jejich bocích dolů. Kim měla zavřené oči a nechala ho, aby jí mazlil.

Jejich vztah byl taky zvláštní. Wade měl s každou něco jiného. Jejich vztah byl i nebyl tajný. Nejspíš všichni ví, že spolu chodili, ale že jsou spolu pořád nebo zase, to nikdo nevěděl. Ani jejich nejlepší přátelé.

Pak jí něco zašeptal do ucha, z čeho byla evidentně úplně hotová. Wade se pousmál a pokračoval. Jeho ruce jí šikovně šmataly tam, kde se jí to líbilo a potom jako by to nemohla už dál vydržet se k němu otočila čelem a začala ho hladově líbat.

„Miluju tvoje nohy,“ prohlásil do jejích rtů, když je měla omotané kolem jeho pasu a on je měl tu čest hladit svýma rukama. Nečekaně byl Wade striktní dolňák, co vážně šílel z ženských, které měly dlouhé a svůdné nohy.

Nebyl to úchylák na chodidla, ale rozhodně byl jeden z mála mužů v jeho mladém věku, co se díval ženským hlavně na nohy. No a Kim je měla na jeho poměry výjimečné. A Alyssa taky. Což o něčem vypovídalo.

Ta se jen posadila před zrcadlo a utírala si slzy dřív, než by jí zhatily make-up. Viděla ho zase před chvílí laškovat s Kim, než zapadli k ní na pokoj. No, kéž by takové záležitosti dokázal vyřešit obyčejný nápoj lásky.

My jsme se Sárrou nečekaně tvrdě usnuly a vzbudily jsme se až v osm hodin. Samozřejmě celkem pozdě. Měly jsme v plánu tam přijít dřív, ale nevyšlo to. „Ples!“ vykřikla Sára, když si uvědomila, že jsme zaspaly a prudce vyletěla z postele.

„Tak na něj kašleme?“ zašeptala jsem rozespale a převalila jsem se na druhý bok. Nějak mě to netrápilo, dokud mi nedošlo, že chci vidět Darrena. Nevím proč, ale i když jsem věděla, že ten derion není můj typ vysněného muže, stejně jsem k němu chovala nějaké podivné sympatie. Něco mě k němu prostě táhlo. Možná i víc než k Eldarnovi.

„My jsme zaspaly i večeri,“ zmínila Sára a rychle si upravovala šaty. Zvedla jsem se tedy z postele a rozhlížejíc se po místnosti, jsem se protahovala.

„Kde je Nixxa?“ zeptala jsem se, když se mi zdálo, že moje kočka není v pokoji.

„Někde tu musí být,“ řekla Sára a lezla pod postel. „Určitě jen někam zalezla,“ dodala, ale nikde jí nenašla. „Musíme už jít, jinak přijdeme už tuplem pozdě,“ připomněla a tahala mě ven z pokoje.

„Snad máš pravdu. Ach jo, vypadáme vážně zmačkaně. Co když se Darrenovi nebudu líbit?“ zašeptala jsem a ona ztuhla. Zastavila se a pomalu se na mě otočila s úsměvem do široka roztaženým.

„Cos to řekla?“ zeptala se.

„Co? Nic. Ty jsi něco slyšela? Já ne,“ opáčila jsem suše a vyhnula jsem se jejímu očnímu kontaktu.

„Tobě se líbí, že jo? Proto jsi z Aris udělala špeka,“ komentovala. *Kápla na to.*

„Ne, to kvůli tomu nebylo. A ne nelíbí se mi... zas tak moc. A taky nemá zlatou a já mám ráda chytré muže,“ pokračovala jsem a Sára na mě zírala jako na pako.

„Chytré muže? Jak víš, že on není? Víš sama moc dobře, že zlatou může mít jen jeden a není to zrovna důkaz inteligence. Ten tvůj miláček Eldarn jí taky nemá. Navíc, jestli si vzpomínám dobře, zlatou dostal na závodech. Tak je dobrý v něčem jiném než ty, nemůžete být úplně stejní. A pak... čuměla bys jak je chytřej,“ hájila ho.

„Je moc blond,“ odpověděla jsem suše. Jediné co jsem chtěla bylo, aby mi s tím dala už pokoj.

„Co prosím? Diskriminuješ blondáky? Pokud vím, sama jsi blond. Teda, to bych od tebe nečekala, že budeš na tyhle řeči o tom, že jsou blond lidi vymydlený,“ připomněla mi, ale mě došly argumenty. Převálcovala mě.

„Dobře, je roztomilý. Ale neznamená to, že se mi líbí nějak extra a ani, že žárlím, nebo, že bych měla v úmyslu na něj dělat dojem. Nezajímá mě. Ale uznávám, že...“ pokračovala jsem a Sára vážně netrpělivě čekala, co ze mě vypadne. „Že je celkem pěkný, alespoň fyzicky,“ dodala jsem. Sára se zahihňala. *Hádám, že jsem jí moc nepřesvědčila.*

„Tak jdeme,“ řekla a jen, co otevřela dveře, Nixxa odněkud vyběhla ven. „Támhle je!“ vykřikla a ukazovala na Nixxu, která běžela jak splašená dolů ze schodů.

„Sakra, od kdy jsou kořata tak rychlá?“ zmínila jsem šokovaně a snažila jsem se je dohnat, a dokonce jsem použila i zpomalovací kouzlo, ale Nixxa byla tak rychlá, že jsem jí ani tím kouzlem netrefila.

Sára zrychlila, aby kočku chytila dřív, než někdo v sále zjistí, jak jsem nezodpovědná panička. Ale ona zakopla a kočka měla zase náskok. „Sakra!“ sykla a obě jsme udýchané stály před dveřmi do úzké chodby, která vedla do sálu.

„A mám tě!“ Skočila jsem po kočce, ale kočka místo toho, aby se nechala chytit, skočila do náruče Darrenovi, který zrovna vycházel ze sálu. Kotě chytl, usmál se na mě a podrbl Nixxu pod krkem.

„Hm, ty. Vtipný, že od tebe zdrhá i vlastní kočka,“ prohlásil a od shora dolů si mě prohlédl. „Na.“ Usmál se a podal mi kotě do náruče, kterému bušilo srdce, jako by dítě zuřivě tlouklo do bubínku.

„Děkuju,“ zakuňkala jsem a transportovala jsem se i s kočkou zpátky do pokoje. Darren se zakřenil, když zjistil, že prvačka používá transportační kouzla a Sára se na něj jen zašklebila. Tak nějak jsem jí tam s ním nechala samotnou.

„Máš moc hezký náušnice. Ale řekni mi, proč jinak vypadáš, jak kdybys vylezla z popelnice?“ zeptal se, když si Sárů prohlédl pořádně.

„To víš, trochu jsem se na tu snobskou akci vyfikla,“ opáčila a on se na ní usmál. Vypadalo to, že svým smyslem pro humor na Darrena udělala dojem. Ona byla celkově tak nepřátelsky přátelská a byla to trochu rebelka. Zřejmě jako on. Kdo by to byl řekl, že si ti dva padnou do oka?

„Tak to má být,“ zmínil, a já jsem se mezitím vrátila zpátky už bez kočky a čekala jsem, až se Sára s Darrenem přestane bavit. Pořád se na mě ale díval. No a ona na něj. „No nic, nebudu vás rušit. Máte pěkný šaty,“ dodal, ještě jednou se na mě podíval a odešel.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se hned, jak odešel a podívala jsem se na Sárů.

„Nic. Jen je to fakt borec,“ zašeptala zasněně.

„Haló, Země volá Sárů. Neříkej mi, že ses do něj zabouchla? A proč je borec? Něco snad udělal?“ komentovala jsem její nepřítomný výraz.

„Co? Ne. Jen jestli to mezi nima nevyjde s Aris a jestli ty si to nerozmyslíš, pozvu ho někam na peprmintový džus. A nevím, je prostě takovej přitažlivě praštěnej,“ prohlásila sebevědomě.

„Cože? Já si to mám rozmýšlet? Pokud jde o mě, je tvůj. Co já bych si měla počít s takovým troubou?“ zmínila jsem a ona mě jen poplácala po zádech.

„To si povíme za pár dní. Navíc má oči jenom pro tebe jestli sis toho ještě nevšimla. Tak asi nejsi jediná, kdo je tu na šprty,“ zašeptala a šla napřed rovnou do sálu.

„P-počkej. Jak to jako myslíš, že nejsem jediná, kdo je na šprty?“ zeptala jsem se a ona se usmála.

„Máš vážně dlouhý vedení, kamarádko. Přemýšlej trochu,“ dodala a vlezla do sálu plného lidí. Měla jsem od toho nejspíš větší očekávání, protože celá ta akce se zdála být dost na nic. Většina kluků postávala u pultů s pitím, další část posedávala po skupinkách na židlích a holky v kroužku pomlouvaly ostatní holky, které nebyly v kroužku.

„Půjdeme pryč,“ řekla jsem Sáře a ona přikývla. Nebyl tam ani Darren ani Wade Shadowwalker, ani Earthan a ani Eldarn. Takže jsme se chystaly zase odejít. Ale při odchodu ze sálu jsme zase potkaly Darrena. A zatímco my jsme si to mířily ven, on tentokrát mířil zpátky do sálu. Šla s ním Aris a už vypadala hubenější, ale pořád měla drobné špičky.

Hodila na mě našťvaný pohled a lísal se k Darrenovi, který si jejich faldíků ani nevšiml. Tedy alespoň jsem si to myslela, pak mě ale zastavil a s úsměvem ve tváři se zeptal: „To ty jsi přičarovala mojí holce ty špeky?“ Trochu mě ten dotaz zaskočil a netušila jsem, co na to mám sakra říct.

„Ano, zasloužila si to,“ přiznala jsem a Darren se začal smát.

„To bylo dobrý, ale já nejsem na špekáčky. Trochu jsem se bál, že mě sní,“ zašeptal mi do ucha, až se mi objevila husí kůže. Nějak jsem se tomu nedokázala ubránit. A Aris na mě hodila bodavý pohled plný žárlivosti. Už jsem jí ukradla kočku a jméno. Nesnesla by, abych jí ukradla i Darrena. *On by se nejspíš nechal, ale chtěla bych jí ho vůbec ukrást? A co pak s ním?*

„Víš, byl k tomu důvod proč jsem jí proměnila. Posmívala se trochu silnější kamarádce. Můžu tě taky proměnit, jestli chceš, abyste byli na stejné vlně,“ navrhla jsem a myslela jsem to vážně.

„To je dobrý, Heartová. Ale díky,“ řekl, mrknul na mě a pak šel i se svou přítelkyní do sálu. Zatajil se mi dech, když mě oslovil příjmením. Nevím proč, ale z jeho úst to znělo tak provokativně.

„Pamatuje si mé jméno?“ divila jsem se.

„Co se tak divíš? Říkala jsem, že se mu líbíš,“ odpověděla klidně Sára, ale celou dobu se culila.

„Takže spolu vážně asi chodí,“ zmínila jsem tiše, zatímco kolem nás prošel Wade Shadowwalker s Earthanem. Podle jejího pohledu jsem usoudila, že ještě nechce jít spát a už vůbec ne, když se sál naplnil jejími oblíbenci. Pak přišli nezávisle na sobě ještě Alyssa, Kim, a dokonce i Eldarn s Wadem Whisperem a Emily.

„Nechceš se tam vrátit?“ zeptala se pak a už jsem v tom měla jasno.

„Nevím, možná,“ zašeptala jsem a mířila jsem si to zpátky. Nějak mě lákalo být tam, kde on. Pravdou bylo, že jsem cítila něco jako lehkou žárlivost, když jsem zjistila, že s Aris vážně chodí. Ale copak by takový kluk chtěl mít něco s takovou šprtou jako jsem já? A já s někým jako je on? On je rebel a já jsem přesný opak. A pak... ještě jsem se ani nikdy nelíbala a on už tohle všechno má určitě za sebou.

Stouply jsme si tedy se Sárou ke stěně a pozorovaly jsme dění kolem. Darren si hned podal nějaký šumivý alkoholický nápoj, který měl v ruce jeho starší kamarád a napil se.

„Chceš taky, zlato?“ zeptal se ze slušnosti Aris, která momentálně u sebe neměla svou nejlepší kamarádku, a tak byla nesvá.

„Ne díky. Já nepiju,“ zakuňkala. To Darrena trochu znervóznělo. Měl v plánu jí trochu přioipit, aby byla povolnější, ale jeho hračka nechtěla být povolná. A tak se

přes půlku místnosti do hloučku kluků podíval na Wada, kterému došlo, že je jeho nejlepší kamarád v úzkých, ale jen na něj pokrčil rameny.

„A nechceš si teda zatancovat?“ zeptala se ho najednou. Darren se na ní překvapeně podíval.

„Já neumím tancovat. Navíc, tohle není ani ploužák,“ prohlásil suše. Aris se nafoukla.

„Aha, chceš mě jen osahávat. Mohlo mi to být jasné,“ řekla otráveně a o kousek od něj poodstoupila. Darren protočil panenkami, já si toho všimla.

„Ne, to ne. Tak to není, Aris... já... jen jsem chtěl mít k tobě blíž, víš?“ koktal rozpačitě.

„Nebudu s tebou spát. Ještě spolu nejsme moc dlouho. Víš, chci s někým chodit a pak možná,“ objasnila a on jen přikývl. No tak to bývá, když si kluci vybírají mladší dívky.

„Vždyť jo, netlačím na tebe,“ řekl, zoufale se usmál a letmo jí políbil na krk. Ona se taky usmála a přitiskla si ho k sobě blíž. Wade na něj pak ukazoval palec nahoru, ale Darren na Wada palec dolů. Potom si ho Aris k sobě přitáhla ještě blíž a vášnivě ho políbila. Darren to vzal jako volný lístek na průzkum terénu, a tak jí začal osahávat trochu víc, než Aris chtěla.

„Co to děláš?“ vyjela na něj.

„Nic? Promiň. Nemám na tebe sahat? Já nevím, Aris... promiň, jdu si pro pití,“ řekl a šel směrem k Wadovi, aby mu poradil. On byl takový jeho guru co se týkalo žen, protože s nimi měl mnohem víc zkušeností. Pozorovat to bylo celkem zajímavé.

My se Sárou jsme si nakonec stouply k fontáně s ovocným punčem a srkaly jsme z poháru přeslazené pití. Obě jsme se snažily předstírat nezájem o jedinou část sálu, kde se něco dělo – u třetáků.

„Takže... co říkáš na výběr hudby?“ zeptala se, aby zaplácla to trapné ticho.

„Nevím. Není to nejhorší. Tuhle desku mám celkem ráda,“ odpověděla jsem suše a ona přikývla. Akorát jsme se obě podívaly na Aris s Darrenem a hned jsme zase uhnuly pohledem, aby si toho nevšiml.

„Možná jsme sem neměly chodit. Je to trapas. Nikdo se tu s náma nebaví a vypadá to jako když ho sledujeme,“ zmínila Sára.

„Cože? Ne. Ani mě nezajímá. To byla jen náhoda. Pozoruju Aris, jestli už jí ty špeky mizí. Vypadá to, že ano,“ objasnila jsem.

„Aha. Tak to pak jo,“ zašeptala Sára a její oči se střetly s Darrenem a pak zase s Wadov. Do toho se na ní upřely i oči Alyssy, jako by něco tušila – něco víc než Sára, protože když se pak Alyssa podívala zpátky na Wada, až bolestivě ten pohled na Sáru utnul.

„Pojď pryč, Ay, prosím,“ škemrala.

„Nemůžeme teď odejít, bylo by to ještě trapnější, než je to teď. Prostě pojď předstírat, že se prostě o něčem zajímavém a důležitém bavíme. Třeba, pojď mi vyprávět o tom tvém polibku... teda o té letmé puse na pus,“ prohlásila jsem a Sára se zakřenila dost neurčitě.

„No, prostě se mi jeden kluk tak na dvě sekundy přisál rty na rty,“ popsala stručně a já jen viděla Aris a její rty přisáté na Darrenových a trochu jsem ztuhla. Nelíbilo se mi to. Ani trochu. Nechápu proč, ale ta holka mi přílišně lezla na nervy a v kombinaci s ním... bylo to nepopsatelné jak moc mě to štvalo. Až jsem se přistihla, jak pěšmi muchlám své šaty.

„Hej, posloucháš mě, Ay? Mělo být vtipný, jak ta storka byla zoufalá,“ komentovala tiše a pak si všimla, kam zírám. „Ay!“ okřikla mě, až jsem se probrala z toho transu.

„Nesmíš na něj tolik koukat. Bude si myslet, že ho chceš,“ prohlásila, ale mě to nutilo myslet jen na Aris a na Darrena a na to, jak se mi to nelíbí, že jsou spolu. Pořád mi znělo v hlavě, jak říkal, že není na špekáčky a na to, jakým stylem mě oslovil. A tak jsem lehce a nenápadně naplnula ruku a přikouzlila jsem jí ty špeky zpátky.

„*Adipem pellem pilosam*,“ zašeptala jsem a Aris zase nakynula jako buchtka. Darren se od ní šokovaně odlepil a zíral na její kila navíc. Sára si šokem překrývala pusou. Zřejmě jsem se odvázala trochu víc, než by se kdy odvázila ona.

„Ay!“ okřikla mě zase.

„Měly bychom jít,“ zašeptala jsem a chystala jsem se na útěk, ale Darren si mě všiml. Připadalo mu to spíš vtipné. Bylo mu to vidět na očích. Možná, že by se nejradši rozesmál a šel si s námi o tom povídat, ale pokud chtěl mít dnes večer intimnosti s Aris, musel se jí zastat.

„Hej ty, bloncko,“ zavolal na mě a já se k němu otočila. Nečekala jsem, že mě osloví zrovna takhle, ale pravdou je, že jsem čekala, že mě čeká nějaké pokárání.

„To jako mluvíš se mnou? Neříkej mi laskavě bloncko, bloncko,“ opáčila jsem a on se lehce pousmál a pokračoval.

„Odčaruj jí ty špeky a hned!“ řekl vážně. Já jen překřížila ruce a zatvářila jsem se trochu... no sebejistě. Wade Shadowwalker potlačoval smích a něco vyprávěl Earthanovi. Ten se taky křenil. Zřejmě si Darrena dobírali a nad jeho milostnými dramaty se bavili.

„Copak, nelíbí se ti holky, který máš za co chytit?“ zeptala se Sára a Darren se pousmál.

„To záleží,“ řekl a pak se podíval zase na mě, a to takovým neidentifikovatelným pohledem. Tedy pro mě, Sára by ho nejspíš dokázala přechíst.

„Neumím to odčarovat. Promiň,“ odpověděla jsem a on přikývl jako, že to je mu jasné. Nenapadala mě žádná rozumná výmluva. Nechala jsem se celá ovládnout emocí zvanou žárlivost, na kterou jsem mimochodem ani neměla právo.

„Hm, a proč jsi to teda udělala?“ vyzvídal.

„Měl to schytat někdo jiný,“ vymyslela jsem si. *Blbější výmluvu jsi říct nemohla, Ay?*

„A kdo?“ tahal ze mě, aniž by mi to věřil. Už jsem byla v koncích. Nevěděla jsem co mu na to mám říct.

„Já,“ chopila se toho Sára. Raději jsem se snažila do toho nezasahovat. Doufala jsem, že má nějakou lepší výmluvu a nechtěla jsem to pokazit úplně. Tohle bylo poprvé, co jsem to nechala na někom jako je ona.

„Naštvala jsem jí. Řekla jsem, že se jí líbíš,“ pokračovala a to mě vytočilo a taky jsem jí přičarovala špeky. Jen trochu. Bála jsem se, že to úplně podělala. Měla jsem rudou mlhu před očima a začala jsem litovat, že jsem to na ní nechávala. Sára ale měla pointu, kterou jsem nepochopila. A i přes to zachovala chladnou hlavu. Umění improvizace měla v krvi.

„Vidíš? Hrozně jí to vytáčí,“ řekla a culila se hned, jak dorostla do rozměrů malé dýně. Darren se zasmál, ale jeho výraz mluvil za vše – vůbec nic nechápal, Sára ho bravurně zmatla.

„Vy dvě jste hrozně praštěný,“ zmínil a zavrtěl nad námi hlavou. Potom se jen přehoupł očima na mě. „Příště až se naštveš, byl bych rád, aby nikdo kolem mě neztloustl. Ok?“ zašeptal a já rozpačitě přikývla.

„Promiň, jestli jsme ti zkazily romantickou chvíli,“ řekla Sára. Darren se zase zasmál.

„V pohodě, však ona zase zhubne,“ řekl otráveně a vrátil se zpátky za svou baculkou.

„Nedívej se na mě, jsem odporná,“ plakala Aris, zatímco se nechala od Darrena utěšovat. Bylo ale vidět, že zadržuje smích, což Aris prokoukla a cítila se ještě hůř.

Sára se na mě otočila. „Tohle jsi přehnala, Ay. Jestli se ti líbí, tak mu to řekni, ale nesmíš mu takhle kazit vztahy,“ prohlásila. Byla jen trochu oplácaná na rozdíl od Aris, ta mě totiž opravdu naštvávala.

„Myslíš?“ ozvala jsem se a ona přikývla.

„To vím,“ řekla a vláčela mě za ruku pryč ze sálu. Ještě jsem koutkem oka viděla Darrena a Aris, jak spolu řeší tu tloustnoucí situaci.

„...Ale nejsi. Mě to vážně nevadí. Vždyť vím, že jsi pěkná. Bez toho kouzla,“ řekl Darren a ona do něj bouchala pěstičkami.

„Ty jsi ale hnusnej a povrchní idiot!“ prohlásila a utekla mu.

„Aris, počkej!“ křičel na ní, ale marně. Ta od něj utekla, že nás ještě předběhla. Sára se cestou otočila na Wada Shadowwalkera. Jejich pohledy se na vteřinku střetly a pak se zase rozpojili, když jsme se Sárrou opustily místnost. Možná si těch pár kil navíc na ní ani nevšiml.

Wade si výrazně povzdychнул. Jako by se mu ulevilo, když jsme se Sárrou odešly a Alyssa si toho všimla. A když si Wade uvědomil, že na něj civí a že jeho tajemství ví, rozhodl se, že bude dělat jako že nic a když už, tak utěší svého kámoše, kterému utekla dívka.

A tak Darrenovi položil přátelsky ruku kolem ramen. „Nech to plavat, kámo. Stejně by ti nedala v nejbližších dvou letech,“ utěšoval ho a poplácal ho po rameni, když se od něj zase vzdálil.

„Hm,“ dodal sklesle Darren a napil se dalšího alkoholického nápoje, který mu Wade podával.

„Mimochodem, ta kamarádka tý šprtky se zdá být fajn,“ prohlásil z ničeho nic a Darren na něj hodil překvapený pohled.

„Sára? Jo, asi jo,“ řekl a přikývl.

„Hm,“ zašeptal Wade. „A tobě se nelíbí?“ vyzvídál nenápadně. Darren se na něj zase překvapeně podíval. Nečekal, že by se na nějakou takhle vyptával. Ještě nikdy to nedělal, vždycky si všechno zjišťoval sám.

„Tobě se líbí, že jo?“ ujišťoval se Darren.

„Ujde,“ odpověděl Wade.

Darren se do široka usmál. „Ujde? Kámo, ty jsi úplně... ty jí chceš nebo tak něco?“ zeptal se, ale Wade pokrčil rameny.

„Jen říkám, že je dobrá. Má pěkný zadek,“ dodal. Darren na to jen kývnul a pak už se o tom dál nebavili. *Jak to může vědět, když jsme na sobě měly obě šaty? Nejspíš už jí na zadek koukal předtím...*

Alyssa stála jak pecka v rohu s punčem v ruce a zírala na kluky, jako by se přemlouvala k tomu, že je vyzve k tanci, ale neměla se k tomu. A ještě, že to neudělala, protože Darren by tancovat nešel a Wade by se jí za ten pokus akorát vysmál.

Za celý večer tedy Wade tancoval jen jednou s Kim a pak zbytek času prokecali s kluky u stolu s punčem. Z prvků se taky nikdo pořádně nebavil. Bylo to prostě divné.

No a když ples skončil a sál se vyliidnil, Wade si to mířil do svojí oblíbené věže na cigaretu. Normálně by mohl kouřit u sebe v pokoji, aby měl soukromí, ale on měl rád jiný druh soukromí. Takové to, kde bude sám s někým, koho si do společnosti nevybere přímo, ale společnost si vybere jeho.

Zkrátka místo, kam za ním může kdokoli přijít a ten kdokoli je buď Kim, nebo Alyssa. A vzhledem k tomu, že s Kim už byl před plesem, očekával, že za ním přijde Alyssa.

Posadil se na schod a vyčkával. Ještě si ani nezapálil. V tom se otevřely s vrznutím dveře na škvíru a dovnitř strčila hlavu Alyssa. Wade potlačil úsměv. Byl si víc než jistý, že přijde. Až tak dobře znal svoje hračky.

Ona k němu přišla tak blízko, že stála nad ním. Skoro to působilo až intimně a Wade jí nechával. Mlčky se na ní díval vzhůru. Nicméně, stále měl celou situaci pod kontrolou.

Když mu kolenem odstrčila lehce nohy od sebe, aby se mezi ně mohla šikovně vetřít, jemně se mu roztáhlo chřípí. Alyssa se celá třásla, protože s ním to bylo komplikované. Bála se, že jí kdykoli zarazí, vysměje se jejímu chtíči, nebo cokoli, protože to on běžně dělal. Ale zároveň jí poháněla touha a zvědavost po tom, jak daleko jí nechá zajít tentokrát. A říká se, že kdo neriskuje, nic nezíská. A tak riskovala svojí hrdost a srdce.

Wade kupodivu nic nenamítal, ani nic neříkal a dokonce se jí ani nesmál. Zatím. Netrpělivě čekal, jak moc bude jeho hračka odvážná. Alyssa mu zabořila prsty do

vlasů, až to donutilo Wada zavřít oči blahem a potlačit chuť zavrhnět jako kotě. Potom ty své těžké řasy zvedl zase nahoru.

A ten jeho intenzivní pohled jí snad spaloval. Rozbušilo se jí divoce srdce. Sama ani nečekala, že se dostane tak daleko. A bála se čím dál tím víc toho, že když se pokusí zajít dál, o to tvrdší bude její pád na dno. Ale nemohla si pomoci, milovala to, jak jí výjimečně dává najevo svou přízeň. Bylo to pro ní jako droga. A zvlášť když si to musela tak těžce vydobýt.

Jednou rukou mu sjela po zadní části krku, kde mu jemně kroužila prsty pod košili. Pravda, neměl jí moc zapnutou, spíš povolenou i s vázankou. Druhou rukou si povytáhla sukni svých modrých plesových šatů výš, aby odhalila svou dlouhou nohu prodlouženou o páskové boty na vysokém podpatku. Taky tu nohu opřela o schod vedle něj, aby měl dobrý výhled.

Wade se podíval na to, co mu ukazovala. Prohlídnul si to krátce, ale pořádně a pak se jí podíval zpátky do očí, zatímco si zlehka olízl rty.

Alyssa zašla ještě dál s tím pomalým sváděním. Popadla jeho ruku a položila si ji na stehno. Wadovi zacukaly koutky, ale pořád se snažil nedávat na sobě nic znát. Tou rukou vyjel výš po jejím stehně pod její sukni až skoro k rozkroku. Ani jednou s ní ale nepřerušil oční kontakt.

Když se Alyssa odhodlala k dalšímu kroku a sehnula se, že ho políbí, s úsměvem ve tváři jí uhnul. „Ne-e,“ zašeptal hravě, že se rty skoro dotýkal těch jejích. Alyssa už byla touhou úplně šílená a myslím, že i Wade, ale tohle k té jejich hře asi patřilo. A nejspíš to mělo fakt něco do sebe.

„Vážně, Wade?“ zeptala se otráveně a kousek od něj couvnula. On se pousmál a pokrčil rameny.

„Líbání je až moc intimní. A navíc, ty mě chceš svést... tak se asi budeš muset víc snažit,“ řekl jako by ho to nezajímalo a vytáhl si z kapsy krabičku s cigaretami. A když jednu tahal ven, Alyssa mu jí sebrala a přivlastnila si ji. Wade na to nic neříkal, jen si vytáhnul druhou a zapálil si. Tentokrát jen sobě.

Alyssa si tedy zapálila svojí sama a chtěla se od Wada vzdálit, ale jednou rukou si jí přitáhl k sobě zpátky mezi nohy. Alyssa tam stála jak tvrdý Y – chvíli. Sice se jí jeho dominance líbila, ale občas jí ta nejistota sžírala. Ale nechtěla to vzdát. Třeba by mohla mít ještě šanci.

„Zvláštní chvíle si zapálit,“ komentovala jeho volbu si dát cigaretu.

„Vid’?“ opáčil suše.

„Potřeboval ses schladit?“ rýpla si. Wade si olízl rty a tak roztomile se pousmál.

„Možná,“ řekl a dal si zase do pusy tu cigaretu a potáhl si.

„Sabotuješ moje snahy,“ zmínila suverénně. Znělo to trochu jako výčitka, ale v jejím hlase byl náznak frustrace. A Wade to moc dobře věděl.

„Dej mi pusu... jestli si troufneš,“ vyzval jí a podíval se na ní vzhůru skoro nevinně. Alyssa věděla, že to nebude jen tak. Věděla, že to bude mít velké ALE, a tak se k tomu moc neměla.

„Je to tvoje přání?“ provokovala ho. Wade se rozesmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Ne, je tvoje. Ale rovnou ti říkám, že lepší příležitost mít nebudeš,“ prohlásil sebevědomě a tak nadřazeně. On moc dobře věděl, jak tohle na Alyssu působí a ona byla trochu zmatená, protože v něm nedokázala tak snadno číst. Chvilí se jí zdálo, že jí chce a chvilí, že se jí jen vysmívá a provokuje.

A tak se k němu tedy sehnula, že ho políbí. Oběma se zatajil dech, když byli u sebe rty sotva centimetr. „Máš strach?“ zašeptal, až ucítila na rtech jeho horký dech.

„Ani ve snu,“ odpověděla tiše, zírajíc na jeho pusy. Wade se pousmál a pak už jen cítil, jak se mu Alyssa natlačila na rty. A on ty své jen lehce pootevřel a jemně zachytil její polibek. Nejspíš by se s ní i nějakou dobu líbal, kdyby to Alyssa svojí nedočkavostí celé nepodělala. Když se totiž na Wada horlivě vrhla a začala mu strkat jazyk do pusy víc, než měl rád, tak jí od sebe odstrčil.

Ale nejspíš by to dopadlo stejně, i kdyby se na něj tolik nevrhla, protože on s ní prostě dál zajít nechtěl. Ne dnes. Věděl, že by byl brzo konec té jejich hry a to nechtěl dopustit. Takže zbývalo jen jedno – zničit to. Dočasně.

„Slez ze mě!“ syknul na ní.

„Co?“ zakuňkala a vyjeveně na něj zírala. Měla ještě prokrvené rty, jak vášnivě se s ní on sám líbal a teď jí říká tohle?

„Nějak to na mě nepřišlo. Bude lepší, když to utneme. Stejně to s tebou ani nějak extra dělat nechci. Myslel jsem si, že to bude lepší, ale nic moc. Skoro mi ani nestál,“ řekl, což Alyssu úplně paralyzovalo.

„Že ne? Já jsem to cítila,“ hájila se.

„Řekl jsem skoro, umím být tvrdší. O dost tvrdší,“ opáčil suše a díval se jí klidně do očí. Alyssa o jeho slovech pochybovala, protože se neshodovala s realitou. A na vlastní kůži cítila, že byl tvrdý jako beton. Snad nebylo možné, aby to šlo ještě víc.

„Tvoje smůla,“ prskla na něj, mrskla po něm ten vajgl, který ještě držela v ruce po tom, co se sám dokouřil a odešla. Wade se zasmál, ale jeho úsměv se rychle vytratil, protože měla pravdu. Ale když taková oběť pak přinese něco lepšího, proč se nepotrápit?

Následující den ráno, přišla Aris celá ubrečená do třídy. Ani na snídani se neukázala. Už sice nebyla špekátá, ale nebyla ve své kůži. Sedla si za nás do lavice a vytahovala z brašny učebnici.

Sára se ke mně naklonila. „Vypadá to, že se s ní Darren kvůli těm špekům rozešel. Máš zelenou,“ zmínila a usmála se.

„Jestli se s ní kvůli tomu rozešel, tak je opravdu povrchní idiot,“ odpověděla jsem suše.

„Jo, to máš asi pravdu. Každopádně je fakt hezkej povrchní idiot. Mohla by sis aspoň zařadit,“ dodala a já na ní hodila bodavý pohled. „Dobře, promiň. Ale musíš uznat, že je hezkej,“ opakovala.

„Jo, nádherný a už mi s tím dej pokoj,“ odpálkovala jsem jí.

„Vzpomeň si na Nixxu jak vrněla v jeho náručí. Kočka pozná duši člověka,“ zmínila.

„Nixxa je kotě a vrní naprosto u každého,“ odpověděla jsem.

„Ovšem až na tebe. Neříkám, že tě ta kočka nemá ráda, ale podle kočičí logiky máš špatnou duši,“ prohlásila.

Hodila jsem na ní další bodavý pohled. „To je blbost. S mojí duší nic v nepořádku není a Darren rozhodně není dokonalý pro mojí kočku, a už vůbec ne pro někoho jako jsem já!“ objasnila jsem a Sára na mě jen mlčky koukala. Myslím, že potlačovala chuť říct něco jako, že se pro pravdu člověk nejvíc zlobí. A já fakt nevím, co bych na to řekla.

Mezitím Darren přišel do třídy na hodinu lektvarů a sedl si tradičně vedle Wada do lavice. „Čus, tak co?“ vyzvídal Wade hned, jak si s ním podal ruku.

„Nic nebylo, rozešel jsem se s ní,“ prohlásil suše Darren a vyndával z tašky učebnici, nalistoval stranu 147 a začal se připravovat na hodinu jako vzorný student. Nejspíš se jejich svět fakt točil jen kolem sexu. Nicméně, když nad tím tak přemýšlím, my se Sárou jsme nebyly o moc lepší. Možná jsme ještě neřešily přímo sex, ale hrotily jsme je taky, ne že ne.

„Počkej, co? Kvůli těm špekům? Jako chápu, vypadala trochu jako ta černošská zpěvačka Lizzy. Ale vždyť to bylo jen kouzlo. A i kdyby... mohls prostě zavřít oči a...“ komentoval Wade překvapeně.

„Ne, idiote. Líbí se mi ta bloncka z prváku, která jí ty špeky přičarovala. Taky se mi líbí důvod, proč jí je přičarovala. Chce mě, žárlila na ní. Nehodlám ztrácet čas s její spolužačkou, když můžu dostat jí, ne?“ prohlásil a Wade přikývl.

„To dává smysl. Počkej a jak to víš, že žárlí?“ divil se.

„Poznám když mě holka chce, a i když mě nechce. Aris chtěla být jen zajímavá, ale ještě není vyspělá na to s někým chodit. Myslím naplno, víš?“ objasnil.

„Hm, a ty myslíš, že ta bloncka jako jo? Bez urážky, ale nevypadá jako někdo, kdo by se rád družil,“ zmínil Wade s úsměvem.

„To nevím, ale do konce roku jí vopíchám. Vsadíme se?“ řekl sebevědomě a Wade přikývl.

„To si dáváš celkem dost málo času na takovou frigidku, který je patnáct,“ zmínil, ale Darren nereagoval. „A když to nestihneš?“ zeptal se ještě Wade a sem tam pokukoval po Alysse, která je poslouchala od vedlejšího stolu, ale dokonale předstírala, že nic neslyšela.

„Tak ti budu dělat domácí úkoly celej měsíc,“ slíbil Darren a Wade zavrtěl hlavou.

„Ani náhodou. Ne, že bys byl blbej, ale úkoly si budu jako Zlaták psát sám. Spíš mi budeš celej měsíc platit jívů,“ navrhnul a Darren se zamračil.

„Paráda, budu za dealera, pašeráka, a nakonec ze mě udělají i smažku,“ stěžoval si. To Wada rozesmálo.

„Vzdáváš to?“ zeptal se a usmál se na něj. Darren se na něj otočil a podíval se na něj jako na idiota.

„Ani náhodou! Chce to jen jinou taktiku,“ zašeptal a plácli si na to, aby to potvrdili. Soutěžního ducha tedy měli oba.

Alyssa slyšela všechno a házela na Wada nenávistné pohledy. Ale vždycky, když se na ní podíval, zkrotla a spíš vypadala, že se rozbrečí. A zvlášť, když on se smál a dával jí najevo, že ho to, co se stalo v noci vůbec netrápí.

☆ Wergoni ☆

O wergonech jsem už toho trochu říkala. Jsou to draci menšího vzrůstu, jsou relativně vzácní a poslouchají nás, protože spolupracují s čaroději, kteří vládou bílé i neutrální magii.

Na rozdíl od draků, jsou wergoni zdomestikovaní tvorové. Někdy se objeví čarodějka, která wergonům rozumí. Je to velice ojedinelá schopnost. A shodou okolností jedna taková patří mezi naše profesorky. Každopádně, už se wergonní gen projevil u nové generace, což je Sára.

Což znamená, že bude umět mluvit jejich jazykem, aniž by se o to kdy snažila. Oni jí budou poslouchat. Ne vždy na slovo, ale práci s nimi bude mít rozhodně snadnější.

Zatímco já byla přirozeně nadaná čarodějka, Sára byla extra výjimečná. Tenhle druh čarodějů většinou nemá paměť na kouzla a lektvary, a taky se jim často kouzla nedaří. Proto jsem jí zatím úspěšně prováděla prvním ročníkem a ona mě na oplátku povzbuzovala na hodinách létání.

Létání na wergonech pro mě bylo jako za trest. Nejen, že se bojím výšek, dělá se mi špatně a mám respekt ze všeho, co má ostré zuby, ale ještě ke všemu se příšerně bojím ohně. Což má tedy většina derionů. Je to přirozený nepřítel ježibab a čarodějů z dob inkvizice na Zemi. U nás to takhle nebylo pochopitelně, ale někteří čarodějové takto zahynuli na Zemi, zcela nepochopení a v plamenech na hranici.

Právě jsem prožívala běžný den, seděla jsem ve společenské místnosti se svými spolužáky a zírala jsem otráveně z okna. Měli jsme mít za pár minut první odpolední vyučovací hodinu, na kterou většinou chodíme ven, ale do takového počasí, by se nikdo dobrovolně nevydal.

„Dělej, Ay, přijdeme kvůli tobě pozdě na hodinu,“ popoháněla mě Sára. Snad prvně, ale tohle jí bavilo. Ještě jednou jsem se podívala zoufale z okna a společně jsme se vydaly na školní pozemky.

„Vždyť je to perfektní předmět, a ty se tomu pořád bráníš,“ domlouvala mi cestou, ale já jsem skoro vůbec nereagovala. „To se jich tak moc bojíš?“ vyzvídala a pozorovala mě, jak otráveně se tvářím.

„Chápu, že k nim máš vztah, Sáro, ale já mám raději hodiny lektvarů nebo kouzelné transformace. Létání na wergonech je na mě moc adrenalinová aktivita,“ odpověděla jsem jí a mávnutím ruky jsem si na sebe přičarovala nepromokavý plášť. Sára se na mě pousmála.

„Stejně nerozumím tomu, proč se jich bojíš, vždyť jejich oheň umíš zkrotit bez problémů. Taky moc neprskají. A navíc jsi nejlepší čarodějka z celé školy. Strčíš do kapsy i studenty z posledního ročníku,“ řekla a dívala se na mě.

Udělalo mi radost, že o mě smýšlí jako o talentované čarodějce, ale já si její obdiv nezasloužila. Ne, že bych se neučila zaklínadla a šlo mi to úplně samo, ale ani zdaleka

jsem nebyla nejlepší. Začínala jsem cítit konkurenci na Magické Fyzice v podobě Wada Shadowwalkera i riona Eldarna Naxxremise.

Darren už od rána trénoval na hřišti s Kinnarou závody. Lítali kolečka, taky běhali a měli i rozcvičku. Trenér je nešetřil. Nesměl, protože Darren s Earthanem měli potenciál dostat se na mezinárodní šampionát. A kdyby moc přibrali, nebo se jim špatně dýchalo, nebo kdyby neměli sílu udržet se v takové rychlosti na wergonech, nikdy by nic nevyhráli.

A tak oba s Earthanem makali, zatímco Wade blblnul se svým wergonem poblíž a čekal, až uvidí Sáru. Blázen, čekal jen na ní, aby mohl jít zase zpátky do školy na hodinu lektvarů, kam shodou okolností chodili všichni kromě mě a Sary. Dokonce i Kim s Alyssou a Eldarnem tam chodili.

No a když se konečně dočkal a uviděl nás dvě jít směrem ke hřišti, zíral na ní jako na zjevení. Ale brzy ho z toho transu vytrhnul Wade Whisper, který se z ničeho nic objevil za námi a hodil nám oběma ruce kolem ramen.

„Čusky. Slyšel jsem, že máš dneska narozky, všechno nejlepší,“ prohlásil a podal jí do ruky malou taštičku.

„Jé díky, to jsi nemusel. A mimochodem, od koho jsi to slyšel?“ vyzvíдалa. Wade se jen pousmál.

„Neřeknu. Tak se zatím mějte,“ dodal a odběhl zase pryč. Shadowwalker si ho měřil pohledem jako had svojí potenciální oběť, když proběhl kolem něho. To stejné udělal i ten druhý Wade. Nejspíš mezi nimi byly nějaké negativní vlny.

„Ty jo, to je od Wada milé, že ti něco daroval,“ zmínila jsem a Sára se na mě tak podívala.

„Jo, ale taky je to i trochu divný. Nezdá se ti, že po mě jede?“ prohodila a já jen pokrčila rameny. A letmo se na něj podívala.

„A to by vadilo proč? Vždyť jsi říkala, že se ti líbí,“ vyzvíдалa jsem, ale ona se už moc netvářila.

„No... tak napůl,“ objasnila a nakoukla do té taštičky, kterou od něj dostala. Shadowwalker jí pořád pozoroval a netrpělivě čekal, co vytáhne z té tašky. Stejně tak jako já.

„To je soška wergona,“ zašeptala dojatě, když to tahala ven. Byla ze sádry. Potom si našla Wada Whispera a s úsměvem ve tváři na něj ukázala palec nahoru. On jí úsměv opětoval a mrknul na ní. Shadowwalker vypadal, že praskne žárlivostí. A pak se jen sebral a šel pryč.

„To je fakt moc hezký dárek. Možná, že se mu vážně líbíš. Rozhodně se o tebe zajímá,“ dodala jsem a vlezla k partičce spolužáků, kteří už stáli u ohrady s wergony. Už tam byla i profesorka a něco jim povídala. Zatím ale hodina ještě nezačala.

„Wade, počkej,“ volali na něj Darren s Earthanem a dobíhali ho. Ten se jen zastavil a počkal, až se k němu ti dva přičítají a potom společně kráčeli do hradu. „Učili jste se na kouzlogologii? Píšeme test,“ zmínil Darren. Wade zavrtěl hlavou.

„Co je ti? Tváříš se jako kakabus? Pohádal ses s Kim?“ vyzvídal Darren. Wade zase zavrtěl hlavou.

„Ne, s Kim to nesouvisí,“ odpověděl záhadně. Darren mu hodil ruku přes rameno.

„Tak co je?“ tahal z něj.

„Nic,“ odseknul. Byl našťavaný, že ho ještě neseznámil se Sárrou, jak slíbil před týdnem. Ale nechtěl to vytahovat, protože by byl pak jak pod drobnohledem. Přemýšlel, jak se se Sárrou seznámí nenuceně sám, ale nějak k tomu nenašel odvahu. Což je zvláštní vzhledem k tomu, jaký je to playboy.

Darren se na něj skepticky podíval. „Tak co řešíš? Vypadáš, jako bys počítal trajektorie vlastní smrti,“ prohlásil Darren a Earthan si s ním plácnul.

„Nic, jen jsem neměl ráno cigáro,“ opáčil suše, aby je odbyl. Earthan to tedy uzavřel a změnil téma.

„Ten vítr byl fakt masakr. Jsem zvědavej, jak budou ty prvníáci lítat, když i my s tím měli problémy,“ zmínil Earthan.

Darren přikývl. „Jo no, kámo, viděl jsem jednoho, jak ho to odfouklo do křoví. Šel jsem mu pomoci, ale pak mě napadlo, že to je vlastně přirozená selekce,“ prohlásil, což donutilo Wada vyprsknout smíchy.

„To je proto, že ty děcka moc přemýšlej. Nesoustředíš se na to, co dělají, a když se nesoustředíš, přestaneš držet stabilitu. Já kdybych začal přemýšlet ve větru, tak mě to taky pošle do háje,“ objasnil.

Wade se uchechl. „Ty bys přežil apokalypsu jenom díky tomu, že nikdy o ničem nepřemýšlíš,“ rýpnul si.

Earthan pokrčil rameny. „No a? Hlavně že přežiju,“ opáčil suše. Pak bylo ticho, dokud se neusadili do lavic. Alyssa už tam seděla, jen odsunula své věci, aby si k ní Earthan mohl přisednout.

Wade se na ní ani nepodíval, což jí zamrzelo. Normálně do ní alespoň ryje, nebo jí trápí, ale tentokrát si jí ani nevšiml, což jí vykolejilo. Ne, že by jí bavilo, když je na ní zlý, ale všechno bylo lepší než tenhle nezám. Hrozně se bála, že to mezi nimi po tom plese opravdu skončilo.

Srdce mi bušilo, když jsem se přibližovala k tomu tvorovi. Byl velký, měl ostré zuby, silné drápy a to je jen zlomek toho, co mě na tom děsilo. Uměl chrlít oheň a měl mě vzít do vzduchu, když se bojím výšek. Fakt paráda.

Sára se na mě culila a pak vyskočila do sedla černého wergona. „Tak co, jsi připravená?“ zeptala se mě, ale já nebyla.

Jen jsem se zakřenila. „No, nejsem, ale musím být. Nesnesla bych horší známku než za dvě,“ opáčila jsem a nemotorně jsem se vyškrábala na hřebet té obludě. Sára se culila.

„Neboj, jsou mnohem poslušnější, než vypadají,“ zmínila. Což mě malinko uklidnilo, dokud wergon nezaječel jako drak. Vytréštila jsem oči a chytla se ho pevně za výstupky u krku, abych neslétla.

„Slečno Heartová, je to jen drak. Jsou i větší a o dost děsivější příšery. Pokud chcete tedy pokračovat v kouzelnickém vzdělání, musíte se těmto bytostem přizpůsobit. Teď mu nasedněte mezi křídla a proleťte se. Komunikace s kouzelnými bytostmi je velmi důležitou součástí každého čaroděje i čarodějky,“ řekla naše profesorka, která magickým tvorem a bytostem rozuměla víc než těm lidským.

„*Zaprianish naswanian onian estrionese*,“ zašeptala Sára. Já se na ní tázavě podívala. „Řekla jsem mu, aby byl hodný,“ objasnila a s tím svým vzlétla do oblak. Tak jsem si jen povzdychla a povzbudila svého wergona, aby vyletěl výš. Už tak jsem měla co dělat, abych neměla závrať a Sára ještě zatopila pod kotlem.

„*Aiasha natha me tu nerha*,“ prohlásila a její wergon zrychlil a spolu s ním i ten můj. Začala jsem řvát.

„Já chci dolůuuuuuuuu!“ ječela jsem a zavírala jsem oči před přívalem prudkého větru. Sára se smála a jen se za mnou ohlíдела přes rameno.

„To zvládneš, ještě chvíli a pak přistaneme,“ křičela, abych ji slyšela. Bylo to hrozné. Nikdy jsem se víc nebála, že sletím. A jo, jsou na pády kouzla, ale stejně jsem to nechtěla zažít.

Po chvilce tedy jak jsem si přála slétla zase dolů. Můj wergon jí následoval až do přistání. Křičela jsem celou tu dobu, so jsme letěly dolů.

„Výborně, slečno Heavensová, krásné přistání,“ pochválila jí profesorka, když seskočila z wergona a pak přehoupla oči na mě. „A vy, chce to trávit víc času s těmi draky, musíte se zbavit strachu a vypěstovat si s nimi vztah, wergoni to vycítí,“ řekla a šla pomoci dalším studentům se vyhoupnout do sedel.

Já tedy konečně seskočila z wergona div, že jsem nespadla do bláta, ještě se mi všechno motalo, nohy se mi třáslly, dlaně se mi potily. Sára ke mně udělala krok a poplácala mě po zádech. „Dobrý, Ay, to půjde. Chce to čas,“ dodala a pak odhopsala někam k dalším wergonům.

Bylo na ní vidět, že je ve svém živlu. A myslím, že mě tady ani čas nepomůže. Ještě štěstí, že tady není Darren s těmi svými kamarády, protože bych se styděla. Zvlášť, když oni závodí a já nejsem ani schopná na tu obludu vylézt.

Už se blížil konec hodiny. Darren byl na záchodě a Wade Shadowwalker si něco čmáral na papír. Což on běžně nedělá, že by nedával pozor, což Earthana překvapilo. Earthan totiž na rozdíl od něj pořád kouká kde co lítá místo toho, aby se soustředil na učení, a tak když všichni dopsali test a profesorka něco psala na tabuli, houpal se na židli a narážel do stolu, kde seděl Darren s Wadem.

„Co to je?“ zeptal se Wada a vytrhnul mu to z ruky. „*Září dva tisíce patnáct, když...*“ četl nahlas.

„Dej to sem, idiote!“ syknul po něm Wade, prudce mu papír vytrhnul z ruky a rychle schoval do kapsy.

„Píšeš písničku?“ vyzvídal Earthan překvapeně.

Wade se tak podivně zatvářil. „Nestarej se,“ odbyl ho, a tak se Earthan zase otočil zpátky. Nicméně se na Wada otočila Alyssa. „A ty se taky starej o svý,“ zpražil jí a lehké botou odstrčil její židli, aby se jí zbavil.

V tom akorát zazvonil zvon. Wade se sbalil a vyrazil do věže na cigaretu a pak hned na oběd. Dneska měl fakt náladu pod psa. Dokonce mu ani nešla dopsat ta písnička.

Když se vracel z věže, letěl po schodech dolů, že za ním vlál jeho derionský plášť. A pod schody se vydal do jídelního sálu. Vůbec nedával pozor na cestu a srazil zrovna Sáru, která šla po hlavní chodbou.

Wade vytřeštil oči a Sára taky. Na chvíli oba ztratili dech a nejen dech, naprosto ztuhli. „P-promiň,“ zakuřkal Wade a hned jí pomohl sebrat věci, které jí při té srážce spadly na zem. Byl to notýsek, kde měla nějaké poznámky o wergonech a psací pero.

Když jí to podával do ruky, jejich oči se střetly. Chtěl toho využít a popřát jí k narozeninám, když to slyšel od Whispera a taky jí říct, jak moc by s ní pokecal, ale neměl se k ničemu, protože by to bylo strašně trapné a vlezlé.

A ona se taky k ničemu neměla a to ani k jedinému slovu. Bylo to jako by oněměla. Srazila se s Wadem Shadowwalkerem – Zlatým Studentem, derionem, princem... A tak se sebrala a zmizela mu z očí. Beze slova. Wada taková reakce bodla u srdce. Nejen, že by se dívky zabýjely pro jeho pozornost, ale tohle? Navíc Sára byla ještě ke všemu rionka.

Všimla jsem si, že ona své postavení vůbec neřeší. Což je nejspíš asi dobře. Ale běžně jsou rioni utápnutější. Ale Sára? Ona ne. Vnímala deriony jako sobě rovné. Asi tak byla zvyklá z lidské říše.

No a tak měl Wade ještě horší náladu než předtím, zatímco Sára, když popadla dech z té „interakce“ byla nadšená. „Bože,“ zašeptala si pro sebe za rohem chodby a snažila se zklidnit své rozbušené srdce.

„Wade, počkej!“ volal na něj Eldarn, když ho zahlídl kolem něj prosvištět a dobíhal ho. Wade se na něj otočil a čekal, co mu rion bude chtít. „Četl jsem tu tvoji závěrečnou práci a musím říct, že byla úžasná,“ zmínil.

„Díky,“ opáčil suše Wade a chystal se jít, ale Eldarn si chtěl povídat.

„Fakt mě dostalo, jak jsi popsal ten přechod mezi stabilní a nestabilní magickou rezonancí,“ pokračoval, udělal k němu krok a oči mu trochu zajiskřily. „Nikdo tady nepracuje s interferencí proudů tak čistě jako ty. Ten vzorec, co jsi odvodil pro rozpad pseudočástic při přetížení... Wade, to je úplně nový level.“

A ten tvůj nápad, že magie má i setrvačný moment... Upřímně, nikdy jsem o tom takhle neuvažoval. Do teď nechápu, jak tě to napadlo, ale dává to dokonalejš smysl. Všichni ostatní jenom opakují starý teorie, ty jedinej to fakt posouváš dopředu,“ pokračoval.

Wadův výraz se zjemnil. Měl rád pochvaly. A zvlášť od lidí, kteří rozumí jeho komplikovaným zájmům. A tak se dokonce na Eldarna usmál. A taky se na něj tak zvláště podíval jako by měl na jazyku nějakou otázku.

„Hmm. Řekni mi, rione, proč se podle tebe u vysokofrekvenčních proudů objevuje fázovej posun i bez externího pole,“ zeptal se a netrpělivě s očima na škvíru čekal, co mu Eldarn odpoví.

Eldarn se zamyslel, stáhl obočí a bylo vidět, jak mu to v hlavě šrotuje. „Protože proudy samy vytvářej subpole,“ odpověděl klidně. „A když máš víc než tři za sebou, tak se jejich interference začne chovat jako kvazirotace. To vyvolá posun... i když ho nikdo nevytváří.

Je to asi stejný princip jako u přirozený turbulence magie ve vírech,“ odpověděl. Wade lehce nadzvedl obočí.

„Hmm, to není úplně špatný,“ uznal a chtěl už přejít k dalšímu testu, ale Eldarn ještě neskončil.

„A víš, co mě u toho napadlo?“ pokračoval. „Možná ten posun není jen vedlejší efekt. Možná je to stabilizační mechanismus. Magie by se bez toho při vyšší frekvenci sama roztrhla. Ten posun může být její způsob, jak si udržet soudržnost,“ dodal.

Wade se zarazil a pomalu se na Eldarna podíval, tentokrát už fakt zaujatě. „Zajímavý,“ pronesl. A poprvé v tom nebyla ani stopa z jeho obvyklý nadřazenosti, jen upřímný uznání, že tenhle rion možná není jen nadšenec, ale někdo, kdo mu může sakra dobře konkurovat. Zbytek cesty do jídelního sálu bylo ticho. A tak se pak jen tak beze slova rozdělili.

Já už seděla u stolu v jídelně a za mnou přiběhla Sára. „Skoro úplně jsem mluvila s Wadem Shadowwalkerem!“ vypískla nadšeně. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že z toho má radost.

„Gratuluji,“ opáčila jsem a nandala jsem si na talíř víc brambor. Ona se ke mně posadila a začala si nandávat porci pro slona, protože byla duchem někde jinde.

Přerušila jsem jí trknutím do ruky. „Klídek, ještě dorazí ostatní, aby taky měli jídlo,“ zmínila jsem a ona se jen zahihňala. „A co to jako znamená skoro úplně jsem mluvila s Wadem Shadowwalkerem?“ vyzvídala jsem.

„Vrazili jsme do sebe na chodbě,“ odpověděla. V tom dorazil ke stolu i Eldarn a měl podobný výraz jako Sára.

„Ted' jsem mluvil s Wadem Shadowwalkerem. To je fakt borec,“ prohlásil zasněně. Otočila jsem se na něj.

„Co to s vámi je?“ zeptala jsem se. *Ten Wade Shadowwalker má ale auru. Stejně jako Darren, ale přitahuje jiný druh lidí. Zvláštní. Alyssa se na Wada taky furt lepila. Tedy už ne tolik jako dřív, ale stejně.*

Nenápadně jsem se podívala ke stolu třetáků, jestli neuvidím Darrena a místo toho jsem viděla Alyssu, jak mu hází ruku kolem ramen. Prudce jsem se otočila zpátky ke svému talíři. *Asi taky bude potřebovat pár kil navíc! Myslela jsem, že jede hlavně po Wadovi, ale tohle?*

Darren na Alyssu překvapeně koukal. „Jak se dneska máš?“ zeptala se ho mile. „Viděla jsem tě trénovat. Hezky se na tebe kouká,“ prohlásila.

Darren se jen rozpačitě zakřenil. „Díky?“ řekl. Vypadal trochu zaskočeně. Asi tak jako Wade, který věděl, že mu to Alyssa dělá naschvál po tom, co jí řekl posledně ve věži. Ale i tak ho to štvalo. Protože jestli na někoho žárlil, byl to Darren. A nešlo jen o to, jestli s ním Alyssa opravdu něco chce mít nebo ne. Šlo o to, že mu vadí, když má někdo být jen na chvilku navrch. A Darren byl silný soupeř.

„Co ta šprtka, fakt jí chceš?“ zeptal se Earthan Darrena z ničeho nic a on se na něj podíval jako na cvoka.

„Ještě nevím,“ prohlásil, ale jeho slova se neshodovala s tím, jak se na mě díval. Alyssa z něj tu ruku sundala, když ho slyšela mluvit o mě a chtěla se nenápadně vzdálit, ale to jí Wade nedovolil. Ne nenápadně. Ještě se jí vysmál, než se stačila usadit zpátky do židle.

„Podle mě je to přesně tvůj typ. Divná a náročná,“ dodal Wade.

„Vy jste se asi pomátli, ne? Jak pro mě může být správná náročná ženská, když se už i těm jednoduchým dlouho snažím dostat do kalhotek a pořád nic?“ komentoval zoufale tak, aby to neslyšela Alyssa.

„To je fakt, tahle šprtka ti nedá. Rovnou na ní zapomeň,“ pokračoval Wade a Darren na něj hodil zabijácký pohled. „Můžeš taky zkusit Alyssu, ta by ti dala, víd' zlato?“ oslovil jí zase, ale ona vypadala, že se sesype z toho, jak si s ní Wade hrál.

Hlavně proto, že to byla pravda, Alyssa by byla určitě pro, kdyby byl pro i Darren. A Wade to věděl a taky ho to žralo. Ale Darren Wada a jeho pitomý návrh úplně ignoroval. On se snažil působit jako drsník, ale nejspíš mu šlo o víc než jen o zářez.

Když jsem šla z oběda, na chodbě jsem do někoho pro změnu narazila já. A byl to Darren. „Dávej pozor kam šlapeš, ty nemehlo!“ sykla jsem na něj, když mou nohou projela palčivá bolest z toho, jak si na ní drze stoupnul při srážce.

„Á, slečna nafukovačka ženských křivek,“ prohlásil, aniž by se mi omluvil. Nevím proč, ale měla jsem chuť na něj být stejně rýpavá.

„Á, pan jakže se jmenuješ?“ zeptala jsem se a on se tak rošťácky pousmál. Pak si olízl lehce rty a prohlížeje si mě od hlavy až k patě mě obešel, jako by si prohlížel v obchodě zboží, než ho koupí. A možná jsem mu omylem nahrála na smeč.

„Nevíš? A já myslím, že víš. Protože, kdyby ne, kvůli mně by ses tak hezky nezbavila konkurence. Ano, myslím mojí holku, se kterou nám to po tom tvým tloustnoucím kouzlu přestalo klapat,“ objasnil, načež já se uchechtla, protože mi taky nahrál na smeč.

„Zbavila se konkurence? Takhle mě vidíš? A přestalo vám to klapat? Rozešel ses s ní kvůli pár špičkům, který zmizí? To jsi asi pěkně povrchní,“ rýpla jsem si. On se zastavil a tak zvláště se mi podíval do očí. Jako by v nich hledal nějaké smítko.

„Ne, že by ti do toho něco bylo, ale ne. To nebyl ten důvod. Bylas to ty,“ dodal a zase mi tím nahrál.

„Já? Jakože...“ začala jsem, ale skočil mi do toho. Naštěstí, stejně jsem to nechtěla říkat nahlas, akorát by to bylo trapné.

„Teď jsem kvůli tobě bez holky, takže mi dlužíš aspoň rande, Heartová,“ prohlásil a odešel. A já ho nechala, protože mi tím vyrazil dech. Rande? A s ním? Před pár hodinami bych byla nadšená a rozhodně pro, ale teď? Po tomhle rozhovoru? *To je ale namyšlený derion, co si o sobě myslí?*

Já jsem si v pokoji něco četla, když v tom zaklepalá Sára. Byla jsem líná vstávat, tak jsem jen kouzlem otevřela dveře a pozvala jí tím dál. Ona překvapeně nakoukla, a když neviděla mě, tak vešla opatrně dovnitř.

„Haló, Ay?“ zakuňkala.

„Tady jsem,“ odpověděla jsem pokládajíc knihu vedle sebe na postel. „Co se děje? Nebo jen něco potřebuješ?“ vyzvídala jsem. Ona jen zavrtěla hlavou a přisedla si ke mně na postel.

„Potkala jsem Darrena, říkal, že prý s ním jdeš na rande,“ zmínila a zahihňala se. Já vytřeštila oči. *To, že řekl? To je ale blboun!*

„To není pravda! Nikam s tím hňupem nejdu. To je ale drzoun,“ vyštěkla jsem zatínajíc pěsti, že jsem si zaryla nehty do dlaně.

Sára se zase jen culila. „Myslela jsem, že bys šla, vzhledem k tomu, jak jsi ho chtěla jen pro sebe. A teď, když ti to vyšlo a on tě pozval...“ zarazila se, když jsem jí probodla pohledem.

„To ti všechno řekl? Vy jste se o mě bavili jako nějak víc?“ vyzvídala jsem.

„Řekl mi jen tohle. Podle mě se mu vážně líbíš, Ay. A tobě se taky líbí, takže... půjdeš s ním na to rande? Podle mě byste byli top pár v Derionu,“ dodala. Na chvíli jsem ztratila dech. *Top pár v Derionu? Jak to může poznat?*

„Je na mě až moc namyšlený,“ objasnila jsem.

„Jen se předvádí,“ hájila ho Sára. „Stejně jako ses předváděla ty s Aris,“ dodala. Otevřela jsem pusku, že něco řeknu, ale pak jsem jí zase zavřela. „Cos chtěla říct?“ tahala ze mě.

„Tak jo, trochu jsem na Aris žárlila. Víím, bylo to ode mě vážně hnusné a chápu, že mě teď kvůli tomu provokuje. Ale já nevím proč jsem to udělala. Když si ho představím, tak mám chuť ho pořádně...“ pokračovala jsem, ale skočila mi do řeči.

„Pořádně přirazit ke zdi a vášnivě se s ním muchlovat?“ dořekla a zahihňala se. Podívala jsem se na ní jak na cvoka.

„Ne! Uškrtit ho,“ dořekla jsem to, ale její verze se mi zdála taky zajímavá. Nevím proč jsem měla tak smíšené pocity když šlo o něho. Ano, líbil se mi a všechno, ale přidávala se k tomu i silná chuť na něj být agresivní.

„Jasně,“ řekla klidně a už jsme to raději neřešily.

„Zítřka máme hodně kouzlicích předmětů. Mám radši tu praxi, z toho množství teorie už mě i bolí hlava,“ zmínila jsem otráveně.

„To máš pravdu, i když já myslela, že ráda čteš, šprtko,“ divila se.

„Nejsem šprtka, nedělám to kvůli známám. Jen mě čarodějnictví a magie velmi zajímá,“ odpověděla jsem jí.

„Já vím. Chtěla bych ti něco říct. Ještě jsem to nikomu neřekla, protože jsem se styděla a taky jsem si nebyla jistá, ale teď už si jistá jsem, chceš to vědět?“ zeptala se a já jsem úplně ztuhla.

„Tajemství? Sem s ním,“ šeptala jsem a tvářila jsem se natěšeně. Sára se usmála a přisedla si o kousek blíž.

„Víš, asi s někým chodím,“ řekla a já na ní vyvalila oči. *Neříkala náhodou před tím, že se s někým kromě přísátí rty na rty ani nelíbala?*

„Cože? Jako s někým ze školy? Kdy jsi to stihla?“ divila jsem se. Ona zavrtěla hlavou.

„Ze školy ne. Jmenuje se Ryan a je to člověk,“ odpověděla stručně.

„Tedy to bylo nečekané. Nevěděla jsem, že jsi na člověky. V životě jsem žádného neviděla, jsou jiní?“ vyzvíдалa jsem.

„Lidi, Ay. Potkali jsme se teď o Vánočních prázdninách na chalupě, přijel jako doprovod tety a strýce. Je to nějaký kamarád jejich dětí nebo co. Každopádně ano, lidi jsou jiný. Mám k nim blíž, jestli mi rozumíš. Mám pocit, že k nim patřím, necítím se tak obyčejně.

Mezi lidmi nejsou rozdíly jako jsou mezi vámi. U vás to funguje tak, že jsi derion a jsi víc, nebo jsi rion a jsi méně. U lidí je i rion i derion jen člověk. Pokud umíš kouzlit, pro lidi je to hustý ať už kouzlíš jen jako rion, nebo jako mocný derion,“ vysvětlovala mi.

„To zní dobře, takže už jsi se líbala?“ vyzvíдалa jsem.

„No, ne tak docela. Políbili jsme se, ale nelíbali. Viděli jsme se jen ten týden na chalupě, ale mám na něj číslo,“ řekla a ukazovala mi svůj mobil.

„Co je to?“ ptala jsem se.

„To je mobil. Mluvíme spolu přes to. Taky se přes to dá posílat textová zpráva, nebo i obrázky. Je to jako zrcadlování,“ vysvětlila mi.

„Teda, to je zajímavé,“ zmínila jsem a ohmatávala jsem její mobil. Byla to podivná placka s jedním tlačítkem a jinak to mělo sklo. Sára mi to vzala z ruky, když viděla, jak to podivně držím.

„Víš o tom, že v pátém ročníku máme předměty DLS Dějiny lidského světa, TECHLS Technologie lidského světa a ŽVLS Život v lidském světě. Taky bude i praxe a exkurze. No a v osmém ročníku se jezdí ke známým rionům domů, aby derioni znali ten náš svět taky. Rioni mají místo těchtohle předmětů naopak předměty, který zase znají derioni z jejich základní školy,“ vysvětlila.

„To jsem ani nevěděla, že budeme mít. Jak to víš?“ zeptala jsem se.

„Slyšela jsem to říkat jednu holku z posledního ročníku,“ odpověděla. *Zajímavé... je zvláštní, že se rionům líbí člověci. Vždyť neumí čarovat, co s nimi musí být za zábavu? My i hrajeme kouzelnické hry. Například super společenskou hru, které jsme říkali TTT.*

Z anglického *Transformation inTo Things*, nebo *Triple T.*, což vlastně dělá jen double T.

Hra spočívala v tom, že se dotyčný přeměnil v nějaký předmět a pak nám předváděl pantomimu. Bylo to mnohem vtipnější v té přeměně. Občas se to nedařilo

podle představ. Potom jsou body za uhodnutí i za promyšlenost úkolu. Někdy může spolupracovat více čarodějů na jednom úkolu a o to složitější to je, protože je větší šance, že se něco pokazí, ale taky větší šance pro získání více bodů.

Hrajeme dost často kouzelnické hry. Čarodějové ve vyšších ročnících hrají i hry s pepermintovým džusem. Nebo s kouzelnickými kartami o Peršáky.

K večeru Sára ještě uklízela wergonní stáje a umývala draky. Darren s ostatními závodníky na nich skoro celý den trénovali, a tak byli celí zablácení a uřícení. Sára tu aktivitu měla celkem ráda. Mohla si u toho poslouchat písničky na takové krabičky a taky si v klidu utřídit myšlenky.

No a taky ráda pozorovala Darrena s Earthanem na hřišti při trénincích. Oba si ale svoje wergony opečovávali sami. Mrzelo jí, že Wade Shadowwalker s nimi není na hřišti už tak často.

Darren na ní jen sem tam kouknul a pak zašel i s Kinnarou do stáje. Nakrmil jí a umyl. A když zamykal stáj, Sára byla pořád ještě u stáji. „Ahoj,“ pozdravil jí mile cestou do hradu.

„Ahoj,“ odpověděla a pousmála se. Potom mezi nimi bylo chvíli takové divné ticho. Oba se na sebe dívali jako by si něco chtěli říct, ale styděli se.

„Nechceš pomoci?“ zeptal se ochotně, aby prolomil ledy, ale ona zavrtěla hlavou.

„To je dobrý, už to skoro mám,“ odpověděla s úsměvem. Darren se taky pousmál a přikývl, jakože rozumí.

„Hm. Okej,“ řekl, mávnul na ní a odešel. Sára ho měla ráda. Byl milý, pozdravil a nabídl jí pomoc. Nebyl drzý a ani neměl žádné divné řeči, a tak usoudila, že se jí líbí ještě víc. A teď jak mi to prezentovat, že?

Cestou do hradu se ještě stavila u stáje číslo 8, která patřila tomu jejímu miláčkovi Wadovi Shadowwalkerovi. Měl tam svého černého draka, kterého ještě moc neznala. Ani nevěděla, jak ho Wade pojmenoval. Ale vždycky, když jí viděl, nadšeně k ní přiběhl jako pejsek. Dokonce i tak vesele máchal ocasem.

„Ahojky. Ty jsi ale krásnej kluk. Asi jako tvůj páníček,“ zamumlala tiše. „Chtěl bys podrbat?“ zeptala se ho. Wergon zavrnil a jako by přikývl. Sára se usmála, protože si ještě nezvykla na to, že jí vážně ti draci rozumí.

A tak natáhla skrze ohradu k němu ruku a pohládila ho po výstupcích na spánku. Wergon přivřel oči a nechal se hladit. „Kéž bych taky měla wergona,“ zmínila. Ani jí nepřišlo zvláštní, že je wergon v ohradě, když už se stmívá a není uložený ve stáji.

Wade byl uvnitř ve stáji. Schovával se před Kim i Alyssou. A taky věděl, že tam Sára bude, tak jí šmíroval z okýnka, jak se stará o wergony. Sice teď byla nejlepší příležitost za ní vyběhnout a dát se s ní do řeči, ale on byl jako paralyzovaný.

Vždycky když jí viděl, úplně ztratil všechny smysly najednou. A byl z toho frustrovaný. A teď ještě víc, když má Sára narozeniny. A když ví, že do ní dělá jeho vzdálený bratránek Wade Whisper.

Ale něco ho napadlo. Něco, co zcela určitě vykompenzuje ty její prošvihnuté narozeniny, Whisperův trapný dárek i to, že hledá nenucenou příležitost, jak s ní prohodit pár slov.

Následující den, když konečně skončila hodina kouzlogie, u které jsem málem vypustila duši, jsem vyčerpaně vyšla ze třídy. No a potkali jsme se opět s Darrenem na chodbě. Tedy vrazili jsme do sebe.

„Můžeš do mě už konečně přestat narážet?“ řekla jsem našťavaně a posbírala jsem si popadané učebnice ze země. On mi ani nepomohl je sebrat, blb. Jen se tak povýšeně culil.

„To ty si nemůžeš pomoci, asi se ti líbí na mě padat,“ prohlásil a usmál se na mě. Už tedy trochu mileji, ale tentokrát jsem to byla já, kdo vyhledával konflikt. Ani nevím pryč, ale přepadla mě nehorázná chuť mu malinko srazit hřebínek. Za to, že mě už podruhé srazil, šlápnul mi na nohu a ani se neomluvil. A navrch k tomu mi ani nepomohl vstát a posbírat popadané věci.

Posbírala jsem to sama, hodila na něj vražedný pohled a šla jsem pryč. Ale nedalo mi to a musela jsem se na něj otočit. No a když jsem viděla, že je zády a taky odchází, nakrkl mě to, že mě vážně nechá odejít.

Tak jsem ho během jeho odchodu zarazila kouzlem, kterým jsem mu zmrazila boty k sobě. Ale nepřepadl. *Škoda*. Nevím proč, ale chtěla jsem ho vidět žuchnout na zadek.

„Hm, takže si chceš hrát?“ řekl našťavaně, a aniž by se zvedl ze země, proti mně natáhl ruku a kouzlem posadil na zadek mě. Kdybych toho nechala, pravděpodobně by v tom dál ani nepokračoval, ale já na něj měla z nějakého neznámého důvodu příšerný vztek. A tak jsem vykouzila malý mráček, který kroužil kolem jeho hrudi a když se na něj Darren zadíval, vybouchl mu sliz přímo do obličeje.

Hned si to otřel z tváře a hodil na mě velmi našťavaný pohled. „Tos přehnala! Čarovat na mě zrovna tohle!“ zašeptal skrze zuby a vyčaroval obří bublinu, do které mě uzavřel a chvíli mě nechal levitovat ve vzduchu.

„Ted' mě dobře poslouchej, Heartová! Možná jsi chytrolínka a vážně se mi líbí, jak umíš být drzá, ale pamatuj si, že jsem starší a znám o pár stovek kouzel víc než ty. A nerad bych ti uhasil to tvoje světýlko, co mě láká jak můru,“ řekl a přestal ovládat bublinu, takže jsem zase spadla na zadek. Co?

„Aha, takže takhle to je. Ty se bojíš, že bys pak neměl za čím létat, že? Ale toho se bát nemusíš, s mým světýlkem se nic nestane, spíš tobě natrhnou křídla, můro!“ prskla jsem na něj a on se rozesmál. Tak strašně jsem mu chtěla dokázat, že toho taky hodně umím, ale moc příležitostí jsem neměla. Všechna kouzla, která mě napadla byla zakázaná.

„Právě jsi mi vnukla nápad na ještě lepší kouzlo, protože tohle zakázaný není,“ zašeptal a chtěl mě v něco proměnit, ale jeho kouzlu jsem se vyhnula a použila jsem proti němu marmeládové kouzlo. Fakt stupidní, já vím. Ale efektivní.

Chvilí se na mě našťvaně díval a olizoval si ze rtů meruňkovou marmeládu. Ta byla má nejoblíbenější. „Takhle jsi opravdu sladký, Payne,“ zmínila jsem s úsměvem, zatímco jemu ztuhnul na rtech. Našťvala jsem ho. Zvláštní, měla jsem z toho radost.

Jen se zhluboka nadechl a s kamenným výrazem v obličeji zase vydechl. Zjevně se mu nelíbilo být neustále něčím potřísněný, a tak mi zmáčel tričko vodou, takže mi byly vidět obrysy od podprsenky. Šťěstí, že jsem si nevzala tu bez kostice, nebo by ze mě viděl víc, než bych chtěla.

Naše výrazy se vyměnily. On se smál, já zatínala zuby. „Dám ti tip, abys byla správná miss mokré tričko, musela bys být naostro,“ prohlásil a to mě opravdu, ale opravdu nakrklo. *Co si o sobě ten derion myslí? Přece mě nebude takhle nestydatě očumovat?*

Najednou se odněkud vynořila banda spolužáků a spolužaček a byli nadšení, že se něco děje. Lidi odjakživa měli rádi drama. „Bitka!!“ křičeli nadšeně jeden přes druhého a povzbuzovali nás. Bohužel většina studentů jeho. Byl prostě populární.

„Tak co, šprtko, ukončíme to?“ zeptal se s úsměvem. *Opravdu mi právě řekl, šprtko?*

„Ne!“ řekla jsem a začala jsem proti němu všemožně kouzlit. Oba jsme na sebe sesílali jedno kouzlo za druhým. A oba jsme vypadali mokře a špinavě, že pozorovat to, muselo být komické. Musím uznat, že jeho kouzla byla pro mě dosud neznámá. A taky mi je oplácel celkem rychle. Byl důstojný soupeř.

„Okej, stop! Vyhrála jsi,“ zakřičel po chvilce, co jsme se mydlili kouzly jako šílení, aby to mezi námi ukončil. Stále měl ruku před obličejem, aby se chránil a druhou nataženou před sebou, aby dokázal pohotově kouzlit.

„Co se to tady u všech svatých děje?“ zeptala se našťvaná profesorka magie, která se tam z ničeho nic zjevila.

„Nic, co bychom si nedokázali vyřešit sami,“ opáčil Darren nasupeně, zírajíc mi bez přestání do očí a otíral si cosi z koutku úst. Já na to nic neřekla. Snažila jsem se na něj neskočit a nezamordovat ho holýma rukama.

Ale naštěstí ustoupil a ten náš kontakt utnul. Ještě se na mě otočil a inkoustovým kouzlem mi nenápadně pocákal šaty, aby vyrovnal skóre. Já už jsem na to raději nereagovala. Ale s nějakým rande ať tedy nepočítá!!

„Slečno Heartová, nevěřím tomu, že premiantka jako jste vy, dokázala něco takového,“ komentovala šokovaně profesorka a prohlížela si ten binec kolem mě.

„Omlouvám se, paní profesorko,“ řekla jsem a sklonila jsem hlavu. Sledovala jsem ale nenápadně Darrena, jak se snaží z toho vyvlíknout.

„Uklid'te tady ten binec a všichni na oběd!“ poručila nám a odešla. Sára to zřejmě celé viděla, protože stála v hloučku studentů, kteří povzbuzovali Darrena. *Takovou podporu měl a stejně jsem vyhrála. Ale co vlastně?*

Přišla blíž a naklonila se ke mně. „Vím, že si to nechceš přiznat, ale jiskří to mezi váma. Kam se na to hrabou Jiskřiví Slimáci. Když jsi mu řekla, že je sladkej, vypadala jsi, že bys z něj tu marmeládu nejradši slízala,“ zašeptala mi do ucha. A měla pravdu. Rozhodně bych to nepřiznala.

Hodila jsem na ní naštvaný pohled a po vyčarování koštěte jsem vztekle vytírala podivné tekutiny z podlahy. Po našich kouzlech na zemi bylo spousta divných věcí. Zelený a černý sliz, inkoust, trocha vody, peří, mýdlový sliz, vosk, med, marmeláda, prach, dřevěné piliny...

„Až toho idiota uvidím příště, udělám mu něco příšerného! Podívej se, uklízím to já,“ nadávala jsem. Vřelo to ve mně. Doslova se mi vařila krev v žilách. Ještě nikdy jsem takový pocit nezažila. *Ale proč? Vždyť se nic tak hrozného nestalo.*

„Heartová, co takhle na ten úklid použít kouzla?“ ozval se Darren z poza rohu, mrknul na mě a pak zase spokojeně odešel. Už mi zase bělaly klouby, jak jsem zatínala ruce v pěst.

„Klid, Ay, nezačínej s tím zase!“ zarazila mě Sára a chytla mě za ruku, která už se proti němu zase začínala natahovat. Poznala správně, že bych proti němu zase začala kouzlit.

„Když já mám hroznou chuť mu něco udělat. Štve mě, jak je nafoukaný,“ vztekala jsem se.

„Vždyť si z tebe dělá jen srandu, všechno bereš moc vážně. Navíc se mu sto pro líbíš, podívej se, jak se na tebe dívá. Jinak by s tebou rozhodně neztrácel čas,“ zmínila.

„Vždyť mě polil medem a obalil mě v peří,“ připomněla jsem jí tu smutnou zkušenost.

„Protože jsi mu nechala vybuchnout zelený sliz z Jiskřivých Slimáků přímo do obličeje,“ připomněla mi.

„No jo, dneska za to můžu já, ale bylo to za to, jak byl na mě hrubý na chodbě. Dvakrát. Ani se neomluvil!“ hájila jsem se.

„Vyrovnala jsi skóre, teď už ho nech být,“ řekla a pomáhala mi uklidit ten binec. Neznala jsem totiž správná pořádková kouzla a Darren to moc dobře věděl a celkem se nad tím bavit.

Nechávala jsem ho být, myslela jsem si totiž, že to byl jen nějaký zkrat, ale jeho to evidentně bavilo mě provokovat a rozhodně s tím nechtěl přestávat. Tohle nebyl náš poslední souboj ani provokace.

Třeba jednou, když se proměnil v mou rtěnku a já jsem si s ním natírala rty, několikrát. Pak mi řekl, že se mu líbilo, když jsem ho používala. Nebo já, když jsem mu nechala prasknout kalhoty, když četl nějaký svitek před lidmi, takže všichni viděli jeho trenky.

Jednou mi dokonce přinesl růže. Večer jsem zjistila, že jsou začarované a každá z nich na mě křičela nějakou sarkastickou poznámku, takže jsem je musela vyhodit, protože se překřikovaly a nemělo to konce. Bylo jich 100. Nedalo se to vydržet.

Tak jsem mu začarovala jazyk, že celý den, než přišel na to, jak to zrušit o sobě mluvil v ženským rodě.

No a on to korunoval tím, že mi očaroval boty, aby pokaždé, když jsem lhala, duply samy o zem. Pak mi taky dával dost nepříjemné otázky. Nic moc fakt.

Ty naše vtípky a naschvály neměly hranice. Jednou dokonce použil i obyčejné a blbě transformační kouzlo a nechal mě sníst červy, které proměnil ve špagety. Což byl pro mě vážně zlý sen. Celý týden jsem zvracela.

Pak uznal, že to bylo trochu moc a přišel se mi omluvit. Byla to odvěta za to, že jsem mu proměnila kuře, na které se celý den těšil v prach. Což by se dalo překousnout, kdyby nebylo poslední. Jeho pomsta byla ale mnohem horší. Ale teď vážně. Vyjma těch červů, hrozně ráda jsem si s ním hrála. Měl podobný smysl pro humor, tedy většinou. Škoda jen, že je to takový cvok.

To Wade takový smysl pro humor neměl. Ten, kdyby po něm takhle někdo šel, nejspíš by skončil tak, že si to nedokážu ani představit. On se totiž bere hrozně vážně a kdyby někdo urazil jeho ego? To by byl jeho konec. Už i Alyssa to s ním měla těžké a to o ní dokonce i jevil zájem. Tedy ne moc očividný, ale měl ho. A to samé i Kim, protože dle jeho slov on by byl pro jednu ženskou škoda.

A když jednoho dne sebrala Alyssa zase odvalu a vešla za ním do jeho kuřácké věže, šokovalo jí, jak moc vážně ten jejich konec vzal. Protože vždycky, když se nějak pohádají, nakonec na to zapomene a dělá, že nic. Tedy ne tak úplně, vždycky jí to vmete do ksichtu, ale zažili si i horší provokace a stejně se spolu zase později oūkávali.

Hned, jak se objevila ve dveřích, protočil panenkami a dal jí jasně najevo, že ho obtěžuje svou přítomností. „Vypal,“ zašeptal tím svým hlubokým hlasem a strčil si do pusy cigaretu. U toho si tam něco četl a když si četl, což bylo skoro vždycky, tak nesnášel, když ho někdo rušil.

Alyssa ho neposlouchala, ostatně tak jako skoro vždycky. To měl většinou rád, ale momentálně ne. „Co čteš?“ zeptala se. Wade jí ukázal obal knihy, aby nemusel nic říkat a zase se začel. Alyssa mlčela. Chtěla jen být co nejdéle s ním, aniž by jí vyhnal. Nepotřebovala slova, jen se na něj dívala jako na obrázek a myslela na to hezké, co spolu prožili. Hlavně to vnímala jako pozitivní znamení, když jí odpověděl, aniž by jí vynadal.

Paradoxně, čím na ní byl hnusnější, tím víc ho chtěla dostat zpátky do toho stavu předtím, protože věděla, že umí být zlatíčko. Nechtěla to s ním vzdát a to Wade iritovalo. Ten její obsesivní elán. Ale kdyby to vzdala, vadilo by mu to ještě víc a snažil by se zase on, protože to nechtěl. Bylo mezi nimi cosi magického. Něco, co svým pokrouceným způsobem vyhovovalo oběma.

Wade se nedokázal soustředit, když na něj civěla. Některé věty četl několikrát a to ho popudilo. „Nechceš jít pryč?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou. On protočil panenkami a položil tu knihu stranou. Alyssa se usmála, protože si myslela, že se jí bude tedy věnovat, ale to on neměl v plánu.

Jen se na ní podíval a pak řekl: „Přiznej to a máš u mě laskavost.“ Alyssa na něj překvapeně koukala.

„Mám přiznat co přesně?“ zeptala se. Jakou laskavost ale u něj bude mít se už nezeptala.

On se k ní naklonil, až se dotkl jejího ucha svými rty. „Že mě miluješ,“ zašeptal, až jí vyběhla po těle husí kůže a její srdce začalo šílet. „Přiznej to a máš mě,“ pokračoval, zatímco těžce odolával se jí dotknout.

Alyssa věděla, že tohle mu říct nemůže. Věděla i, že když bude mlčet, nebo to bude popírat, zase tohle pomine a to ona už nechtěla. Chtěla s ním tuhle blízkost udržet co nejdéle. Tolik se honila za tím, aby udělala všechno správně, že jí vůbec nedošlo, že neexistuje nic, co by mohla udělat, aby to mezi nimi výrazně změnila. Wade jí držel v šachu. Byla to jeho hra.

„No tak, Alyssso, já vím, že mě chceš. Řekni mi to... chci to slyšet,“ našeptával jí do ucha a sem tam ho laskal, což Alyssu dohánělo k šílenství. Ten kontrast mezi tím, jak mrtvé to mezi nimi do teď bylo a tím, jaké je to teď byl obrovský.

Alyssa se ale rozhodla pro jeho taktiku, a tak mu nastavila zrcadlo, což se mu víc než nelíbilo. „Já toho od tebe chci a taky takhle neškemrám. Navíc, to bylo slabý. Skoro nic to se mnou neudělalo. Moje husina umí být větší a dokážu být i mokřejší,“ odpověděla. To se dotklo jeho ega a tak jí to chtěl dát sežrat. A tak se od ní odtáhl, popadl knížku, zvedl se a věnoval jí nepřijemný pohled.

„Nikdy mě nedostaneš!“ prohlásil a s prasknutím dveří odešel. Alyssa věděla, že to tentokrát přehnal, ale chtěla si zachovat nějakou důstojnost, když měla šanci, protože hrát tuhle hru zrovna s Wadem... mohla být ráda, že ještě dýchá.

O pár dní později, když zrovna byla další hodina runomaleb. Sára seděla u okna a Darren si k ní přisedl. „Ahoj, ty ještěrko. Tak co, jak se má tvoje kamarádka?“ vyptával se a culil se na ní. Sára pokrčila rameny.

„Celkem jsi na ní zapůsobil, nemůže tě vyhnat z hlavy,“ vyslepičila a usmála se na něj. Darren se taky zakřenil.

„Myslí na mě, jo? Hele, nemohla bys nějak nenápadně zjistit, jestli by se mnou třeba šla na ples?“ vypadlo z něj a Sára se zamyslela.

„Na ples? Hele, jestli jí chceš dostat, budeš muset na ní jít trochu jinak, ona je trošku staromódní,“ objasnila a ťukala si na čelo.

„Staromódní, jo? Nepřišlo mi. To, jak na mě používá kouzla...“ Sára ho přerušila.

„V randění,“ objasnila. Darren se pousmál a přikývl.

„Mě se to na ní právě líbí. A jak bych na ní teda měl jít? Myslíš, že takhle ne? Myslel jsem, že si ty naše hrátky užívá. Nebo ti něco o tom říkala?“ vyzvídal.

„Je na šprty a ty jsi spíš rebel a flákač. A ne, nic neříkala. Až na ty červy myslím, že to s ní celkem válíš, ale stejně by dala přednost někomu, kdo se bude chovat jako džentlmen z filmů pro pamětníky.“

Asi by chtěla, aby ses jí dvořil a uctíval zem, po který chodí. Obdivoval jí a nosil kytky, který na ní neřvou. Po tomhle čísle byla vážně zklamaná,“ dodala a Darren se pousmál.

„Hm, neležím sice pořád v knížkách, ale nejsem flákač a ani blbej. Z runomaleb jsem premiant třídy a nejen v runomalebách jsem dobřej. A dvořit se? Uctívat zem, po který chodí? Jak se to dělá?“ zeptal se a Sára pokrčila rameny.

„A v čem jsi teda ještě dobřej, ty vejtaĥo?“ vyptávala se.

„Ve všem, ale to jí neříkej, nechci, aby měla pocit, že mi nestačí. A abys věděla, nechával jsem jí vyhrát a to neříkám jen tak, abych se chlubil,“ přiznal mezi řečí.

„To jsem si všimla. Jenže až to zjistí, že jsi jí nechával vyhrát, urazí se a už s tebou nikdy nepromluví. Ona je cvok a její ego je skoro stejný jako to tvoje,“ řekla a naznačila rukou, že mám o kolečko navíc. Darren se jen zasmál.

„Zjistíš to pro mě, prosím?“ škemral a ona tedy přikývla.

„Dobře, ale mám to u tebe! A ty se nalaď na jinou frekvenci. Už radši žádný provokace. Chce abys jí bral vážně,“ prohlásila a on přikývl a zase se věnoval svým runám.

Do toho plesu bylo ještě času dost, ale stejně jsem tam tentokrát chtěla jít s ním a to je něco, na čem se musí pracovat dopředu. Ale jak to zařídit, když jsme spolu na nože a přiznat tomu druhému cokoli milého by byla těžká prohra, která by bolela na duši?

Při večeři toho dne, když jsme měli zase špagety, jsem se vrtala v jídle a Darren si toho všiml. Zíral na Sáru a Sára na něj. Připomínal jí, na čem se před tím domluvili a pak nakonec přišel ke mně z kroužku svých spolužáků. Stoupl si nade mě, a tak jsem zpozorněla.

„Promiň, bylo to ode mě hnusný přeměnit ti jídlo v červy. Nic v tom není, můžeš se klidně najíst,“ řekl mile a Sára se na něj celkem naštvaně podívala.

„Kvůli tobě už dva týdny pořádně nejedla! Jsi fakt skřet,“ prohlásila a trochu do něj šťouchla prstem.

„Můžete se o mě přestat bavit, jako bych tady nebyla? Ty se vrať ke svému stolu, Payne, a nech mě laskavě být!“ řekla jsem vážně a zase jsem se začala rýpat v těch špagetách. On mě tedy poslechl a vrátil se zpátky.

„Co je?“ zeptal se ho Wade, který musel vždycky vědět o všem, kde se co šustne, ale Darren jen zavrtěl hlavou a dal se do jídla. Když ale do špaget kousnul a představil si, že jsou to červy, přestal jíst a talíř od sebe odstrčil.

Alyssa se na něj smutně dívala, zatímco on se smutně díval na mě. Asi pochopil, že to byl vážně debilní vtípek a taky mu z toho bylo blbě. No ale ta lítost mě stejně těch vzpomínek na červy místo špaget nezbavila.

„Už řekl, že nic neudělal,“ uklidňovala mě Sára, ale mě se zvedl žaludek, když jsem si zase představila, jak koušu do hrsti žízal. A hned jsem utekla na záchod se vyzvracet. Darren se na mě smutně podíval, zvedl se a vyběhl mým směrem stejně jako Sára.

A když Sára vcházela za mnou na dívčí záchody, Darren jí doběhl. „E-e, kam si myslíš, že jdeš?“ zeptala se.

„No za ní,“ odpověděl a vkročil na dámské území. Sára ho zastavila svou rukou, až se dlaní opřela o jeho vypracované a pevné břicho.

„Uuh, ty jo, máš docela tvrdý břicho,“ zakuňkala rozpačitě, zírajíc mu do očí. Darren se na ní jen mlčky díval a pak když se nějak zapomněla mít k tomu, aby ho přestala osahávat, zakroutil očima a její ruku shodil dolů.

„Drž se od ní dál, aspoň pár dní. Teď by to ztratilo smysl se na něco ptát, je pořád naštvaná. Teda, jestli to nechceš ještě zhoršit. Buď na ní musíš jít šokem, nebo strašně pomalu. V tomhle případě bych na to šla pomalu,“ vysvětlila. Darren tedy souhlasil a vycouval. Sára se hned na to šla ujistit, že jsem v pořádku.

Darren se vrátil zpátky do jídelny. Určitě ho to mrzelo, ale já byla prostě nepřístupná. Uzavřela jsem se a tečka. *Přece se nenechám věčně trýznit tím drzým bloňďákem! Když jsem trochu povolila, udeřil víc. Rozhodně to tak není správně.*

Sára si stoupla k protější stěně na dívčích záchodech, opřela se o ní a vlídně ke mně mluvila: „Jen to vyhod', bude ti líp,“ povzbuzovala mě. To jsem přesně potřebovala slyšet.

„Už nikdy nebudu jíst,“ fňukala jsem s usazenými očima. Sára nade mnou zavrtěla hlavou.

„Tak si vezmi topinku, něco jíst musíš,“ povídala, zatímco se z kabinky ozývaly nejspíš velmi nesympatické zvuky.

„Já na něho něco vymyslím, tohle přehnal!“ kňourala jsem při tom, co jsem do mýsy vyhazovala celý svůj obsah žaludku, ve kterém toho stejně moc nebylo. Pak jsem vylezla ven a vypadala jsem příšerně. „Ukecej nějakého wergona, aby ho kousl do zadku,“ prohlásila jsem nasupeně, oplachovala jsem si obličej studenou vodou a vyplachovala jsem si pusku.

„Dobře, zařídím. Už je ti líp?“ zeptala se mile a já přikývla. „On je vlastně docela fajn,“ řekla a já na ní hodila vražedný pohled. „Promiň. Ale začala jsi to ty,“ připomněla.

„Už ani nevím kdo to začal. Každopádně tohle bylo moc!“ dodala jsem a pak jsme se chystaly ven. No a když jsme vycházely ze záchodů, čekal tam na nás Darren. Zastavil mě, chytl mě za ruku a přímo na dlaň mi vyčaroval čokoládovou pralinku ve tvaru srdíčka.

„Ta ti udělá dobře,“ zašeptal, mrknul na mě a potom zase beze slova odešel. Zůstala jsem tam stát jako opářená s čokoládou v ruce. Sára se rozplývala nad tím, jaký byl na mě Darren milý.

„Stejně mu to jen tak neprominu. Ať se těší! Jen co něco vymyslím! Si myslí, že to nějakou čokoládou spraví?“ řekla jsem a Sára jen zakroutila očima.

„Ty jsi tak pomstychtivá,“ prohlásila otráveně cestou do společenské místnosti.

Ráno kolem páté už byl Darren na hřišti a trénoval s Kinnarou na další závody. Opět se tam potkal se Sárou. Ti dva spolu měli spoustu společného: runy, wergony, rebelství i flákačství. A mě. Normálně jsem se cítila odstrčená.

„Už jsi vzhůru?“ zeptala se ho a on se pousmál a žmoulal v ruce nějaký pamlsek pro svojí wergonici.

„Já ani nespál. Kvůli Ay jsem se celou noc učil pokročilá kouzla pro pátý ročník. Už jsem zoufalej, nevím jak na ní zapůsobit,“ prozradil a Sára se zaculila.

„To brzo. Ale překvapuje mě, že jsi ochotný tohle kvůli ní dělat. Musí se ti vážně moc líbit,“ komentovala a Darren přikývl.

„Strašně moc. Je jiná. A já mám rád mocný a chytrý čarodějky. Navíc, ona je ještě ke všemu fakt hezká a tak strašně pitomá,“ zmínil a Sára přikývla.

„Je hezká, ale jinak než ostatní. Je taková přirozeně hezká. To je na ní celkem přitažlivý a pitomá je, to máš pravdu,“ dodala a Darren na ní vykuleně koukal.

„Snad nemám konkurenci. Ty jsi na holky?“ zeptal se a ona do něj našťavaně strčila.

„No dovol. Mám náhodou přítele v lidském světě,“ upřesnila a on nasedl Kinnaře mezi křídla a zasmál se. „Je s tebou sranda, vypadá to, že budeme kámoši, co ty na to?“ zeptala se ho z ničeho nic.

„Já myslel, že už jsme,“ řekl a udělal na Kinnaru povzbuzující mlaskavý zvuk. Sára se usmála.

„To se Ay zblázní, až zjistí, že jsem kamarádka Darrena Payna,“ zmínila a zaculila se.

„No a jako moje kámoška mi musíš pomoci ji dostat. Takže se uvidíme zítra na runách. Zatím ahoj, kámoško,“ řekl a ztratil se v mracích.

„To nevím, jestli je v mých silách,“ zašeptala si pro sebe a odešla do stájí krmit a čistit wergony.

Wade Shadowwalker si kvůli Sáře přivstal. Stál před svou stájí, lokty opřené o ohradu a s cigaretou v ruce žárlivě pozoroval Darrena se Sárou. Ona si ho všimla, ale když se jejich pohledy střetly, hned ten kontakt utnula. Strašně jí děsil ten jeho intenzivní pohled, který se jí zabodával do kůže jako tisíc jehliček. A ty jeho světle šedé oči, byly jak z ledu.

Wade to měl podobně a když mu takhle uhýbala pohledem, měl pocit, že jím pohrdá a o to větší měl strach s ní navázat kontakt. Když do sebe narazili na chodbě, taky to nedopadlo.

Měl pro ní ten dárek a nevěděl, jak jí ho má dát, aby to nebylo moc. Přece jen sehnat něco takového není jen tak. Rozhodně by to vyvolalo spoustu otázek a co když to Sára necítí stejně? To by bylo nepříjemné.

Ale vzdát se? Shadowwalker? Ani za nic. A když už, jde mu hlavně o to, jí udělat radost a dát jí dárek. Nic víc, nic míň. Zatím...

Když se Sára vrátila do svého pokoje, na posteli našla wergonní vejce a vzkaz, na kterém bylo napsáno:

Všechno nejlepší k narozeninám, Sáruško. Slyšel jsem, že by sis přála vlastního wergona. Tak jsem Ti jednoho sehnal. Je to bílá odrůda. Snad jsem Ti udělal radost. Hezký narozeniny. S.S.

☆ Ježibaby ☆

Uplynulo už pár dní od té doby, co Sára dostala vejce a ten tajemný vzkaz od tajného cititele. A rozhodně to nechtěla nechat plavat. Držela papírek v ruce a zkoumala písmo a všechno jako by z toho snad mohla něco vyčíst. Držela to v ruce pořád, u snídaně, u oběda, u večeře. Je pravda, že mi to písmo bylo nějaké povědomé, ale sakra odkud?

Zrovna jsme snídaly a ona zase z kapsy vytáhla ten papírek a zapíchla se do něj očima, zatímco se krmila zuřivě polévkou. „S.S. Kdo je sakra S.S.? A proč by mi dával takovej dárek? Ten do mě musí být nejmíň zabouchnutej,“ prohlásila zase.

„No a jak se někdo mohl dozvědět o tom, že chceš wergona? Tak si vzpomeň, s kým ses o tom bavila,“ poradila jsem jí, ale podívala se na mě jak na cvoka.

„Probírala jsem to s Darrenem. A ten to určitě nebyl. A pak asi tak s půlkou školy. Každýmu jsem řekla, že chci taky wergona. To není žádný tajemství. A S.S.? neznám nikoho s iniciálama S.S.,“ dodala.

„No, taky to může být přezdívka,“ okomentovala jsem. Zvedla ke mně oči a povzdychla si.

„Tak díky, teď se v tom budu topit ještě víc,“ prskla na mě. „No, ale přezdívka, která má dvě slova? To je divný, ne?“ spekulovala. Já jen pokrčila rameny.

„Nekaž si to realitou. Nemusíš nutně vědět, kdo tě miluje. Třeba to nebylo z lásky. Nebo spíš jo, ale ten někdo zcela očividně nechce, abys věděla, kdo je. Tak to nech plavat,“ radila jsem jí, ale zase mě probodla očima.

„Nechat to plavat? Ay, hořím zvědavostí. A když už, chtěla bych mu poděkovat. Něco takovýho pro mě ještě nikdy nikdo neudělal. A musel to být derion, protože rioni nemají kromě mě přístup k wergonům. A taky to zcela určitě nebyl prvak. A ani druhák. Musel to být někdo starší,“ přemýšlela nahlas a přejížděla očima po jídelně.

„Hm, musím uznat, že máš docela zajímavé myšlenkové pochody,“ zmínila jsem. Sára se očima zastavila na Shadowwalkerovi. Ten si jí zatím nevšiml, takže se mohla dívat pořádně. Na to, jak v klidu jí, jak sebevědomě u toho vypadá a jak moc se jí ten derion líbí.

„Shadowwalker je na S,“ zakuřkala zasněně.

„No ale to je příjmení,“ objasnila jsem. Ona přikývla trochu smutně zdálo se.

„Já vím, Shadowwalker to nebyl. To by bylo moc hezký, aby to byla pravda. Navíc, proč by on něco takovýho dělal zrovna pro mě? Pro rionku? Vždyť všichni ví, jak jima pohrdá. Slyšela jsem od jedný rionky, která měla tu čest s ním sdílet... postel... teda vlastně, do postele si jí prý nevzal, ale víš jak to myslím. Tak že prý jí po tom s ochranou donutil vypít Post-in lektvar,“ zmínila.

„Ten se vážně bojí, aby neměl riony,“ opáčila jsem překvapeně.

„Já to chápu, ještě děti nechce. A už vůbec ne s rionkou. Ale říkám ti, že kdyby mě chtěl i s touhle podmínkou, jdu do toho! Klidně bych toho hnusu vypila celej

kotel," prohlásila. Já se pousmála a zavrtěla nad ní hlavou. Hned pak ke stolu přišel Eldarn a ostatní, takže jsme zase změnily téma.

Po snídani jsme se se Sárou vydaly na hodinu, kde jsme se učili o kouzelných tvorech. Jmenovalo se to *Nauka o obyvatelích Derionu*. To kupodivu Sáru bavilo. Většinou učení nesnáší, nepamatuje si kouzla, nebaví jí lektvary, má sklony k lajdáctví, a navíc je to problematická a ukecaná extrovertka a zbožňuje Payna – kluka, který mě vytáčí.

Zrovna jsme probírali hejhluláky. Což jsou noční obludy, které žijí v temných lesích. Ale pohybují se i na jejich okrajích a jsou skoro ve všech lesích, takže jejich výskyt není zase tak vzácný.

„Hejhlulák je často chybně zaměňován s hejkalem. Je mezi nimi ale zásadní rozdíl," zmínila profesorka zapisujíc rozdíl mezi hejhlulákem a hejkalem na tabuli.

„Hejhlulák je bytost stvořená přirozenou evolucí oblud. Hejkal vznikl magickým křížením a zakázanou černou magií víl. O hejkalech se budeme učit jindy, jsou složitější k pochopení. Zatím se zaměříme na hejhluláky. Jak takový hejhlulák vypadá? Ví to někdo?" zeptala se a rozhlídla se po třídě.

„Jsou to obrovské, černé postavy, se zkroucenými končetinami a prázdnýma očima," ozval se Wade Whisper. Kupodivu ten derion taky něco ví.

Profesorka přikývla. „Správně. Takto je hejhlulák popisován v knihách. Hejhluláci jsou výsledkem přirozené evoluce oblud, což znamená, že každý kus jejich těla se postupně přizpůsobuje přežití v temných a nehostinných prostředích. Mají natažené paže, drápy připomínající staleté kořeny stromů, a nikdy nevíte, kdy se objeví a jakým směrem půjdou," dodala a nakreslila obrys hejhluláka na tabuli.

Sára potlačila hihňání. „Tohle má být strašidelný? Vždyť je to jak atrapa ze strašidelného domu zábavního parku," prohlásila. Já natáhla ruku nad učebnici a kouzlem přivolala kapitolu o hejhlulácích, kde byla fotografie. Jen jsem na to ukázala prstem a Sára nadskočila se zkřiveným úsměvem.

„Dobře, беру to zpátky. Není to nic, co bych chtěla někdy vidět. A ty ses s tím někdy setkala?" vyvídala. Já přikývla.

„Dvakrát. Jeden mi zabloudil na zahradu a v noci mi narážel do dveří. Naštěstí ho vyplašilo světlo, tak utekl. Normálně se moc ničeho nebojí, ale ostré světlo jim vadí. A podruhé jsem o jednoho zakopla na houbách," odpověděla jsem. Sára na mě koukala jak na cvoka.

„Kdo chodí na houby v noci? Neříkala jsi, že tyhle potvory jsou noční tvorové?" zeptala se a já přikývla.

„Taky jsou to noční tvorové. A já nešla na houby v noci, ale ve dne. A ten hejhlulák spal. Spí jak pařez, nic ho přes den nevzbudí. Zakoření se a ztverdne. Je jak strom. Suchý," dodala jsem. Sára se zahihňala.

„Takže takhle vypadá hejhlulák. Hejkal je vizuálně podobný, ale je mnohem mírumilovnější a na rozdíl od hejhluláka nekoření. Přes den se úplně schovají. Těžko říct kam. Tuto záhadu se nám ještě nepodařilo rozluštit.

Hejhuláci koušou a sají krev. Škrábou, přenášejí infekci a občas vytrhnou čarodějům, se kterými se setkají srdce z těl... a požívají je. Hejkalové takové věci nedělají. Ne čarodějům. Nebo spíš ne každému.

Hejkalové jsou velmi nepochopení tvorové. Bát se jich není třeba, pokud nemáte nekalé úmysly s jejich domovy. Což je Temný Les a Bruxellský Les. Nikde jinde se s hejkaly nesetkáte. Na okraj lesa taky moc nechodí. A víc o hejkalech si povíme příště.

Co se týče hejhuláků, vyjí. Zní to skoro stejně jako hejkalové. Správně se tedy používá výraz hejkání. Rozdíly jsou minimální. Ale přece jich pár je, jak je od sebe spolehlivě rozeznat. Troufne si někdo z derionů odpovědět na tuto otázku?“ zeptala se profesorka a porozhlédla se po třídě. Já vymrštila ruku nahoru.

„Ano, Ayawai?“ vyvolala mě.

„Ve dne je nemožné narazit na hejkala, pokud není mrtvý. Pokud potkáte tohoto tvora za denního světla, je to zcela určitě hejhulák. A s největší pravděpodobností bude zakořeněný spát pod stromy v mechu. Přes den není nijak nebezpečný. Ne pokud spí.

A nejspíš to je špatně rozeznatelné v noci, ale hejhulák má oči kulaté a zapadlé, hejkal je má spíše vypouklé a ve tvaru mandlí. Někdy jim taky oči svítí, zatímco hejhulák vypadá jako by je ani neměl.

Hejhulák na vás nebude moc hejkat. Rovnou na vás zaútočí. Zatímco hejkal bude hejkat, očichá vás případně pronásleduje, ale spíš je jako pes, který nekouše. Obrazně. I hejkal může kousat, ale to se neděje často.

Na hejkala skoro žádná magie neplatí. Na hejhuláka stačí obyčejné světelné kouzlo a hned uteče. Nicméně nejste v bezpečí, protože ho to rozzuří a vrací se zpátky. Taky vás dokáže stopovat a pronásledovat, dokud vás neuloví. Proto je nejlepší hejhuláka zabít,“ vysvětlila jsem.

„Výborně,“ usmála se profesorka. „Tohle je základem pro všechny, kdo se s těmito tvory setkají. Pamatujte – respekt a opatrnost jsou klíčové, a pokud uvidíte hejhuláka, nikdy se mu nepřibližujte bez ochranných kouzel,“ prohlásila a akorát zazvonil zvon.

„Ještě se o hejhulácích budeme bavit příští hodinu. Zatím si pročtete kapitolu o hejhulácích a vypracujte cvičení na straně 39,“ dodala a propustila nás na oběd.

„Ay! Mám nápad,“ řekla nadšeně hned, co jsme se zvedly z lavic.

„Jaký nápad prosím tě?“ zeptala jsem se

„Chci, abys mě naučila klonovací kouzlo,“ odpověděla a netrpělivě čekala na mou reakci.

„Klonovací kouzlo je riskantní, klon je potom příliš reálný. To tě učit nebudu, nejsem sebevrah,“ odpověděla jsem. Ona se na mě jen tak divně ukřivděně dívala. „Na co to vlastně potřebuješ?“ zeptala jsem se.

„Chci mít někoho, kdo se bude za mě učit tyhle nesmysly a já budu jen v klidu na pokoji a ládovat se zmrzlinou,“ odpověděla se zasněným výrazem ve tváři.

„Tak na to tedy rovnou zapomeň! Klonovací kouzla jsou zakázaná a ředitelka by tě klidně mohla vyloučit. A co se týče klonovacího lektvaru, vsadím se, že to nedokážeš provést správně, aniž bys někoho ohrozila. Tím někým myslím hlavně tebe,“ dodala jsem.

„No tak, Ay. Vždyť o nic nejde, já se aspoň naučím nové kouzlo,“ přemlouvala mě.

„Nebudu tě učit kouzla, abys mohla lenořit a ani tě v tom nehodlám podporovat. Myslela jsem si, že rioni jsou šťastní, že se mohou učit magii, a nejen obyčejné člověčí záležitosti. Ale ne, tobě je i náš svět nudný a pouze hledáš výmluvy,“ prohlásila jsem.

„Co je to s tebou? Dneska jsi na ránu,“ řekla nafouknutě a já ten její komentář ignorovala. Pak jsem se ale na chvíli zamyslela a dostala jsem nápad.

„Tak na ránu, jo? Dovolím ti mě praštit, pokud to bude kouzlem provedená facka,“ předhodila jsem jí výzvu, protože jsem si byla jistá tím, že možnost mě někdy praštit by ani za nic neodmítla. Navíc, když to bude pro studijní účely, jedno blbě kouzlo vydržím. A taky jsem si byla jistá, že žádné takové kouzlo neumí.

„To není fér, než se takový kouzlo naučím, ta tvoje nabídka přestane platit,“ fňukala.

„Když se do konce týdne naučíš celou první lekci z kouzlologie, tak tu svou nabídku prodloužím,“ dodala jsem, protože jsem jí chtěla nalákat, aby se učila. Nechtěla jsem, aby jí vyhodili. I přes to, jaká není, je jaká je. No a já jí mám docela ráda.

„Dobře, souhlasím s tvým nápadem a pomůžu ti vytvořit to klonovací kouzlo, ale jen na jeden den a jen, protože si taky potřebuji něco zařídit. A myslím, že magickou fyziku mohu jeden den vynechat. I když tam jsem s Eldarnem,“ řekla jsem definitivně.

„Děkuju, strašně moc ti děkuju,“ opakovala nadšeně a radostně mě objímala. Já jí po chvilce odstrčila.

„No jo, stačí! Musíme si opatřit ingredience,“ zmínila jsem a odtáhla jsem jí ze třídy. Ona úplně ztuhla.

„Jaký ingredience?“ ptala se.

„No snad si nemyslíš, že na takový lektvar potřebuješ jen vodu a sebe?“ zmínila jsem s úsměvem. Sára se zasmála, když jí to trklo.

„A kde chceš ty ingredience získat?“ vyptávala se.

„Všude možně. Budeme potřebovat i ježibabí odvar,“ zmínila jsem svědomitě.

„Že si ze mě děláš jen legraci? Ježibaby existují?“ zeptala se a nevymýšlím si, ale měla výraz, jaký jsem jakživa u nikoho neviděla. Tak šokovaný jak jen to svaly v obličejí dovolí.

„U vás snad ne?“ divila jsem se. Představa, že by ježibaby neexistovaly mi bylo příjemná, ale bohužel. Ježibaby byly v Derionu víc než realita. Ježibaby jsou u nás totiž hodně populární. A najednou jsem dostala nápad, jak jí dát lekci, která se jí bude v životě hodit. Životní lekci.

„Ne. U nás tedy ježibaby nejsou,“ odpověděla rozpačitě.

„Většinou žijí v rozpadlých chatrčích v nehlubších lesích. Kdo chce ježibabu najít, většinou jí ani nenajde. Jsou strašně zlé. Proč myslíš, že se učíme, jak vytvořit Ježibabí Polévku, abychom tím krmili ježky? To sotva!“ vysvětlovala jsem.

„Myslela jsem, že se tomu jenom tak říká,“ zašeptala zmateně Sára a já nad ní zavrtěla hlavou.

„Ne, Ježibabí polévka slouží k tomu, abys ježibabu mohla trochu laicky řečeno zdrogovat. Nic jiného na ně neplatí, a proto musíš mít správný recept. Ježibaby jsou strašně mazané a chytré, znají všechna kouzla a zaklínadla a jejich znalost lektvarů je přímo čarovná. A co se týče té Ježibabí Polévky, mají k ní vztah jako děti k lízátkům,“ vysvětlila jsem a Sára na mě vyjeveně zírala.

„A na co tu ježibabu potřebujeme?“ zeptala se.

„Má milá, ty jsi tak naivní, jestli si myslíš, že ingredience rostou na stromech,“ prohlásila jsem sebevědomě.

„Některé ano,“ opravila mě a já se jen usmála.

„Máš pravdu, některé ano, ale my musíme najít ty, které ne. Spoustu ingrediencí mají na svých zahradách právě ježibaby. Některé dokáží vyrobit jen ježibaby. Něco málo mají profesori ve svých kabinetech, abychom nemuseli my studenti k ježibabám. Ale snad si nemyslíš, že nám něco z jejich zásob dají na to, abychom vytvářely hloupé lektvary z rozmaru. I pro ně je riskantní takové ingredience nasbírat,“ vysvětlovala jsem jí.

„Chápu to správně, že chceš vyhledat ježibabu?“ ujišťovala se.

„Nechci, ale nedáváš mi tedy moc možností na výběr. Leda, že by sis to s tím lektvarem rozmyslela,“ zmínila jsem. Bylo na ní vidět, že mi věří jen napůl. Soudě podle jejího výrazu si myslela, že si vymýšlím, abych jí od toho kouzla odradila, ale já jsem říkala jen pravdu. I když jsem to podávala tak, aby se bála.

A i když to bylo riskantní, chtěla jsem vyhledat ježibabu hlavně proto, že je zlá a nebezpečná, a tím jsem jí chtěla ukázat, jak je znalost magie v našem světě důležitá. I v případě, že bychom porušily školní řád, kde se píše, že vyhledávat nadpřirozené bytosti pro své vlastní potřeby, je přísně zakázáno.

„Co se stane, když porušíme školní řád? Vyloučí nás?“ zeptala se. Já se na ní jen tak podívala a zamyslela jsem se.

„Vážně tolik toužíš po tom, aby za tebe tvůj klon chodil do školy?“ zeptala jsem se a ona přikývla. Já jsem její hloupé přání chtěla převést v něco většího a dokázat jí, proč nechce, aby se její klon učil magii za ní. „Když uděláme všechno správně, tak nás nevyloučí. Nikdo se to nedozví,“ odpověděla jsem jí a pak bylo ticho.

Po cestě ze třídy jsem zahlédla lavičku, tak jsem se na ní posadila. Položila jsem vedle sebe svou milovanou knihu a čekala jsem, jestli se Sára taky posadí. „A ty zvládneš takovou ježibabu zpacifikovat?“ zeptala se a hned pak si přisedla. Byla tím tématem úplně očarovaná. Nedivím se, taky jsem. Moc se těším až budeme ježibaby probírat místo pitomých hejbuláků.

„Ano, už jsem se s nimi několikrát za život setkala,“ odpověděla jsem jí stručně.

„S nimi?“ prohlásila šokovaně.

„Tak hele. Musíš pochopit jednu věc. Já tady žiju už patnáct let, z toho devět let úplně sama a bez rodičů. Abych se ochránila, musela jsem se naučit spoustu věcí, a na některá kouzla jsem dokonce potřebovala i spoustu ježibabích věcí. Například ježibabí sliny, nehty, plíseň z paty, hnis z vředu, chlup z bradavice anebo třeba i kus rohu,“ objasnila jsem.

„To zní jako něco, co fakt chceš. A mimochodem, ježibaby mají rohy?“ Chytala se každého slova a dívala se na mě vyděšeně.

„Jen ty obzvlášť zlé. Jsou to jen zárodky, takové boule,“ odpovídala jsem jí. A v tom se poblíž zjevil Darren. Nejspíš už doufal, že se mnou Sára stihla mluvit, ale ona to ještě nestihla, a tak ho odpálkovala dřív, než jsem si ho stačila všimnout. Udělala na něj posunek, aby vypadl a on jí tedy poslechl a jak se objevil, tak taky rychle zmizel.

„Jak vypadají, popiš mi je. Vážně žerou lidi? Jako syrový?“ zeptala se z ničeho nic a kontrolovala, jestli je Darren už opravdu pryč.

„Máš hrozně moc otázek. Ano, jsou lidožravé a jedí lidi různě, hlavně syrové. No a těžko je popsat. Jsou mistryně v kouzlech a umí dokonale měnit svou podobu. Jenže je to pro ně moc náročné, a tak jsou tak jen občas. Že si děti opékají je jen mýtus. Takové pohádky nám čtou rodiče od narození,“ zmínila jsem a zasmála jsem se. Celkem mě bavilo jí strašit. Tvářila se hrozně vážně.

„Ježibaby trhají syrové maso od kosti a žvýkají ho. Vaří ho jen kvůli rituálům. No a když je úplněk, jejich moc sílí a oni na jeden den doopravdy omládnou. V krvi obětí se koupou, aby byly mladší a krásnější, ale moc to na tu jejich zhnisanou pleť nezabírá. Pak jí i vypijí. Používají hlavně černou magii a rády si hrají s lidskými osudy. Staly se obludami, protože jsou skrz na skrz prohnílé díky té černé magii. Ta dělá s čaroději opravdu divy,“ dodala jsem.

„Je jich hodně?“ pokračovala.

„To nevím přesně, ale je jich poměrně dost. Jen málokdo dokáže zabít ježibabu. V našich lesích, pokud neznáš dobře magii, se raději sama netoulej. Nebezpečí číhá na každém kroku,“ vysvětlovala jsem. Ona na mě jen koukala a hltala každé moje slovo.

„Ježibaby byly dřív čarodějky jako jsme my dvě. Taky se učily magii a taky si vybíraly své spřízněné duše. Rionského studenta, který jim měl sloužit v dobrém i zlém,“ objasnila jsem.

„A co se stalo s jejich spřízněnými dušemi?“ zeptala se se strachem v očích. Zajímalo jí to hlavně proto, protože ona jednou bude taky něčí spřízněnou duší.

„To nevím, ale podle čarodějnického kodexu, spřízněná duše musí pomáhat v dobrém i zlém svému derionovi. Když jsou oba dobří, žijí spokojeně a v harmonii dlouhý život čarodějů. A pokud ne... těžko říct, co se s nimi stane.

Každý derion má za svou spřízněnou duši zodpovědnost a bohužel ne vždy to dopadne dobře. Proto si nikdy spřízněnou duši nevyberu. Nechci, aby se mnou

musela sdílet můj osud a trpět za mé chyby,“ dodala jsem a Sára vypadala celkem vykuleně.

Dostaly jsme se s konverzací trochu jinam, než jsem plánovala. O tom, kdo bude moje spřízněná duše se rozhoduje nejdřív v sedmém ročníku, takže na to máme obě času dost. Je pravda, že spřízněná duše musí svého deriona poslouchat, nemůže vzdorovat ani kdyby chtěla. Na to platí jedna kouzelnická přísaha. Takže rion má smůlu, pokud si ho derion vybere za spřízněnou duši, aniž by o to sám stál.

„A to se staneš ježibabou, když budeš používat černou magii?“ vyzvíдалa.

„Ne má drahá, tak snadné to zase není. Ježibaby černou magií hnijí dekády či staletí. Taky jde o druh černé magie a o duši,“ objasnila jsem.

„Proč by o něco takovýho ale někdo stál?“ zeptala se. Očividně to nechápala. Tomu rozumím, bylo to komplikované téma. Vlastně o tom vznikly samostatné studie a věda, která se tím zabývala se jmenovala Duševní Magie.

„Protože jsou nesmrtelné, mocné a obávané. Braly si to všechno na dluh. Ježibaba se dá opravdu těžko zabít, žádná smrtící kouzla na ně neplatí, jedy ani oheň. Jedině, co jí může uškodit je stejná moc, díky které se zrodila,“ vysvětlila jsem a ona se na mě překvapeně podívala. Já se pousmála a dala jsem si vlasy za ucho.

„Jenže kdo začne používat černou magii, byť jen k dobrým účelům i na ježibabu aby jí zničil, jeho duše začne černat. A v tomhle případě nejen černat, snad by se úplně rozpadla. A to nikdo nehodlá riskovat, takže ježibaby tady budou snad věčně. A vzájemně si po krku moc nejdou,“ vysvětlila jsem, ale Sára pořád nepřestávala mít otázky.

„Je rozdíl, jestli máš jen černou duši, nebo jsi ježibaba?“ pokračovala.

„Ježibaby o kterých se bavíme nemají už žádnou duši, Sáro,“ řekla jsem a Sára jen vyděšeně polkla.

„Dobře, rozmyslela jsem si to, to kouzlo dělat nechci,“ řekla a já se pousmála.

„Tak teď tě zkusím přesvědčit o opak,“ řekla jsem a podívala jsem se na její překvapený výraz.

„K tomu kouzlu? Myslela jsem, že se snažíš o opak,“ zmínila překvapeně. Já přikývla a usmála se.

„Nechci, aby ses učila kouzla k tak hloupým účelům jako je flákat se, zatímco tvůj klon se bude učit a udržovat tě na škole. Je to chyba a chci ti ukázat, jak velká. Tím, že se setkáš s ježibabou, dostaneš ohromnou zkušenost.

Chci, aby ses naučila jít za tím, co tě zajímá přes všechny možnosti, protože jediné to tě naučí magii. Budeš jí muset použít a naučíš se víc než jen jedno kouzlo, kvůli kterému to celé děláš,“ usmála jsem se na ní.

„Ty bys kvůli tomu riskovala ježibabu?“ zeptala se. Možná jsem se nevyjádřila jasně.

„Dokud umím uvařit Ježibabí polévku, nebude to tak nebezpečné. Nebudeš v tom sama,“ dodala jsem.

„Jsi blázen. Fakt nechápu, kde ses tohle všechno sama naučila,“ komentovala.

„Řeknu ti to cestou, teď musíme pro knihu lektvarů na další hodinu,“ řekla jsem vážně, popadla jsem svou knihu z lavičky a šly jsme ke mně na pokoj.

Cestou jsme zase potkaly Darrena. Tentokrát jsem si ho ale už všimla. „Ahoj,“ pozdravil nás, usmíval se a zíral na mě jako by mi chtěl něco říct. Možná že i chtěl, ale nějak k tomu nedostal příležitost.

„Ahoj,“ zašeptala jsem. Kupodivu jsem neměla chuť ho něčím praštit.

„Čus, Darry. Co ty tady děláš?“ zeptala se Sára a plácla ho pořádně přes záda, aby mu dala najevo, že má zmizet. „Zmizni!“ sykla mu do ucha. On se na ní překvapeně podíval.

„Já myslel, že...“ pokračoval, ale Sára mu skočila do řeči.

„Ještě ne, vypal!“ zašeptala skrz zuby, abych je neslyšela. Přišlo mi to nějaké podezřelé, ale nijak jsem se o to nezajímala.

„Akorát jsem ti chtěl říct, že na trénink přijdu zítra výjimečně v půl pátý. Tak kdybys chtěla přijít,“ řekl předstírajíc, že to je to důležité sdělení pro které s ní chtěl tak naléhavě hovořit.

„Jasně. Tak zítra, ahoj,“ dodala. Bylo to podezřelé a Darren si vyčítal, že kvůli té své lži bude muset vstávat o půl hodiny dřív.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se konečně.

„Ale nic. Taková naše hra,“ řekla a zaculila se.

„Aha. Vaše hra? Od kdy máte takové hry? Přišel mi nějaký divný,“ komentovala jsem.

„Jo, on občas je divný,“ dodala a zamyslela se. „Ty, Ay?“ oslovila mě jemně.

„No?“ ozvala jsem se.

„Líbí se ti,“ oznámila mi a podívala se na mě. Nestihla jsem ani otevřít pusu. „Teď vážně. Myslíš, že bys s ním třeba někam zašla?“ zeptala se a já úplně ztuhla. *Někam s ním zajít? A kam jako? Vždyť tím už jsme si prošli.*

„Na tohle teď nemám čas ani náladu. Řešíme ježibaby, zapomněla jsi?“ odpálkovala jsem jí a ona přikývla. Došlo jí, že téma já a Darren nebude tak snadné nakousnout jako u normálních lidí.

Pak se rozhlídla, jestli nás náhodou někdo nemůže slyšet a zeptala se. „Takže podle toho, jak moc děsivě ježibaba vypadá, poznáš míru její prohnitosti?“ kladla další otázky.

„Ano i tak se to dá říct, čím je ježibaba zlejší, je odpornější. Ale to nechceš vidět takovou prohnitou ježibabu. Můžeš i zemřít když uvidíš takový děs. Moje prateta Grace zemřela při pohledu na ježibabu. Ale ta ježibaba byla původem z Bruxellských lesů v jižním Diamournu. To je dost daleko. Ale podle mě to je výmysl, tuhle ježibabu prý nikdo jiný nikdy neviděl. Ale ona vážně umřela,“ objasnila jsem.

„Možná to jen nevíš, protože jsou všichni, co jí viděli mrtví,“ odpověděla a já se zakřenila.

„Klid, my potřebujeme najít ježibabu, která má bradavici kvůli chlupu. Dokud má bradavici, není tak obludná. Ostatní už třeba nemají ani kůži,“ vysvětlila jsem a Sára se na mě opravdu zvláště podívala.

„Já to asi nechci, Ay. Fakt se teď bojím a nejradši bych jela domů,“ řekla vážně. Někdy bych si přála vidět ten jejich svět, podle toho, co jsem slyšela zatím od Sáry, nic takového tam nemají.

Darren se poflakoval po louce s Kinnarou. Krmil jí něčím, co lovil z tašky a sem tam jí drbal pod krkem. „Proč se mi tak líbí? Vždyť je divná a ani není můj typ,“ povídal si s ní a ona mu odpovídala frkavými zvuky.

„Grrrr.“

„Taky si myslím. Víš, myslel jsem, že už touhle dobou budu mít dávno holku, která by mě pořádně povzbuzovala na závodech i po nich a já jsem pořád paníc,“ pokračoval ve svém monologu.

„Grrrr.“

„Co to souvisí s povzbuzováním? To je vážně dobrá otázka. A ne, nejde mi jen o sex,“ odpověděl.

„Grrrr,“ frkala.

„No dobře, možná trochu. Nebo aspoň dřív to tak bylo. Dokonce jsem kvůli ní zapomněl jak se flirtuje. Jsem úplně trapnej. Když jí vidím, najednou neznám ani svoje jméno. Tohle se mi nikdy předtím nestalo, Kinnaro,“ zmínil zoufale. Ona ale do něj jen trkala, aby jí dal další dobrotu.

„Super, že tě to vůbec nezajímá. Hlavně, že dostaneš kuzu, co?“ prohlásil a ona loudila ještě víc. „No tak, máš dietu. Na závody musíš být fit,“ objasnil a dal jí už jen kousek.

„Grrrr!“ zavrčela.

„Díky za radu, ale tohle rozhodně není chodící materiál. Vždyť bych jí balil roky. Bůh ví jestli se se mnou někdy vyspí. Vždyť jsi slyšela Sáru, říkala, že věří na sex po svatbě. To abych jí požádal o ruku, co?“ zahihňal se.

„Grrrr,“ pokračovala.

„Jo, už toho nechám. A nefňukám abys věděla!“ dodal, ale dlouho to nevydržel „Proč jí tak moc chci, Kinnaro? Co se to děje?“ fňukal zase.

„Grrr!!“

„Já nejsem zabouchlej!“ hájil se a pak se zamyslel. „Možná máš pravdu. Jsem zabouchlej. Ale ona mě nechce. Bojím se jí víc než ježibaby. Asi si budu muset najít nějakou jinou a zkusit na ní zapomenout,“ dodal, ale to se Kinnare nelíbilo a hned ho zase okřikla hlasitým dračím frknutím.

„Tobě se to řekne. Vždyť jí ani ta její kámoška není schopná přesvědčit. To jsem tak hnusnej, že mě žádná nechce?“ zeptal se a Kinnara zavrtěla hlavou. „Jsem rád, že jsem pro tebe ten nej, to ty pro mě samozřejmě taky,“ zmínil, usmál se na ní a podrbal jí.

„Grrrrrr,“ zavrčela zase.

„Taky se ti líbí? Tak to musí být ta pravá. Zkusím to,“ dodal přesvědčeně a kouzelně se na ní usmál.

Wade se poflakoval se svým wergonem na hřišti a kouřil u toho jívu. Hledal očima Sáru, ale bohužel pro něj na hřišti zrovna nebyla. Nicméně tam byla Alyssa, která předstírala, že se učí, zatímco sledovala oba svoje mazlíky, jak Darrena, tak Wada.

Wade o ní kupodivu nevěděl, takže byl úplně ve své přirozenosti, což Alyssa moc neznala, protože vždycky když byl s ní, hrál tu hru na kočku a na myš. Ne, že by jí to vadilo, ale každý potřebuje občas odpočívat. A on byl tak záhadný i když zrovna nic nepředstíral.

Wade kolem sebe vyčaroval tepelnou bublinu a natáhnul se na trávu. Počasí bylo celkem v pohodě na to, že bylo skoro před Vánoci. Na chvíli zavřel oči, když ucítil, že ho někdo ponořil do stínu.

Zase ty oči otevřel a uviděl nad sebou stát Alyssu. „Ty máš teda nervy,“ prohodil a zase ty oči zavřel. Alyssa si k němu mlčky přisedla. Kolem něho bylo teplo z té bubliny, takže se nebála, že by nastydla.

„Jasně jsi mi řekla, že tě dostatečně nerajcuju nebo co. Bral jsem tě vážně,“ zmínil.

„Ale nebral,“ opáčila. Wade se pousmál, ale ani se neobtěžoval otevřít oči. „A já tebe taky ne. Víím, že jsi ulhaněj lhář,“ dodala.

Wade otevřel oči a podíval se na ní. Za ní svítilo sluníčko, takže měl pocit, že ho oslepuje vlastní září. „Co ode mě chceš, když nejsi schopná pro to nic udělat?“ zeptal se.

„Teď od tebe nic nechci,“ odpověděla. On se zakřenil a přikývl jako, že tomu rozumí.

„Aha, tak to pak jo. To dává smysl, že mě zas otravuješ,“ zmínil a zase zavřel oči. „Jestli si myslíš, že u mě máš větší šanci, než u Darrena, tak to se pleteš. To, že jsem byl párkrát nadrženej, když ty jsi byla u toho, na věcech nic nemění. To on je zoufalej a chce ho nutně někam strčit,“ dodal.

„Nemyslím si nic,“ odpověděla. I když lhala. Doufala.

„Tak je to správně. Přesně tohle od tebe chci,“ pochválil jí. Alyssa se pousmála, protože nějakých pochval se od někoho jako je on nikdo jen tak nedočká. A i když to nebylo nic moc, pořád to pro ní bylo hodně.

„Dobře fajn, tak jo. Chci tě. A chci tě hodně,“ přiznala. Wade vyprsknul smíchy a zvedl se do sedu.

„A co já s tím?“ odseknul. Alyssu polil chlad. Právě s ním prohrála. Zase.

„M-myslela jsem, že jsi chtěl, abych tohle přiznala a slíbil jsi mi laskavost, když to udělám,“ zakuňkala rozpačitě. Wade přikývl.

„No ale to jsem chtěl předtím, když jsme měli tu pěknou chvilku, což jsi zkazila, když jsi mi místo toho řekla, že jsem tě moc nevzrušil, což zase moc nevzrušilo mě, takže jestli jsi to nepochopila, já jsem to mezi náma posledně ukončil. Ať je to cokoli. Už mě to dál nebaví a nezajímá, a tudíž to ani neplatí,“ objasnil.

Alyssu jeho slova bolela. Bylo to jako by jí bodal nožem do srdce. Už vážně nevěděla jak na něj. Pořád ještě nepochopila, že to stejně nejde, že by jí k sobě Wade nepustil ani kdyby se stavěla na hlavu.

„Jsi hnusnej a hrozně tě nesnáším!“ prskla na něj. On se jen usmál a přikývl.

„Já vím. A proto jsi zase tady a škemráš, abych si tě byť jen všimnul. Jsi vážně úplně blbá, nebo jen posedlá svým vzhledem?“ zeptal se.

„Ani jedno!“ sykla a zvedla se, že půjde, ale on se na ní jen podíval a ona úplně ztuhla.

„Až mi přestaneš kecat, možná se to mezi námi zase zlepší,“ řekl.

„Vždyť jsem ti řekla pravdu a zase jsi to otočil proti mně,“ připomněla. Wade se pousmál a přikývl.

„Protože mě necháš. Jsi slabá. Když něco chceš, musíš o to bojovat a jít si za tím. A to, jak jsi osahávala Darrena a jak se ode mě necháš shazovat, nebo to, jakým stylem si vymýšlíš, je to průhledný... takhle to nefunguje,“ objasnil.

„Aha, takže jsi na Darrena žárlil?“ zeptala se. Wade vyprsknul smíchy.

„Holka, ty mě nepřestáváš udivovat tou tvojí naivitou. Proč bych měl žárlit na Darrena, když se roztečeš jen když se tě já dotknu? Když jsi mnou tak posedlá, že za mnou běháš víc než můj vlastní stín?“ pokračoval.

„Naser si, Shadowwalkere!“ prskla na něj a odešla. Wade se pousmál, ale pak mu úsměv rychle spadnul z tváře. Možná jí dal nevědomky až moc velkou náповědu, jak na něj.

My jsme se Sárou zatím dorazily do mého pokoje, Sára si hned sedla na postel a nervózně klepala nohou. Já jsem hledala svou oblíbenou knihu lektvarů a taky čaromapu, kterou jsem kdysi dostala od matky k narozeninám, díky které pak dokážu vystopovat tento druh bytostí.

„Kdy to chceš udělat? Za hodinu máme ještě jeden předmět,“ připomněla mi.

„Dnes v noci. Zítra je sobota a nikdo nás nebude hledat. Ještě nedávno byl krvavý úplněk, což znamená, že ježibaby mají ještě spoustu zásob, které kvůli rituálům nasbíraly. Můžeme jim toho spoustu ukrást,“ zmínila jsem a Sára vypadala, že by se nejraději schovala pod peřinu. Všechno mi ale odkývala a pak jsme šly zase do knihovny.

Rovnou jsem si to mířila ke knihám s ježibabí tematikou, ale tyto knihy měli povolení číst studenti až od sedmnácti let. Knihy byly opatřeny speciálním kouzlem, které studentům mladším 17 let neumožnilo je číst. Tedy umožnilo, ale řádky i slova i písmena v těchto knihách byla naprosto přeházená, takže to nebylo čitelné.

„Proč to prostě nezkusíme dešifrovat?“ zeptala se Sára.

„Protože to není proházené jen v rámci jedné stránky, ale celá kniha. Obsah z první stránky, může být někde uprostřed knihy. Tohle kouzlo je velmi promyšlené a není možné ho podfouknout,“ vysvětlila jsem sklesle.

„No, Darren by to mohl přechíst,“ napadlo jí a já na ní hodila bodavý pohled. Hodně bodavý.

„Zbláznila ses? Tomu tvorovi se nedá věřit, ještě by nás napráskal. A navíc, od kdy v něj máš takovou důvěru? Co se mezi vámi vlastně děje? Chceš s ním snad

chodit? Do toho, nevádí mi to. Špeky ti neudělám," řekla jsem a ona se na mě vážně zvláště podívala. „Fakt ne," dodala jsem. Ale nechtěla jsem, aby s ním chodila.

Sára se zasmála. „To jsi hodná, ale tak jsem to nemyslela. A nenapráskal by nás, je to můj kamarád," dodala a já na ní zírala jak z jara.

„Cože? Kdy se tohle stalo? Ty a on, že o něm mluvíš jako o kamarádovi?" vyzvíдалa jsem s údivem.

„Jsme jen kamarádi, nemusíš žárlit, Ay. Navíc, chodím s ním na runomalby přece. A potkáváme se na hřišti a ve stájích," zmínila a já se pousmála.

„Já nežárlím!! Jen s ním neřeš naše soukromé záležitosti! Nevěřím mu," zmínila jsem a ona smutně přikývla.

„Možná bys mu mohla dát šanci a seznámit se s ním. Nešla bys s ním třeba na ten ples?" vyzvíдалa nenápadně a já vyprskla smíchy.

„Zbláznila ses? Já nerandím s takovými exoty. Nikdy. I když je hezký, pro mě je nedostatečný," řekla jsem striktně a pak vešel Darren se svými přáteli do knihovny. V jedné ruce držel knihu kouzlogie a ve druhé svůj plášť. Působil velice dospěle. Tvářil se zodpovědně a ani si mě nevšiml. Tedy, alespoň jsem si to myslela.

Jeho pramínky bloňďatých vlasů se lehce dotýkaly jeho krku a pár takových mu zakrývalo čelo. To bylo snad prvně, co jsem ho viděla bez pláště, a dokonce v bílém tričku. Na okamžik se mi zatajil dech.

„Ne? Není to takový exot jak si myslíš, Ay. Musela bys být slepá, aby se ti nelíbil. Navíc to přede mnou teda neutajíš, poznám, když se holce kluk líbí a ty jsi z něj úplně mimo. Zíráš na něj jako na obrázek a tvoje srdce šílí. A zvlášť, když má v ruce knihu a chystá se učit v knihovně. To je afrodiziakum, že, Ay?

Kniha, Darren a kouzla, který ještě ani neumíš. A představ si, jak na tebe mluví spisovně a knižně..." žvanila a já do ní našťavaně strčila, abych ji přerušila. Z toho, co mi říkala jsem vážně začínala být v rozpacích a vzrušená.

„Jestli ještě o tom idiotovi cekneš, nechám tě s ježibabou v chatrči!!" vyhrožovala jsem jí, ale pochopitelně jsem to nemyslela vážně. Nepopírám, že jsem na ten ples s ním jít nechtěla, ale vždycky když jsem si říkala, proč ne variantu, tak jsem si vzpomněla na Aris a na to, jak se s ní rozešel kvůli pár špičkům navíc. Nebo kvůli tomu, že se s ním ještě nechtěla vyspat. A to já nepotřebuju takové drama. Zvlášť když se k prvnímu sexu ještě nechystám. Nejsem na to připravená.

Šplhala jsem pro knihu o ježibabách, ačkoli jsem věděla, že byla začarovaná a chtěla jsem co nejrychleji zmizet, ale Darren si mě všiml, jak se natahuju pro knihu a vetřel se za námi, aby si mohl hrát na hrdinu a knihu mi podat. Sára se na něj usmívala a kývla mu na pozdrav.

„Já ti to podám. Nevěděl jsem, že si taková čarodějka jako ty podává knihy takhle komplikovaně a bez použití kouzel," komentoval a já na něj hodila ostrý pohled. Znělo to jako rýpnutí.

„Co je ti do toho jak si podávám knihy? Navíc nepotřebuji tvou pomoc. Přestaň se mi míchat do života, ty hloupý derione!" křičela jsem na něj a on mi podal tu knihu a díval se na mě smutně.

„Odpustíš mi někdy ty pitomý špagety?“ zeptal se.

„Nevím. Hodně jsi mě naštvál, a navíc už ti nedůvěřuju,“ dodala jsem a vytrhla jsem mu knihu z ruky.

Darren si povzdychl a pak si všiml, co je to za knihu. „Jak najít ježibabu a vše o nich první část?“ přečetl nahlas tázavě. „Heartová, víš, že je ta knížka až od sedmnácti?“ zeptal se.

„Nejsem blbá a ty se laskavě přestaň...“ kafrala jsem, ale Sára mi do toho skočila.

„Tak už toho nech, nebuď taková nepřijemná. Vždyť se ti omluvil. Můžete se usmířit? Prosím. Kvůli mně,“ zeptala se a já na ní hodila znovu bodavý pohled.

„Na cí straně vlastně jsi?“ sykla jsem na ní.

„Upřímně, Ay? Momentálně na jeho,“ zmínila.

„Jsi horší než ježibaba, Heartová. Jedovatá až to bolí. Co teda potřebuješ z té knížky? Přečtu ti to. Třeba bych si to tím mohl u tebe vyžehlít,“ řekl a já ztuhla. *Má pravdu, možná už to přeháním.*

„Proč si to u mě chceš žehlít? Nechápu, proč tě tolik zajímá, že se nebavíme. Jsi jako žvýkačka, Payne!“ sykla jsem na něj a mířila jsem si to k jinému stolu.

Sára se na něj jen letmo podívala. „Nevím, co má v plánu a nemyslím si, že by s tebou někam šla. Každopádně, radši se na to vykašli. Ona je fakt hodně jedovatá,“ řekla a Darren se pousmál.

„Myslel jsem, že jí to přejde a taky, že jí zpracuješ,“ zašeptal.

„Taky to nechápu, podle mě se jí líbíš, ale teď zas mluví o tom šprtovi od nás ze třídy,“ prozradila a Darren úplně zkameněl.

„Cože? Líbí se jí někdo?“ zeptal se celkem zaskočeně.

„Už od prvního dne tady. Přihlásila se na runomalby a já na olympiádu. No a pak jsme si to vyměnily. Nebýt toho, byla by s tebou a do toho trouby by se tolik nezakoukala, ale místo toho jsme se poznali my dva,“ vysvětlila.

„Mohl jsem s ní chodit na runomalby? Ach jo, můžeš jí od toho šprta držet dál?“ škemral a Sára si povzdechla.

„Proč jí tolik chceš, Darry?“ vyzvídala.

„Protože mám rád temperamentní ženský. Ví co chce a je odhodlaná to mít. Jen bych potřeboval, aby takhle chtěla i mě,“ dodal, zatímco ona na něj pořád smutně koukala.

„Sáro!“ volala jsem na ní, když se pořád bavila s tím troubou. Ona se na mě otočila a dala mi najevo, že už jde. Potom se koukla zpátky na Darrena a zamračila se.

„Už půjdu, něco s tím snad vymyslíme. Zatím, kámo,“ řekla a poplácala ho po zádech. Pak si sedla ke mně a čekala, co vymyslím. „Jak to chceš přečíst, hm?“ vyzvídala a byla lehce nepřijemná, protože jsem její zlatíčko poslala do háje. Ale ano, měla pravdu, bez Darrena tu pitomou knihu nepřečtu. Akorát jsem se ztrapnila.

Proč před ním vždycky ztratím nervy a začnu se chovat tak divně? Proč se před ním vždycky ztrapním? Ale rozhodně bych za ním teď nelezla škemrat.

„Kašlu na tu knížku! Vymyslím jinou alternativu, jak se dostat k informacím,“ prskla jsem a přibouchla jsem tu knihu div, že jsem si tam nepřivřela ruce. U toho jsem si všimla Darrena, jak se na mě nenápadně dívá.

„Co by ti to udělalo se k němu prostě chovat slušně?“ zeptala se.

„Já nevím co to má být, ale když ho vidím, mám chuť ho zabít, ačkoli pohled na něj je vcelku pěkný,“ zmínila jsem a Sára na mě koukala jako na cvoka.

„Já to vidím na to, že na ty ježibaby kašleme, stejně je to blbost,“ řekla a podívala se na mě. Já zarytě mlčela. A tak se zvedla, popadla tu knihu a odnesla jí ke stolu, kde seděl Darren.

„Co to děláš?“ sykla jsem na ní podrážděně, ale ona neodpovídala. Jen mu jí položila pod ruku a až, když ucítil Sárinu přítomnost, zvedl k ní hlavu a nechápavě se na ní díval.

„Mohl bys nám prosím sepsat cestu k ježibabám?“ zeptala se, protože k němu měla důvěru, ale Darren odmítl.

„Udělal bych pro ní všechno, ale nejsem idiot. Vím, kam se v noci chystáte. Nevím sice proč, ale tohle si na triko nevezmu. Přece vás obě nepošlu na smrt,“ šeptal Sáře do ucha. „Navíc, jestli po mě něco chce, ať za mnou přijde sama,“ dodal a dál se věnoval svému učení.

Sára vzala knihu a mlčky odkráčela zpátky za mnou. „Spokojená? Teď má pocit, že vyhrál. A taky ví o našich plánech. Někomu to řekne a vyloučí nás,“ zpražila jsem jí.

„Ne, když zůstaneme tady,“ opáčila.

„Ani náhodou!“ procedila jsem přes zuby.

„Já už toho klona nechci!“ řekla striktně.

„Ale já ano. Potřebuji ho na něco soukromého. Takže ať už půjdeš se mnou, nebo ne, já tam jdu a opovaž se ceknout! Jinak ježibaba nebude tvůj nejhorší problém,“ dodala jsem a odešla jsem na hodinu lektvarů.

Darren vypadal značně nespokojeně. Věděl, že se pokusím ježibabu vyhledat, ale nevěděl jak mě přesvědčit. Jen na sebe se Sárou hodili zoufalý pohled a pak se každý věnoval svému.

„Tak se na ní vykašli, kámo. Je divná,“ řekl Wade, který tam přišel jako obvykle touhle dobou si něco pročítat a položil Darrenovi ruku kolem ramen. Už ho pozoroval několik týdnů, jak se snaží si ke mně proklestit cestu, ale hodně marně.

Darren moc dobře věděl, že jsem divná. O to víc mě chtěl dostat. Byla jsem pro něj výzva a to měl rád. Byla jsem úplně jiná než ostatní holky, které byly jako jeho fanyanky a neustále se mu lacině předhazovaly.

„S tou sázkou ti to asi nevyjde, co?“ rýpal do něj.

„No jo, jen si kopni do mrtvol. Já jí dostanu, o to se vůbec neboj!“ dodal sebevědomě a začel se do knížky a už si ho dál nevšímal. Měl celkem dost úkolů a musel toho ještě hodně napsat.

Když jsme se Sárrou dorazily do třídy, sedly jsme si před kotlík a čekaly jsme na profesorku. Hned jak přišla, zadala nám lektvar, který měla v plánu ochutnávat na konci hodiny.

„Zatím udělej lektvar podle tohoto návodu. Akorát tam toho dej vždycky dvojnásobek, ale všeho! Jinak to bude špatně, to zvládneš, ne?“ Sára přikývla a šla pro ingredience na lektvar síly. Já jsem mezitím hledala ingredience na Ježibabí Polévku.

„Nebojíš se, že tě přijde zkontrolovat?“ vyzvídala.

„Ne, Sáro, premianti mají klid,“ odpověděla jsem jí. „Dokud něco nevyvedou,“ dodala jsem a přinesla jsem si hrst mločích očí, protože do Ježibabí Polévky se jich vždy musí dát nespočetně. Což tedy momentálně neznamená tolik, že se to nedá spočítat, ale více než dvě. Protože ten, co vaří lektvar nesmí znát přesný počet mločích očí. To je totiž čarodějně pravidlo. Další krok byl ten, že se mločí oči musí nadrtit, protože to nesmí být pouze výluh.

Když jsem drtila všechny mločí oči naráz, Sára se na mě zhnuseně podívala. „Nekoukej na mě a přidej ovčí kopyto, už ti to bublá. Dostaneme kvůli tobě pětku!“ upozornila jsem jí a zakroutila jsem hlavou, jakože je fakt nemožná. Potom jsem nenápadně ztopila kořen z čarodějně petržele, aby to ježibabě hezky vonělo a přidala jsem to do hmoždíře k mločím očím. Muselo to být nadrcené jen nahrubo, jinak by celá polévka byla k ničemu.

Sára se pomalu dostávala ke střední části lektvaru síly. A když do něj sypala muší křídla, začalo to fialově zářit. „Sakra, dala jsi tam víc muších křídel, než jsi měla. Jdi od toho!“ sykla jsem našťavaně a snažila jsem se lektvar ještě zachránit, dřív, než se probudí naše profesorka, aby si všimla, že každá děláme něco jiného.

„Když chceš vyrovnat množství toho, co jsi tam dala naposledy, tak použiješ jaké činidlo, Sáro?“ zeptala jsem se a správné činidlo už jsem držela v ruce.

„Netopýří křídlo?“ hádala.

„Musí to být snadno dostupné, takže to je sůl,“ odpověděla jsem a nasypala jsem trochu soli do zářícího kotlíku. Hned se tekutina zklidnila a kotlík přestal tolik vyvádět. „Buď opatrná, děláš práci za nás za obě. Já se musím soustředit na tu polévku,“ dodala jsem a šla jsem si pro další přísady.

„Já jsem někde četla, že by se do Ježibabí Polévky měl přidat kmín. Prý potom usnou,“ řekla Sára, když jsem se vrátila i s přísadami zpátky ke kotlíku.

„Nesmysl, to je chyták. Ježibaby nenávidí kmín, vždycky je rozzuří. Navíc po kmínu prdí,“ zašeptala jsem, aniž bych se na ní podívala. „A taky po něm ještě nikdo nikdy neusnul, nečti nesmysly,“ dodala jsem a vhodila jsem do kotlíku nadrobno nakrájené hadí ocásky.

„Ty ježibaby mají, ale divný chutě,“ zmínila, pozorujíc mě, jak si hraju se strůvkem od žízály. „A řekni mi, kdo prdí po kmínu?“ dodala. Na to jsem raději nereagovala.

„Tohle není pro chuť, ale protože společně s žabí kůží tvoří uspávací sliz, který na chvíli ježibabu ochromí a teď mlč, musím to pořádně zakouzlit,“ řekla jsem hned, co jsem do kotlíku hodila poslední ingredienci této fáze.

„Já myslela, že to se dělá až na konec,“ komentovala.

„To taky, tohle je jen... to je fuk, prostě mě neruš!“ řekla jsem a začala jsem kouzlit. Stoupla jsem si blízko a obě ruce jsem dala nad kotlík. *„Kůži tam, střívko sem, nechci jen lákat svým účesem. Tímto chci zklidnit síly temné, co bylo hrubé ať je jemné, co se dosud nebálo ať se bojí, hned co okusí polévku mojí,“* zašeptala jsem, aby nikdo neslyšel že dělám něco jiného a hned mi dal lektvar najevo, že tato fáze byla úspěšná.

Téměř okamžitě, co jsem dokončila celou práci a definitivně jsem zakouzčila polévku, přelila jsem si ji do speciální nádoby, kterou jsem si na to připravila. Pečlivě jsem vyčistila svůj kotlík a nechala jsem si do něj nalít lektvar od Sáry, která dělala celou dobu dvě dávky.

No a když skončila hodina lektvarů a obě jsme dostaly dobrou známku, šly jsme ke mně na pokoj povídat si o ježibabách a o všem možným. Povíдалy jsme si do půl jedné v noci. Všude už byla tma a ticho. Na pokoji jsme sice jako prváci nesměli nikoho mít, ale jednoduché kouzlo neviditelnosti a moje umění transportace, stačilo k tomu, abychom úspěšně podvedly ředitelku při kontrole obou našich pokojů.

Darren ležel na posteli a házel si se zamotanými ponožkami v kouli o strop. Byl nespůj z toho, co jsme se Sárou plánovaly. Nevěděl co má dělat. Ať by udělal cokoli, odskákal by to ode mě. I když si byl vědom toho, že cokoli je lepší než smrt, stejně mi musel důvěřovat když mlčel jako hrob.

Dokonce přemýšlel, že by šel s námi, ale nakonec si to rozmyslel. Rozhodl se tedy poslechnout Sáru, která mu radila, aby na mě šel pomalu. Hodně pomalu. Sice byl netrpělivý, ale nebyl hloupý. Ne, že bych to už věděla, ale Sára to říkala dost často. Kdybych věděla, že má o mě vlastně strach, možná by mi to připadalo trochu roztomilé.

Potom si přestal házet s těmi ponožkami, posadil se, popadl knihu a kus pergamenu a zase se věnoval domácímu úkolu na pondělí z kouzlologie, ačkoli byl pátek. Zřejmě se potřeboval něčím rozptýlit.

Wade Shadowwalker zase psal nějaké vzorečky z magické fyziky do své knihy. Vypadalo to jako červený notes. Bylo celkem pozdě a on seděl polonahý u zapálené svíčky a v puse měl cigaretu. Nejspíš musel rychle něco zapsat, což znám moc dobře i z vlastní zkušenosti.

Kim ho pozorovala z postele. Byla zabalená v jeho dece a tvářila se spokojeně. Jak pak by ne, když s ním prožívala svoje nejlepší chvíle. Zase. Nejspíš se dali zase dohromady. Oficiálně. Po několika měsíční pauze.

O jeho podivném vztahu s Alyssou Kim neměla ani potuchy, ale jinak věděla, že se občas vídá i s jinými dívkami. Nicméně, momentálně kromě Kim a Alyssy jeho zájem žádná jiná neměla. Zato o něj byl zájem veliký, skoro jako o Darrena. Holky z mojí třídy jimi byly posedlé taky. Aris Darrenem, i když už se tedy rozešli a její kamarádka rionka Stacy zase Wadem Shadowwalkerem.

„Nechceš jít ke mně?“ zeptala se ho po chvilkovém tichu, kdy bylo slyšet jen šustění papíru a škrábání pera o stránky notesu, jak do něj psal.

„Hm, jo. Hned jsem u tebe,“ řekl a do notesu si zapsal nějaký vzoreček a pak ho hned zaklapl a pečlivě schoval, než za ní vlezl do postele. Kim ho vřele přivítala a rovnou se spolu začali muchlovat jako by to nedělali před patnácti minutami.

My jsme se Sárrou pořád probíraly ježibaby. Byla z toho celá rozhozená. „Dokud u toho budu já, nemáš se čeho bát. Umím s těmi bytostmi komunikovat,“ uklidňovala jsem jí.

„Jen si vezmeme pár ingrediencí a jdeme?“ ujišťovala se.

„Jojo,“ odpověděla jsem, ale věděla jsem, že to chce trochu přemlouvání, snahy, pokory a výdrž. „Jsi připravená na výpravu?“ zeptala jsem se natěšeně a vstala jsem z postele.

„Na tohle nebudu nikdy připravená,“ odpověděla a hlasitě vydechla. Úplně jsem ignorovala její fňukání.

„Tak jdeme,“ oznámila jsem jí a společně jsme vyšly ven na terasu. Já jsem natáhla ruku před sebe a začala jsem kouzlit. „Šupky, Turbo!“ zavolala jsem na svoje koště, které hned odněkud přiletělo.

„Pojmenovalas ho Turbo? Fakt vtipný. A jen tak mimochodem, já nemám koště, Ay,“ řekla Sára.

„Tak si honem nějaké najdi, koště je jediný dopravní prostředek, který nevydává žádné zvuky, létá a nemusíš ho krmit,“ vysvětlila jsem.

„Kde ho mám asi tak vzít?“ vztekala se.

„Pane bože, ty jsi nemožná,“ zašeptala jsem a vyčarovala jsem jí provizorní klasický uklížečský smeták. Sára si ho s nechutí prohlížela.

„A ty nejsi nemožná? Podívej se, co jsi mi vyčarovala. Neumíš vyčarovat hezčí koště? To jsem si mohla přivést vytěrák z domova,“ brumlala.

„Už toho nech, natáhni ruku před sebe a představ si jak vzlétne,“ poradila jsem jí a sama jsem udělala to samé. A když naše košťata poslechla, sedly jsme si na ně jako na zábradlí. Tak, jak na nich mají létat čarodějky.

„Pevně se chyť! Pravou ruku měj vždy před levou a teď se zase levou nohou lehce odpíchni od země. Lehce!!“ Dala jsem jí instrukce a obě jsme vzlétly vzhůru.

„Vůbec to není vratký,“ komentovala překvapeně.

„Není, to říkají jen v pohádkách,“ odpověděla jsem jí a vykouzčila jsem kolem nás bublinu, která nás měla udržovat v teple a druhou bublinu neviditelnosti. Která se používá pouze na zneviditelnění čarodějky na koštěti.

„Nikdy v životě jsem na ničem takovém nelítala, je to skvělý!“ radovala se a pořád něco žvanila. Letěly jsme několik minut podle mé čaromapy až k Černolesu, o kterém vím, že tam žijí ježibaby.

„Jsi nejlepší čarodějnice, jakou jsem kdy viděla. Jsi snad i mnohem lepší než učitelky,“ procedila. Pořád mě chválila, ale nebyla jsem lepší. Pravdou bylo, že jsem jen měla zkušenosti a znala jsem od všeho něco. Tam venku byly opravdové čarodějnice, které umí mnohem víc, než jen vyčarovat teplotní bublinu a zneviditelnit se na koštěti. Ale chápu, že pro někoho z lidského světa jsem viditelně odlišná.

„Budeme přistávat. Pravou rukou tlač rukojeť košťate dolů, ale jen lehce. Snad máš alespoň základní odhad. Přistaneme támhle na té mýtině,“ řekla jsem a Sára mě poslechla. Skoro nad zemí jsem poradila Sáře, jak správně došlápnout. A když jsme konečně přistály, odčarovala jsem naše košťata pryč.

„Proč jsi nám je nenechala?“ zeptala se překvapeně.

„Přeci je nebudeme všude nosit,“ odpověděla jsem stručně a podle čaromapy jsme šly dál do hlubokého lesa hledat ježibabu hlavně kvůli ježibabí bradavici.

„Co všechno potřebujeme?“ zeptala se s třesoucím se hlasem.

„Když už tam jdeme, tak hodně věcí, hlavně ty vzácné. Základ je chlup z bradavice. Nemívá jich moc, takže to se řadí i mezi ty vzácné. Netopýří žluč, toho mají ježibaby mraky. Nic jiného nepijí, proto toho my máme všude nedostatek. Bylo by fajn kdyby se nám poštěstila ježibabí krev, nebo cokoli těžko získatelného, ale na krev moc nespolehám,“ dodala jsem.

„Jsem zvědavá, jak to seženeme teda. A jen tak mimochodem, jak moc je tohle nebezpečný od jedný jako vůbec do deseti jako maximum?“ zeptala se.

„Deset. Možná tak sedmdesát až devadesát,“ odpověděla jsem stručně a zrychlila jsem krok. Sára už skoro strachy plakala.

„Proč si tak zahráváme, když by tohle nesvedl ani dospělý čaroděj?“ vyzvíдалa cestou. V jejím hlase byl náznak strachu.

„Těchto věcí není nikdy dost a já je potřebuji na soukromá kouzla,“ odpověděla jsem a odhrnula jsem větev, která mi bránila ve výhledu.

„Já vím, že jsi zvyklá se starat sama o sebe, ale ve škole je to jiný. Mají za tebe zodpovědnost a když něco poděláme, vyhodí nás,“ komentovala.

„Sáro, klid. Pokud to přežijeme a Darren to na nás nepráskne, neexistuje žádný způsob, jak by na to mohl někdo přijít,“ dodala jsem a pak už bylo ticho.

Darren pořád nemohl spát. Byl nervózní a chodil po pokoji kolečka. „Bože, proč mě ta holka tolik stresuje?“ zašeptal si sám pro sebe a šel do koupelny osvěžit se studenou vodou. Opláchl si obličej, povzbudil se u zrcadla, a nakonec se usušil ručníkem. A hned, jak vešel zase do pokoje, vylekal ho jeho nejlepší kamarád.

„Hej, Darrene!“ syknul na něj Wade, který se nějak transportoval na jeho balkón. Nejspíš už byl pomazlený a jeho přítelkyně už spala.

„Co tady děláš?“ zeptal se překvapeně a šel mu otevřít. Moc často k němu Wade nechodí. A už vůbec ne přes noc.

„Neruším?“ zeptal se a Darren jen zavrtěl hlavou. „Viděl jsem, že pořád svítíš. Něco se děje? Normálně chrníš už v deset,“ komentoval. Darren si povzdychl.

„Ne nic, jen nemůžu spát,“ odpověděl a tak trochu doufal, že už se ho Wade nebude na nic vyptávat.

„Vážně? Vždyť vstáváš v pět na trénink,“ divil se. Taky se mu zdálo, že si trochu vymýšlí. Číst v lidech on opravdu uměl.

„Wade, potřebuješ něco?“ zeptal se celkem nepřátelsky.

„Ne, ale taky nemůžu spát. Chceš, abych ti dělal společnost? Mám pár jívových listů od Azriela,“ zmínil a Darren jen zakroutil očima. On totiž normálně nekouří ani nepije, ale občas udělá výjimku.

„Dobře, tak jo, ale já si to nedám. Když tak, tak jen práska a končím,“ informoval ho a šli společně na balkón, kde si Wade zabalil jointa z jívových listů. Zatím bylo ticho, Darren jen sledoval Wada, jak to balí. Ten se zase soustředil, ale šlo mu to od ruky, protože to opravdu nedělal prvně.

„Pořád myslíš na tu holku? Jak jde tvůj plán?“ vyzvídal, zatímco olizoval papírek. Celkem neobvykle se o nás dva zajímal, což Darrena překvapilo, protože se nikdy tolik o žádnou jeho holku nestaral.

„Jo a nijak. Řešili jsme to před pár hodinama,“ odpověděl stručně a opřel se hlavou o kamennou hradbu. Wade se skrčil, aby nikdo neviděl, že jsou tam spolu.

„Já vím, ale nedořešili. A taky sis to mohl ještě rozmyslet. Každopádně... jsi v háji, kámo,“ řekl a zaculil se. Darren se na něj mlčky podíval. Chvilí se mu zdálo, že s ním soucítí a chvíli se mu posmívá. Stejně jako Alyssa zase měla pocit, že jí Wade chvíli chce a chvíli se jí jen směje.

„Proč jako?“ zeptal se. Wade tak trochu dělal obojí. Dobíral si ho.

„Protože ti nedá. Asi nikdy,“ zmínil a dlouze si potáhl. Taky to chvíli držel v plicích, než vydechnul oblak kouře.

„Nechci aby mi dala. Teda... nejde mi jen o to,“ přiznal po chvilce Darren.

„Zmagořil ses?“ vyštěkl zcela šokovaný. „Snad nejsi zabouchlej,“ zmínil, ale Darren na to nereagoval. Wade vydechl a podíval se na něj.

„Takže je to pravda. Zabouchl ses do ní?“ vyzvídal a Darren přikývl. To Wade nečekal. A ani Darren to nečekal. Vždycky si dávali pozor, aby byli nad věcí, ale nějak se teď jeden z nich ocitl pod věcí.

„Asi jo,“ přiznal a Wade zhluboka vydechl.

„No, tak to jí budeme muset nějak dostat, kamaráde,“ zmínil a Darren se na něj podíval jako na idiota. „Heartová...“ zašeptal a pousmál se. „A kdepak teď je?“ vyzvídal.

„Někde blbne se Sárrou,“ opáčil Darren suše. O těch ježibabách by mu nic neřekl. Nikomu. I když ho bral jako důvěryhodnou osobu. Najednou, když se to týkalo mě, nevěřil nikomu. Jen sobě.

„Se Sárrou? S tou Sárrou?“ ujistňoval se a Darren se na něj otočil.

„Hele nějak moc podezřele se na ně dvě vyptáváš. Doufám, že do nich nepůjdeš, protože to jsou moje holky!“ upozornil ho. Wade přivřel oči na škvíru.

„Vážně? Obě? Já bych řekl, že ani jedna,“ rýpnul si. Darren na něj hodil bodavý pohled. „Sorry,“ řekl Wade a pak bylo chvíli ticho. Přesně, jak Wade chtěl. Neměl rád dohadování a věděl vždycky co má říct, aby dosáhl toho, čeho chce.

„Ta bloncka bude tvoje, pomůžu ti jí dostat, slibuju. Dáme do toho všechno,“ řekl nakonec a usmál se na něj. Darren se zklidnil. Je to přece jeho nejlepší kamarád. Bral ho jako svého bratra, kterého nikdy neměl a svěřil by mu vlastní život. A nikdy si vzájemně nedělali do holek.

„Ale ta druhá...“ pokračoval Wade a Darren se na něj mlčky podíval. „Sára,“ zašeptal její jméno zasněně.

„Co je s ní?“ obořil se na něj Darren. „Líbí se ti, já jsem to pochopil,“ dodal a Wade se pousmál.

„Chtěl jsem jenom říct, že taky není tvoje,“ upozornil ho a na to už Darren nijak nereagoval.

Zatímco ti dva na mě vymýšleli past, my jsme došly do hodně, hodně hluboké části lesa, kde nebylo přes hustotu větví vidět ani na krok. V dálce houkala sova a křičeli hejkalové. Snad jen hejkalové. Sára se každou chvíli ohlížela a kontrolovala, kde se co šustne.

„Já se bojím,“ šeptala, až se její hlas chvěl.

„Kuš!“ okřikla jsem jí, když mě začala chytat za ruku. „Správná čarodějnice, se ničeho nebojí, jen ohně,“ řekla jsem a pomalu jsem se plížila blíž k ztrouchnivěle vyhlížející chýši, kde na kůlech byly nabodnuté lidské lebky a cesta vysypaná lidskými kostmi.

„Ty se bojíš i výšek. Co jsi to potom za čarodějnici?“ smála se.

„Už ne tolik a mlč. Musíme se nenápadně dostat blíž,“ řekla jsem a Sára šlápla na větev, která hlasitě křupla. „Pst!“ upozornila jsem ji.

„Myslela jsem, že bude z perníku,“ zmínila zklamaně, když viděla chýši relativně zblízka. Měla polorozpadlou střechu. Na zahradě ohniště a na něm rezavý kotlík. Všude kolem spoustu bylin a až toxicky zelené jezírko, kde plavaly dvě ryby břichem vzhůru a ze kterého se linul smrad zdechliny.

„Je to u vás legální mít na zahradě výzdobu z lidských ostatků?“ zeptala se a já přikývla.

„Ježibaby jsou mimo zákony Derionu, i proto jsou tak nebezpečné,“ dodala jsem. Na to už nereagovala. Jen přikývla.

„Ta ježibaba spí, že má zhasnuto?“ komentovala.

„Pro čarodějné blesky, sklapni už na chvíli. Ježibaby skoro nikdy nespí,“ poučila jsem jí a sedla jsem si zpátky do křoví. Pak se ozval skřípot starých dveří a z chatrče vykoukla mladá a krásná osoba, aby vyhodila ze dveří svou umňoukanou kočku. Obě se Sárou jsme vytřeštily oči.

„Běž, ty zlobivej d'áble, akorát mi žereš myši na lektvar!“ vyhubovala kočce a hodila jí před práh své chýše. Sára úplně ztuhla.

„Hlavně teď potichu,“ řekla jsem téměř neslyšitelně a Sára se škvírou mezi větvemi podívala na ježibabu.

„Neříkala jsi, že jsou ježibaby odporný? Tahle vypadá jako Julia Roberts,“ divila se Sára.

„Kdo je Julia Roberts?“ zeptala jsem se.

„Lidská celebrita,“ šeptala.

„Říkala jsem to, ale abych to upřesnila, je náhoda vidět ježibabu v tom hnusném stádiu, ony dělají všechno proto, aby byly krásné. Jdou kvůli tomu i přes mrtvolu. A

čím jsou odpornější, tím těžší kouzla potřebují na to, aby to překryly. A taky tím méně to dokáží udržet, takže pak hned shání nová kouzla," vysvětlila jsem.

„Vlastně díky kouzlům a rituálům jsou to neskutečně nádherné bytosti, až nadpozemsky nádherné. Je to ironie, že díky těm kouzlům na překrytí, ještě víc zahnívají a všechno se to akorát zhoršuje. Takže v podstatě, čím krásnější ježibaba, tím je ve skutečnosti odpornější," objasnila jsem.

„Teď důležitá věc, abychom dostaly chlup z bradavice, nebo ostatní věci, musíme jí dát Ježibabí polévku, a tím jí donutit nám ukázat pravou tvář. Pokud to neudělá sama," dodala jsem a rozhlídla jsem se kolem.

„A jak poznáš, že je to ježibaba?" vyptávala se.

„Podívej se, jak jí pod nohama všechno černá," zašeptala jsem, skrčila jsem se a po malých krůčcích jsem se plížila vpřed.

„To musí být opravdu silný kouzlo, když to zakryje její vzhled, ale ty otisky to nezakrylo," komentovala.

„Je, taky uvidíš její pravou tvář v odrazech vody, nebo v zrcadle," řekla jsem a snažila jsem se být co nejvíc zapadlá ve křoví, aby mě ježibaba neviděla, ale slyšela nás její kočka, která už na nás zírala svýma zelenýma kočičíma očima. Věděla jsem, že jsme v háji.

„Říkala jsi, že je všemocná?" zašeptala Sára a já přikývla.

„Taky, že jsem," řekla ta žena mile, zatímco nám stála za zády a nakukovala do křoví, které jsme spolu s jejím pozemkem zneuctily svou neohlášenou návštěvou. Všemocná ano, ale se špatným sluchem. Kdyby nás nevyčmuchala ta kočka, nikdy by si nás nevšimla.

„Kdopak mi to tady loupe perníček?" zaskřehotala a pak odčarovala pryč křoví, které nás zakrývalo.

„Má smysl pro humor, je to dobrý," zmínila Sára s úsměvem.

„Mlč, není to legrace," řekla jsem jí a nechala jsem ježibabu, aby nás kouzlem zvedla k výši jejích očí, aby si nás mohla prohlédnout. Většina z nich totiž hrozně špatně viděla. Bytosti bez duše určitě nebudou mít slitování, a proto si není radno s nimi zahrávat.

„Ale, Jeníček a Mařenka," procedila a zkoumala nás jako nějaký vzácný druh hmyzu, který jakživa neviděla.

„Já jsem jako ten Jeníček?" komentovala Sára dotčeně.

„Všichni známe tuhle pohádku, realita je mnohem horší," zašeptala jsem, protože jsem věděla, že ježibaba mě moc dobře ani neslyší.

„Co tady chcete dětičky, neříkaly vám maminky, že jsou ježibaby nebezpečný?" zeptala se. Obě jsme přikývly. „Škoda, že jste neposlechly," řekla a druhou rukou, kterou nás nedržela zrovna ve vzduchu si odčarovala svou překrásnou masku středně tmavé brunetky s hladkou kůží a svůdným pohledem.

Mě se jen zkrivil obličej, zatímco Sára vypadala opravdu hodně překvapeně z opravdového vzhledu ježibaby. Div, že nezačala ječet. Její nádherně modré oči se proměnily v krvavě rudé překryté zákalem, místo jejího malého nosíku se vyklubal

obrovský rypák s bradavicí a vředem, ze kterého kapal hnis. Po tváři měla strhané strupy, že vypadala hůř než, kdyby měla lepru.

Najednou z ní byla křivonohá osoba, s hrbatými zády, kostnatými prsty a špinavými přerostlými nehty. Její dech byl cítit jako kdyby jí mezi zuby hnilo maso. Zbytek jejich viklajících se černých zubů se dotýkal její uslintané vystouplé brady.

„Já vím, pro co jste si přišly. Chcete moje sliny,“ hádala a pak si olízla svým dlouhým jazykem bradu.

„Kdo by něco takovýho nechtěl, že?“ zmínila Sára a stále se znechuceně křenila na ježibabu.

„Všichni to chtějí na kouzlení a ona to ví,“ odpověděla jsem jí tak, aby nás ježibaba neslyšela. „My jsme si jen trénovaly létání,“ řekla jsem a pozorovala jsem Sáru, jak se bojí že se jí ježibaba dotkne.

„Takhle pozdě v hlubokém lese?“ prskala, až jsme se Sárou zakrývaly tváře. Ona na nás valila šedým zákalem zničené oči. Byla odporná, našla jsem nám jednu z nejhorších a obávám se, že i z nejzlejších.

„No nic, nebudu s váma marnit čas. Obě mažte dovnitř!“ poručila a kouzlem nás přenesla do své chýše. Pak se začala zlovolně hihňat a belhala se k nám, protože na další transport teď neměla dostatek energie.

Sára se pomalu zvedala ze země, kam jí ježibaba mrskla svým kouzlem. „Je pomalá, zdrhneme,“ řekla.

„Nevymýšlej nesmysly, nejsme tady kvůli tomu, abychom zdrhaly. Navíc pořád mám Ježibabí Polévku a nemám nic, pro co jsme si sem přišly. Nic neříkej, nic nedělej a hlavně nikdy neprotestuj, i kdyby ti řekla, že tě sní!“ poradila jsem jí. Mezitím se ježibaba dobelhala do chatrče a hned za kočkou, která jí následovala, zabouchla dveře.

Chýše byla opravdu strašidelná, přesně jako si jí děti představují, když se jim vypráví pohádka o ježibabách. Všude pavučiny, pavouci, hadi, myši, rozdělaný oheň v peci a obrovský kotlík s bublající krví, ze kterého trčela lidská ruka s ještě nedokonale odhalenou kostí.

„Ty seš taková hezká, z tebe si vezmu krev. Normálně bych tě hodila do kotlíku celou,“ řekla a otočila se ke kotlíku, „ale jak vidíš někdo už tam je,“ dodala a dívala se mi do očí. Musela opravdu hodně špatně vidět, byla u mě blízko a trochu šilhala.

Hrozně jsem se bála, že mi do těla zaneše nějakou infekci jen když se mě dotkne. Ale podala jsem jí statečně svou ruku. Levou, ze které se vždy odebírá krev při rituálech s černou magií. Sára se na mě udiveně dívala, nevěděla, co má dělat.

Ježibaba mě rýpla svým ohyzdným nehtem do ruky a vymáčkala pár kapek mojí krve přímo do nějaké lahvičky, kterou vytáhla z kapsy otrhané zástěry. Tu pečlivě zavřela, hřbetem ruky si otřela svůj velký nos a odnesla lahvičku do svého vetešnictví.

Kdybych odporovala, podržela by mě a vzala by si všechnu. Taky by se v ní pak vykoukala. Proto je lepší neodporovat, aby neměla chuť si hrát. „Co to děláš, Ay?“ vyptávala se nechápavě Sára.

„Buduju si důvěru,“ odpověděla jsem a rychle jsem si kouzlem léčila malou ranku, aby se mi neudělal zánět. „Slyšela jsem, že umíte opravdu prvotřídní zaklínadla, velmi vás obdivuji,“ řekla jsem, protože jsem věděla, že ježibaby rády poslouchají chvály, jak jsou dokonalé v magii. Sára se na mě nechápavě dívala.

„Jsi chytrá, ale mě nepřechytračíš! Nedostaneš moje cenné ingredience, to bys mě musela nejdřív zabít. Zato já dostanu ty tvoje,“ řekla tak nahlas, že se začala dusit vlhkým kašlem, až vykašlávala odporné zelené hleny. Sára si už pomalu zakrývala oči, protože se nemohla dívat, jak moc je ježibaba odporná.

Její kočka se jí otírala o křivý spodní pařát, ze kterého trčel žlutohnědý plesnivý nehet a hlasitě vrněla. „Ty můj malej ďáble, vrať se na místo. Panička má ještě nějakou práci tady s těma mláďatama,“ řekla ježibaba a hrabala se v nějakých krámech, zřejmě něco hledala.

Já jsem hned nabírala ze země do prázdné lahvičky její hlen, který se válel bezprizorně na zemi. Bylo to nechutné, ale věděla jsem, že je ježibabí hlen víc než vzácný a že si ho ježibaba ani nevšimla.

„To se používá v elixíru mládí a tím jde prodloužit jeho doba účinku a mnohem víc,“ řekla jsem telepaticky Sáře.

„To bych raději nepoužila. Asi bych byla radši stará,“ dodala tiše a křenila se zhnuseně.

„Já jsem vám něco přinesla, ctěná čarodějnice,“ zašeptala jsem nervózně. Ježibaba se otočila, až jí luplo v zádech a šla ke mně. Tak blízko u mě ještě nikdo nestál, snad ani žádný muž, natož ježibaba. Dívala se mi do očí a byla u mě tak blízko, že mi její sliny kapaly na tričko. Což jsem brala jako výhodu. Další ingredience jen tak.

„Máte na nose klíště, mohu?“ zeptala jsem se a chystala jsem se jí ho sundat. Lhala jsem, žádné klíště tam neměla. Takže jsem jí vytrhla chlup z bradavice. Nejen jeden, ale celý trs, který z ní trčel jako pažitka z hromádky hlíny.

„Jauvajs!“ zakřičela a pak si šla zase prohlédnout Sáru. Možná jsem měla štěstí, že nebyla moc bystrá. Mezitím jsem si uschovala chlupy z její bradavice a rozhlížela jsem se po chýši, jestli ještě něco nenajdu.

Sbírala jsem jen drobnosti, jako třeba Kozí List. Což byla bylinka, která se nedá sehnat jinde než u ježibaby. Popadla jsem i sršní křídlo, které měla položené na hraně kotle a láhev skřetího smradu. Netopýří žluč byla v nedohlednu a nechtěla jsem kvůli tomu riskovat, že mě ježibaba chytí.

Pak ježibaba zase věnovala svou pozornost mě, protože v Sáře neshledala žádné magické vlny. A potom, co zatopila v peci, usadila se na židli. „Máme ještě čas, než se pec pořádně předeheře. Cos mi teda přinesla?“ zeptala se zvědavě. „Máš pro mě snad polívku?“ zeptala se.

Ježibaby nevědí, že je polévka oslabuje. Kdyby to věděly, nikdy by jí nejedly. Ale nemohou odolat její chuti, protože je tam všechno, co jim chutná. Kromě lidského masa. No a taky si jí z nějakého neznámého důvodu nedokáží uvařit samy. Hlavně po ní zkrotnou a jsou ovlivnitelnější, méně nebezpečné a pár minut nedokáží kouzlit.

Dost času na to, získat krev, kůži i třeba oko. Největší bonus by byl za ježibabí srdce, ale to už jsem se trochu bála. Ježibabí pomsta je totiž tisíckrát horší, než kdyby se mě pokusila sežrat.

Rozhodla jsem se, že maximum bude, když získám trochu její krve, vlasy a třeba zub. Ježibaba dokáže žít i bez srdce. Stejně jí jednou vypadne z hrudi, když prohnije černou magií její kůže.

Sára už do mě lehce strkala, abychom už šly. „Ještě ne,“ zašeptala jsem a vytáhla jsem z taštičky Ježibabí Polévku v uzavřené lektvarové láhvi. Musela to být speciální nádoba z cínu, jinak by jí polévka svým obsahem rozleptala.

Ježibaba se zvědavě zvedla ze židle, ale já jí chytla za rameno a přátelsky jsem jí usadila zpátky. Vyčarovala jsem misku a kouzlem jsem do ní nalila polévku. „Dobrou chuť, má paní,“ poklonila jsem se jí a čekala jsem, až polévku ochutná.

„Za tvou věrnost tě sním milosrdněji. Nebudu tě žvejkat. Jednou bych si chtěla najít takovou oddanou služebnici. Ale rionku, ty jsi až moc velký riziko. A taky bych potřebovala najít sílu, abych jí nesnědla,“ prohlásila a zasmála se. Sára ztuhla.

„Děkuji, má paní. Jsi velmi velkorysá,“ odpověděla jsem jí a čekala jsem, až si zobne.

„Nejlákavější vůně, jakou jsem kdy svým nosem čichala,“ zašišlala a zavětrila nosem vůni, až se jí lehce ohrnul. Hned popadla pařáty misku a všechno až do dna vypila. Sára jí pozorovala. Během pěti minut začala ježibaba klimbat. Schválně jsme byly úplně potichu a ani jsme se nehnuly.

„Myslím, že jsme to udělaly dobře, jinak už by nás rozsápala a snědla,“ zašeptala jsem a mocně jsem si oddychla. Sára se tvářila strnule.

„Co teď?“ zeptala se.

„Vytrhni jí pár vlasů, já si vezmu pár kapek její krve a vypadneme!“ zašeptala jsem a Sára mě poslechla, chytla jí za vlasy a pár jich vyškubla. „Neztrať to!“ řekla jsem přísně a jemně jsem ježibabu řízla do tváře, protože jsem věděla, že tam si toho nevšimne. Vzala jsem pár kapek její krve, která měla lehce nazelenalou barvu.

Čím je totiž ježibaba zlejší a odpornější, její krev je zelenější a barva jde až do brčálově zelené. Pokud je ježibaba ještě zlejší, už nemá žádnou krev, tím pádem sama nemůže pořádně čarovat, protože vždy je potřeba trochu vlastnickovo krve k rituálům. Takovým ježibabám se říká prašivé, protože místo krve mají prach.

„Počkej na mě venku!“ poručila jsem jí, ale Sára protestovala. Já jsem ještě ježibabu chytla za zub a vytrhla jsem jí ho. Stejně se viklal. Ona se probudila a z očí jí tekly slzy.

„Co to bylo, Uhlíku? Paničku už všechno bolí,“ nadávala si, protože jí po několik stovek let všechno musí ohromně bolet. Ale mě to nevydělalo. Natáhla jsem se pro její stékající slzu a chtěly jsme odejít.

„Počkej, ještě si musíme pojistit, že si to nebude pamatovat,“ zašeptala Sára. Měla pravdu, to mě vážně nenapadlo. Kdyby si nás pamatovala, byly bychom ve strašlivém nebezpečí. Využila jsem šance, že je ježibaba ještě omámená polévkou a začarovala jsem jí paměť zaklínadlem.

„Čáry máry ježibabo, pochutnala sis, ty babo? Na medu i na hlívě, válej se tu ve chlívě. Polévka ti kazí plány, nezahojí ty tvé rány. Zapomeň, co se ti zdálo, bylo toho vskutku málo. Na nás už si nevzpomeň jsi holt hlava dřavá, nebuď příště zvědavá,“ řekla jsem a pak jsme opustily mumlající ježibabu i tu její hnusnou chýši.

Na zaklínadlech je fajn to, že si je člověk může upravit jak chce, jen se musí rýmovat. Nicméně se mi to vždy zdálo hloupé, takže je používám jen když je to nutné. Bohužel paměťová kouzla zatím nemáme.

Utíkaly jsme daleko do lesa a když už jsme se cítily v bezpečí, přičarovala jsem nám košťata, abychom mohly letět pryč. Letěly jsme nad stromy a povídaly jsme si. „Už nikdy strachy neusnu. To bylo to nejhorší, co jsem kdy v životě zažila. Taky ti tak strašně bušilo srdce?“ šeptala ještě vyděšeně.

„Tahle byla v pohodě. Řeknu ti takový příběh o dvou čarodějích, co nevěděli, jak se před ježibabou mají chovat,“ odpověděla jsem a Sára už nereagovala. „Už chápeš, proč potřebuješ umět kouzla? Když se je za tebe bude učit někdo jiný a potkáš ježibabu, zabije tě. Tohle tedy neplatí pouze v případech ježibab, ale stejně,“ řekla jsem suverénně a Sára jen přikývla.

Když jsme konečně dorazily zpátky do mého pokoje, už pomalu svítalo. „Myslím, že jsme to stihly akorát,“ oddychla jsem si a převlékly jsme se z venkovních teplejších plášťů. Sedla jsem si na postel a podívala jsem se na ní. „Tak poslouchej, ano?“ řekla jsem a ona přikývla.

„Mladá čarodějka jménem Gina a její rionský přítel Lucas cestovali hlubokými lesy, aby našli vzácnou bylinu pro Gininu nemocnou matku. Gina se naučila kouzlo, které dokázalo matku zachránit, ale pouze pokud měli tuto vzácnou květinu. Byla to kouzelná ibišková růže, která měla zlatý stonek i listy a růžovo-modré okvětní lístky.

Ti dva znali Ježibaby pouze z vyprávění, a ani je nenapadlo, že by nějakou mohli v takto hlubokém lese potkat. Jak šli tím lesem a tmou, narazili na chýši, kde se svítilo. Lucas byl promrzlý a měl hlad, a tak navrhl, že se zeptá osoby bydlící v chýši na trochu jídla a když by byla obzvlášť milá, i na nocleh. Gina souhlasila a společně šli zaklepat na dveře.

Když se otevřely dveře a vyšla překrásná bytost ve vínových šatech, která vypadala jako nějaká princezna a voněla jako sladkosti, Lucas neváhal a zeptal se. Ježibaba si Giny vůbec nevšimla, protože už byla skoro slepá. Vtáhla Lucase dovnitř a zavřela za ním dveře na petlici.

Gina začala mít obavy, když si všimla, jak Lucase osahává a očichává, a proto místo toho, aby se snažila dostat dovnitř, vymýšlela, jak Lucase dostane ven. Ježibaba usadila Lucase na otoman ze starých dek, který kouzlem proměnila na luxusní pohovku, než Lucase pozvala dál. Lucas byl omámen její krásou a nemohl se na ježibabu vynadívat.

Gina pozorovala mladou ženu oknem a ve chvíli, kdy procházela kolem zrcadla, zahlédla její odpornou tvář. A tak zjistila, že se jedná o ježibabu, a že se chystá Lucase sníst. Řekla mu to pomocí telepatie, ale Lucas jí měl jen za žárlivku a ignoroval jí.

Ježibaba Lucase sexuálně sváděla a pak ho i dokonce políbila. Lucas byl tak moc očarován, že zapomněl, že je Gina jeho přítelkyně. Pro ježibabu bylo náročné udržet takové kouzlo stále v chodu, a tak se její krása pomalu vytrácela, až se proměnila v totální hnus.

Nevypadala ani trochu jako běžné ježibaby, byla mnohem odpornější. Měla zhnisané boláky po celém těle, neměla už skoro žádný nos. Z levé strany tváře jí dokonce byly vidět šlachy a celá smrděla jak sto mrtvých ropuch. Lucas byl stále pod vlivem jejího mocného kouzla, a tak ani nepostřehl, že ta nádherná bytost už není ani trochu atraktivní.

Gina nevěděla, co má dělat, a tak vtrhla do chalupy a snažila se ježibabu očarovat. Nejprve jí od Lucase odstrčila kouzlem, ale to kouzlo se o její odporné tělo pouze uhasilo a nic se nestalo. Díky tomu si ježibaba všimla, že je v domě někdo další, a proto Ginu kouzlem svázala a hodila do kotlíku s teplou vodou připravenou k varu.

Lucas začínal pomalu přicházet k sobě, a když si všiml, co se Gině stalo a koho, že to líbal, začal panikařit. Gina mu ještě poradila, aby utekl, ale když došel ke dveřím, ježibaba mu lusknutím prstu oddělila hlavu od těla a jeho bezvládné tělo se svalilo k zemi.

„Nééé!!“ křičela Gina zoufale, ale vše už bylo marné. Ježibaba jeho maso rozdělila na lektvar a na večeři a jeho hlavu vhodila k Gině do kotle. Pak jí pomalu uvařila společně s ostatky jejího milovaného přítele a nechala jí, aby se dívala, dokud nezemřela na uvaření,“ dovyprávěla jsem a Sára se zhnuseně zakřenila.

„To je hnus! Když pomyslím, že jsi tam chtěla jít dobrovolně, je mi z toho šoufl,“ komentovala.

„Proto se má čaroděj učit magii, aby se mu taková hovadina nestala. Můžou si za jejich neznalost sami. O ježibabách se derioni učí už na základní škole. Kdyby dávala pozor, mohla sebe i svého přítele zachránit. Proto chci, aby ses učila,“ pronesla jsem.

„Ay? Je nějak možné, že ta kočka byla její spřízněná duše?“ zeptala se.

„Myslím, že ne. Spřízněná duše takhle zlých čarodějnic už je ani nemá ráda, ale sloužit musí. Ta kočka jí jen projevovala náklonost a vyjadřovala otíráním o její hnusný pařát lásku. A už bys měla jít do svého pokoje, až se probudíš uděláme to kouzlo,“ řekla jsem a Sára přikývla.

duplicating potion

☆ Klonovací lektvar ☆

„Sakra, to už je oběd?“ vytřeštila jsem oči na věž s hodinami přímo naproti jednomu z mých oken. Akorát odbíjely dvanáctou. Hned jsem se kouzlem upravila a ačkoli to nedělám často, použila jsem i magii na vyčištění svých zubů. Rychlokouzlo, které zanechává pouze efekt bez zdlouhavé procedury.

Dost otráveně jsem si zaplétala copy a u toho jsem zírala na špinavé oblečení od ježibabích slin na zemi v koutě. Smutně jsem si povzdychla a transportovala jsem se rovnou k Sáře na pokoj.

Sára seděla na posteli a obouvala si boty. Zlobila se na sebe, že se zapomněla nahlásit Darrenovi, aby o nás neměl starost. A taky se domluvili, že budou ráno trénovat spolu.

„Fuj to jsem se tě lekla!“ vykřikla, když jsem se jí objevila přímo před obličejem.

„Dělej, musíme jít,“ popoháněla jsem jí a pozorovala jsem, jak si zdlouhavě a rozespale šmoudrchá tkaničky. Pomohla jsem jí kouzlem, popadla jsem jí za ruku a transportovala jsem nás do chodby kousek od jídelny.

„Co tak spěcháš?“ divila se, když jsme se objevily blízko jídelny.

„Nechci, aby ředitelka poznala, že jsme ponocovaly a společně,“ zmínila jsem, zatímco jsem si to uháněla rychlým krokem do sálu.

„Taky jsi měla tak příšerný sny? Skoro celou dobu se mi zdálo o ježibabách. Bylo to hrozný,“ kňourala, zatímco jsme vcházely do jídelního sálu.

„Ne,“ odpověděla jsem stručně, protože jsem se momentálně nechtěla vybavovat a dřepa jsem si na své místo u stolu. Sára se na mě našťavaně dívala. Neměla ráda, když jsem si s ní nechtěla povídat. Ale já měla svých starostí dost. Bála jsem se, že u mě někdo z učitelů najde ony speciální ingredience z ježibaby.

Darren si oddychl, když nás dvě viděl živé u oběda. A to dost výrazně. **„Jsem rád, že jste v pořádku, vy dvě fakt mega praštěný prvačky!“** vpravil nám přímo do hlav a Sára mu spokojeně zamávala.

„**Přestaň mi lézt do hlavy, Payne!**“ okřikla jsem ho a on se pousmál a dál jsme se věnovali jídlu.

„Dneska je žabí polívka a stehýnka?“ křenil se Wade Whisper. „Vždyť máme samý obojživelníky,“ dodal a společně s Emily se v tom nípali.

„U Emily chápu, že jí naše jídlo nechutná, ale u tebe, Wade, je to poněkud zvláštní,“ ozvala jsem se a strkala jsem si lžící s polévkou do úst.

„Já mám rád žáby na všechny způsoby, ale celý týden jíme jen hady, žáby a ještěrky. Dal bych si medúzi suflé s chřestem, nebo kozí ovar na kopřivách,“ řekl a mlsně se olizoval, zatímco Sára se znechuceně ksichtila.

„To já bych si dala pro změnu něco normálního, třeba chleba s arašídovým máslem a s marmeládou. Ale ne, my snídáme netopýří želé, nebo pudink z lenochodích očí. Není to nelegální, aby nám dávali samý takový divný věci?“ komentovala Sára.

„Není, pro čaroděje ve vývinu je to velmi zdravé. Taky to podporuje růst naší magické energie,“ vysvětlovala jsem a už jsem se zakusovala do křupavé žabí nohy. Sára už bez debat jedla, co měla na talíři a kupodivu to celé snědla.

Darren se na nás pořád sem tam díval. Wade Shadowwalker taky. A Alyssa sem tam na Wada a sem tam na Darrena. „Vím, že jsi včera říkal, že jsi zabouchlejš a já to chápu, ale nechceš přece jenom na ten ples jít s někým dostupnějším?“ zeptal se ho Wade Shadowwalker.

„Psst! Nemusí to všichni vědět,“ okřiknul ho Darren.

„Promiň,“ řekl a usmál se. Z jeho úsměvu, ale bylo patrné, že ho moc rád provokoval.

„A ne, nechci!“ odsekl a zíral na mě, když jsem se zvedla ze židle.

„Tak se jí běž zeptat,“ popoháněl ho. Darren se k tomu moc neměl, ale nakonec si tedy stoupl, že půjde. Pak si to ale zřejmě zase rozmyslel, protože chodil kolem stolu podivná kolečka, ale já si ho všimla a čekala jsem, co udělá. Nevěděla jsem, jestli se zvedl kvůli mně, nebo co. Ale trvalo mu to, tak jsem se rozhodla odejít.

„**Počkej!**“ ozval se telepaticky a já se na něj otočila a čekala jsem, až ke mně tedy dorazí. „Ahoj,“ pozdravil mě a usmíval se zase jako blboun. Sice jako roztomilý blboun, ale pořád blboun.

„Co chceš, Payne?“ zeptala jsem se otráveně, že ho vidím. On na mě jen koukal.

„Nic jsem neřekl, ale měl jsem. Mohly jste se obě zabít,“ zmínil. Protočila jsem panenkami.

„Měj se,“ řekla jsem a chtěla jsem odejít, ale chytl mě za ruku a přitáhl si mě k sobě. Nečekala jsem to a celkem mě ten kontakt zaskočil. A nejen mě. Shadowwalker se taky tak zvláště culil.

„Měl jsem o tebe strach,“ přiznal, zírající mi do očí. V těch očích jsem se na chvílku ztratila. Znělo to upřímně. Přejela jsem pohledem jeho rty a když mi došlo, že se ke mně dostává až moc blízko, zase jsem chytla svojí klasickou obrannou pózu.

„To nevím proč bys měl mít o mě strach. Každopádně, já nejsem malá holka ani žádná amatérka. Vím co dělám a dokážu se o sebe postarat sama a... nepotřebuju tě,“ odpověděla jsem mu a on na mě jen mlčky koukal.

„Dobře,“ zašeptal sklesle a pustil mou ruku. Srdce mi bušilo jako o závod a cítila jsem se nesvá. Najednou mě zamrzelo, že jsem na něj byla tak ostrá. Měl o mě starost. Nejspíš mu na mě vážně záleží.

„Jsem v pořádku jak vidíš. A už se nemusíš dál bát, do toho lesa už nepůjdem. Ta výprava byla velmi přínosná. Takže... už půjdu. Mám něco vyřídit Sáře?“ zeptala jsem se.

„Ne, proč bys... to je jedno.“ odpověděl.

„Tak co mi chceš? Neustále za mnou běháš jako nějaký pes. Nechápu to... po tom, cos mě nechal sníst ty žížaly,“ připomněla jsem.

On protočil očima, otráveně vydechl a vrazil si ruce do kapes. „Už jsem se přece omluvil. Vážně mě to mrzí,“ řekl a díval se na mě celkem dlouze.

„Jo, to už jsem slyšela. Odpustím ti to, ale tím je to mezi námi vyřešené. Beztak už nemám zájem o ty trapné šaškárny mezi námi,“ zmínila jsem.

„Taky se s tebou nechci už dál pošťuchovat,“ odpověděl. Chvilí jsem se na něj zase dívala. Analyzovala jsem, jestli to myslí vážně. A pak jsem jen přikývla.

„Fajn. Tím je to tedy uzavřené,“ dodala jsem a nechala jsem ho tam mlčky stát. Ani jsem se za ním neohlídla. Vždyť to mezi námi ukončil, ne?

„Počkej, já...“ zašeptal a stál tam jako tvrdé Y. Vypadal, že bude brečet. Všimla si toho Alyssa, Earthan i Wade Shadowwalker. A dokonce i lidi u našeho stolu. A i Aris se Stacy u stolu vedlejšího.

Darren pořád stál na místě a zdál se zamyšlený. Dokud ho z toho nevytrhnul Wade Shadowwalker poplácáním po zádech. „Tak co? Souhlasila?“ vyzvídal, ale Darren zavrtěl hlavou.

„Ne, ani jsem se na to nezeptal. Tak nějak nebyla vhodná příležitost,“ odpověděl stručně.

„Darre, jsi fakt na tu holku až moc fixovanej, kašli na to. Evidentně o tebe nestojí,“ šeptal, ale Darren jen zavrtěl hlavou.

„Ale stojí,“ dodal a odešel ze sálu. Wade nad ním jen zavrtěl hlavou a šel si sednout zpátky ke stolu. Alyssa akorát předstírala, že se nesnažila odposlouchávat jejich rozhovor, ale Wade to postřehl. Jen na ní hodil bodavý pohled a ona se hned stáhla.

„Co chtěl?“ vyzvíдалa Sára, která na mě čekala u východu z jídelny.

„To fakt nevím. Nikdy z něj nic kloudného nevypadne,“ objasnila jsem. No a potom mi taktně připomněla, že jsem jí slíbila, že uděláme společně klonovací lektvar.

„Co uděláme jako první?“ zeptala se vzrušeně a poskakovala kolem mě jako dítko po zmrzlině.

„Nejdřív musíme udělat ježibabí odvar, jako základ. Ten se dělá minimálně ze třech ježibabích ingrediencí. Štve mě, že to musíme vyplácet zrovna na tak blbý lektvar, ale slib je slib,“ řekla jsem sklesle a šly jsme společně do mého pokoje.

Sára byla šťastná jak blecha, že si v pondělí dáme pauzu od učení. Ale já moc ne. Za prvé to bylo složité pro nějaké flákání se a za další... už jsem to říkala. Zbytečná ztráta ingrediencí, času a všeho dalšího.

Hned, jak jsme se Sárrou dorazily do vězního apartmánu, sedly jsme si na koberec před krb, ve kterém byl nad plamenem položený kotlík. „Ten lektvar vypijeme, ale až v pondělí. Dnes je sobota, takže by to stejně nemělo žádný efekt,“ zmínila jsem.

„Jo a nenechala bys mi i trochu na pátek? To máme test z alchymie a já to vůbec...“ řekla, ale já ji přerušila.

„Cože? Copak jsi nic z toho, o čem jsme se bavily nepochopila? Řekly jsme, že se budeš pilně učit,“ komentovala jsem její nedokončenou větu.

„Ne to jsme teda neřekly, tys to řekla!“ hádala se se mnou.

„Myslela jsem, že jsi z té naší výpravy něco pochytila, ale ne,“ zašeptala jsem zoufale. Bylo to s těmi lidmi tak těžké. „Ach jo, proč se moje nejlepší kamarádka nemůže učit se mnou? Jedna věc je lenošení a druhá je záškoláctví,“ dodala jsem.

„Protože je patnáct let pozadu a nebaví jí to,“ odpovídala uraženě.

„Jenže má smůlu, protože v ní dřímá wergonní gen a jednou jí to bude chybět. Navíc, si tě nikdo nevybere za spřízněnou duši, když nebudeš umět čarovat. Takže se rovnou vrať zpátky do světa člověků!“ řekla jsem suverénně.

„Nechci do světa člověků. Jen je toho na mě moc. Jsem tady chvíli a už propadám i z runomaleb,“ prohlásila a to mě vyděsilo.

„Cože?“ vyjekla jsem šokovaně.

„No dobře, nepropadám z runomaleb, ale jen proto, že mi s tím pomáhá Darren. Ale ze všeho mám horší čtyřky,“ odpovídala smutně.

„Magie je těžká věda, Sáro. Pro riony je to ještě těžší, protože jsou v tom noví, ale nezapomeň, že to, co se učí rion je jen zlomek toho, co se musí naučit derion. A ten trubec tomu jako rozumí, ano?“ divila jsem se.

„Asi by ses divila, kdybych ti řekla, že má vlastně ten trubec samý Áčka a že je vyjma Shadowwalkera premiant třídy, co? A zvlášť co se týče runomaleb,“ řekla a já ztuhla. *Cože? Darren Payne a premiant? Samá Áčka? A umí něco tak komplikovaného jako jsou runomalby?*

„Asi omdlím. Premiant třídy?“ ujišťovala jsem se a ona na mě jen koukala. „Dobře, pomůžu ti. Budu za tebe dělat ty předměty, které pro tebe jako pro riona nejsou důležité, a které tě pouze zdržují od opravdových kouzel. Ale musíš mi slíbit, že nebudeš líná, a že se se mnou budeš pravidelně učit. Nechci se učit s Caroline,“ zmínila jsem.

„Dobře,“ přikývla. „A proč vlastně? Je větší šprtka než ty a ty jsi konečně poznala, jak je to otravný?“ zeptala se. Probodla jsem jí pohledem a ona se jen zahihňala.

„Vážně chceš vyplácet tak vzácné ingredience z nebezpečných ježibab na obyčejný klonovací lektvar?“ zeptala jsem se znovu.

„Ano,“ odpověděla.

„I kdybych se s tebou na ten test naučila?“ snažila jsem se jí přemluvit.

„I tak!“ řekla. Nedalo se s ní hnout. Byla umanutá jako čarodějná tykev.

„Fajn,“ řekla jsem definitivně a vstala jsem ze země, abych si přinesla všechna činidla na odvar. Potom jsem si zase sedla zpátky před krb a kouzlem jsem zapálila oheň.

„Víš co? Už mám po krk dělat tahle primitivní kouzla sama, od čeho mám rionku?“ řekla jsem nepřátelským tónem a oheň jsem kouzlem zase uhasila. „Co blbneš, Ay?“ divila se.

„Dokud mi nebudeš schopná asistovat, nebude žádný lektvar. Když se to hezky všechno naučíš, dostaneš i dávku na pátek. Platí?“ řekla jsem suše. Sára mě chvíli pozorovala a pak mi to tedy odkývala.

„Paráda. Já jsem tu od toho, abych všechno uměla a čarovala a ty od toho ostatního. Takže teď rozdělej oheň!“ poručila jsem jí. Vážně mi vadilo, že toho moc

neumí, kdybych jí náhodou chtěla za spřízněnou duši, musela jsem si jí hezky vycvičit.

Sára natáhla ruku, jako to viděla udělat mě a dál se nic nedělo. „Ty neznáš slovo, že?“ zeptala jsem se. U většiny kouzel se v duchu musí říct název kouzla a představit si, jak to kouzlo bude v realitě vypadat. U některých je ještě zapotřebí správná technika ruky a tak dále.

„Ne,“ odpověděla.

„*Flamma ignis*,“ poradila jsem jí a nechala jsem jí, aby to zkusila znovu, ale zase se nic nestalo. „Sáro, soustřeď se a představ si, jak se z jiskry vytvoří oheň, hlavně si nepředstavuj masivní oheň, který překračuje hranici krbu! Je to jako s tou svíčkou na první hodině,“ objasnila jsem.

„Jasně chápou, jenom malej ohýnek,“ řekla, natáhla ruku před sebe a zašeptala zaklínadlo. „*Flamma ignis*,“ řekla, z krbu se začoudilo a jedna malá jiskra se rozhořela v oheň pod kotlíkem.

„Vidíš, jak ti to jde, příště si to zaklínadlo řekni v duchu,“ poradila jsem jí a Sára se spokojeně usmála a hned si prohlížela knihu s návodem. „To není ono. Stejně mi to teď dej,“ zašeptala jsem soustředěně, položila jsem knihu před sebe na zem a natáhla jsem nad ní ruku, abych kouzlem našla správnou stranu.

Klonovací kouzlo

Kdo by nechtěl mít identické dvojče, alespoň na chvíli? Nebudu vám radit jaké lumpárny se dají s tímto kouzlem vyvádět, na to si jistě přijdete sami. Konec konců, proto se toto kouzlo chcete naučit, že? Tak, se tedy dáme do práce.

Krok číslo 1. Stoupněte si rovně na zem, nijak nelevitujte ani nesaďte.

Krok číslo 2. Natáhněte pravou ruku před sebe dlaní vzhůru, ale nemějte ji plně napnutou a řekněte v duchu zaklínadlo: **Unus, duo... unum.**

Krok číslo 3. Mějte ruku stále na místě, a to samé udělejte i s levou rukou. Potom řekněte další část zaklínadla: **Obliquum et duo nobis.**

Krok číslo 4. Pak dejte ruce k sobě, aby se dotýkaly dlaněmi, jako byste se chtěli modlit a vyřkněte toto zaklínadlo: **Amet mollis mea geminae!** (Jedna půlka mě, druhá půlka mě. Ať jsme tady místo jedné dvě).

**Nejprve si to celé projděte, protože se kouzlo nepovede, pokud nebudete vše dělat zcela plynule!*

Na odčarování se používá: **Una est et unum duo. (Jedna jako druhá tu stojí, ať se obě zase v jedno tělo spojí). Tady stačí, když jsou **oba** dotyční u sebe. (Pokud je vás víc, slovo duo se nahradí slovem **omnis**).*

„Teda, to je ohromný. Proč radši neuděláme tohle kouzlo? Nevypládáme si aspoň ježibabí činidla,“ zeptala se.

„V žádném případě! Tohle kouzlo je zakázané,“ protestovala jsem.

„A jak poznají, jestli je to kouzlo z lektvaru, nebo není? Klonovací lektvar z ježibabích ingrediencí jako zakázaný není?“ spekulovala.

„Snažíš se mě přesvědčit o tom, že to nemáme dělat? Pro mě za mě, nemusíme dělat nic,“ řekla jsem vážně.

„No tak, vysvětli mi, jaký je mezi tím rozdíl?“ naléhala.

„Klonovací kouzlo je více reálné, může se stát, že klon dostane city a touží po duši. Což je příšerný průšvih, protože kdyby ses ho chtěla zbavit, mohlo by to být bráno jako vražda. Za druhé si pamatuj, že kouzla nejsou vždy tak snadná, jak se o nich píše. Jaké mají vedlejší účinky se v těchto knihách nikdy nedozvíš.

Věř mi, že následky nepovedených kouzel jsou občas strašlivé a nezvratné. A za třetí, co vypadá složitěji a je u toho větší šance, že to pokazíš, vždycky vyjde mnohem lépe, protože se soustředíš. To je zlaté pravidlo,“ vysvětlila jsem Sáře a pokračovala jsem ve čtení.

Klonovací lektvar

Nebudu zdlouhavě popisovat, co tento lektvar dokáže, protože si myslím, že už to dávno víte. Proto jen stručně popíši, co budeme k jeho vytvoření potřebovat.

Jakýkoli ježibabí odvar (je jedno z čeho ten odvar je i jaké množství)

20 ml zelené netopýří žluči

1x sršní křídlo

1x levá přední krysí pracka

dvě lžičky šťávy z citrónu

kapka medu

dvě špetky modré soli

hrst okvětních lístků ze sedmikrásek

něco z vlastníka, kterého chcete duplikovat (doporučuji vlas, slinu nebo nehet. **NIKDY NEPOUŽÍVEJTE VAŠI ANI CIZÍ KREV, JEDNALO BY SE O ČERNOU MAGII!!**

Ježibabí krev je v lektvarech ovšem povolena a nejedná se tedy o černou magii).

2-3 kapky vosku z bílé svíce

medvědí ucho (vždy levé)

„Co se dělá s těma pravýma ušima, Ay?“ přerušila mě od čtení. Měla vážně značnou spoustu otázek.

„Těmi se krmí mláďata wergonů. Myslela jsem, že tohle aspoň víš,“ odpověděla jsem a pokračovala jsem ve čtení.

...rybí kůže (sleď)

mléko z pampelišky (může být i se stonkem, ovšem je lepší stonek pokrájet).

skořápka z wergonního vejce *šťětina z létajícího koštěte*

Návod k přípravě:

Do vroucího ježibabího odvaru přidejte sršní křídlo a dvakrát zamíchejte. Poté uhasťte oheň a nechte vychladnout přesně na 37°. (Lektvar by měl být lehce naružovělý a měl by být cítit po vanilce).

Když je lektvar připraven vhodte medvědí ucho a hlavně **NEMÍCHAT!!** Nechte ucho přesně 15 minut v kotlíku, a poté ho vyjměte, osušte a uschovejte na příště. Znovu podpalte pod kotlem a dejte do něj krysi pracku, kapku medu a dvě špetky modré soli. Lektvar přiveďte do varu a až pak zamíchejte.

Když lektvar bublá o sto šest, vysypte okvětní lístky ze sedmikrásek, vložte vaše vlasy, nehet nebo slinu do kotlíku a 3x zamíchejte. (Lektvar by měl mít temně zelenou barvu a měl by být cítit po játrech s cibulí).

Zakouzlete a přidejte vosk z bílé sovice, šťětinu z koštěte, citrónovou šťávu a kůži ze sledě. Nechte vařit, dokud lektvar nezežloutne. Pak vhodte do kotlíku skořápku z wergonního vejce, mléko z pampelišky a úplně na závěr netopýří žluč.

Zamíchejte jen jednou!! A pak by měl lektvar vypadat žluto-růžově měňavě, jako jednorožčí sliny. Lektvar nechte vychladnout a podávejte studený. Měl by chutnat jako smetana. Nezapomeňte, že účinek lektvaru vyprší za 24 hodin a kouzlo se předem nedá nijak zrušit.

„To je tedy komplikovaný lektvar,“ řekla Sára překvapeně, když si četla co všechno musíme udělat.

„Ani ne, tohle je celkem snadné,“ zmínila jsem, usmála jsem se a vyndala jsem všechny přísady na ježibabí odvar. „Zatím toho moc nemáme. Nejdřív ještě musíme nasbírat ingredience. To nám zabere skoro celý dnešek. Zítra uvaříme odvar a k večeru lektvar, aby byl akorát na pondělí ráno,“ řekla jsem a Sára souhlasila.

Zatím jsem si uklidila do šuplíku ampulky s ježibabími věcmi. (hlen, krev, zub, chlupy, slzy, vlasy a tričko s jejími slinami). Koží List, který jsem ježibabě odcizila jsem položila na krb a vedle něj i sršní křídlo také z ježibabí návštěvy.

„K čemu je Koží List?“ vyptávala se.

„Ten, má drahá kamarádko, bych nejraději zarámovala. Pořádně si ho prohlédni, protože to je vzácnost největší. Používá se do velmi komplikovaných uzdravovacích lektvarů, jeho výluh dokáže zahojit hluboké a nevyléčitelné rány, smrtelné nemoci a spoustu dalších věcí.

Ježibaby ho používají k hojení černou magií způsobených ran a boláků. Taký zabírá na bolest kloubů. Když ho sníš samotný, vyrostou ti po něm zdravé a lesklé vlasy. Podle toho, jaká byla tvá původní barva. Dokonce se z něj dá uvařit elixír po kterým ti vyrostou i zuby. Ale nevím, jestli je tohle pravda, jen jsem o tom někde četla,“ odpověděla jsem.

„Když je tak vzácný, kde ho ta ježibaba sehnala?“ vyzvídala.

„Ježibaby mají své metody. Pro ně není tak obtížné něco takového sehnat. Ale zrovna Koží List je pro ně stejně vzácný jako pro nás,“ vysvětlila jsem. Rozhodně se mi bude hodit.

„A co s ním uděláš, Ay?“ zeptala se.

„To ještě nevím, jednou se nám bude hodit,“ dodala jsem a šoupla jsem list ještě do skleněné lahvičky, aby byl v bezpečí a uložila jsem si ho do své tajné skrýše. Pak jsem popadla svou bylinkářskou brašnu a vydaly jsme se hledat přísady do klonovacího lektvaru.

A zatímco my jsme hledaly všude po hradě ingredience, Wade Shadowwalker, Earthan i Darren měli své klučíci mimoškolní aktivity. Wade se kamarádčikoval s Kim v té věži s omezeným přístupem, Earthan vozil nějakou dívku na svém wergonovi a něco sladkého jí šeptal do ucha a Darren se producíroval po trzích ruka v ruce s mojí spolužačkou rionkou Stacy. Nejlepší kámoškou jeho ex, kterou jsem nechala pro žárlivost ztloustnout.

„Čekala jsem to menší, tohle celkem ujde,“ usmívala se a hledala citrón. Byl to trochu větší trh, tak dvacet až třicet stánků. U každého stánku se prodávalo něco jiného. Byly rozděleny na sortiment zelinářství, vetešnictví, pekařství, řeznictví a tak dále.

„Mám ho,“ oznámila mi a hned mi podávala veliký a šťavnatý citrón.

„A platit bude kdo?“ zeptala se našťavaná trhovkyně a zírala na Sárú svýma hnědýma očima.

„Já. Děkuje, paní Worgenová,“ řekla jsem mile a podala jsem ženě jednu menší bronzovou minci.

„Škoda, že už nemám žádný vaše peníze, je pak docela smůla, že si k večeru nemůžu kupovat sladkosti jako ty,“ zmínila sklesle.

„No jo, nemáš žádné rodiče v našem světě, kteří by ti nějaké vydělali a kapesné stojí za starou bačkoru. Já mám všechno ještě z letní brigády. Ještě mi něco málo zbylo po rodičích, musela jsem toho spoustu prodat. Ale já se o nás dokážu postarat, neboj. Pár Peršáků ti dám,“ usmála jsem se na ní a z látkové taštičky jsem vytáhla hrst stříbrných, bronzových a zlatých mincí.

Některé byly větší a některé menší. Velká zlatá mince byl jeden Peršák a měla největší hodnotu. Sárú na mě valila oči. „Proč bys mi dávala tolik peněz?“ divila se.

„Protože jsi přece má nejlepší kamarádka,“ odpověděla jsem stroze a dala jsem jí do ruky čtyři polovičky a jeden větší bronzák.

„Děkuju,“ řekla překvapeně a obě jsme se na sebe usmály.

„Víc ti dát nemůžu, mám ještě něco schované u sebe. Teď ještě musíme koupit svíci z bílého vosku, med a sledě. Nějak se mi nechce riskovat, že nás v kuchyni někdo načape,“ vysvětlila jsem Sáré a vrazila jsem do Darrena, který držel Stacy za ruku.

„Promiň,“ zašeptala jsem a pak jsem si všimla té holky a udělalo se mi nevolno. Úplně mě to rozladilo. No a Sárú evidentně taky. Úplně mi to vyrazilo dech vidět ho

s nějakou jinou. Tloustnout už jsem jí nechtěla, ale jeho jsem chtěla potrestat. Tentokrát mi bylo jasné o co jde – chce, abych žárlila.

Darren koukal jak sůva, zatímco já ho probodávala pohledem. Stacy se usmívala, a dívala se na mě z patra.

„Co taďy děláš?“ zeptala se ho Sára, aby prolomila ledy.

„Dostali jsme na něco chuť, tak jsme si šli něco koupit,“ řekl a zaplatil svému doprovodu třešňové lízátko. „Co vy? Co si na vás ježibaba přichystala? Co jste vůbec vzaly za ingredience?“ vyzvídal šeptem.

„Co je ti do toho?“ okřikla jsem ho nepřátelsky a šla jsem napřed. Nemohla jsem uvěřit, že si našel další holku. Teď už rozhodně nejsme žádní přátelé.

Sára se na něj přehoupala očima, když jsem se vzdálila. „Vzdal jsi to?“ zeptala se ho hned jak jsem opustila jejich prostor a on na ní mlčky koukal.

„Je na mě hnusná a nemá o mě zájem. Nejsem sebevrah,“ odpověděl.

„Když myslíš. Ale chápu, je pomalá. Nicméně, teď už tě tuplem nebude chtít. Má tě za playboye,“ objasnila a pomalu šla za mnou.

Darren si povzdychl. „Sáro, o nic nejde. Vážně. Nevěděl jsem, že tu budete. Já s ní nic nemám, ani jí nechci,“ vysvětlil. Chudák už ani nevěděl, co si počít. Sára to teď na rozdíl od nás viděla jasně.

„Jsi tragéd, Darrene,“ odpověděla a běžela za mnou.

„Sakra!“ zaklel. Ta potvora, se kterou randil se k němu naklonila a chytila ho za ruku.

„Copak, Darrene?“ zeptala se a dala mu letmou pusku na tvář. Největší zálsusk si dělala na Wada Shadowwalkera, ale když se jí nabídl Darren, rozhodně ho neodmítla.

„Promiň, Stacy. Tohle byla chyba. My dva... nic nebude, jasný?“ řekl, vysmekl se jí a odešel jakoby nic.

„Počkej? Co? O čem to mluvíš? Kam jdeš, Darrene?“ volala na něj. „Hej, počkej!“ pokračovala naléhavě, ale on se transportoval někam pryč.

My jsme se Sárou mlčky šlapaly schody. „Ay, jsi v pohodě?“ zeptala se mě po nějaké době.

„Jo, proč by ne?“ Usmála jsem se svým nejlepším předstíraným úsměvem, jaký jsem dokázala. Dobře, nebylo mi to nejpříjemnější, ale jsem vyléčená. Konečně mi došlo, co je ten mamlas zač.

„Víš, podle mě tě chtěl pozvat na ples. Dneska u toho oběda a ty jsi ho poslala do háje,“ hájila ho. *Pozvat mě na ples? Že by? Proč to tedy neudělal a místo toho si našel jinou?*

„Jenže mě nikam nepozval, Sáro. Ani se o plese nezmínil. Řekl jen, že měl o mě strach a chtěl pochválit, že to na nás nenapraskal. Tak co to má být? Navíc je mi to asi jedno. Vážně,“ řekla jsem a Sára mlčela.

„Já totiž nenaletím na ty jeho nádherně modré oči a na to, jak se usmívá. A na to, jak roztomilý má obličej a na ty jemné vlasy...“ pokračovala jsem zasněně, zatímco

Sára se na mě prozíravě podívala. „Fakt ne!“ dodala jsem a otevřela jsem dveře do svého pokoje.

„Že ne?“ zašeptala si pro sebe a pozorovala mě, jak vystavuju všechna činidla na krb, abychom měly přehled.

„Teď už jen modrou sůl, krysí pracku, wergonni skořápkou, netopýří žluč a medvědí ucho,“ řekla jsem.

„To nám toho ještě spoustu chybí,“ komentovala a já přikývla. Na chvíli jsem se zadívala do země. *Jak to mohl udělat? Idiot!*

„Jsi v pohodě, Ay?“ zeptala se, když si všimla, jak žalostně se tvářím. Na to jsem jen přikývla a začala pracovat na lektvaru. Vždyť přece dělání smutek zahání.

Wade Shadowwalker seděl ve věži a kouřil cigaretu. Kim seděla na schodu vedle něj, hlavu měla opřenou o jeho rameno a sem tam si přivlastnila jeho cigaretu. „Půjdeme na oběd,“ zašeptal a políbil Kim na čelo. Ona přikývla, ale ještě se nezvedali, stále měli nedokouřenou cigaretu.

Za rohem místnosti, kde byla Kim s Wadem stála Alyssa schovaná a celá v slzách. Přišla se s ním usmířit, ale když slyšela... no jeho a Kim se muchlovat, tak si to rozmyslela. A možná to byla ta chvíle, kdy to vzdala. Sebrala se, praskla dveřmi, aby to Wade slyšel a seběhla schody dolů.

„Co to bylo?“ zeptala se Kim, zírajíc na Wadu, který vypadal, že ví moc dobře co to bylo.

„Asi vítr,“ odpověděl klidně, típl cigaretu o vyčnělý kámen ve zdi, chytl Kim za ruku a přenesl se i s ní dolů k jídelnímu sálu. Tam se rozdělili, protože každý seděl u jiného stolu. Zato se tam ale setkal s Alyssou, protože seděli vedle sebe už od prváku. Ne, že by o to stál. Spíš mu to tenkrát bylo jedno.

Než se vedle ní posadil, čekal, že ho nejméně probodne pohledem, ale ona se na něj koukla jen letmo a když si všimla, že se jejich pohledy střetly, hned utnula ten oční kontakt a věnovala se svému jídlu. To Wada zaskočilo. Jeho totiž jen tak něco nezaskočí.

„Co se zase tak tváříš? Nelíbilo se ti, cos viděla? Žárlíš?“ rýpal do ní, ale ona jen protočila očima a nereagovala. „Hej!“ pokračoval a lehce do ní dloubnul prstem.

„Nech mě být, Wade!“ sykla na něj a podala si jedinou tmavou housku mezi světlými. Wade chvíli sledoval její ruku, jak se natahuje k pečivu a pak jí chytl za zápěstí, až donutil Alyssu se na něj podívat.

„Já ti nedovolil si vzít tu tmavou. Ta je moje!“ prsknul. Ona jí pustila, jako pes, kterému páníček řekne fuj. No a ta houska žbluňkla rovnou do polívky. Wadovi ten dýňový krém pocákal obličej.

„Asi už není nič,“ dodala a potlačila úsměv. Jenže Wade takhle nasupený už dlouho nevypadal. Nejen, že přišel o housku, byl pocákaný polévkou a ponížený Alyssou, ale ona se smála.

„Tohle jsi posrala, Alyss!“ procedil skrze zuby a otřel si obličej do ubrousku. Naštěstí byli u stolu zatím jen oni dva, takže měli čas na ty své zvrácené hry.

„Jo? To ty jsi to posral,“ objasnila a konečně se mu podívala do očí. On na ní jen mlčky koukal. A dost zaskočeně.

„Já? Co jsem posral a čím?“ zeptal se jako by fakt nevěděl. Alyssa se na něj dívala jako by ho chtěla nejméně uhranout.

„Ty nevíš?“ sykla. Nejspíš se snažila ten jejich podivný vztah nějak vzkřísit, ale on už ztratil trpělivost. A to zase nečekala Alyssa.

Wade protočil panenkami a vyčerpaně vydechl. „Už mě to dál nezajímá, neser mě, nebo...“ začal, ale zarazil se o její pohled.

„Nebo?“ vyzvíдалa netrpělivě. Díval se na ní jako by jí chtěl políbit a nebo zabít, těžko se to u něj identifikuje.

„Nebo budeš brečet. A tentokrát mě to nebude zajímat, abych tě utěšoval,“ dodal. Ona se rozesmála, což Wada donutilo se na ní zase podívat. „Co je na tom k smíchu?“ prskal nasupeně, ale v tom ke stolu dorazil Darren s Earthanem, a tak oba zmlkli.

„Co je? Je tu nějak dusno. Vy jste se pohádali?“ vyzvídal Earthan, když si sedal vedle Wada.

„Ne, proč?“ opáčil Wade klidně, ještě jednou se podíval na Alyssu a pak se dal do jídla. Bez housky.

„Proč je v tý polívce houska?“ zmínil Darren překvapeně, když si nandával a na sběrače byl kus rozmáčeného pečiva.

„Asi ho tam někdo shodil,“ prohlásil Wade zírajíc na Alyssu a pak bylo hrobové ticho. Po chvíli se Alyssa zvedla, naklonila se k Wadovi a zašeptala mu něco do ucha.

„Jako bys mě někdy utěšoval,“ řekla tiše a šla si pro hlavní chod ke švédskému stolu. Na Wada se hned upřely oči obou jeho přátel.

„Co to bylo? Co ti chtěla?“ vyzvídal Earthan. „Něco mezi váma bylo, že jo? Spal jsi s ní?“ pokračoval. Wade ho jen odpálkoval.

„Jsi spadl z věže nebo co? Jen je otravná a má potřebu si furt něco dokazovat,“ dodal suše. Earthan si s Darrenem jen vyměnili pohledy a jedli dál tu houskovou polévku.

„Jdi jí pozvat,“ řekl Earthan z ničeho nic, když viděl jak se jeho nejlepší kamarád trápí pohledem na mě. My se Sárrou jsme se konečně dostaly na oběd, ale já se na Darrena ani nepodívala.

„Ne!“ odpověděl.

„Proč ne?“ divil se.

„Nehodlám nic riskovat. Víím jak se na mě dívala, když mě viděla se Stacy,“ dodal.

„A co jako viděla? Viděla tě s ní snad při něčem?“ vyzvídal a on zavrtěl hlavou.

„To ne, byli jsme jen spolu na tržišti, ale určitě si myslí, že něco bylo. Zas jsem to podělal,“ komentoval zoufale.

„Darrene, jsi derion proboha. Taky jsi závodník a oblíbenej. Neříkej mi, že máš problém dostat co chceš,“ povzbuzoval ho, ale Darren se k tomu už nevyjadřoval. Wade dělal, že to neslyšel a když se Alyssa vrátila zpátky i s jídlem, vystřídal jí.

Pozastavil se u stolu, kde si vybíral, na co má ještě chuť. Hned se tam k němu seběhla i Kim. „Cígo? Po jídle?“ zeptala se nenápadně. On se jen pousmál a zavrtěl hlavou.

„Už ne, dělali jsme to celou noc a dokonce i dopoledne,“ řekl a nabral si do misky trochu salátu s krutony a spoustu grilovaného masa.

„Nemyslela jsem... myslela jsem jen cígo,“ objasnila, ale Wade stejně zavrtěl hlavou.

„Po jídle už něco mám,“ odpověděl suše, popadl ještě džbán s vodou a mířil si to pomalu ke stolu.

„Počkej. Snad ne to, co si myslím,“ vyzvídala opatrně. Wade se pousmál a zavrtěl hlavou. A kdyby měl volné ruce, nejspíš by jí i pohladil, protože zapomněl, že nejsou v sále sami.

Alyssa se akorát zvedla, že si půjde přidat, ale zhruba v půlce cesty do sebe s Wadem vrazili a ona mu vysypala ten jeho salát na boty a zlila mu plášť tou vodou, kterou nesl. Dneska to bylo už po druhé, co ho něčím zmazala.

Jen se na ní nasupeně podíval. Byl to spíš otrávený pohled a i když nevypadal, že by na ní křičel, uměl být velmi nepříjemný. „Promiň,“ zakuňkala. Tentokrát to neměla v plánu ho prudit, byla to nehoda. Čekala smršť urážek a výhrůžek, ale on se jen usmál. Což jí totálně šokovalo.

„Dobry,“ řekl a kouzlem to všechno hned uklidil a šel si nandat další. Alyssa nevěděla, jestli se k němu může přiblížit a taky si nandat jídlo, nebo radši utéct. Nakonec to riskla a stoupla si k němu tak, jako předtím u něj stála Kim.

„Vy jste se k sobě teda vrátili?“ zeptala se. Wade se na ní překvapeně podíval. Dokonce k ní i tak dramaticky a pomalu otočil hlavu.

„Do toho ti nic není,“ syknul.

„Je. Myslím, že bych to měla vědět. Když se spolu vídáme,“ dodala. Wade se jen pousmál a zavrtěl hlavou. „Chudák ani neví, že nevlastní ani trochu z tvýho černýho srdce,“ komentovala suše.

Wade se na ní podíval. „Nic o tom, co cítím ke Kim nevíš. Navíc z něj vlastní mnohem víc, než bys kdy vlastnila ty. A opovaž se ceknout, protože jestli mě budeš srát, udělám ti ze života peklo,“ dodal a chystal se odejít, ale Alyssa ho chytla za ruku, až jí věnoval další vražedný pohled. Ale když ho pohladila palcem po hřbetě ruky, malinko ten jeho výraz zjemnil.

„Darre, co se to děje mezi Alyssou a Wadem?“ zeptal se Earthan a drknul loktem do Darrena, který jen pokrčil rameny a dál se věnoval svým myšlenkám. „Poslední dobou se spolu pořád hašteří,“ řekl ještě.

„Ještě jednou se mě bez dovolení dotkni, a všem řeknu, že máš herpes,“ dodal Wade, vysmeknul se jí a vrátil se ke stolu. Alyssa se polekala. To, že by udělal? Taková lež.

Sára sice přes plnou pusu nemohla mluvit, ale mohla poslouchat a rozhodně jí neuniklo, co se dělo u třetáků. Hlavně kolem Wada Shadowwalkera, který jí pořád víc než zajímal. Nenápadně samozřejmě. Ale když ho viděla koketovat s Kim a pak hned i s Alyssou, trochu jí to překvapilo.

Já jsem se konečně taky v klidu najedla a pak jsme šly se Sárrou společně z jídelny směrem do mého pokoje. Na chodbě jsem se zastavila u dekorační misky, ve které byl modrý prášek, mušle a kamínky. Nabrala jsem do ruky modrý prášek a přesypala jsem ho do prázdné krabičky od bonbónů.

„Co to děláš?“ zeptala se překvapeně, zatímco mě pozorovala.

„Potřebujeme modrou sůl, ne?“ zmínila jsem a nacpala si krabičku do kapsy. Ještě to chtělo pár dalších ingrediencí a mohly jsme začít s lektvarem.

„Co dělá modrá sůl zrovna tady?“ zeptala se a já pokrčila rameny.

„To nevím, asi jí někdo použil na ozdobu, místo modrého písku,“ opáčila jsem.

„A jak poznáš, že je to sůl?“ zeptala se.

„Není to písek a nic jiného v téhle podobě ani neexistuje,“ odpověděla jsem. „Já jsem docela utahaná, asi si půjdu lehnout. Zítřka to dokončíme,“ zívla jsem si a chtěla jsem se transportovat, ale Sára mě chytla za ruku, a tak jsem nás omylem přenesla ke mně obě.

„Co blbneš?“ vyprskla jsem našťavaně, když jsem se objevila v pokoji i s ní.

„Chci to stihnout, Ay,“ upozornila mě.

„Vždyť ano, zkusím něco vymyslet. Už padej!“ řekla jsem suverénně a vyhnala jsem jí z pokoje. Nevěděla jsem, jak získat ty ostatní ingredience. Netopýří žluč byla ve skladu surovin, ale nikdy tam nikdo ze studentů nebyl, aby se tam nemohl transportovat a něco ukrást. Takže jsem měla smůlu, protože zelené netopýří žluči u nás byl nedostatek.

Ježibaby jí pijí a vrátit se zpátky a riskovat smrt se mi znova nechtělo. A přemluvit netopýra, aby mi dal svou žluč nebyl takový problém, většinou stačí ho jen trochu přimáčkout, ale naši netopýří mívají málo zelenou žluč, jen takovou nazelenalou, nebo žlutou. A to do lektvaru rozhodně nestačí.

A medvědí ucho? To bych možná měla mít někde doma, ale už je nejspíš moc opotřebované. *No nic, vyřeším to až zítřka.* Pomyslela jsem si a chystala jsem se do hajan.

döpplegangers

☆ Dvojnice ☆

Ještě než jsem stačila otevřít oči, Sára už nade mnou stála a tahala mě z postele. „Dělej, musíme začít s lektvarem. Jinak to nestihneme!“ řekla a sundala ze mě peřinu. Někdy byla vážně na ránu.

„Ale no tak, jsi trochu dost netrpělivá. Nech mě ještě chvíli spát, vždyť je teprve sedm,“ kňučela jsem. Sára ale proti mně namířila svou ruku a začala čarovat.

„Vstávej, vstávej lenochu, vypadni už z pelechu!“ prohlásila a moje postel mě doslova vyplivla na koberec.

„Ty jsi vážně otravná, nevěřím tomu, že ses kvůli tomu naučila tohle hloupé zaklínadlo. Uč se raději užitečná kouzla, zaklínadla jsou zdoluhavá a kdybych tě to nechtěla nechat dokončit, stihla bych tě třikrát odkopnout,“ vysvětlila jsem jí a levitačním kouzlem jsem položila peřinu zpátky na postel. Taký jsem si masírovala pohmožděné místo na boku.

„Haha, hlavně, že jsi to udělala,“ zmínila ironicky.

„Fajn, tak mě nech obléknout a pak půjdeme ke mně domů. Měla bych tam mít medvědí ucho, ale nejsem si jistá, jestli bude ještě funkční. Už ho používám docela dlouho,“ zmínila jsem.

„Proč jsi ho nevzala s sebou?“ zeptala se šokovaně.

„No neplánovala jsem, že budu dělat takové lumpárny,“ odpověděla jsem a hned, jak jsem se převlékla jsme vyrazily.

„Ještě se musím stavit ve stájích. Nechceš pro to zatím zajít sama?“ zeptala se.

„Ty nepůjdeš se mnou?“ Divila jsem se.

„Já bych ráda, ale musím ještě něco rychle udělat a je tam Darren. Předpokládám, že tam nebudeš chtít jít se mnou,“ objasnila. Pravdou je, že se mi k těm obludám moc nechtělo, ale na druhou stranu jsem ho chtěla vidět. A moc.

„Půjdu,“ odpověděla jsem po chvilce ticha. Sára pozvedla obočí.

„Fakt?“ zeptala se překvapeně.

„Jo, když ti to nebude trvat moc dlouho,“ řekla jsem a usmála se na ní.

„Pokusím se,“ dodala a vypravily jsme se tedy do stájí.

Darren už byl dvě hodiny na tréninku s Kinnarou. S Earthanem si dávali zkušební závody a Wade se k nim přidal, ale spíš si chtěl jen zalétat na svém wergonovi, protože se nesnažil je ani dohnat. Byl až úplně vzadu za svými kamarády, kteří závodění brali na rozdíl od něj vážně. Blázni. Už od pěti letát ve vzduchu v té zimě.

„Vyhral jsem!“ radoval se Earthan.

„Jo, ale je to jen na nečisto, kámo. Moc se neraduj, protože tě v úterý s Kinnarou rozsekáme, že jo, lásco?“ řekl, dal si mezi rty mls a nechal Kinnaru, aby mu to snědla z pusy.

„Jsi tou láskou k tomu drakovi úplně posedlej,“ komentoval posměšně Earthan.

„Nemůžu za to, že je to jediná ženská, která mě má ráda,“ odpověděl a různě jí drbkal po kůži a pusinkoval. Řekla bych, že ho Kinnara taky zbožňovala.

Wade se nad tím pozasmál a vzhledem k tomu, že ho páčil jazyk, aby vyplivnul nějakou uštěpačnou poznámku, spolkl ji. „Jde ti tvoje noční můra,“ upozornil ho místo toho a Darren se nechápavě otočil a podíval se mi do očí.

„To je jen Heartová,“ opravil ho a usmál se. Ještě, že jsem to neslyšela. Prý noční můra.

„Tak se měj,“ řekli oba najednou a chtěli ho nechat o samotě. Darren na ně překvapeně civěl.

„Kam jako jdete? Nechci, aby si myslela, že jsem lúزر,“ prohlásil, ale oba už byli na cestě pryč.

„Máš draka a jsi velkej závodník. Předváděj se,“ prohlásil Earthan a oba s Wadem odešli. My jsme se Sárou mlčky pokračovaly v cestě kolem Darrena. Neměla jsem v plánu s ním mluvit, ale on se o moje plány moc nezajímal.

„Hej Heartová, můžu s tebou na chvíli mluvit?“ zeptal se a já k němu tedy bez řeči přišla blíž. Podívala jsem se na něj a čekala, co z něj vypadne. Doufala jsem, že pozvání na ples.

„Co chceš, Payne?“ zeptala jsem se překvapivě neutrálním tónem a dívala jsem se mu do těch jeho nádherných modrých očí. Musela jsem se na něj dívat ale s opatrností. Bylo to, jako by byl slunce a mohl mě oslepit, protože bych se v těch jeho očích taky mohla úplně ztratit a pak by se mi o něm mohlo zase zdát. Což tedy není vyloženě nepříjemné, abych pravdu řekla. Ale ty sny přispívají k úhynu mých mozkových buněk.

„Chtěl jsem se tě zeptat, jestli... jestli nechceš třeba... s něčím pomoci. Příště bych šel s váma,“ prohlásil, ale myslím, že to mi původně říct nechtěl.

„My už máme, co jsme potřebovaly. Doufám, že na další takovou akci už nepůjdeme a kdyby ano, ty bys byl ten poslední, kdo by šel s námi,“ odpálkovala jsem ho a šla jsem dál tím směrem, kam jsme měly se Sárou namířeno. Ta šla kousek za mnou, aby nám s Darrenem dala alespoň chvilku o samotě, ale když ho mījela, promluvila na něj.

„Jsi trubec. Úplně jsi to pokazil,“ prohlásila a šla dál, jako by už snad ani nebyli kamarádi.

„Když se snažím je to k ničemu a když se nesnažím a chci jít dál, je to ještě horší. Tak co mám dělat?“ zeptal se.

„Já nevím, Darrene. Co chceš? Chceš jí?“ zeptala se a on přikývl. „Tak se toho drž. Pozví jí na ten blbej ples a dělej!“ sykla a doběhla mě.

„Hm, to se ti lehko řekne,“ zašeptal si pro sebe, nasedl na Kinnaru a letěl s ní za kluky, aby mohli dál pokračovat v té jejich tréninkové hře.

„Ty jo, to je ale pohled na něj, jak létá vysoko nad našimi hlavami, co?“ zmínila jsem a Sára přikývla.

„Jo, jeho drak je krásnej. Troufla bych si říct, že jeden z nejhezčích. Hned po královně Ezessy samozřejmě. Ale bílých draků moc není. Darren má kliku, že má bílýho,“ řekla.

„A co to tvoje vejce? Kdy se vylíhne?“ zeptala jsem se. Ona pokrčila rameny.

„To netuším, ale doufám, že už brzy,“ odpověděla a pak už jsme toho moc nenamluvily. Ani se mě neptala, co mi chtěl a já se jí taky neptala. Už jsem se nehodlala trápit tím, že nevím, co se děje. Sára pak něco rychle udělala ve stájích a pak jsme se transportovaly ke mně.

Doma jsem vyhrabala medvědí ucho a chtěla jsem se vrátit zase zpátky, ale ona si to tam chtěla spíš prohlížet. „Vy máte místo televize zrcadlo?“ divila se, když si prohlížela můj dům.

„Nevím, co je televize, ale zrcadlo používáme k přehrávání různých příběhů, pohádek, a tak podobně. Musíme jít na snídani, než někdo z učitelů zjistí, že jsme takhle daleko od hradu,“ řekla jsem, chytla jsem Sáru za ruku a zase jsem nás přenesla na hrad. Z toho častého přenášení už mě bolela celkem hlava.

„Já si to u vás chtěla trochu prohlídnout,“ řekla smutně, když jsme se zase objevily na hradě. „U nás je všechno úplně jiný. Zrcadla používáme jen k odrazu, taky nemáme tak velký vany,“ řekla a já se jen usmála.

„Vezmu tě k nám někdy jindy. Teď ještě netopýří žluč... mám nápad!“ vykřikla jsem a Sára se na mě nadšeně podívala. „Zbylo mi trochu zneviditelnujícího lektvaru z praktické části testu, vezmu si ho a vplížím se do skladiště činidel. Vezmu trochu netopýří žluče a nikdo to ani nepozná,“ vymyslela jsem.

„Tak jdi na to, já zatím připravím ingredience,“ navrhla a já souhlasila. Napila jsem se tedy elixíru neviditelnosti a transportovala jsem se z vnější části ke skladišti. Sára zatím vyndávala věci, které jsme potřebovaly na lektvar ze šuplíku a pročítala si návod na přípravu lektvaru. Taky u toho drbala Nixxu na bříšku a nechala jí, aby si hrála s jejími prsty.

Když jsem se vrátila zpátky do svého pokoje, Sára už stihla zatopit pod kotlem a připravit přísady. „Ay, nepůjdeme na snídani?“ zeptala se.

„Ne. Nechci vidět Darrena. Ale ty běž, jestli máš hlad,“ odpověděla jsem a ona jen zavrtěla hlavou.

„Super, začneme tedy s ježibabím odvarem. Hned, jak se voda v kotlíku začne vařit, vhod' do něj ježibabí vlas a mini kapku krve. Musíme s tím šetřit. Nechci plácát ani hlenem, ani chlupem z bradavice, ani zubem a už vůbec ne slzou,“ řekla jsem Sáře a šla jsem si přichystat ingredience, které budu potřebovat později. Sára dělala, jak jsem jí poručila a chvílemi jsme neměly u kotlíku co dělat, tak jsme jen mlčely.

Když nastal správný čas, levitačním kouzlem jsem do kotle vložila i tričko od ježibabích slin. „Za chvíli, by měl být odvar hotový. Je čas na klonovací lektvar,“ řekla jsem a Sára se jen vzrušeně usmívala. „Tak šup, začni. Teď je odvar vařící, tak do něj hod' sršní křídlo a dvakrát zamíchej.“ Učila jsem jí používat levitační kouzla k vaření lektvarů, protože to moc usnadňuje práci.

Ona mě poslechla a pak se na mě podívala. „Teď co, Ay?“ ptala se nedočkavě. Zamračila jsem se.

„Teď nic, uhas oheň. Budeme hlídat teplotu. Až zchladne na 37 °C, bude růžový a vonět po vanilce, přidáme medvědí ucho a nesmíme míchat!“ odpověděla jsem a čekaly jsme na správnou teplotu lektvaru.

Obě jsme u toho polehávaly a podpíraly si hlavy vším možným, abychom neusnuly. Moc jsme toho nenaspaly za poslední dva dny. Sára se ale tvářila divně. Tušila jsem o co nejspíš jde. „Co je ti?“ zeptala jsem se.

„Ty se o tom nebudeš chtít bavit,“ odpověděla suše. Podívala jsem se na ní jako na blázna, že si vůbec může něco takového o mě myslet.

„Jestli tě něco trápí, tak ano,“ objasnila jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Darren,“ řekla a já jen vydechla a protočila očima.

„Dobře, co tě trápí ohledně Darrena?“ zeptala jsem se a netrpělivě jsem čekala, co z ní zase vypadne.

„Trápí mě, že se trápí kvůli tobě,“ řekla a já se uchechtla.

„Prosím tě, ten se tak trápí. Vždyť jsi viděla, jak si to včera spokojeně vykračoval se Stacy po tržnici. Bylo to jasné rande. On není žádný chudáček, abys ho pořád litovala,“ prohlásila jsem a Sára už to nejspíš vzdala.

Podívala jsem se na kotlík. Lektvar už konečně vypadal, jak měl vypadat. Sára do něj dala to medvědí ucho a čekaly jsme dalších patnáct minut, abychom ho mohly vyndat.

„Tenhle lektvar je děsně nudnej, pořád se jen čeká,“ řekla a fňukala při pohledu na červenající tekutinu. Ano, byla to nuda, ale já ani tak neprokrastinovala – využívala jsem ten čas k přemýšlení. Pak jsme vyndaly ucho a dala jsem Sáře pokyn, aby kouzlem zase zapálila pod kotlíkem.

„*Flamma ignis*,“ zašeptala a v krbu se rozhořel ohýnek.

„Paráda,“ pochválila jsem jí. „Jsem ráda, že si to pamatuješ. Hlavně se uč dál.“ Já jsem opět levitačním kouzlem naházela do kotlíku další přísady. Kysí pracku, kapku medu a dvě špetky modré soli. Přesně podle návodu, jsme nechaly lektvar přivést k varu a až pak teprve zamíchaly. Potom pokračovala zase Sára a vysypala do něj okvětní lístky z chudobek.

„Jsme v háji, můžeme vůbec v tomhle stádiu lektvar rozdělit na půl?“ Uvědomila jsem si naší tragickou chybu. „Máme obě jiné DNA, zkusíme lektvar rozdělit na dvě části, snad to není jeden z těch lektvarů, u kterého to není možné,“ vysvětlila jsem Sáře a vypadalo to, že jsem jí tím vyděsila.

Listovala jsem proto v knize a zjistila jsem, že to nelze rozdělit. Přemýšlela jsem, jak to Sáře opatrně sdělit. „Víš, možná, že jsme to zkazily,“ zašeptala jsem. Sára ke mně zvedla oči.

„Cože? Ne!“ vyprskla zoufale. Taky mi to bylo líto už kvůli tomu, jak náročné bylo na to ty ingredience nasbírat, ale život jde dál.

„I to se občas stává,“ utěšovala jsem jí. Nicméně, Sára to nehodlala vzdát a smířit se s tím, že je konec.

„No tak, Ay. Jsi nejlepší čarodějka široko daleko, něco už vymyslíš, ne?“ řekla. Podívala jsem se na ní empaticky a zamyslela jsem se.

„Něco mě napadlo. Ale nevím, jestli to bude fungovat,“ zmínila jsem.

„Tak dělej! Nemáme co zkazit,“ popoháněla mě.

„Nejde to sice rozdělit, ale co třeba duplikační kouzlo na předmět? To není zakázané. Navíc, když jednu věc už máš, můžeš tohle kouzlo využít, nicméně to neplatí na vzácné ingredience, ale na hotový lektvar by to možná jít mohlo,“ vysvětlila jsem své plány a jí se úplně rozzářily oči.

„Ay, ty jsi geniální! Zkus to,“ schválila, a tak jsem to tedy vyzkoušela.

„*Duplici exemplari*,“ zašeptala jsem a lektvar se opravdu duplikoval, a dokonce i s kotlíkem. „Musíme ho rychle dostat nad oheň, aby se nám nepokazil,“ řekla jsem a pokusila jsem se nacpat druhý kotel do krbu. A když se mi konečně povedlo kotel narvat vedle druhého, mohly jsme se Sárou zase pokračovat.

„Teď vlož svoje vlasy do kotlíku,“ řekla jsem Sáře a obě jsme si vytrhly pár vlasů i s kořínky a vhodily je do kotlů. „Tříkrát zamíchej,“ dodala jsem a oběma nám zezelenal a začal podivuhodně vyvážet.

„Fuj, to je jako játra s cibulí. Co se stalo s tou vanilkou?“ divila se.

„Netuším, ale na závěr to musí chutnat jako smetana. Teď to zakouzli,“ řekla jsem a Sára mě poslechla, natáhla před sebe nad kotlík svou ruku a zakouzila to. A taky už odhadla správně další krok. Nakapala pár kapek vosku z bílé svíce do kotlíku a pak svíčku podala mě.

„Teď štetinu z koštěte, vymačkat citrón a kůži sledě.“ Hezky jsme si to předávaly a byly jsme docela vzrušené, že už jsme u finále. „Neochutnávej to!! Každá čarodějnice má vědět, že se žádné lektvary v průběhu nikdy neochutnávají. Nikdy nevíš, co by se mohlo stát. Polož tu lžíci!“ křikla jsem na Sáru, která byla v těchto věcech stále neznalá a už se chystala náš výtvar ochutnat.

Nechaly jsme lektvar tedy povařit, a když zežloutnul, nalámaly jsme do něj ty velké skořápky z wergonního vejce, mléko z pampelišky, a nakonec trochu té podivné netopýří žluče. Zamíchaly jsme dle pokynů jen jednou a bylo znát, že se nám lektvar povedl. Vypadal opravdu jako jednorozčí sliny. Žluto-růžová měňavá tekutina, která měla chutnat po smetaně.

„Teď to musíme nechat vychladnout a pak, jestli to bude chutnat jako smetana, máme vyhráno,“ řekla jsem spokojeně a se Sárou jsme pomalu skákaly radostí. Skoro celý víkend jsme tomu věnovaly, tak by v tom byl čert, aby to nefungovalo.

„Stejně si to vezmeme až zítra, ne?“ zeptala jsem se.

„Ne, vezmeme si to hned a poletíme k tobě domů. Slíbila jsi mi, že mi to u vás ukážeš,“ poručila mi. *Nemohla na to zapomenout?*

„Tak dobře, až to vystydne,“ dodala jsem a začala jsem uklízet všechny přísady, které jsme vyhrabaly během vaření.

„Stejně jsi dobrá, že jsi to takhle zachránila. Co bych bez tebe dělala?“ usmívala se a objímala mě.

„Ještě počkej. Nevíme, jestli to vůbec bude fungovat,“ řekla jsem a už jsem pomalu zvědavě strkala nos do kotlíku.

„Tak to urychli,“ řekla. Někdy měla dobré nápady. Třeba jako to, abych ježibabu očarovala předtím, než odejdeme. A teď tohle. Určitě má potenciál.

„No vidíš, to mě nenapadlo. Tak jo, zkusím to,“ řekla jsem, zamířila jsem rukou na lektvar a zašeptala jsem: „*Frigus*.“ Sářin lektvar, na který jsem kouzlo použila byl už studený. Pak jsem kouzlo opakovala i na můj, ale Sára na mě nemohla počkat a už se svého zvědavě napila.

„Cítíš se jinak? Chutná to jako smetana?“ vyzvídala jsem, než jsem se tedy napila ze svého.

„Jo, je to dobrý. Chutná to jako smetana a ne, necítím rozdíl. Vypadám jinak?“ zeptala se.

„Ne, nic. Tak teď to zkusím já,“ řekla jsem a pomalu jsem to ochutnala. Bylo to dobré, chutnalo to jako sladká smetana od jahod. Ale nedělalo to vůbec nic. Sára se napila znova. A ani po deseti minutách se nic nestalo. Tak se znova napila až jí skoro nic nezbylo.

„Třeba jsme to vážně zkazily, nezapomněly jsme na nic?“ zeptala se a já si vzala do ruky tu knihu, ale nenašla jsem žádnou chybu, kterou bychom mohly udělat.

„No nic, daly jsme do toho všechno. Je mi to moc líto, Sáro. Pojď se naobědvat a pak to pořešíme,“ řekla jsem a hned, jak jsem otevřela dveře od pokoje, stály za nimi naše dvojnice, ale Sářiných bylo jaksí víc.

„Sakra!“ zašeptala jsem překvapeně a urychleně jsem je vtáhla všechny dovnitř. Chvilí jsme na ně zíraly.

„Ahoj,“ pozdravila mě moje jediná dvojnice a zkoumala mě, jako bych byla duch.

„Ahoj,“ zamávala jsem jí a pozorovala jsem ty Sářiny, kterých bylo asi pět. Sára se zamračila.

„Tohle se hodně nepovedlo, nemůžeš je nechat zmizet?“ zeptala se.

„Nedávala jsi snad pozor? To právě nemůžu. Nikdo je nesmí vidět, musí zůstat celou dobu tady,“ řekla jsem a Sára se plácla do čela.

„Ještě, že nemají nikdy hlad,“ procedila a zaculila se.

„To je jediná výhoda, ony neumí ani kouzlit. Náš plán je nám stejně k ničemu, to mě nenapadlo,“ povzdychla jsem si. Sára jen protočila očima.

„Na runomalby stejně nepotřebuju, aby kouzlily. Horší to bude s testem, musí se na něj naučit, ale v pátek vyvoláme úplně jinou. Tenhle plán byl úplně k prdu,“ nadávala.

„Mě se bude hodit, potřebuji jen mimo školu vydělávat Peršáky, to může dělat za mě,“ řekla jsem spokojeně a Sára si smutně oddychla.

„Tak jo, aspoň k něčemu mi budou dobrý. Ale každá musí pracovat jinde,“ zmínila.

„Cítím se hloupě, možná bychom to neměly dělat. Je to jako kdybychom je zotročily, nebo tak něco,“ komentovala jsem.

„Tak na to nemysli, potřebujeme Peršáky. Je to geniální nápad, a navíc nemají emoce. Musíš se z něčeho živit, vždyť jsi úplně sama a chodíš do školy,“ hájila mě. „A navíc, nějak ti to musí splatit. Vždyť jsme kvůli tomu málem umřely,“ dodala.

„Sáro, nemůžu dělat takhle komplikovaný lektvar každý den. Sama víš, jak bylo těžké ty přísady získat. A stále dlužíme wergonům kuzu,“ připomněla jsem jí. Naše kopie nás poslouchaly a pak se všechny usadily na mou velkou postel.

„My vám pomůžeme vydělat Peršáky, já jsem přece vznikla z tebe, takže toho spoustu umím,“ řekla moje kopie a já jsem se napila z lektvaru ještě jednou, abych měla dvě.

„Sáro, ony jsou vlastně naše kopie. To znamená, že umí všechno, co umíme my,“ zmínila jsem nadšeně.

„Hm, takže nic,“ řekla sklesle. Já jsem se otočila pro další z mnoha mých knih, kde byl článek o dvojnicích vytvořených kouzly.

„Tady se píše, že se jim některé schopnosti dají přičarovat,“ zmínila jsem hned, jak jsem přečetla první odstavec.

„Já jsem tady, Ay. Mluvíš s mojí kopií,“ upozornila mě Sára a všechny se začaly smát.

„To je v háji, musíš si vzít na ruku třeba gumičku, abych poznala že jsi to ty,“ navrhla jsem a všechny si rozpustily vlasy a nasadily gumičku na ruku. „Haha. Škoda, že jsi taková šprýmařka, teď takové budou všechny. Něco už vymyslím,“ zašeptala jsem a hrabala jsem se dál v té knize o dvojnicích.

„Už to mám. *Jedna jako druhá tu stojí, jen jedné se rány hojí. Jen jedna je ta pravá, ať ukáže se, jak je hravá,*“ řekla jsem zaklínadlo a jen jedna Sára se začala hihňat a skákat po posteli.

„Zastav to!“ prosila mě a všechny ostatní kopie se chechtaly.

„Zastavím, jen co ti něco pošeptám,“ řekla jsem a šla jsem k ní. „Vždycky, když si nebudu jistá, zeptám se tě na heslo a tím heslem bude ježibaba,“ zašeptala jsem ultra potichu, aby to ostatní neslyšely a Sára přikývla. „Hned, jak to slovo použijeme, zvolíme si nové,“ doladila jsem detaily a zrušila jsem hravé kouzlo. Pak jsem se napila ještě jednou a obě své kopie jsem vyslala pracovat do stájí za Peršáky.

Wade Shadowwalker seděl v knihovně. Na stole měl dvě otevřené bichle. Z jedné něco četl a do druhé něco psal. Vsadila bych boty, že to byla fyzika. Vypadal zamyšleně a soustředěně. Alyssa na něj zaláskovaně civěla od protějšího stolu. Stejně tak jako Eldarn. Ten tedy nezářel jako by ho chtěl sníst, ale malinko jinak – obdivně.

Po chvilce se Eldarn zvedl a šel za ním. Chvilku váhal, ale sebral odvahu. Vždyť posledně si tak pěkně pokecali. A v hodině magické fyziky se spolu taky baví. Alyssa na Eldarna překvapeně civěla. I na Wada. Tedy spíš šokovaně, když viděla, že se Wade na Eldarna usmál a nabídl mu, aby si přisedl.

„Na čem pracuješ?“ zeptal se ho Eldarn. „Pokud to není tajný,“ dodal. Wade zavrtěl hlavou.

„Nic velkého, jen jsem počítal kolik magický energie je potřeba na přenosy různých vzdáleností a třeba i napříč dimenzemi,“ odpověděl. Eldarn na něj fascinovaně koukal, protože tušil, že to není jen tak počítání, ale že to bude mít sakra důvod, když se tím zabývá někdo jako je Wade. Ale nechťel být dotěrný, a tak se ho na nic nevyptával.

„Já jsem zase zkoumal takový vtípek. Možná ty už budeš vědět jak to je, protože jsi derion, ale já to nikdy nezkoušel,“ prohlásil. Wade se na něj podíval, jako by ho zajímalo, co Eldarn říká.

„Chtěl jsem vědět, jestli, když proměníš kočku v polštář, jestli bude vážit pořád stejně jako kočka, nebo přebere vlastnosti polštáře. Jestli cítí tlak, když si na ní položíš hlavu a tak podobně,“ objasnil. Wade se rozesmál.

„A co jsi zjistil?“ zeptal se.

„Nic moc. Jen tu váhu. Která je mimochodem stejná jako u polštáře. Jako polštář kočka nemá jak mňoukat, ani se nemůže hýbat, takže podle toho jen odhaduju, že po přeměně kočka přejímá veškeré fyzikální vlastnosti daného objektu,“ objasnil. Wade přikývl.

„Přesně tak. Ale když se to udělá blbě a já nevím, třeba v polštáři budou nějaký kočičí pozůstatky, pak je to sporný. Nicméně, jestli nemáš nic, čím se teď zabývat, mám pro tebe tip,“ prohlásil, naklonil se k Eldarnovi blíž, jako by mu chtěl říct něco zakázaného.

Wade se natáhl pro kus papíru a rychle načrtnul tři rovnice. Nic složitého. Jenže... Uprostřed jedna část chyběla. Doslova vynechaný člen. „Tohle je model přenosu dvou objektů se stejnou hmotností, ale rozdílnou vnitřní magickou aktivitou. Což znamená rion a derion,“ vysvětlil Wade tónem, který zněl skoro nudně.

Eldarn se narovnal. „A proč je tady prázdné místo?“ zeptal se. Wade pokrčil rameny.

„To si doplň. Chci vědět, co bys tam dosadil ty,“ řekl a přisunul mu to blíž, aby si to mohl prohlédnout. Eldarn byl nadšený, že s ním Wade něco takového sdílí, že vůbec nepřemýšlel nad tím, co to má být a proč se potřebuje tak zoufale dopracovat ke správnému výsledku. Že to nejspíš není jen pitomá teorie, ale budoucí funkční transportační kouzlo.

„Co přesně mám určit?“ zeptal se Eldarn po chvilce ticha, kdy jen přejížděl očima po rovnicích, které Wade napsal. Wade se na něj podíval tím svým výrazem, kdy říká pravdu, ale ne celou.

„Jestli jsou změny aktivity v tom výpočtu lineární, nebo ne,“ odpověděl. To byla záluďná otázka. Protože kdyby nebyly lineární, znamenalo by to, že derion mění svůj energetický podpis během teleportu, zatímco rion ne. A on nevěděl, co si dál s tou informací počít.

„Ty to nedokážeš určit sám?“ zeptal se, zatímco si posunul brýle výš ke kořenu nosu. Wade se přestal opírat o stůl a na zlomek vteřiny to vypadalo, že se mu v očích mihlo podráždění, ne na Eldarna, ale na samotnou otázku. Jako by to byla věc, kterou

by nejradši umlátil těžkým svazkem magické termodynamiky, jen aby už nemusela existovat.

„Dokážu,“ odpověděl okamžitě. Až moc rychle. Až moc suverénně. Jenže ta suverenita měla v sobě malou trhlinku, sotva postřehnutelnou. „Jenom tam nechci dosazovat hodnotu podle odhadu,“ objasnil.

„Já to taky budu muset odhadnout,“ opáčil Eldarn. Wade přikývl, jako že tomu rozumí a pokračoval dál.

„U deriona se aktivita mění v takových mikro intervalech, že jestli uděláš chybu u jednoho jediného čísla, celý se to rozsype,“ řekl klidně, ale klidný nebyl. Bylo toho hodně, co potřeboval pro tohle kouzlo vyřešit, že se ztrácel v detailech.

„Takže potřebuješ ověřit stabilitu? Pořád ale nerozumím, proč to neuděláš sám, ale...“ pokračoval Eldarn.

„Potřebuju,“ přerušil ho Wade. „Potřebuju nezaujatý pohled na věc. Když se na to kouknu, vidím jasnej výsledek, kterej je sice správně, co se týče tohohle bodu,“ řekl a ukázal na rovnici a pak se podíval na Eldarna. „Ale, pak mi to nesedí tady a tady,“ dodal a ukázal na zbylý dvě rovnice.

Eldarn se na něj překvapeně podíval. „A ty myslíš, že já to vyřeším?“ zeptal se. Wade přikývl.

„Doufám v to. Dost by mi to usnadnilo práci. Jak jsem řekl, už to dělám tak dlouho, že vidím jenom jedno a to samý zatracený číslo. Zkus to vypočítat jinak než kdyby ses soustředil na rozdíl. Zkus se soustředit na něco, na co jsem se ještě nesoustředil,“ prohlásil a na chvílku se odmlčel.

Eldarn se trochu bál, že Wada zklame, protože po něm chtěl strašně těžké úkoly, kterým sám moc nerozuměl. A jak by sakra měl vědět, na co se on ještě nesoustředil? Ale snažil se jak nejlíp uměl, soustředil se jen na ty rovnice a v hlavě něco počítal.

„A jaký číslo to nemá být?“ zeptal se.

„To ti neřeknu, akorát by tě to strhlo jako mě,“ opáčil suverénně a přišoupl k němu papír a tužku, aby si to mohl vypočítat pohodlněji. Eldarn si to od něj vzal a začal počítat, zatímco Wade mu koukal pod ruce, co píše.

„Hmm, pokračuj,“ řekl tiše, když se na něj pořád otáčel, aby se ujistil, že to dělá správně. Jeho papír začínal být celý popsán vzorečky, ale oba se v nich zcela bez problémů orientovali.

„Jo...“ zašeptal vzrušeně Wade po chvilce bedlivého sledování toho dlouhého zápisu. Což Eldarna povzbudilo, a tak počítal ještě intenzivněji. „Jo, to je ono. Jo, kurva! Tys na to asi kápnul,“ prohlásil nadšeně Wade, když viděl, jak Eldarn podtrhává dvakrát nějaké číslo.

Hned mu vytrhnul ten papír z ruky a zkoušel si sepsat nějaké zkoušky, jestli to takhle vychází. Eldarn mu nervózně civěl pod ruce. Doufal, že to Wadovi vyjde a že si od něj vyslechne nějakou pochvalu, ale místo toho ho jen poplácal po zádech a řekl: „Díky.“

„Není zač,“ řekl jen a tvářil se sklesle.

K večeru, když jsme se se Sárrou chystaly na večeři, jsme se loudaly po chodbě. Před námi šel Darren. Vypadal sebevědomě. Možná mu od snídaně trochu otrnulo. Všem se se svým kamarádem smál. Zato mě smích přešel, když jsem ho viděla. Vždycky.

Sára do mě drkala, abych se podívala. „To jsem já?“ zašeptala jsem překvapeně, když jsem si všimla mé kopie, jak se usmívá na Darrena. Rychle jsem zapadla za roh a stáhla jsem Sárrou s sebou.

„Přišla za tebou tvoje kočička,“ řekl Wade Shadowwalker. Darren se na mou kopii otočil. Moje kopie měla oči jen pro něj. Viděla jsem to jako ve zpomaleném záběru. *Takže takhle vážně vypadám? To je to dost vidět, že se mi líbí.*

„Ahoj,“ pozdravila ho a usmála se na něj.

„Ahojky,“ pozdravil jí flirtovně skoro jako by to věděl, protože na mě se takhle nikdy nedíval. *Nemůžu tomu uvěřit, ale žálím sama na sebe.*

Já se podívala na Sárrou s obavami v očích. „Co budeme dělat? Ona si za pár hodin zmizí a já budu za školní běhnu,“ komentovala jsem tu situaci.

Sára jen pokrčila rameny. „Za školní běhnu asi těžko,“ opáčila tiše, abych jí neslyšela, zatímco můj klon se před Darrenem nakrucoval.

„Tak jako tak nás nikdo nesmí vidět pohromadě. Rozneslo by se, že jsme používaly magii na kopie a měly bychom průšvih. A zvlášť kdyby se zjistilo, jaké ingredience jsme na to použily,“ dodala jsem. „Asi se budu muset někam zašít a doufat, že to přežijeme,“ zmínila jsem.

„Takže jí necháš, aby ho nabalovala?“ zeptala se Sára.

„A co mám dělat? Snad s ním nebude nic mít. Nechci, aby si myslel, že ho chci nebo tak něco,“ zašeptala jsem zoufale. Sára se pousmála, ale neunikla jí sarkastická poznámka.

„Neměla by, je z největší části stejná frigida, jako ty,“ opáčila. Schovala jsem se za roh, aby mě neviděl. Nespustila jsem z ní oči. Měla jsem nahnáno, Sára si možná myslela, že jsem frigida, ale já se znala dobře.

„Nechtěl bys se mnou třeba na zmrzlinu?“ zeptala se ho moje kopie a já si plácla rukou do čela. *A je to tady.* Sára se hihňala a stejně tak i Wade, který pozoroval mého klona.

„Kam budeš chtít,“ odpověděl Darren. Wade se k němu naklonil, něco mu zašeptal do ucha a pak šel napřed do sálu, aby nám dal chvilku soukromí.

„Já bych s tebou šla kamkoli. Hlavně někam, kde budeme jen sami dva. A víš co bych taky chtěla?“ prohlásila a roztomile se culila. Darren se taky culil a dokonce si i vzrušeně přikousl spodní ret.

„Ne, to nevím, co bys chtěla. Povědej,“ naléhal. Ona se k němu naklonila a šeptala mu něco do ucha, že se ho dotýkala rty. On se usmíval a přikyvoval.

My se Sárrou si jen vyměnily pohledy. „Tohle bude můj konec,“ zašeptala jsem smutně. Můj klon se na mě podíval takovým tím povýšeným typem pohledu, jako by mi chtěl říct: Heč. A díky tomu si mě Darren všiml. Sledoval její pohled až ke mně a usmál se.

Takový úsměv jsem u něj ještě nikdy neviděla. Byl sebevědomý a za jiných okolností i ohromně sexy, ale teď jsem se cítila trapně.

Nechal tam mého klona stát a hihňat se, zatímco si to pomalu mířil ke mně. „Ale, někdo tady má dvojče. Použila jsi magii na klon, aby za tebe dělal špinavou práci?“ zeptal se a díval se mi sebevědomě do očí. Tohle kolo vyhrál na plné čáře a kvůli mně.

„Ne, použila jsem magii pro kamarádku, ale trochu se mi to vymklo. Co chceš za to, že budeš mlčet?“ zeptala jsem se a on se jen pousmál.

„Tak pro kamarádku, jo? Vymklo? Nechci nic, ale na to rande s tvým klonem půjdu. Vypadá, že je míň upjatá než ty a bude s ní zábava. A taky se jí evidentně líbím,“ provokoval mě.

„To mi nevadí, protože to nejsem já,“ odpověděla jsem mu. Ale vadilo mi to, protože by je mohl kdokoli vidět a myslet si bůhví co.

„Technicky ne, ale ostatní to neví, že? Navíc, jaký pes takový pán a u klonů to platí dvojnásob. S ním to bude jen na nečisto,“ řekl, mrknul na mě a společně s mým klonem šel do jídelny. *Vypadá to, že dnes budu nejspíš o hladu.*

„To je můj konec, Sáro,“ zašeptala jsem zoufale. Víím, že se opakuju, ale nic jiného říct nešlo.

„Jak to, že po něm Ay číslo dvě jede?“ zeptala se. Na to jsem znala odpověď, ale nechtěla jsem jí to říkat.

„To fakt nevím,“ odpověděla jsem. Je to totiž přesně jak řekl, jaký pes takový pán. To měla být narážka na to, že klon je moje věrná kopie a nejen fyzická. Potom jsem se šla raději schovat do umývárny, než se Sára nají.

Sára v jídelně vyndala z kapsy malé zrcátko a hned ho očarovala, aby se mnou mohla mluvit. Já jsem z kapsy vytáhla své a dívala jsem se na Sáru skrz očarované zrcadlo.

„Vezmi mi něco k jídlu od včerejška jsem nic nejedla,“ požádala jsem jí. Ona přikývla.

„Bála jsem se, že to takhle dopadne. Sedí vedle něj a hltá každý jeho slovo,“ řekla sklesle a já si jen povzddechla.

„Ředitelka neprotestuje, že sedím u stolu třetáků?“ divila jsem se.

„Zatím si toho nevšímala. Ay, udělej něco. Nemůžeš jí nechat, aby ti ho přebrala,“ prohlásila.

„Nevím co. Dokud kouzlo nevyprchá, klon nezmizí. A navíc, to je to poslední co mě zajímá. Stejně pak zmizí, nemůže mi ho přebrat, ty pako,“ objasnila jsem.

„Jak jí mám hlídat? Zajímá jí jen Darren. Znamená to, že tvoje velká část je jím okouzlená?“ Kápla na to, ale já to popřela, ačkoli Darren si toho byl vědom.

„Hlídej jí, ať mi nedělá ostudu,“ dodala jsem, uklidila jsem své zrcátko zpátky do kapsy a šla jsem k sobě do pokoje, zatímco moje kopie seděla vedle Darrena a zírala na něj jako na svatý obraz Ježíše Krista.

„Jak dlouho spolu chodíte?“ vyzvídala nějaký Darrenův kamarád.

„Zatím spolu nechodíme,“ odpověděl Darren, podíval se na můj klon zamilovaně a otíral jí prstem šlehačku ze rtu, kterou se zaprasila během pojídání nějakého dezertu.

„Zatím ne, ale co není může být,“ řekla a položila mu ruku na stehno. Darrena to trochu zaskočilo a tak se jen zakřenil.

„No jasně, zlato. Klidně,“ prohlásil, položil si svou ruku kolem jejích ramen a přitáhl si ji k sobě. Můj klon se jen spokojeně usmíval a Sára na ně zoufale zírala.

Když se po něm ale začínala plazit už trochu moc, Darren se neustále ohlížel, aby je neviděl někdo z vedení. Protože to bylo nevhodné ve společnosti, a navíc můj klon byl prvák, a ti se nesměli na území školy muchlovat s nikým, natož se třetákem.

„Uuh, nech si to na později, zlato,“ šeptal jí do ucha, když mu zajela rukou po stehně až k rozkroku. Alyssa vypadala, že pukne závistí a Wade s Earthanem se jen culili. Těžko říct, jestli jim taky došlo, že to nejsem já, ale můj klon.

Na druhé straně Sára seděla u stolu, kde se to řešilo taky. Emily, Eldarn i Wade Whisper se na můj klon překvapeně koukali. A od vedlejšího stolu to zase řešila Stacy s Aris a s Cornelií. Zkrátka jsem se začínala stávat oblíbenou. Popularita je nejspíš nakažlivá a já jí chytla od Darrena jako chřipku.

„Proč je Ay s Darrenem u stolu? A jak to, že se po něm tak nestydatě plazí? Někdo jí dal něco do pití, nebo co?“ zeptal se Wade Whisper.

„Asi už si konečně přiznala svoje city,“ odpověděla rozpačitě Sára.

„City? Takhle? Ay se přece takhle nechová. To nemůže být Ay,“ dodal Wade. Ten kluk měl postřeh.

„Líbí se jí Darren?“ vyzvídala Eldarn jako by se vyděsil k smrti. Možná měl taky co se týkalo randění dlouhý vedení.

„Ne, to ne...“ koktala rozpačitě Sára. Nechtěla mi to s ním pokazit, ale vzhledem k tomu, že jsem se přímo před jeho očima po Darrenovi sápala jak divá, nešlo tomu moc uvěřit. „Ay dnes jen není ve své kůži,“ odpověděla a Wade Whisper nad tím jen zavrtěl hlavou.

Mezitím Darren s mým klonem odcházeli společně z jídelny. Bůhví kam jí ten hňup tahal. Snad ne někam k sobě na pokoj, abych z toho měla ještě průšvih. Sára se zvedla a šla za nimi.

Můj klon toho skřeta držel za ruku a visel na každém jeho slově. *Nerada to přiznávám, ale tak nějak by to dopadlo, kdybych mu dala přednost před svojí povinností. I když ne, беру to zpět. Ona je jen ta Darrenem posedlá moje polovička.*

„Hej, Darrene!“ zavolala na něj Sára a on se otočil a tvářil se jako pán bůh, že sbalil někoho, jako jsem já.

„Co?“ zašeptal s úsměvem ve tváři.

„Víš, že to není ona, že jo?“ připomněla a on se zakřenil.

„Jasně, že to vím a je mi to jedno. Líbat umí a kdo ví, co mi ještě předvede. A technicky vzato, je to její věrná kopie. Ta lepší teda,“ odpověděl.

„Nech jí být, prosím,“ škemrala, ale on se jí jen vysmál. Přišel k ní blíž a dal si levou ruku do kapsy, zatímco se pravou opíral o zed' za ní. Možná mu ten zájem mojí kopií polechtal ego až moc.

Sára trochu znejistěla a sem tam si ho prohlížela. Látky na jeho bílém tričku vytvářela pŕlměsíce jak mu bylo volné. Ne, že by pod ním neměl svaly. Nebyl ani trochu vychrtlý, ale nosil volná trička. No a to bylo místo, kam kromě do jeho modrých očí nenápadně zírala.

Od té doby, co se dotkla jeho pevného břicha, občas na něj myslela i jinak než jen na kamaráda. Což by mi už nejspíš raději neřekla. Ale kdybych byla všímavější, došlo by mi to, protože by rozhodně nepopřela to, že jí přitahuje.

„Ani náhodou. To neudělám. Už nějakou dobu se ke mně chová jako k cizímu a já si chci užít trochu zábavy na její účet,“ odpověděl suverénně.

„Vy jste oba neuvěřitelní idioti. Pořád si spolu hrajete, ale neuvědomujete si jak je to sebedestruktivní. Ty zase budeš bulet a ona jednou určitě taky. Protože je moc hrdá a nechce si přiznat...“ řekla, ale když si uvědomila, že už by mu vyzradila příliš, zarazila se.

„Nechce si přiznat co?“ vyzvídal jako by to nevěděl. Ale ono slyšet to přímo od zdroje, nebo od nejlepší kamarádky, to je něco jiného.

„Nic. Užij si rande a hlavně nebreč, až ti zmizí, protože s tou opravdovou to nebudeš mít po tom všem už tak snadný. A jestli s ní něco budeš mít, ta pravá už ti nedá. NIKDY,“ prohlásila a odešla. Darren vypadal, že si je toho vědom a že neměl v úmyslu dělat s mým klonem takové věci.

Po chvíli dorazila za mnou a přinesla mi salát. Položila ho mlčky na postel a sedla si vedle něj. „Víc toho nebylo?“ zeptala jsem se otráveně a Sára se zamračila.

„Ne, tvoje dvojnice všechno snědla,“ řekla a podívala se na mě. „Včetně Darrena jako dezert,“ dodala.

„Tyhle peníze jsou tvoje,“ zmínila jsem, usmála jsem se a podala jsem jí dva Peršáky, které jí vydělaly její kopie.

„Děkuju,“ řekla a dala si je do kapsy od bundy. Nosila takovou černou koženou. Moc jí slušela.

„Kde je Ay číslo dvě?“ zeptala jsem se, i když jsem to tušila.

„Šla někam s Darrenem,“ odpověděla a já jen protočila očima.

„Už jsem přišla na to, proč je jeden můj klon tak poslušný a druhý je jak utržený ze řetězu,“ zmínila jsem z ničeho nic.

„Proč?“ zeptala se se zájmem v očích, a dokonce se na mě i podívala.

„Protože máš jen jednu osobnost a do každého klonu se musí dostat alespoň něco a rozdělí se to na dvě poloviny. Ty jich máš víc, takže se to rozdělilo na čtvrtiny a čím víc jich máš, tím menší je šance, že budou neposlušné. Mají toho v sobě málo. Ale mě se povedlo dát jedné tu lepší část mě a té druhé tu horší část. Je spíš zákeřná,“ vysvětlila jsem jí.

„Tím myslíš, že jedný jsi dala jenom dobro a druhý jenom zlo z tebe?“ ujišťovala se.

„Jo, tak nějak. Tobě se to povedlo líp. Já totiž u toho druhého napití myslela jen na to, že moc potřebuju peníze,“ řekla jsem našťavaně.

„Může klon mít sex?“ zeptala se Sára z ničeho nic a mě z toho jejího dotazu málem zaskočila slina.

„Cože?“ vyděsila jsem se. Nečekala jsem takovou otázku ani za nic na světě.

„No Ay číslo dvě se k tomu tvému Darrenovi celkem měla,“ připomínala a já ztuhla.

„To je průser! To by dost riskoval, že můj klon pohltí jeho duši. Pak by se díky tomu stala reálnou dvojnicí. Ale on podle mě ví, o co jde,“ uklidňovala jsem se. *Tedy alespoň v to doufám.*

„Stejně bys mu to měla říct,“ řekla Sára. Já zavrtěla výrazně hlavou div, že jí neodvál vítr.

„Nebudu mu nic říkat, snad není tak laciný, aby to hned dělal s první holkou, která se nabídne,“ prohlásila jsem a chvíli jsem na Sáru zírala.

„No právě, Ay. Nabídne. A není to jen tak nějaká holka, jsi to ty a on tě přece chce,“ vysvětlila.

„Nesmysl!“ dodala jsem.

„Ay!! Měla bys ho varovat. Tohle je cíl tvojí kopie, chce být živá. Udělá pro to bych řekla cokoli,“ připomněla mi.

„Do toho já se míchat nebudu, jestli máš o toho protivu strach, běž si ho varovat sama,“ řekla jsem a šla jsem se vykoupat. No a Sára asi vážně šla, nebo nevím.

Když jsem se vrátila z koupelny, naše klony seděly spořádaně u mě na posteli a povídaly si. „Neměla jsem si dělat i druhou. Stačila bys mi ty,“ řekla jsem mile a začala jsem své dvojnici česat vlasy.

„Vypadáš jako rorýs, ráno bys to už neučesala. Musíš vypadat jako já, nesmíme si dovolit udělat chybu, nebo je po nás,“ řekla jsem vážně a pak jsem jí uložila k sobě do postele. Ostatním jsem ustlala na gauči a různě po koberci. U mě v pokoji byly méně časté kontroly ředitelky. Naštěstí.

Mezitím přišla Sára a přivedla mi Ay číslo dvě. Z jejich výrazů bylo patrné, že se hádaly. Sára jí podle mě za něco vynadala a ona byla uražená. „No ahoj, princezno. Kde jsi se toulala?“ zeptala jsem se, jako kdyby byla má pubertální dcera.

„Co je ti do toho?“ odsekávala.

„Hodně je mi do toho, a protože zlobíš a neumíš čarovat, mám pro tebe překvapení,“ řekla jsem mile a kouzlem jsem jí svázala pevně k židli. „Dobrou noc, Sáro. Můžeš jít klidně k sobě, už to tady zvládnou,“ řekla jsem a zamávala jsem jí. Ona tedy odešla.

„A takhle tady budeš sedět, dokud zítra nezmizíš. Doufám, že sis ten svůj živůtek s mým Darrenem užila,“ dodala jsem a ona začala příšerně rvát. Pohotově jsem na ní použila kouzlo *silentium*, abych si mohla jít klidně lehnout. No a pak jsem spokojeně a klidně usnula. *Je to MŮJ Darren!!*

A large, detailed crescent moon is positioned on the left side of the image, showing its craters and surface texture. The background is a deep blue night sky filled with numerous small, bright stars. The word "dreams" is written in a white, gothic-style font in the center-right area.

dreams

☆ Sny ☆

Derioni mají schopnost přivodit si jakýkoli sen. Ať příjemný, či nepříjemný. Dokáží propojovat i sny s ostatními deriony a spánek je pro nás v podstatě nejkrásnější věc na světě. Čarodějnický spánek je totiž jako skoro každá věc v našem světě kouzelný. A jak už jsem tenkrát nakousla, má svá pravidla.

Při usínání se musí intenzivně myslet na to, o čem si čaroděj chce nechat zdát, může to být i děj, nejen věc. Potom musí ještě vymyslet pár alternativních konců a dějů, a nakonec nastává to uvolnění, při kterém se už nemusí snažit a zdá se mu o tom, o čem si přál. Jsou tedy i jisté výjimky, ale o tom až jindy.

Derion, který vládne černou magií má velkou smůlu, protože přichází o schopnost ovládat své sny. Dokonce je jeho spánek narušený a derioni jsou pak i náchylnější k proniknutí nechtěných vjemů i bytostí do jejich snů. Ale pak je tu ještě něco, o čem jsem neměla do teď sebemenší tušení. Jak jsem mluvila o propojení snů s ostatními deriony... no, tak to jsem ještě nikdy nezkoušela.

Když jsem se konečně probudila a upravila, šla jsem rovnou na snídani. Darren se na mě díval od protějšího stolu, kde seděli třetíáci a já se na něj snažila nedívat. A když přece, mračila jsem se na něj jako bubák. Neměla jsem ráda, tak namyšlené kluky. Nechápu, že jsem ho tolik chtěla. Nebo, že jsem si jen na chvilku představila...

„Hej, bloncko,“ volal na mě přes třetinu sálu. *Že bych tu nenávisť posunula na další level?*

„Je tak nevychovaný,“ zašeptala jsem Sáře do ucha a otočila jsem se na urvaného Darrena. „Co chceš, bloncko?“ zeptala jsem se neochotně. On se zakřenil a zhoupnul se uvolněně na židli dozadu. Stačilo málo a žuchnul by.

„Pojď zase na rande, včera to bylo fajn,“ řekl a usmíval se na mě. Těžko říct, jestli mu došlo, že jsem to já a ne můj klon.

„Já jsem s tebou včera nikde nebyla, a ani bych s tebou nikam nešla!“ opáčila jsem vážně a všichni u stolu na mě překvapeně zírali. „Navíc, nejsem žádná hej, ani oslovení bloncko se mi dvakrát nelíbí. Takže si všíměj svého talíře a mě dej laskavě pokoj!“ řekla jsem agresivně.

„Teda, to jsi mu to natřela,“ zmínila Sára a myslela to ironicky. Darren se srdečně zasmál a s kamarády si o mě něco šuškali. Bůh ví, jak to bylo s tou jeho podivnou zamilovaností. Možná, že mu vážně šlo jen o sex. Přetvařovat se zřejmě uměl.

„To je ale hrozná šprtká, nechápu že jsi jí chtěl,“ zaslechla jsem, jak se o mě baví s Wadem Shadowwalkerem. Polila mě vlna horka a tu rozpálenou kůži mi spláchl kýbl ledové vody. Zabodlo se mi ostří do srdce, probodlo ho jako špíz, a ještě mě zbrousil písek na od slunce spálenou kůži.

Až tak moc se mě dotklo, že by o mě možná ztratil zájem. Uvědomění, že to se mnou ani nemyslel vážně mě taky celkem zasáhlo.

„No co, ošklivá není. Myslel jsem, že by mohla být povolnější, ale je to frigida,“ řekl schválně nahlas a oba se mi smáli. No a teď mě pro změnu zahalila duchna, která mi překrvila nejen tváře, ale celé mé tělo. Doslova mě to dopálilo. Takhle našťvaná jsem dlouho nebyla.

Nezahálela jsem a oběma jsem jim kouzlem vysypala talíře do klína. Darren se na mě jen usmíval, aby mi dal najevo, že se mě nebojí. A Wade se kouzlem hned očistil. Potom Darren hrábnul po pudinku, který měl na tričku a hodil ho po mě. Já jsem to schytala přímo do výstřihu.

Darren se hihňal a zíral mi na prsa. Ledabyle jsem se očistila a odešla jsem mlčky od stolu. Sára neměla slov. Jen nás oba šokovaně pozorovala spolu se spolužáky u našich stolů.

„Myslím, že jsi jí urazil, Darrene,“ řekl Earthan a oba si sbírali bílý sliz z klína. Sára na něj hodila bodavý pohled a já jsem spěchala chodbou do svého pokoje. Ona se zvedla od stolu a mřila si to rovnou za ním. Zastavila se a zírala na něj, zatímco všichni včetně Wada Shadowwalkera zírali na ní.

„Co se stalo včera večer?“ zeptala se a Wade Shadowwalker naznačoval žhavou líbačku s pohárem na vodu. Darren to nevydržel a vyprsknul smíchy a Sára se taky neovládla a zasmála se na můj účet. Původně ho přišla zpražit za to, jak se choval, ale pořád k němu měla z nějakého důvodu blíž než ke mně. Možná byli podobné typy.

„Ona tě zabije, až se to dozví,“ zašeptala mu do ucha a Darren se jen pousmál.

„Řekni jí, že jí chci a že to s ní myslím vážně. Že si z ní jen dělám srandu,“ zašeptal jí do ucha a Sára zavrtěla hlavou.

„Ona není normální jako ostatní, tohle jí vyděsí k smrti. Podle mě je na takový ty sladký řečičky a pozorný kouzlíčka, ze kterých srší láska,“ hihňala se a Darren zavrtěl hlavou.

„Takhle to neumím, ale ta její dvojnice vypadala, že mě chce. A víš co to znamená, Sáro?“ zeptal se a usmíval se od ucha k uchu. Sára zavrtěla hlavou. „Že mě taky chce, ale nechává se prosit,“ dodal sebevědomě a pak se vrátil duchem zpátky ke svým kamarádům. Wade a Earthan se mu přestali posmívat.

„Darrene!“ zakřičela na něj nějaká holka z jeho ročníku. Byla taková kudrnatá a moc jsme jí se Sárou neznaly.

„Hm?“ ozval se a se zaujetím na ní koukal. Stejně tak i Wade s Earthanem. Byli zvědaví, když šlo o interakci s dívkami.

„Pojď se mnou na ten ples,“ řekla sebevědomě a Darren zavrtěl hlavou, že ne.

„Už někoho mám,“ prohlásil spokojeně a mrknul na Sáru, která se před ním usmívala, ale když si uvědomila, že z toho nic nebude a že akorát bude zklamaný, zase se zamračila.

Když jsem dorazila k sobě do pokoje, sedla jsem si na postel a čekala jsem až mě to trochu přejde. Byla jsem tolik vytočená. „Bože, jak mi ten idiot kazí náladu,“ vztekala jsem se a zuřivě jsem si utírala prsa od pudinku do ručníku. „Já mu dám zábavu na

můj účet! No počkej, Payne!“ prskala jsem si pod vousy a zahodila jsem ručník na podlahu.

„Za pár hodin máte zmizet, ale, než půjdu na hodinu, chci si s vámi ještě chvíli povídat,“ řekla jsem už relativně klidná všem dvojnicím. „Nevím sice o čem, ale snad to nějak půjde,“ dodala jsem.

„Se mnou si nemáš co říct, protože jsem z tvých myšlenek. A jediné co se stane až zmizíme, je to, že budeš mít naše vzpomínky ze dne, který jsme prožili jako tvé kopie,“ řekla ta hodná Ay.

„Ty jsi chytrá, jak to, že o tom nic nevím?“ divila jsem se.

„Protože tuhle část tvého vědomí mám já, ty hloupá,“ prohlásila a já se zamyslela.

„Počkej, tím mi chceš jako říct, že budu vědět všechno, co jsi dělala, jako bych to sama prožila?“ zeptala jsem se a ona přikývla. Zlobivá Ay vyprskla smíchy. *No nazdar.*

„Máme už jen pár minut, možná bych si mohla promluvit i s tebou,“ řekla jsem a přičarovala jsem zlobivé Ay zpátky její hlas.

„No sláva, myslela jsem, že už nebudu moct mluvit, ale jen počkej, ono se ti to vrátí až zmizím!“ řekla spokojeně a dál mlčela. Chvíli bylo ticho a akorát, co do pokoje vtrhla Sára, všechny se vypařily a jejich vědomí se vrátilo zpátky do nás.

„To neudělal!“ vykřikla jsem zoufale. Sára na mě vyjeveně civěla.

„Co je?“ vyděsila se, když viděla můj šokovaný výraz.

„Já jsem se s tím idiotem líbala,“ hysterčila jsem, když jsem zažila zážitky zlobivé Ay. „To proti tomu to svázání nebylo tak hrozné,“ dodala jsem a Sára se křenila.

„Jak to víš?“ zeptala se.

„Ty si snad nepamatuješ své dny v práci?“ zmínila jsem.

„Jo, to jo. Nechtěla jsem, abys to zjistila s tím líbáním. Ale aspoň už víš, jaký to je. A ponaučení pro příště, že nemáš mučit svoje kopie. Hlavně taky to, že si stejně práci neulehčíš,“ řekla.

„To se nepočítá! Navíc je to pěkně nechutné. Tomu idiotovi to ještě teda spočítám. Využil mě,“ zuřila jsem.

„Technicky vzato, Ay, tvoje já po Darrenovi vyjelo samo. A taky se tím prozradily tvoje pravý city k němu. A taky, on tě má rád. Prý si z tebe dělá jen srandu, ale myslí to s tebou vážně,“ dodala a já ztuhla.

„Tsss, namyšlený derion!! Chová se jako já nevím co,“ řekla jsem a pak jsem se zarazila. „Má mě rád? Myslí to se mnou vážně?“ ujišťovala jsem se a Sára přikývla. Přisedla si ke mně na postel a usmála se.

„No tak, Ay. Ona by ho nechtěla, kdybys ho nechtěla ty. Ty to víš, já to vím i Darren to ví. A taky se v jeho přítomnosti chováš jako nevím co,“ poznamenala a já už na to odmítala reagovat.

„A pojď už nebo přijdeme pozdě na hodinu,“ dodala a táhla mě z pokoje. Ano, chovala jsem se taky hloupě, ale jen proto, že pokaždé, když toho blondáka vidím, šílím vzteky.

Darren šel po chodbě s knihou v ruce a mířil si to do učebny lektvarů. Nasadil si na hlavu zase kapuci od pláště, což dělá běžně. Asi aby vypadal víc cool, nevím. A tvářil se zkroušeně.

Alyssa šla za ním s otázkou na jazyku, kterou si chvíli předtím přehrávala v hlavě pořád dokola, aby se ujistila, že nezní blbě. Hlavně taky nad tím přemýšlela ze všech úhlů a došlo jí, že u Wada nemá šanci. A že už jí ta jejich hra vlastně ani nebaví. Co nebaví. Přímo števe.

A tak Darrena doběhla, protože šel moc rychle a zaťukala mu prstem na rameno. „Nechtěl bys jít se mnou na ten ples?“ zeptala se ho konečně. On se zastavil a koukal na ní chvílku, než jí jednoznačně odmítl.

„Ne, promiň už někoho mám,“ řekl suše a zaplul do třídy. Sedl si do lavice a položil na stůl tu obří knihu, se kterou se vláčel. Bylo to umění runomaleb. Sice teď nebyla hodina runomaleb, ale on měl tu knihu velmi rád.

Možná měl rád runomaleb, a proto se přihlásil na umění runomaleb. Možná, že jsem toho trochu litovala, že jsem si ten předmět se Sárou vyměnila. Viděla bych ho možná v jiném světle.

Wade Shadowwalker už seděl v lavici, na které byl kotlík, vyskládané lahvičky s různými tekutinami a sem tam nějaké bylinky. Darren se usadil vedle něj, hodil brašnu na podlahu k lavici a zašeptal mu do ucha, že ho Alyssa zvala na ples.

Ten se hned na ní otočil, když si sedala za ně do lavice a hodil na ní vražedný pohled. Před Darrenem ale dělал, že nic. Jen se zasmál, ale uvnitř se moc nesmál. Ale Alyssa se teď cítila mnohem silnější. I když Wada naštvála.

My jsme se Sárou seděly taky v lavici a poslouchaly jsme profesorku. „Takže jaká máme základní pravidla magie?“ zeptala se a vyvolala hlásícího se Eldarna.

„První a hlavní pravidlo je, nikomu neškodit. Dalším pravidlem je soustředěnost, představivost a víra. Pak sem patří taky i trpělivost a jasný cíl,“ řekl a já se na něj usmívala. Byl tak chytrý, ale nejspíš po tom všem, co se stalo s mým klonem a Darrenem už u něj nemám šanci.

„Správně,“ řekla profesorka a vyvolala Wada Whispera. „Co ještě Eldarn neřekl?“ zeptala se a Wade mlčel. Ten toho nikdy moc nevěděl.

A tak se přihlásila Emily. „Rovnováha,“ řekla a usmívala se spokojeně na profesorka.

„Správně a v čem spočívá ta rovnováha, Ayawai?“ vyvolala mě.

„Každý máme nějaké množství magické energie, která se nám věkem a správnou stravou zvětšuje. Vyčerpání vede ke smrti, nebo minimálně k omdlení. Rioni mají o mnoho méně této energie, a tak se neučí složitá kouzla, aby si neublížili. Svým pánům pomáhají těmi jednoduššími kouzly, ale přece jen jsou užiteční.

Magie má spoustu druhů. Původní magie vždy fungovala hlavně na rovnováze. Z něčeho se energie vytvořit musela. Ale časem jsme přišli na to, jak energii zpracovat a jak si jí udržet, nebo uměle vytvářet. Takže rovnováha už není důležitou součástí magie, kterou se učíme.

Samozřejmě u rituálů a silné magie, kde je zapotřebí velké množství energie to jinak nejde. To se potom využívají oběti, což je vlastně ta rovnováha, o které mluvíme. Aby něco mohlo žít, něco jiného musí zemřít. Aby něco mohlo fungovat, něco jiného se musí rozbít. Proto jsou taková kouzla řazena mezi černou magii, protože vyžadují smrt, nebo nekorektní oběť. Což je třeba i jen krev.

To přímo navazuje i na zákon o čarodějnictví, že čaroděj nesmí jinému čaroději uzmut nic, co by mu dalo jeho energii. Jinak je to vážné porušení řádu a v některých případech takovému čaroději hrozí i zabavení kouzelné moci. U ježibab se to nepočítá," vysvětlila jsem třídě a profesorka se na mě spokojeně usmívala.

„Děkuji Ayawai, jsi velmi bystrá,“ řekla a dál se věnovala výkladu.

„Takže už klony dělat nebudeme?“ zeptala se Sára a já se na ní našťavaně podívala.

„Ne, bylo to naprosto k ničemu,“ opáčila jsem našťavaně, protože jsem se nemohla zbavit myšlenky na Darrenův slizký jazyk v puse a na to, jak jsem s ním nestydatě koketovala. No a taky na to, že se mi to vlastně možná trochu líbilo. *Trapas! Navíc, teď ten hňup i ví, že se mi líbí.*

Po škole jsem šla rovnou na Magickou fyziku, kam chodím s Eldarnem a Wadem Shadowwalkerem. Měli jsme poslední dvě hodiny před soutěží. Letos to byla naše druhá a z obou si Shadowwalker odnesl Křišťálový Atom.

Skoro jsem si tam Eldarna nevšimla. Jak pak by jo, když jsem měla plnou hlavu toho namyšleného deriona a Shadowwalkera, jak dosazuje do vzorců čísla a počítá je z hlavy.

Nešlo mi to, nedokázala jsem se soustředit. A Wade to na mě asi poznal, protože na mě koukal jako na blbku, když jsem udělala chybu ve výpočtu. A taky jsem se za to před ním docela styděla.

Dnešní den byl stejně hrozně divoký. Ani si nepamatuju, že jsem ho prožila. Všechno tak rychle utíkalo. Hned ráno ta nevydařená snídaně, pak škola a fyzika. No a pak mám nějak okno.

U večere na mě Darren už nepokřikoval. Uznal, že to od něj bylo ošklivé a hleděl si svého. Tedy občas, neplatilo to ve chvílích, kdy na mě pořád pomrkával. „Ty, derionko!“ volal na mě takhle, aby mě něčím provokoval. Nemohl si pomoci.

„Co chceš, derione?“ ozvala jsem se.

„To rande pořád platí,“ řekl a usmál se. „Jestli se v reálu stydíš. Sejdeme se ve 12 v noci ve snu tady v jídelně,“ zašeptal, aby to nikdo další neslyšel. *To je ale hňup. Myslí si, že se s ním budu chtít scházet ve snu?*

„Na to zapomeň, Romeo. S tebou na žádný rande nepůjdu! Ani ve snu ani nikde!“ objasnila jsem a otočila jsem se ke stolu.

„Dobře, i tak na tebe budu čekat kdyby sis to náhodou rozmyslela,“ zašeptal a nechal mě konečně být.

„Proč jsi na něho furt tak ošklivá?“ zeptala se Sára.

„Protože se mi nelíbí, jak si věci vynucuje. Vůbec není milý a nikdy nepoznám, kdy to myslí vážně a kdy ne. Ale hlavně, si vážně nedokážu představit mít s někým

takovým vztah. Vždyť bych neměla chvíli klid. Je jako klíště,” vysvětlila jsem jí stručně.

„Možná, ale on tě má rád. Dej mu šanci tě poznat, ne? Třeba se to zlepší a on se zklidní,” řekla.

„Jen mě chce dostat do postele a pak o mě drbat se svými kamarády. Znáám takový muže, ale na mě tohle neplatí,” odpověděla jsem.

„Na tebe neplatí nic,” řekla jízlivě a já už jsem na to nereagovala. Jen jsem se utápěla v myšlenkách. Ostatní u stolu to nijak nekomentovali. Celkově byli nejspíš trochu zblblí z toho, co se mezi námi s Darrenem odehrává.

Ne, že by jim do toho něco bylo, ale rozhodně se to nedalo přehlédnout ani podvědomě neřešit. Začínaly po škole už kolovat drby o nás dvou. Třeba, že spolu chodíme, nebo, že jsme spolu spali.

Když jsem si konečně lehla do postele a chtěla jsem zabrat, pořád se mi do hlavy loudil Darren, jak mu vlají vlasy, když letí na svém wergonovi. Jak má bílé zuby, když se usmívá a jak má hebké rty, když mě líbá... „Né!!” vztekala jsem se a prudce jsem vyskočila z postele. Nešlo mi ovládat své sny.

„Vypadni z mojí hlavy!” ječela jsem a pokoušela jsem se znovu usnout. Neustále jsem se vrtěla, jako by mi prudké pohyby dokázaly vytrást toho hňupa z hlavy. Podívala jsem se na hodinky a už se blížila 12. hodina. Na chvíli jsem přemýšlela nad tím, že se s ním sejdu v tom snu. Doufala jsem, že mi dá pokoj a já konečně usnu, ale pak jsem únavou usnula ještě dřív, než jsem se s ním sešla.

No a to se ho nejspíš dotklo. Protože u snídaně se na mě díval jako na bubáka. Jeho ego utrpělo vážné zranění, když ho poprvé v životě odmítla žena. „Co je mu? Že ty jsi mu zas něco provedla?” zeptala se mě Sára, když si všimla smutného Darrena u snídaně, ale já jen pokrčila rameny.

„Nepřišla jsem na snové rande, tak se urazil. Ale stejně to jeho ego potřebuje trochu zadupat,” přiznala jsem a chroupala jsem provinile topinku.

„Ty jsi ale hrozná, s tebou bych nechtěla chodit,” řekla a dívala se smutně na Darrena.

„Taky nemusíš a on taky ne. A přestaň ho pořád tolik litovat, je to idiot. Řekl, že jsem frigidní a šprtka, taky se mnou mluví jako kdybych byla nějaká rionka, nebo co. Nemá vůbec žádnou úctu k čarodějkám. Taky o mě rozhlásil, že mám penis, proto se tomu prý vyhýbám jako čert kříži,” nadávala jsem na něj. Sára vyprskla smíchy.

„Tohle že řekl Darren? Tomu nevěříš. Nikdy by neřekl o holce, kterou chce, že má penis. Vždyť by se mu všichni smáli,” objasnila. Má pravdu.

„Hm, možná. Ale to stejně na věci nic nemění. Vůbec mě nehájí a posmívá se mi s těmi, co to o mě říkají. Necítím se dobře a já se chci se svým přítelem cítit dobře. To je přece normální,” objasnila jsem a ona přikývla.

„Já si myslím, že se jen předvádí. Prostě machruje, je to jen kluk,” přesvědčovala mě.

„Možná, ale na mě tenhle druh kluka, tedy neplatí. Chci muže a ne dítě,“ dodala jsem, zvedla jsem se ze židle a šla jsem pryč ze sálu.

Eldarn vypadal spokojeně, jako by věděl, že má u mě větší šanci než Darren. Poslední dobou se ke mně docela měl. Často se se mnou učil, nebo se díval na mě, jak se učím. Eldarn se mi líbil, byl chytrý, hodný, rozumný, nepředváděl se a vypadal dobře. Měl hnědě středně dlouhé vlasy a tmavě hnědé oči. Byl to přesně můj typ.

Zato Darren byl jen namyšlený bloňďák, který mě možná trochu přitahoval, ale neustále mě urážel, což všechno to, co jsem k němu cítila pozitivního hravě přetlouklo.

„Ay?“ zavolal na mě Eldarn.

„Ano?“ řekla jsem a usmála se na něj. Eldarn se na vteřinku odmlčel, vypadalo to, jako by sbíral odvahu.

„Nechtěla bys se mnou někam dneska vyrazit?“ zeptal se. Darren ztuhl a čekal, co mu odpovím. Podezírám ho, že měl na mě nastavená nějaká odposlouchávací kouzla, protože věděl vždycky všechno.

„Myslíš jako na rande?“ zeptala jsem se a Eldarn přikývl. „Jasně,“ souhlasila jsem a v duchu jsem se radovala. Darren na nás jen vyjeveně zíral. Spíš na to, jak to bylo snadné.

„Tak jo, půjdeme na představení do města. K večeru se hraje divadlo. Alespoň mě tu provedeš, ve městě jsem ještě nebyl,“ řekl nápaditě a já byla příjemně překvapená. „V pět vyrazíme,“ dodal a já souhlasila.

Darren se tvářil našťavaně i zoufale zároveň a pak odešel od snídaně, jako by se urazil. Wade Shadowwalker se jen culil., Earthan se tvářil empaticky, jako by se o svého kamaráda začínal bát. No a Sára taky. Měla o něj obavy. Zřejmě všichni viděli, jak moc do toho Darren spadnul.

Já jsem se společně se Sárou plížila chodbou do svého pokoje a pořád jsme Eldarna drbaly. „Věřila bys tomu? Já půjdu na první rande,“ pištěla jsem radostně a pomalu jsem skákala do stropu. Sára se mnou to nadšení nesdílela, protože Eldarna neměla moc v lásce.

„Technicky vzato na druhý,“ procedila zase jízlivě. Moc ráda mi připomínala toho hňupa.

„To se nepočítá! A už o tom prosím nemluv,“ řekla jsem vážně a Sára na mě smutně koukala.

„Podle mě to s Eldarnem moc uspěcháváš, měla bys dát Darrenovi nejdřív šanci,“ zmínila.

„Cože to prosím? Nic mě od toho neodradí! A šanci si ani nezaslouží. Už jich měl milion a pokaždé to skončilo katastrofálně,“ řekla jsem.

„Jen protože se bránil. Vždycky jsi totiž na něho hnusná. Je to vzájemný. A víš co? To znamená, že to mezi vámi jiskří. Pořádně to jiskří. Mezi tebou a Eldarnem nic není,“ pokračovala, ale já jsem to už dál nechtěla poslouchat, a tak jsem se transportovala do pokoje bez ní.

A ještě, že jsem to udělala, protože jinak bych na chodbě potkala zase koho jiného než Darrena. Byl jako hromádka neštěstí a tvářil se zoufale.

Sára ho zastavila a hned mu vynadala. „Můžeš si za to sám, ty troubo!“ vyjela na něj a pokračovala našťavaně směrem do pokoje. Darren to nijak nekomentoval, jen pokračoval v cestě na hodinu.

Nám prvním první hodina odpadla, takže jsem měla ještě chvíli čas probrat šatník. Už jsem se připravovala na rande. Vymýšlela jsem si, co si vezmu na sebe a kouzčila jsem na sebe jedno oblečení za druhým.

„Ne, to je moc tmavé... a tohle zase světlé. Moc dlouhé... Ne! To je moc krátké a... wow, těsné,“ kritizovala jsem a pořád jsem se prohlížela v zrcadle.

Sára dělala bůhví co. A to bylo trochu podezřelé. Trochu mě to nutilo jí zkontrolovat, protože derionská intuice je silná, ale měla jsem spoustu práce s tím, abych vypadala dnes večer dobře, takže jsem nad tím jen mávla rukou a pokračovala jsem v soukromé módní přehlídce.

Sára seděla na schodech v odlehlém křídle hradu a kouřila, což jsem nevěděla, že dělá. A nebyla tam sama. Seděl vedle ní Wade Whisper. Tu cigaretu si pořád podávali a povídali si.

„Je jak šílená. Pořád, že se jí líbí a pak zase že ne. A pak zase, že jo. A že má hezký oči. A furt dokola,“ komentovala můj podivný vztah k Darrenovi. Wade přikývl a zaculil se.

„Je to sranda. Ale tak víš co se říká, co se škádlívá... ono jí to snad přejde a brzy na to rande dojde, uvidíš,“ zmínil, ale Sára zavrtěla hlavou.

„Nevím, jde ven s tím šprtem. Dneska,“ opáčila frustrovaně. Wade vytřeštil oči.

„Počkej, myslíš s Eldarnem? Jé, chudák Darren. Přál bych mu holku už. Jsem slyšel, že je furt ještě... jako, že žádnou ještě neměl. Ne fyzicky. Vlastně, on měl přítelkyni prý jen jednou a to bylo loni. Aria se jmenuje. Byli spolu pár dní,“ vyprávěl.

„Jak to víš?“ zeptala se.

„Slyšel jsem Shadowwalkera, jak do něj něco hustil,“ odpověděl. Sára zpozorněla, když slyšela jeho jméno.

„A co vůbec víš o Shadowwalkerovi? Znáte se nějak?“ vyzvíдалa nenápadně. Wade potlačil zoufalý výdech, protože mu došlo, že je Sára další holka, kterou Shadowwalker zajímá. Vlastně to vypadalo, jako když se dívky dělí do tří skupin. Jedna je posedlá Darrenem, druhá Wadem Shadowwalkerem a třetí je mimo tuhle obsesi.

„Chodil jsem s nima na základku. Místní hvězdy, těžko jim konkurovat. Nejenom kvůli jejich vzhledu, ale taky byli premianti, rebelové, závodníci... to se dost dotkne každého normálního kluka kolem,“ vysvětlil.

Sára přikývla, jakože tomu rozumí. „Myslíš ega, co? To chápu. A ty jsi říkal, že je Shadowwalker tvůj příbuznej?“ vyzvíдалa.

Wade přikývl. „Jojo, bratranec. Vzdálenej. Ale naše rodiny se nikdy nějak moc nescházely. Nejsme si blízký. Vůbec,“ objasnil.

Škoda. Možná čekala, že když se dostane blíž k tomuhle Wadovi, jednou se se Shadowwalkerem setkají na rodinné večeři nebo tak něco. Ale pak jí došlo, že by to stejně byla blbost.

„A ty?“ zeptala se konečně. Wadovi se rozzářily oči a podíval se na ní.

„Já? Já co?“ opáčil.

„No... jestli ty už jsi nějakou holku někdy měl. Třeba na základce, nebo o prázdninách, než jsi nastoupil sem,“ vyzvídala.

Wade se pousmál a zavrtěl hlavou. „Ne, ještě jsem s nikým pořádně nechodil. Vždycky to byly takový ty dětský lásky. Víš jako, že vrchol byl pusa na pusu. Letmá. A vztah jen držení se za ruce a chození ven, kdy se stydíš říct jediný slovo. Hádám, že to znáš,“ řekl a Sára se zahihňala.

„Nestihla jsem ti pořádně poděkovat za ten dárek k narozeninám. Nějak jsme se od té doby moc nebavili. Vlastně bych se s tebou ráda vídala takhle na cígo častěji, co ty na to?“ zeptala se.

„Rád,“ odpověděl a usmál se. „Celkem se divím, že máš zájem, když jsi nejlepší kamarádka Darrena Payna,“ komentoval s lehkou kyselostí. „A nemáš zač,“ dodal.

„Proč by ne? Vždycky jsem měla kolem sebe hodně kámošů. Víš, s holkama mě to tolik nebaví. Je fajn mít kámošku, ale parta holek je vždycky... nevím, mám pocit, že nezapadám. Ale s klukama je to jiný,“ vysvětlila a on přikývl.

„Rozumím. Mám to stejně. Taky se bavím vždycky s holkama. Nějak moc nemám klučíci kamarády. Vlastně ani jednoho. A co se týče derionek... jsou tak jiný. Líbí se mi rionky jako ty. Máte jinou mentalitu. Lepší,“ dodal.

V tom akorát zazvonil zvon na konec první hodiny. To byla vždycky dlouhá přestávka. Třídy se otevřely a začaly z nich prchat studenti. Wade se Sárrou se zvedli ze schodu a mířili si to na hodinu. Chodby hradu byly dlouhé.

Darren nějak neřešil, jestli je přestávka nebo ne. Šel zpátky směrem k pokojům a hned sebou plácnul ve společenské místnosti třetáků, zahodil učebnice na stůl a upíjel pepmintový džus, který tam tajně propašoval Shadowwalker.

Ten šel s ním. Všude spolu chodili. Ne tedy úplně všude, ale skoro všude. Zvlášť, když jeden z nich nebyl ve své kůži. „Se na ní už vykašli,“ řekl Wade zase a sedl si k němu.

„Když já jí mám rád,“ zašeptal a napil se džusu.

„Rád? Po jedný blbý puse? A proč jí máš rád? Vždyť je příšerná,“ zeptal se a Darren do něj lehce strčil.

„Nemluv tak o ní laskavě!“ syknul, zvedl se a odešel k sobě do pokoje. Možná už mě taky tak začínal vnímat, ale z nějakého důvodu to se mnou nechtěl vzdát. Což je vážně zvláštní a nikdo včetně mě to nechápal.

Akorát přišla Stacy a zaťukala Wadovi na rameno. Tu taky nejspíš nezajímalo, že bude mít průšvih, pokud jí tam někdo načape. „Nevíš, kde je Darren?“ zeptala se.

„Šel k sobě,“ odpověděl suše. „Počkej, co tady děláš? Sem přece nikdo z nižšího ročníku nesmí,“ divil se, když si to uvědomil. Ne tedy, že by dodržoval pravidla, ale jevil se tak. Když už je porušoval, tak jediná cestou, které si jen tak někdo nevšiml.

„Hned půjdu. Mohl bys ho prosím zavolat?“ zeptala se.

„Ne. Nějak není v pohodě. Takže, jestli ho chceš pozvat na ples, je to marný. Nikam s tebou nepůjde. Není to nic osobního, ale momentálně je... řekněme, že je úplně mimo,“ zmínil, obešel jí a nechal jí tam vykuleně stát.

„Počkej a ty bys se mnou nešel?“ zeptala se. Konec konců, je to její tajná láska. No možná ne tak tajná. Ale že měla odvalu na prvačku a rionku. On se k ní s úsměvem otočil a udělal k ní dva kroky. Potom jí dal lehce pramínek vlasů za ucho, až jí tím dostal do rozpaků a zavrtil hlavou.

„Už někoho mám, promiň,“ odpověděl.

„J-jó, n-nevadí,“ koktala rozrušeně. Wade se jí podíval do očí. Věděl moc dobře, že je z něj úplně chudák hotová, proto taky zkoušela jako prvního Darrena, protože předpokládala, že je Shadowwalker nedostupný. Nicméně se říká, že člověk za zkoušku nic nedá.

„Ale, měl bych pro tebe jinej návrh, kdybys nebyla proti,“ prohlásil, naklonil se k ní a zašeptal jí něco do ucha. Soudě podle jejího výrazu v obličeji to bylo něco nemravného. Ano, Shadowwalker byl prý nemravnost sama. Slyšela jsem, že má rád ženy. Ale na rozdíl od Darrena s nimi i dokáže mluvit.

Po několika vyučovacích hodinách a pár hodin ještě po tom, když jsem konečně našla to pravé a vypadala jsem jako skutečná a sexy čarodějka, jsem šla do knihovny najít Eldarna, abychom mohli vyrazit na naše rande. Místo toho jsem tam našla pilně studujícího Darrena a Sáru. Ani jsem k nim nešla, určitě na mě kuli nějaké pikle.

Sára se na mě jen otočila a hodila na mě našťvaný pohled. *Přeci nemůžu za to, že se mi líbí Eldarn a ne kluk, kterého mi vybrala ona, no ne?* Darren na mě zíral s otevřenými ústy, dával mi tím najevo, že mi to opravdu sluší. Jen mu bylo líto, že jsem se takhle nevyfikla kvůli němu. To jsem z jeho pohledu vyčetla i já – úplná amatérka. A musím uznat, že mi to hnulo něčím v břiše. Ten jeho pohled... Skoro jsem zapomněla na Eldarna.

„Tady jsi, Ay. Vypadáš úchvatně,“ pochválil mě Eldarn, když vešel do místnosti. Usmála jsem se na něj, ale dalo mi zabrat se od Darrena odtrhnout očima. Cítila jsem to – jeho bolest, žárlivost. A vzpomněla jsem si na ten pocit, kdy jsem tohle cítila já.

Možná to nebyl dobrý nápad si s Eldarnem někam vyrazit. A možná měla Sára pravdu a mezi mnou a Eldarnem nic není, protože necítím nic když jsem s ním. Jen se mi líbí. Zato s Darrenem...

Když jsme s Eldarnem odcházeli z místnosti, Darren nás žárlivě doprovázel očima. Sledoval, jak s Eldarnem odcházím a potom se vyčítavě podíval na Sáru. „Slíbila jsi mi, že s tím něco uděláš,“ řekl našťvaně, když jsem odešla i s Eldarnem z knihovny.

„Taky jo, ale neměla jsem příležitost,“ hájila se.

„A co jsi vymyslela, hm?“ zeptal se.

„Tohle,“ řekla, usmála se a vytáhla z kapsy růžovou lahvičku, u které by měl člověk i obavy, že když jí otevře, začne zpívat sonáty.

„To je nápoj lásky? Není to trochu moc?“ zeptal se zklamaně. „Já chtěl, aby se mnou šla na rande dobrovolně, ne aby mi zmámeně padla k nohám a pak na mě zapomněla,“ objasnil své tužby.

„Není to obyčejný lektvar lásky. Ay má knihu *Komplexních Lektvarů První část*, tam jsou návody, jak jednoduchý elixýr vylepšit. Přidala jsem tam jednorozčí drť z rohu. Taky není klasický, že musíš svou oběť nejdřív políbit, ale je tam tvůj vlas. Když to Ay, vypije bude jí hned jasný, koho chce,“ vysvětlila mu.

„To zní fajn, ale jak dlouho to účinkuje a v čem je háček?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Neztratí paměť úplně, sice v ní nezůstane tak silná láska k tobě, ale rozhodně se do tebe zamiluje,“ zmínila nadšeně.

„Já nechci, aby mě milovala jen kvůli lektvaru, Sáro,“ řekl rozumně, sbalil si knihy a pomalu si to mířil k východu. Možná už byl těsně před tím, aby to vzdal.

„Počkej, tak já jí udělám elixír poslušnosti. Přiměju jí jít s tebou na rande, a jestli se do tebe díky tomu zamiluje, bude to osud. Co ty na to?“ zeptala se a čekala na Darrenovo reakci.

Darren se pousmál a přikývl. „Tak to už je lepší, ale zaříď nějak, ať se s tím šprtem nelíbá. Chci být jedinej, kdo jí bude dělat dobře. A hlavně první,“ řekl spokojeně. Byl najednou zase plný naděje.

„Provedu,“ řekla Sára a utíkala do mého pokoje pro knihu. Před Sárou jsem pokoj chráněný kouzly neměla, protože by mě v životě nenapadlo, že ta uličnice proti mně bude používat mou magii.

S Eldarnem jsme se zatím usadili na náměstí na lavičce a povídali jsme si. Nikdy jsme neměli v podstatě šanci si promluvit, vždycky jsme kolem sebe měli hromadu spolužáků.

Cestou jsme probrali něco ohledně Magické fyziky a přípravy na soutěž. „Jsem ráda, že jsme tu sami. Chtěla jsem ti už dlouho říct, že tě obdivuju. Jsi velmi výjimečný a chytrý. V hodinách magie a fyziky výrazně vynikáš,“ řekla jsem, abych začala konverzaci.

„To ty taky. Jsi lepší, u zkoušek jsi vyhrála zlatou stuhu,“ připomněl mi a já se usmála. Chvilí jsme na sebe koukali a já nevěděla, co si s ním mám dál povídat. „Není ti zima?“ zeptal se pozorně.

„Ani ne,“ odpověděla jsem a zase bylo ticho. Bylo to trochu trapné. Slyšela jsem dokonce i proudit vzduch. A to nefoukal vítr.

„No a cos dělala o prázdninách?“ zeptal se, aby prolomil ledy. Já se zamyslela. Už to byl nějaký ten pátek.

„Četla jsem si, uklízela a připravovala jsem se do školy, ty?“ odpovídala jsem.

„Asi taky tak nějak,“ řekl a pousmál se.

Darren chodil kolečka po chodbě a znervózňoval tím Sáru, která musela změnit strategii a hledala něco v knize. „Můžeš toho nechat?“ zeptala se a sama přemýšlela, jak mě od Eldarna odradit.

„Promiň, ale on jí pozval na rande a ona souhlasila. Líbí se jí. Určitě se budou líbat. A co když se spolu vyspí?“ hysterčil.

Sára se na něj podívala jako na cvoka. „Klid. Určitě se spolu nevyspí. Je to Ay, proboha,“ uklidňovala ho a on přikývl.

„Máš pravdu, je to Ay. Ta se nevyspí nikdy s nikým. Ale určitě se budou líbat, a to nesnesu!“ objasnil.

„Tak běž za nima,“ poradila mu. On se na ní tak podíval.

„To je blbost, ne? Zase mě vyžene. Bude našťvaná a je to trapný,“ fňukal. Sára si povzdychla. Trápilo jí, že se její nejlepší kamarád kvůli mně trápí.

„Já nevím, Darrene. Mě už nic nenapadá. Prostě jí asi musíš na rovinu říct, co k ní cítíš a prostě doufat, že to konečně taky přízná a nebo se smířit s tím, že tě nechce a...“ pokračovala, ale přerušil ji.

„Jenže ona mě chce, Sáro. Jen je hrdá to přiznat,“ dodal. Sára mu dala za pravdu.

„Hm, to je fakt. Jak se chovala, když jsi jí políbil? Dělej, vyprávěj,“ vyzvíдалa nadšeně.

„Myslíš jejího klona? No, líbilo se jí to. Jinak bych to nedělal přece,“ vzpomínal a křenil se zase jako trouba.

„Já myslím jestli ti něco třeba neříkala,“ tahala z něj.

„Ne, moc toho nenamluvila. Hodně se po mě sápała a promiň, že jsem moc mluvit nechtěl. Užíval jsem si to,“ komentoval a ona se zasmála.

„Je mi to jasný,“ zašeptala a dál hledala v knížkách nějaká zaklínadla. Darren se pořád křenil a v duchu vzpomínal na ten i pro mě vzácný moment.

My s Eldarnem jsme už stihli vidět krátké představení. Trvalo to asi dvacet minut. To představení bylo sice hezké, ale ten pocit, že je vedle mě a že je to jako kdybych tam byla sama, mě iritoval.

Potom mi koupil pití a díval se na mě. Já jsem raději cumlala pití, než abych ho nechala mi dát pusku. On to podle mě vycítil, a tak byl smutný a celá ta situace byla ještě trapnější. Už jsem se těšila pryč. Pryč z tohohle trapného rande.

Nevím proč, ale ta přitažlivost, kterou jsem k němu cítila předtím se úplně vypařila. Nemůžu uvěřit tomu, že to říkám, ale tohle bylo snad i horší, než kousat do těch žízál, které mi kdysi Darren přičaroval místo špaget.

Byla to taková nuda, že jsem na něj myslela dost často. Alespoň desetkrát během té krátké chvilky jsem si vzpomněla na Darrena a na to, jak bych s ním raději létala na wergonovi, než abych byla další minutu s Eldarnem. A to se wergonů bojím. A času s Darrenem celkem taky.

„Tak tedy pomalu půjdeme,“ zašeptal nejistě a já radostně přikývla.

„Asi jo, mám stejně ještě nějaké úkoly,“ řekla jsem a šli jsme zpátky do hradu. Celou cestu bylo hrobové ticho. Jen jsem si v hlavě vytvářela melodii z našich kroků

ve šterku. Nečekala bych, že to bude tak příšerné. Vážně ne. A když jsem si Eldarna prohlížela, už se mi ani nezdál tak zajímavý. Jsem asi hrozná, ale možná učení není úplně všechno.

Proč se Darrenovi tedy líbím, když musím být v jeho očích úplně stejná šprtka jako v mých Eldarn? Možná nejsem? Třeba ke mně cítí stejné věci jako já k němu? Nebo mě shledává zábavnou vzhledem k tomu našemu špičkování? Pravdou je, že jsem útočná a že vracím palby zobra...

Darren už jen zakroutil očima a zaklapl kouzlem Sáre knihu, kterou držela v ruce. „Kašli na to. Děláme to už hodinu. Stejně už se někde líbaj. To máš jedno. Prostě si najdu někoho jinýho i na ten ples a snad na ní zapomenu. Když se nad tím tak zamyslím, už mě jich pár zvalo,“ zmínil.

„Dobře, ale slib mi, že než se s nějakou budeš držet za ručičku, vydržíš ještě týden. Znáš Ay, víš, že je pomalá a myslím si, že kdyby tě tenkrát neviděla se Stacy, jak jí držíš za ruku, už by ti dávno podlehla,“ odpověděla a on přikývl.

„Dobře, týden,“ zopakoval a sedl si vedle ní na schody. My jsme akorát šli kolem, ale mlčeli jsme, takže by nás ti dva těžko poznali po hlasu. Ale Darren nás slyšel dupat po schodech.

„Někdo jde,“ řekl a vykoukl zpoza rohu, aby se podíval. A když viděl, že jsme to my, úplně ztuhl, zbledl a zapadl zpátky.

„Co je?“ zeptala se Sára a taky vykoukla. „Myslela jsem, že to jejich rande bude teda delší,“ komentovala suše a nakláněla se přes Darrena, že u sebe byli opravdu hodně blízko.

Sáre se Darren taky líbil, ale v první řadě ho chtěla nechat mě, protože věděla, že má oči jen pro mě, a taky protože si dokázala přiznat, že se ti dva k sobě moc nehodí. Tedy ne na vztah. Ale spíš by mě zajímalo, jak s takovou znalostí mohla usoudit, že my dva s Darrenem se k sobě hodíme. No a taky věděla, že bych jí zabila, kdyby se ho dotkla.

„Hezky voníš,“ zmínila tiše.

Darren se na ní jen tak podíval. „Dík?“ zašeptal a po chvilce trapného ticha se od ní vzdálil.

„Sorry,“ dodala.

„Dobrý,“ řekl a pak už to neřešili. Jen nás oba sledovali zpovzdálí. U společenské místnosti se Eldarn zastavil a chystal se se mnou rozloučit. *No nazdar, je to tady.* Nervovala jsem se, protože jsem pořádnou pusou ještě nikdy nedostala. Eldarn se ke mně nakláněl a Sára s Darrenem stáli za rohem a netrpělivě čekali, co se bude dít.

„Udělej něco, třeba zakašli!“ škemral, aby mi překazila polibek s Eldarnem.

„Počkej, věř jí trochu, ona vůbec nevypadá na to, že by ho chtěla políbit,“ řekla, když si všimla, jak jsem otrávená. Darren měl našpicované uši i oči.

„Dobrou noc, Ay,“ řekl Eldarn a chystal se mě políbit, ale já jsem zazmatkovala a políbila jsem ho místo na ústa jen letmo na tvář. Nebylo to to správné rande, které mělo být zakončené tou opravdovou velkou pusou.

„Dobrou noc, Darrene,“ řekla jsem a úplně jsem ztuhla. *Darrene? Řekla jsem mu Darrene? Sakra!!* Nadávala jsem si v duchu.

Eldarn se na mě vyděšeně podíval a smutně odešel. A ten osel za rohem z toho byl úplně v šoku. Hned, jak jsem řekla jeho jméno, otevřel pusu dokořán a nemohl zadržet radost. Sára si taky šokem přikrývala pusu a přemáhala se, aby se nezačala hlasitě smát.

Darren se vítězně zakřenil a s tímhle úsměvem vylezl z poza rohu a spokojeně prohlásil: „Vypadá to, že mě nedokážeš vyhnat z hlavy. Kdyby sis to rozmyslela, to pozvání na rande ve snu pořád platí, Heartová,“ řekl a spokojeně odešel.

Já jsem na něj vyjeveně zírala, ale nic jsem neřikala. Byla jsem z toho až moc mimo. Tohle jsem opravdu podělala. *Sakra! Takhle se před tím hňupem ztrapnit a ukázat mu svou slabost.* Nadávala jsem si.

Sára se nemohla přestat smát a pak se u mě s tím výsměšným výrazem ve tváři zjevila taky. „Co to bylo?“ vyzvídala.

„Neptej se!“ odpálkovala jsem jí.

„Takže se asi nemusím ptát, jaký bylo rande, co?“ rýpla si a pořád se hihňala.

„Nic to neznamená, jen jsem si prostě splela jména. Eldarn a Darren je náhodou dost podobné,“ hájila jsem se a šla jsem rovnou do svého pokoje.

„No jistě,“ dodala. Ale nebylo to jen obyčejné popletení jmen. Byla pravda, že jsem na toho bloňďatého deriona myslela víc, než bylo zdravo.

Moje srdce pořád šokovaně tlouklo a já jsem nemohla usnout. *Proč se mi ten trouba vloudil zase do hlavy? Proč na něj pořád myslím? Vždyť ho ani nemám ráda.* Myslela jsem na ty klony a na ta všechna nevydařená kouzla a do toho jsem zahrnovala i ten fakt, že jsem svým klonem políbila Darrena.

Od té doby, co jsem získala tuhle vzpomínku a musela jsem jí přijmout za vlastní, mi do hlavy skákala snad jen ona. Pořád se mi v hlavě přehrávala dokola, jako by to bylo něco, co bych si přála zopakovat. A to je možná ten důvod, proč jsem dnes Eldarnovi řekla Darrene. A vždycky když jsem zavřela oči, viděla jsem tu vzpomínku:

„Dej mi pusu, Darrene,“ zašeptala jsem.

„Dobře,“ řekl a usmál se tak kouzelně, jak se na mě ještě neusmíval a naklonil se ke mně. *Já jsem si ho k sobě přitáhla a začala jsem ho vášnivě líbat. Naše vlhké jazyky se o sebe otíraly a naše srdce bila přes sebe jako divá.*

Darren mlčel a jen vykonával to, o co jsem ho požádala. A když jsme přestali, zase se na mě usmál a zamilovaně mě pozoroval těma svýma nádherně modrýma očima, které mi připomínaly ty huskyho. „Jsi sexy, Heartová,“ řekl nakonec a znovu mě políbil...

„Oh bože!!!!“ zašeptala jsem a otevřela jsem vyděšeně oči. Moje mysl si se mnou hrála. Něco uvnitř mě vědělo, že se mi to ve skutečnosti líbilo, ale já jsem si to odmítala připustit.

Moje duální znamení mi ukazovalo, jaká doopravdy jsem. Prala jsem se sama se svým druhým já. Protože když jsem znovu zavřela oči, na vteřinku jsem přemýšlela, že bych se na té domluvené schůzce ve snu objevila.

A tak jsem si se zavřenýma očima v leže na zádech představila jídelnu. Nevím, jestli jsem to dělala spíš ze zvědavosti, nebo jsem s ním vážně chtěla jít na rande, ale musela jsem to zkusit.

Na žádném rande ve snu jsem nikdy nebyla, musí to být paráda se s někým setkat ve snu a povídat si tajné věci, které nikdo nezjistí, protože tam nikdo jiný ani není. Jako by celá škola patřila jen nám, pokud si to samé nepředstaví ve stejnou chvíli i někdo další z derionů.

Navíc, jsem si musela po té dnešní trapné schůzce spravit chuť, a tak trochu jsem předpokládala, že s Darrenem to bude lepší. Vždycky to bylo lepší. Pokaždé, když jsem byla s ním, cítila jsem se viditelná a ten adrenalin... Ale hlavně, pravda je, že jsem mu nedala šanci ho poznat.

Stála jsem sama v jídelně a hledala jsem ho. *No jasně, že tu není. Co by tu taky dělal, když jsem ho odmítla, že?* Pomyslela jsem si. Ale pak přišel s úsměvem od ucha k uchu.

„Ahoj, ty jsi přišla. Nevěřil jsem tomu, ale jsem moc rád,“ řekl, sedl si na stůl prvků a nohy si položil na Sárino místo. *On tu na mě vážně celou tu dobu čekal?*

„Ano, přišla jsem. Je to docela zajímavé, abych pravdu řekla,“ zmínila jsem a Darren se pousmál.

„Omlouvám se, že jsem ti řekl, že jsi frigida. Já jsem byl jen našťavaný, že jsi mě odmítla. Běžně se mi to nestává,“ zmínil.

„Jasně,“ zahuhlala jsem a sedla jsem si vedle něho. Byla jsem z něj trochu nervózní. Přece jenom byl ode mě jen kousek a já cítila jak krásně voní a... přiznávám, přitahoval mě. Čím dál tím víc.

„Víš, že cokoli se stane tady, víme jen my dva? Můžeš si sem klidně přimyslet slona, aniž bys musela čarovat, koukej,“ řekl a objevil se vedle mě slon, který mě dost nevhodně obtěžoval svým chobotem ve výstřihu. Musela jsem se zasmát, protože mi přišlo, že tomu slonovi dost závidí. Ale hlavně s ním se nešlo nudit a začínalo se mi to líbit.

„Nádhera,“ zmínila jsem a usmála jsem se na něj mile. Už teď bych to hodnotila líp než rande s Eldarnem. Pokrok, přiznala jsem si to. „Můžou být tyhle sny nebezpečné?“ zeptala jsem se.

„Ano, pokud si sem vymyslíš nebezpečí. Proto bys tohle neměla dělat s nikým, ke komu nemáš důvěru,“ odpověděl.

„To bych měla nejspíš jít,“ prohodila jsem s úsměvem, ale on se zamračil.

„Mě můžeš věřit, už jsme se dokonce políbili,“ připomněl.

„To byl ale můj klon, to se nepočítá! Navíc tohle není rande, aby bylo jasno. Jen zvědavost mě sem přivedla,“ odpověděla jsem.

„Je mi to jasné,“ řekl a podíval se na mě. „Ale i tak jsem moc rád, že jsi přišla,“ dodal. Já se na něj jen pousmála. Byl docela milý a osobitý. „Jak dopadlo tvoje reálný

rande jsem viděl. Ale jaký bylo jsi mi neřekla," vyzvídal taktně. *Bylo nudné.* Zní to ode mě hrozně, ale s Darrenem už i tohle mě baví víc.

„To je soukromé," odpálkovala jsem ho a on se pousmál.

„Dobře," řekl. *Má další bod, respektuje mě a nedobírá si mě za to, co se stalo na té chodbě.*

„Je super to, že i kdybys mi tu dala pusu, tak se to nepočítá. Je to jen sen. Stejně tak jako, kdyby spolu dva lidi souložili a oba měli ještě věneček, doopravdy o něj nepřijdou, rozumíš mi?" pokračoval. *Má další bod. Za snahu.*

„Asi jo, ale nevím proč mi to povídáš," zmínila jsem hravě a usmála se na něj. On mlčel.

„Asi kdybys to chtěla zkusit. Byl bych pro," prohlásil, a když viděl, že se k tomu nevyjadřuju, trochu znervózněl. „No jo, budu brát jako úspěch, že se mnou mluvíš a že jsi celkem milá. A taky, že jsi nezmizela po tom, co jsem řekl," dodal a usmál se a já mu úsměv oplátila.

„Vždycky jsem milá, když bude můj protějšek taky," objasnila jsem. Darren se zase pousmál a nic neříkal. Podívala jsem se na něj. Na jeho rty a napadlo mě, že bych je chtěla zase políbit, ale potom se jeho řasy zvedly jako vějíře a ty jeho nádherné oči se na mě upřely, že jsem zazmatkovala a uhnula jsem pohledem.

„Takže... když tě tady přejede kočár, tak neumřeš?" zeptala jsem se na první věc, která mě napadla v souvislosti s tématem, o kterém jsme se bavili.

„To celou dobu myslíš na tohle?" zasmál se, ale já čekala na odpověď. „No, s tím bych si moc nehrál," zvážněl.

„To pak nedává smysl," komentovala jsem.

„V magii nehledej smysl, ber to jako fakt," řekl a sedl si ke mně blíž. Podívala jsem se mu zase nejistě na rty a rozbušilo se mi srdce tak, jak mi ještě nebušilo. Potily se mi dlaně a celá jsem hořela v obličejí. Líbilo se mi, že je vzdělaný. Vážně moc.

„I když to není doopravdy, líbat se tu s tebou nebudu," řekla jsem najednou a Darren se zakřenil. *Proč jsem to řekla?*

„Nemusíš, vím, že se ještě moc neznáme. A promiň, že jsem tvýho klona využil, ale vážně se mi líbíš. Co kdybychom si dávali takhle sraz každou noc. Aspoň, než usneme. Je hezký s někým trávit čas. Noc je dlouhá a den moc krátký, pořád se jen učíme, nebo trénujeme," navrhnul.

„A proč zrovna se mnou, copak nemáš kamarády?" vyzvíдалa jsem.

„Mám, ale tebe chci poznat. Jsi vtipná, chytrá a jsi hezká. Celkem mě to s tebou baví, a taky bych ti rád dokázal, že jsem vhodná bytost pro..." zarazil se.

„Pro co?" zeptala jsem se a on se na mě jen podíval.

„Pro tebe," odpověděl a zadíval se mi do očí. Na chvílku se mi zatajil dech, ale naštěstí jsem se z toho rychle otrkala a utnula jsem náš oční kontakt dřív, než bych po něm skočila. Nejspíš bych toho později litovala.

„Tady mi přijde, že na tebe nemám takovou averzi," zmínila jsem.

„Tak díky. Budu to brát jako kompliment," opáčil a zasmál se. „Ale máš pravdu, mezi námi to nebylo pěkný. Tak začneme znovu, jo? Já jsem Darren," představil se a do vzduchu namaloval prstem velké srdce.

„Já jsem, Ayawai Heartová. Ale říkej mi jen Ay. A to srdce jsi namaloval proč?“ vyzvídala jsem.

„Krásný jméno. Přece pro tebe, Heartová,“ řekl a usmál se. Bylo mi s ním hezky, ale řídila jsem se starým dobrým heslem, že v nejlepším se má přestat.

„Už bych měla nejspíš jít spát, zítra píšu test,“ zmínila jsem.

„Už? Nechod' ještě. Nestihli jsme si popovídat,“ řekl sklesle.

„Tak si popovídáme zítra, myslím že za chvíli usnu. Co se mimochodem stane, když v půlce našeho rande usnu?“ zeptala jsem se.

„Znamená to asi, že jsem selhal a unudil jsem dámu k smrti. Ale nestane se nic, jen prostě zmizíš,“ odpověděl smutně.

„Neunudil jsi mě. To už mám dneska za sebou. Dobrou noc, Darrene,“ zašeptala jsem.

„Jsem rád, že jsi mi neřekla Eldarne a že jsi o naší schůzce řekla, že je to rande,“ zmínil a zasmál se, ale viděl, že pomalu mizím. „Dobrou noc, Ay,“ řekl ještě a hned na to jsem usnula.

first kiss

☆ Můj první opravdový polibek a začarovaný přívěsek ☆

Se Sárou jsme se už připravovaly na písemku z Magické Fyziky, která je normálně povinná pro všechny ročníky a není to ta mimoškolní, kam docházím s Eldarnem a Wadem Shadowwalkerem, a ve které soutěžíme. Mimochodem, zase jme vyhráli Křišťálový Atom a tentokrát jsem to byla já! Mám ho vystavený doma na krbové římse.

Eldarn z toho byl zaskočený stejně tak jako Shadowwalker. Taky mi poblahopřál. Což bylo po dlouhé době prvně, kdy na mě ten temný derion vůbec promluvil. Trochu se mi zdálo, že je na mě pyšný. Zvláštní, čekala jsem raněné ego a soutěživost, ale zas jsme ve stejném týmu, tak co.

S Darrenem jsem se naposledy bavila ve snu, což je několik týdnů zpátky. Po tom našem prvním rande jsme měli ještě dvě, nicméně úplně stejně nevinná a samo sebou, Sára věděla o všem. Ne tedy ode mě.

„Umíš to? Potřebuju, abys mi poradila,“ šeptala Sára přes uličku.

„Jasně, že to umím. Jenže jsem ti to měla vysvětlit včera, teď už budeme psát test,“ řekla jsem vesele, protože jsem se těšila, až to budu mít za sebou.

„Kéž by se stal nějaký zázrak a odložilo by se to na jindy. Jestli teď dostanu málo bodů, nebudu moct jet v sobotu na ohňostroji,“ kňourala a mezitím někdo klepal na dveře.

„Dobrý den, v naší učebně se nevydařilo kouzlo a paní profesorka Youngová by vás potřebovala,“ řekl Darren a hned si mě očima vyhledal mezi studenty. Bylo mi jasné, že se nabídl jako poslíček jen, aby mě viděl.

„Už zase ten blboun?“ stěžovala jsem si.

„Zázrak,“ zašeptala mi do ucha Sára a spokojeně se na něho dívala a mávala mu.

„A proč je zase blboun? Myslela jsem, že se ti ty snový rande s ním nakonec líbí?“ zeptala se.

„To jo, ale neznamená to, že už není blboun,“ dodala jsem suše.

„Už jsem na cestě. Zatím, pane Payne, můžete studentům představit nějaká smrtící kouzla, ať se nenudí. A žádné blbosti,“ upozornil ho profesor a odešel za profesorkou Youngovou.

Darren nečekal, že nám bude muset něco vysvětlovat, ale chopil se svého úkolu statečně. Stoupl si k tabuli a tvářil se zodpovědně. Celkem mě to překvapilo – on s takovým výrazem.

„Čau, tak já vám teda něco řeknu k zakázaným smrtícím kouzlům, máte nějaký otázky, nebo mám prostě nějaký říct?“ zeptal se, ale všichni studenti mlčeli. „Fajn, tak já začnu mým oblíbeným, který bych někdy na nějakým zloduchovi chtěl vyzkoušet,“ řekl a začal nám popisovat i techniky ruky toho kouzla.

„Těch kouzel není moc, takže je celkem snadný si je zapamatovat. Důležitý je, že se nesmí nikdy používat, pokud nechcete skončit špatně. Protože jak jistě už všichni víte, za vraždu mimo sebeobranu a magií se platí duši,“ zmínil tajemně a všechny

holky ho hltaly. Tolik se mi líbil, když mluvil o něčem, co jsem zatím moc neznala, až mě to samotnou překvapilo. Celkem jsem ho hltala taky. Dokonce jsem se musela hlídat, aby ta fascinace na mě nebyla poznat.

„Míra a dopad na duši je vždycky individuální, ale nedoporučoval bych to zkoušet, pokud k tomu není vážný důvod a nepotřebujete se ubránit nebezpečí. Tyhle kouzla dokáží vykouzlit jen derioni, nebo minimálně dva rioni najednou,“ zmínil a nenápadně se na mě podíval.

„Speciálně tohle kouzlo se mi líbí, protože je to nádherný černý mrak. Vypadá jako kouř a je velký asi jako kopací míč. Čaroděj ho vykouzlí a potom ovládá mrak směrem k nepříteli. Fígl je v tom, že nepřítel nepozná, o jaké kouzlo se jedná, protože mrakových kouzel je mraky,“ zmínil, zaculil se a spolu s ním i naše třída.

Sára mě pozorovala a usmívala se, když mě viděla, jak se na něj nábožně dívám. Pravdou je, že jsem ho nikdy neviděla a neslyšela v hodinách a vážně jsem mu krívdila, byl dobrý. *Sexy...*

„Potom se mu zlehka vnoří do těla a exploduje v něm. Nakonec se celý tělo promění v dým, který se vykouří do ovzduší a bum... nepřítel je mrtvý,“ zašeptal dramaticky.

„Teda...“ šuškala jsem Sáře. „...proto se mu tolik tenkrát líbilo moje mrakové kouzlo, myslel si, že ho chci zabít,“ hihňala jsem se. Darren vesele pokračoval. Zvlášť když viděl, jak se na něj se zájmem dívám.

„Ovládá se tak, že kouzelník musí začít se základním tvarem, asi takhle,“ řekl a názorně předvedl. Otočil svou ruku hřbetem nahoru a dal jí do tvaru jako by v ní držel pomyslné jablko. Potom natáhnul paži před sebe, zatímco rukou jednou pootočil, jako by dotahoval po směru hodinových ručiček žárovku.

„Tohle vytvoří mrak, potom se musí ten mrak ovládnout,“ zmínil a opravdu se zčistajasna z jeho ruky zformoval mrak černého kouře. Vypadal tak hebece. Všichni jsme Darrena nadšeně pozorovali.

„Když chceme mrak dostat do těla nepřítele, musíte pootočit dlaní směrem dolů, což znamená proti směru hodinových ručiček,“ řekl a zase předvedl. Vypadalo to jako by žárovku povoloval. Tentokrát se mrak vnořil do závěsu, na kterém nám to celé předváděl.

„A teď už stačí jen výbuch,“ usmál se a začal to pomyslné jablko svírat v poloze ruky hřbetem nahoru až do pěsti, a když už pěst byla pevně sevřena, udělal jakýsi pohyb a jeho prsty směřovaly vzhůru.

Hned, jak to udělal závěs se proměnil v kouřový závěs, jako by celý změnil strukturu a pak se jednoduše rozplynul, jako když někdo pohybem rozežene mohutný kouř. A záclona byla fuč. Potom Darren vyčaroval nový závěs, uklonil se třídě a nechal si zatleskat.

„To kouzlo je velmi těžké, dost se divím že ho takový ňouma dokáže,“ zašeptala jsem Sáře do ucha, ale ta z něj byla úplně odvařená. No a já taky samozřejmě, ale nemohla jsem si ten komentář odpustit. Trochu jsem na něj i žárlila.

„Děkuju za potlesk. To kouzlo je moc těžký a je třeba se naučit správně a přesně všechny pohyby. Taký se dá využít i k jiným účelům, než k zabítí nepřítel. Například k tomu, aby se nechal zmizet jakýkoli předmět.

Pokud něco nejde jen tak zničit, nebo se něčeho chcete navždy zbavit, stačí tohle kouzlo a už nebudete muset nikdy vynášet odpadky,“ zasmál se. „Doporučuju ovšem je nejdřív nahromadit a nechat je zmizet jako celek, jinak vám to bude trvat věčně,“ dodal a mrknul na mě. *Hrozně rád se poslouchá.*

„Tak vám děkuji, pane Payne, a teď už mažte do své třídy,“ řekl profesor, který se akorát vrátil zpátky na hodinu a posadil se do učitelského křesla. Darren se ještě jednou uklonil a zamával mi, než odešel.

„A my si ten test napíšeme příští týden, moc se vám všem omlouvám, ale už to nestíháme. A díky vzniklým problémům v učebně magie vám odpadne i další hodina, tak se běžte naobědvat a snažte se při tom nedělat rámus. V ostatních třídách se učí,“ řekl učitel a jásající dav prváků pustil ven ze třídy.

„Že to byl zázrak? Volala jsem o pomoc a přišel Darren,“ prohlásila zasněně Sára a nacpala si učebnici do tašky.

„Totální,“ odpověděla jsem suše. Darren byl vážně chytrý a při té hodině mu to moc slušelo, ale měla jsem smíšené pocity.

V následujících dnech se podobné mimořádné aktivity opakovaly a já jsem začínala podezírat Darrena, že to dělá naschvál. Stalo se například to, že naše i jeho třída měla nehodu s vodou, a než se všechno vrátilo do normálu, měli jsme spojené vyučování. Tak mě mohl Darren neustále špehovat. No a Sára zase Shadowwalkera a naopak.

Nebo to, že si v naší třídě a konkrétně v mojí lavici zapomínal věci. Tentokrát si zapomněl peněženku, a samozřejmě si na ní vzpomněl až o hodině, takže si pro ní ke mně hned šel. Zřejmě mu dělalo radost přibližovat se ke mně méně než na metr a štrachat se v mojí lavici, zatímco jsem seděla o deset centimetrů od ní.

„Tak už jí vyndej, Payne, jinak ti tam ty ruce přiskřípnu!“ šeptala jsem mu vztekle do ucha, protože předstíral, že nemůže vyndat ruku. Sára se hihňala, ale já měla sto chutí mu něco udělat, ale v mojí hlavě jsem měla vidinu jen toho, jak ho líbám. A pak mě přistihnul, jak mu zase chtivě civím na rty. Zpanikařila jsem. *Já ho ale nechci líbat!!*

„To bych si radši dala na obličej masku ze slizu Jiskřivých Slimáků,“ prohlásila jsem nahlas a Darren se zasmál, popadl peněženku a zmizel z naší třídy.

„Proč by sis dala raději na obličej masku ze slizu Jiskřivých Slimáků?“ vyptávala se Sára nechápavě.

„J-já to řekla nahlas?“ řekla jsem překvapeně.

„Jo,“ odpověděla.

„Jen jsem si něco představila,“ odbyla jsem jí a věnovala jsem se výuce. *Další trapas. Nejdřív oslovím kluka svých snů jménem toho trubce a potom mu málem vyzradím, že myslím na to, že se líbáme. A pak ho nechám, aby na mě poznal, že se mi dostává pod kůži a v podstatě mi už nepříjde jako takový trubec?*

Po skončení hodiny, když jsem vycházela ze třídy, mě zastavil Darren. Zřejmě tam na mě čekal, protože už jsem odmítala věřit na to, že cokoli kolem toho kluka a mě je náhoda.

„Hej, Heartová, co jsi to říkala o masce ze slizu z Jiskřivých Slimáků?“ zeptal se.

„To jsi tu jen kvůli tomu? Běž si po svých a přestaň mě pořád sledovat, nebo tě proměním ve sliz,“ vyhrožovala jsem mu. Nechápala jsem, co to do mě zase vjelo. Když není poblíž, pomalu bych si ho vzala za muže a když je u mě, mám chuť ho šikanovat. Ve snech mě taky tolik nedráždí.

„Aby sis mě dala na ten tvůj roztomile vzteklej obličej? Ani náhodou,“ řekl a zasmál se. „Hele, tak mě napadlo...“ začal, ale já ho přerušila.

„Já to myslím vážně, Payne! Měl bys přestat dělat rozruch, protože fakt strašně nesnáším, když mi něco brání ve vzdělání. Mysli si o mě, co chceš, třeba že jsem šprtka, ale tohle mi nepříjde ani trochu vtipné. Nemám nic proti tomu, když na sobě vyzkoušíme sem tam nějaká kouzla, ale tohle už je moc. Nemůžeš pořád takhle oblbovat učitele a odvolávat testy,“ řekla jsem a Darren se pořád culil.

„Chápu, ale mě o žádnéj rozruch nejde. Navíc jsem nic nedělal, fakt. Čestný pionýrský,“ řekl a usmál se. *Čestný pionýrský? Takže to mám jako věřit tomu, že to všechno byla jen náhoda?*

„Ale dostal jsem tě, vid’? Navíc, chybí mi naše noční schůzky,“ řekl a díval se mi hluboko do očí.

„Čím jako? A byly jen tři,“ připomněla jsem mu.

„No tím mrakovým kouzlem přece, udělal jsem na tebe dojem. Viděl jsem, jak se ti to líbilo. A k těm schůzkám, mohla by být další. A tentokrát by mohla být pikantnější. Co říkáš, Heartová?“ mrknul na mě a tvářil se dost sebejistě.

„Přiznávám, že to bylo vcelku atraktivní, ale pak jsem si uvědomila, že jsi to pořád jen ty a...“ pokračovala jsem, ale on se na mě usmíval a já si všimla, že mě vůbec neposlouchá. Trochu mě to nasupilo, ale pak jsem se zklidnila, protože mě velmi nečekaně umlčel polibkem.

Úplně jsem přestala vnímat realitu. Líbal mě něžně a zároveň chtivě. Bylo to vlhké a zvláště. A dost se mi to líbilo. Byl tak opatrný jako bych se měla snad rozplynout při silnějším kontaktu. A já zas na něj tlačila a chtěla jsem víc.

Nechtěla jsem se od něj odlepit, ale on asi předpokládal, že mu dám facku, a tak se raději odlepil sám a čekal na mou reakci. A já mu jí chtěla dát hlavně za to, že se odlepil a takhle pitomě ten náš první polibek ukončil. A taky z dalších důvodů samozřejmě.

„Co blbneš?“ vyjela jsem na něj, lehce jsem ho rukou odstrčila a vyjeveně jsem na něho zírala. On nejspíš netušil co na to říct. „Myslela jsem, že se přátelé nelíbají,“ zakoktala jsem.

„A my dva jsme snad přátelé?“ zeptal se, jako by to fakt nevěděl.

„Ano a teď jsi to zkazil! Jsi fakt hňup, Payne!“ křikla jsem na něho.

„Ale no tak, Ay, o nic nešlo byla to jen pusa. Klidně na to zase zapomeneme, jestli je to to, co chceš. Ani jsem nevěděl, že jsme přátelé,“ řekl a tvářil se, že ani neví, jak se má tvářit, aby mě něčím nenaštval.

„A co sis jako myslel, že jsme?“ zeptala jsem se. On pokrčil rameny. „Pro tebe možná pusa nic neznamená, ale pro mě ano. Chtěla jsem jí poprvé zažít s někým, kdo mě bude milovat. Je to věc lásky a citů, ty troubo!“ křičela jsem na něj.

„Já nevěděl, že byla tvoje první. Beztak už jsi mě líbala. Navíc já tě mám rád. Vážně. A znamenalo to pro mě hodně. Já bych tě i chtěl, kdybys mě měla aspoň trochu ráda,“ řekl a díval se na mě, jako by byl teď o dost zranitelnější a křehčí. Asi jako oloupaný banán. *Rád? Vážně mi teď přiznal city?*

Nevěděla jsem co říct, byla jsem hrozně naštvaná, ale bylo mi ho trochu líto, vypadal že to myslí vážně. Díval se na mě doufajíc, že se na něho usměju, ale já jsem byla pitomě hrdá a nechtěla jsem prohrát. Ačkoli Darren tentokrát v ničem nesoutěžil.

„U-už m-musím jít,“ zašeptala jsem a celá v rozpacích jsem běžela do společenské místnosti. Nechala jsem tam Darrena stát smutného a naštvaného, že dostal podruhé ode mě košem.

„Sakra,“ zašeptal a naštvaně praštil rukou do zdi. Sára ho smutně pozorovala. Pak, když zjistil, že se na něho dívá, nasadil výraz drsnáka a odešel, jako by se nic nestalo. Zřejmě viděla i ten polibek, ale nechtěla nás rušit, a tak se jen schovala za roh.

Darren si to mířil rychlým krokem rovnou ke stájím za Kinnarou. „Co do háje dělám špatně? Vždyť já vím, že mě má ráda. Proč se ke mně chová jako by mě nesnášela?“ vztekal se, zatímco bral z háku sedlo a nesl ho k ní.

„Grrr,“ zavrčela Kinnara.

„Ne, to jsem zkoušel. Ani mi nedala šanci jí pozvat na ten ples. Ani sakra nevím, jestli to mám riskovat. Možná bych tam měl jít s nějakou jinou a vykašlat se na to,“ pokračoval.

„Grrrr,“ frkla.

„No to teda jo grrrr, protože... ach jo,“ povzdychl si a sedl si na kámen. Kinnara k němu udělala pár dusavých krůčků a trkla do něj čumákem, tak jí pohládl. Po chvíli si všiml Sáry, která se k němu opatrně přiblížila.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se. On jen pokrčil rameny, a tak k němu šla blíž a sedla si vedle něj na ten kámen. „Já to viděla,“ zmínila, zatímco drbala Kinnaru pod krkem, když do ní neustále trkala a dožadovala se pozornosti. „Myslím tu pusu. Nezdálo se ti to, ona to chtěla. Líbala tě jako by to myslela vážně,“ dodala a on přikývl.

„Já vím,“ řekl, vstal, nasedl na Kinnaru a společně vzlétli do oblak. Sára si jen povzdychla a vytáhla si z tašky cigarety. Jednu si dala do pusy a zkusila si jí kouzlem zapálit. Trochu se jí třásla ruka, ale nakonec to zvládla. A když vydechla kouř a vzala si cigaretu do ruky, usmála se.

Od té doby jsem ho neviděla. Docela mi chyběl i ty jeho poznámky a poslíčkování. Jako bych si na to už zvykla. Kdykoli jsem šla pro učební materiál do jeho třídy, nebyl tam. Chodila jsem tam schválně – chtěla jsem ho vidět. Na obědě jsem ho už taky neviděla. Dokonce jsem ho neviděla ani studovat v knihovně, což jednou týdně striktně dodržoval.

O pár dní později jsme zrovna měli hodinu lektvarů a já jsem sledovala zblízka modrou tekutinu, kterou jsem akorát vytvořila. „V pátek večer bude Vánoční ples, tak si prosím připravte kostýmy a šaty dřív než v pátek večer, ať nejste zbytečně smutní, že nevypadáte tak, jak jste chtěli,“ upozornila nás profesorka, než skončila hodina, aby nás mohla pustit na oběd.

„Já na žádný ples nepůjdu, mám spoustu práce s učením,“ prohlásila jsem, zatímco jsem si pomalu balila učebnice do tašky.

Sára se na mě překvapeně podívala. „Ale no tak, Ay, ples je jediný večer, kdy se nemusíme učit a ty se chceš dobrovolně učit? Navíc je to šance, jak dostat pusu od někoho, kdo se ti líbí. Taky jak vidět zase Darrena,“ zmínila.

„Je mi to jasné, ty nemyslíš na nic jiného než na kluky a líbání, ale já jsem myslela, že máš toho svého člověka?“ prohlásila jsem, zatímco jsem si to mířila ke dveřím.

„Ano a ty se starej o to, aby tě pozval Darren,“ sykla jízlivě a popoběhla pro případ, že bych jí chtěla za tu narážku třeba praštit.

„Hm. Mimochodem trochu podezřelé je to, že jsem ho už týden neviděla. Celý týden se mě nepokusil svádět těmi svými sladkými řečmi, ani mě ničím neurazil. Co je to s ním?“ zeptala jsem se jako by to měla vědět.

„Já bych řekla jen to, že je našťavaný, protože jsi pohřbila váš velký začátek,“ objasnila. Au, tohle bodlo jako nožem do srdce. Samozřejmě, že jsem si toho byla vědoma. Zpanikařila jsem. A věděla jsem, že mě už na ten ples tuplem nepozve.

„Mrzí mě to. Co když se mě už vážně nepokusí pozvat?“ zašeptala jsem sklesle. Sára na mě překvapeně civěla.

„No tak ho pozvi ty,“ navrhla.

„Zbláznila ses? Nikdy!! Ale, kdyby mě pozval, šla bych. Ale s Eldarnem by to bylo o tolik snazší,“ řekla jsem suverénně.

Sára jen zavrtěla hlavou. „Snazší ano a víš proč? Protože do Eldarna nejsi zamilovaná. Ay, tak si to konečně přiznej, že jsi do Darrena zamilovaná. Jsi z něj jen nervózní, protože se ti vážně líbí, a to je normální. Pochybuj, že bys šla radši s Eldarnem po tý zkušenosti. Řekla bych, že bys šla radši sama,“ řekla. Mluvila mi z duše.

„Už to nikdy neříkej!“ sykla jsem na ní. *Ten fakt, že jsem do Darrena zamilovaná mě děsil.*

Když jsme vešly do sálu, tam jsem ho konečně viděla. Seděl u stolu, tvářil se zoufale a cpal se otráveně něčím, na co viditelně neměl chuť. Jenže když se mé oči setkaly s jeho, zakroutil s nimi, jako by mě vážně nesnášel. Trochu mě to zamrzelo. Chybělo mi, jak se na mě vždycky díval. Jak se mu rozzářily oči pokaždé, když mě zahlédl. *S tím přece musím něco udělat!*

A tak jsem sebrala odvahu a šla jsem suverénně až ke stolu třetíků. Stoupla jsem si před něho a před zraky všech jeho kamarádů a kamarádek jsem spustila svým nervózním hláskem: „Můžeš na chvíli?“ zakuňkala jsem.

„Hm,“ řekl, položil toast na talíř a stále ještě žvýkající se nechal odtáhnout do soukromí. No tedy, dál od stolu do rohu ke zdi. Stejně na nás všichni zírali, ale to mi nebylo ani zdaleka tak nepříjemné jako to, jak na mě koukal on.

„Ahoj,“ zašeptala jsem rozpačitě.

„Co chceš? Nemám čas!“ syknul.

„Omlouvám se,“ řekla jsem upřímně a podívala jsem se mu do očí. Darren se koutkem úst pousmál.

„Jo?“ zašeptal překvapeně. Zřejmě ho to zaskočilo.

„Ano. Mrzí mě to. Nejsi tak hrozný, jak jsem o tobě mluvila. Vlastně naopak... já... vlastně...“ Chtěla jsem mu říct, že ho mám možná ráda, ale nějak jsem zazmatkovala. Nezdálo se mi to jako vhodná doba. A tak jsem mu řekla něco úplně jiného.

„Nechtěla jsem na tebe být zlá, jen mě vždycky staviš do pro mě nepříjemné pozice a prostě už to nedělej. Ne takhle,“ řekla jsem stručně.

„Dobře, omluva se přijímá,“ prohlásil a usmál se. *Asi je brzy chtít, aby mě pozval na ples, že?*

„A ten polibek?“ zakuňkala jsem se a on znejistěl. *Ježíš, proč jsi to vytáhla?*

„Co je s ním?“ zeptal se jako by to pro něj vůbec nic neznamenal, a to mě zase trochu vyděsilo.

„Nic. Čekala jsem, že se mi za to omluvíš,“ objasnila jsem a on se uchechtl.

„Nebudu se ti za to omlouvat. Oba jsme to chtěli,“ odpověděl a čekal na mojí reakci. Chtěla jsem mu říct, že to tak nebylo, ale raději jsem držela zobák.

„Tak já už zase půjdu. Ty taky vypadáš, že... že máš hlad... tak dobrou chuť,“ zakoktala jsem nejistě a Darren se zasmál. Vsadila bych se, že to bylo proto, že jsem nepopírala, že jsem to chtěla.

„Tobě taky,“ dodal a šel si sednout zpátky ke stolu, kde ho hned kamarádi zpovíдали. *Ty taky vypadáš, že máš hlad? Jsem fakt originální.* Zavrtěla jsem nad sebou hlavou a vrátila jsem se zpátky na místo. Docela se mi ulevilo, protože mi ten hňup už vážně trochu chyběl.

„Všechno dobrý?“ ptala se Sára hned, jak jsem si sedla zpátky ke stolu. Já jsem se nenápadně ohlédla za Darrenem, ale netvářil se spokojeně. Pak mi to všechno začínalo docházet. *Ten polibek. To, jak se na mě dívá i to, jak mi řekl, že mě má rád. Třeba mě má opravdu rád. Jako rád jako... že mě miluje. Třeba jsem mu zlomila srdce?*

„Všimla sis, jak do Darrena všichni něco hustí?“ zmínila Sára a já se nenápadně otočila jeho směrem.

„Vypadá to, jako když ho k něčemu hecují,“ komentovala jsem. *Třeba mě chce pozvat na ten ples?*

„Nedívej se, jde sem!“ upozornila mě. *Co když mě fakt chce pozvat na ten ples?* Moje srdce se rozbušilo zase jako splašené. Ale místo Darrena mi na rameno zaťukal

Eldarn a Darren se vzdálil, když mu došlo, že vedle něj nemá šanci. Možná jsem byla trochu zklamaná. Tentokrát jsem měla totiž v plánu říct ano.

„Ahoj, Ay. Dneska večer bude tajný večírek prváků u rybníka. Bude tam i hodně pepřmintového džusu a taky spousta dobrého jídla. Nechtěla bys přijít?“ zeptal se Eldarn. *Prváků? Takže tam Darren nebude.* „Myslím jako se mnou...“ pokračoval nejistě a já se dívala na Darrena, který vypadal že doufá, že mě Eldarn právě nezve na ples.

„Večírek u rybníka? Není na to trochu zima?“ zeptala jsem se a on pokrčil rameny. Znovu jsem se podívala na Darrena. „Jasně, proč ne?“ řekla jsem, usmála jsem se a pak Eldarn spokojeně odešel.

„Nemůžeš randit se dvěma chlapama najednou!“ upozornila mě Sára lehkým šeptem přímo do ucha.

„Já s nikým nerandím, vezmu si s sebou učebnici,“ odpověděla jsem jí, ale ona jen zakroutila očima.

Darren vypadal, že si to celé rozmyslel a odešel ze sálu. Hned na to konto někam zmizela i Sára. Můj život byl nikdy nekončící drama. *Ale vždyť jsem nic špatného neudělala. Nezval mě na ples, jen na večírek. Proč bych nemohla jít na večírek? Nepřehání to už s tou žárlivostí trochu? I když já mám co říkat. Neznala jsem ho a hned jsem jeho holce přičarovala špeky – ze žárlivosti.*

„Darrene, počkej!“ volala na něj Sára na chodbě a prodírala se davem jen, aby ho dohnala a Darren se na ní tedy otočil. „Co je?“ syknul na ní trochu podrážděně.

„Hele, Eldarn jí na ten ples nepozval, jestli jsi teď z toho smutnej,“ řekla tiše, aby jí nikdo neslyšel. Co bych bez ní kolikrát dělala?

„Já nejsem smutnej, já jenom prostě... nepozval, jo?“ zarazil se, když mu došlo, co mu Sára právě řekla. „Proč mi to říkáš?“ zeptal se.

„Víš moc dobře proč ti to říkám. Ode mě to nemáš!“ zašeptala a Darren se pousmál.

„Jasně,“ řekl a odešel k sobě na pokoj. Sára měla vždycky to, co mě chybělo – byla jako Darren lidská, empatická, citlivá, vnímavá a společenská. Holt někteří čarodějové tento šestý smysl nemají.

Jenže Darren se k tomu, aby mě pozval nějak moc neměl. Celkově naše komunikace byla na bodu mrazu. Dokonce mě ani nechtěl nijak ztrapňovat. Raději svůj čas trávil s Kinnarou někde nad školou v oblacích. Možná mě tím taky nějak podvědomě trestal za to, co jsem mu všechno provedla.

K večeru krátce po večeri se Sára někam vypařila, a tak jsem jí po nějaké době přestala nahánět a vydala jsem se za Eldarnem na ten večírek, kam mě pozval. Sára šla s Wadem Whisperem na procházku.

Já jsem vůbec nevěděla, že se ti dva spolu baví. Ale když se nad tím zamyslím, proč by ne? Chodí spolu do třídy, oba jsou si velmi podobní. Mají stejný smysl pro humor a sklony ke srandičkám, lajdáctví, záškoláctví a k drogám. Tedy k alkoholu.

Nevím jak je na tom Wade s hulením jívových listů, ale Sára na to určitě tolik není. No, asi bych zírала, kdybych jí s ním teď viděla.

Sára seděla ve stájích s Wadem a společně si balili jointa. „Jsi pomalá, já v tom mám praxi,“ zmínil s úsměvem a raději si to vzal do parády.

„Dobře, já zatím načnu tu flašku,“ řekla a napila se trochu jeho pepermintového džusu, o kterém netuším, kde ho prváci sebrali.

„Proč se mnou nechceš jít na ten ples? Už se celkem známe. Poslední dobou spolu často felíme a nikoho nemáš, ne?“ zeptal se a Sára na něj jen chvilku mlčky koukala.

„Někoho mám v lidským světě, víš?“ odpověděla, vytrhla mu z ruky jointa a zapálila si. „Ty jo, dobrej matroš,“ řekla, vyfukujíc dým z cigarety.

„Stejně se uvidíte až za dlouho. Nechceš si to rozmyslet? Já bych hrozně rád šel s takovou frajerkou jako jsi ty. Navíc nikdy se to nedozví, není šance. Je člověk,“ prohlásil a natahoval ruku pro jointa, ale Sára mu ho nedala. Pořádně si potáhla, přitáhla si ho k sobě a vydechla mu kouř přímo do pusy.

„Asi jsem se zabouchnul,“ prohlásil ze srandy a zíral na ní okouzleně. No a zhuleně.

„Máš pravdu. Mezi náma je to s tím klukem nijaký a dost nejistý. Šla bych s tebou ráda, ale nechci, aby nás spolu někdo viděl. Chci tě mít totiž jako malý tajemství,“ zašeptala a lehce ho políbila.

„Už chápu, stydíš se za mě. Jsem hulič a nejsem zrovna premiant třídy a tobě ta naše bloňďatá šprtka dělá image, co? Jo a taky náš zlatý vítěz Darren a pak je tu ten jeho nejlepší kámoš Shadowwalker,“ zmínil s úsměvem, i když ho to štvalo.

Sára ztuhla. „A co je se Shadowwalkerem?“ zeptala se rozpačitě.

„Líbí se ti. Shadowwalker je mokrej sen každý druhý holky, co nesní o Darrenovi. A já pochopil, že jsi spíš tým Shadowwalker. Sice se ti líbí oba, ale tvoje nejlepší kamarádka se zabouchla do Darrena, tak na tebe zbyl Shadowwalker. Ne, že by tě to s Paynem nějak mrzelo, protože byste se k sobě se Shadowwalkerem stejně hodili víc. On je přesně tvůj typ. Má dobrou formu, je chytřej, zlatej student, závodník, holky na něj letí. Může si vybírat. Ale je taky hulič,“ prohlásil a Sára zkameněla.

„Zbyl na mě? Přesně můj typ? Jak ty můžeš vědět, kdo je můj typ? A navíc to není pravda. A i kdyby se mi líbil, já se zcela určitě nelíbím jemu. Je to striktní derion a randí s Kim z jeho třídy. To ví všichni... a aby bylo jasno, on není vůbec můj typ. Možná poslouchá stejnou hudbu a kamarádi se s Darrenem, ale... ale...“ drmolila a Wade se pousmál.

„Nezní to moc přesvědčivě, ale dobře. Když to říkáš, budu ti teda věřit. Vlastně jsem rád. Shadowwalker je silnej soupeř. Ale pořád je tu ten fakt, že se za mě stydíš,“ řekl a ona na něj vyjeveně zírала. Nejspíš jí překvapilo, jak všímavý Wade Whisper vlastně je.

„To ne. Jen bych nechtěla nikomu nic vysvětlovat. Protože když o tom nikdo neví, pak mi neustále nikdo nepřipomíná, jak bych se měla chovat. Že mám přítele a znáš to.

Ve finále nikdo neví nic o tom, jak to máš. Jen ty sám. A mě úplně nejde o to, aby můj partner nebo kamarád s výhodama měl nadupanej mozek. Hlavně, že je hezkej a hodnej a že mě bude chtít. A já si ráda dělám co chci a s kým chci a chci, aby to bylo vzájemný a dobrodružný a spontánní..." vyprávěla a Wade na ní mlčky zíral a usmíval se.

„Už ses s někým líbala, Sáro?" zeptal se zírající jí do očí.

„Ne," odpověděla neutrálně. „Ještě ne," řekla a Wade se pousmál a přišoupl se k ní blíž.

„Já taky ještě ne. Ne s jazykem," zašeptal a pak se na sebe oba podivně dívali. Celkem dlouhou dobu, abych to popsala přesně. No a nakonec se k sobě oba přilepili a líbali se jako šílení.

Sára Wada povalila do sena a sedla si mu obkročmo na klín. Překvapením pro ní samotnou bylo to, že se začala svlékat a strhávala oblečení i z něj, jako by spolu ti dva už nějakou dobu chodili a tohle nebylo jejich první rodeo.

„Vážně to chceš? Se mnou?" ptal se, zatímco ze sebe nechával strhávat oblečení a rozepínat si kalhoty a ona přikývla.

„Nevím, asi jo. Jsem děsně zhulená a nadržená," řekla a pak pokračovali ve vášnivém prvním sexu pod vlivem drog. V něčem, co mě se určitě nemůže nikdy stát. Protože Sára se odhadla přesně – tohle bylo něco, spontánního, dobrodružného, vzájemného a s někým, kdo je pohledný, hodný a měl o ní zájem.

Zatímco se Wade se Sárou oblizovali, já jsem dřepěla na večírku prváků a četla jsem si knihu. Ten večírek byl nepředstavitelně nudný. Ale na rande s Eldarnem to ani tak nemělo. Možná je to tím, že jsem měla s sebou svou učebnici magie.

Eldarn si mě vůbec nevšímal, jako by se bál na mě jen promluvit. Snažila jsem se alespoň se soustředit na školu, ale nějak mě to učení přestalo bavit, protože se mi pomalu, ale jistě Darren dostával pod kůži. Hrozně mi všude chyběl. Chtěla jsem, aby tu byl se mnou. Stačilo by jen, aby tu byl a usmíval se... *Co je to se mnou?*

Rozhodla jsem se, že se na něj půjdu podívat. Jak trénuje a tak. Zaklapla jsem knihu a odešla jsem z večírku bez rozloučení s Eldarnem. Ať si to přiznám nebo ne, Darren a blížící se wergonní závody mě zajímaly najednou mnohem víc než nějaké knihy a Eldarn.

Celou cestu na hřiště jsem utíkala, abych ho stihla. Dokonce mě v tom zápalu ani nenapadlo se transportovat kouzlem. Tolik k tomu, jak negativní na mě měl Darren vliv. Negativní na můj mozek.

„Tak pojď, Kinnaro. Dáme ještě poslední kolečko a pak to zabalíme," řekl a nasedl na ní.

„Grrr," ozvalo se.

„Co je? Moc na tebe tlačím?" zeptal se a než jí pobídl kupředu, mě uviděl stát před ním celou udýchanou a ještě s nějakou ušmudlanou knihou. Úplně jsem zapomněla i název té knihy, když jsem ho viděla. Moje srdce dělalo kotrmelce a já ztratila slova. Oba jsme na sebe vyjeveně zírali.

„Co tady děláš, Ay?“ zeptal se, sesedl z Kinnary a pomalu krácel ke mně.

„Přišla jsem se podívat jak trénuješ na zítřejší závody. A taky jsem ti přišla říct, že tě přijdu podpořit. Budeme ti se Sárou fandit,“ zmínila jsem a usmála jsem se na něj.

On mi úsměv opětoval. „Aha. To je od tebe moc hezký,“ řekl překvapeně. „Já už jsem se ale stejně chystal jít. Je pozdě... A jakej byl večírek s Eldarnem?“ zeptal se a to mě zaskočilo. *On o tom ví?*

„S El-Eldarnem? Večírek?“ koktala jsem rozpačitě.

„No, ten, kde jsi do teď byla,“ upřesnil. Nejdřív mě překvapilo, že o tom ví, ale když jsem se nad tím zamyslela, tak jsem se tomu přestala divit. Sára mu to nejspíš vyslepičila.

„Byla to nuda,“ přiznala jsem. Čekala jsem, že se škodolibě usměje, ale nestalo se tak. Místo toho řekl jen, že ho to mrzí a sundával Kinnaře sedlo.

Cítila jsem se tam navíc a ještě mi přišlo, že mě nevidí rád. Určitě už ho to přešlo po tom mým šíleným a dramatickým výstupu. *Už mě nemiluje. Celé jsem to s ním zvorala.* Vyčítala jsem si.

„Kde je Sára?“ zeptal se mě, ale to jsem netušila. Ona byla jedna velká hádanka a pořád se někde flákala. Ale alespoň jsem mohla vyloučit Darrena, protože ten je tu teď sám.

„Nevím. Od oběda jsem jí neviděla,“ odpověděla jsem a on se pousmál.

„Víš, že teď hodně tráví čas s Wadem?“ zeptal se, ale to jsem nevěděla, takže mě to překvapilo. A ještě mě dostalo, že to ví on a já ne.

„S tím tvým na fyziku nadaným kamarádem?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„S tím tvým spolužákem. S Whisperem,“ objasnil a já ztuhla. *S Whisperem? Sice říkala, že se jí líbí a že on po ní jede, ale... že by vážně spolu... ne, to by mi snad řekla, ne?*

„Ona ti něco říkala?“ tahala jsem z něj, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, ale viděl jsem je spolu...“ řekl a zarazil se, když si všiml, že o tom nic nevím. Došlo mu, že možná jeho nejlepší kamarádka nechce, abych o tom věděla. „Vlastně ona říkala, že mu pomáhala s domácím úkolem,“ vymyslel si, ale mě na tom něco nehrálo.

„Divné. Aby Sára někomu takhle pomáhala s něčím, co sama nemá. A ještě Wadovi. Myslíš, že spolu něco mají?“ vyzvídala jsem a on se pousmál.

„Copak, bylo by to špatný?“ opáčil s úsměvem.

„Je to poskolák a hulí jívu.“ Tak zněla moje odpověď. On se uchechtl, až mu poskočil ohryzek. Přišlo mi to sexy. Tenhle typ smíchu. Úplně mě to dostalo, že jsem na chvíli ztratila pojem o realitě.

„A ty máš ráda hodný kluky? Sakra. Možná nebulím, ale jen proto, že jsem prostě závodník. Asi tě zklam, Ay, ale jsem trochu mimo tvoji kategorii,“ prohlásil.

„O čem to zase žvaníš, ty troubo? O tobě přece nikdo nemluví,“ dodala jsem a on se pousmál.

„Ne? Tak co tu děláš? A doopravdy. Podle mě sis přišla pro další pusu a stydíš se si o ní říct,“ řekl sebevědomě a dal Kinnaře kuzu, což je wergonní mlska. Směs masa a bylin.

Pusu? Líbilo se mi, jak mi nevěnuje plnou pozornost, ale něco u našeho rozhovoru dělá. Ukazovalo to na to, že dokáže dělat víc věcí najednou, a to bylo u chlapa obdivuhodné.

„Ne, proto jsem fakt nepřišla. Už půjdu,“ dodala jsem a chtěla jsem zmizet, ale chytl mě za ruku a přitáhl si mě k sobě, až jsem mu narazila na břicho. Překvapila mě jeho pevnost. Na chvíli jsem ztratila půdu pod nohama.

Podívala jsem se mu do očí. „Ale no tak, Ay. Klidně ti jí dám. O nic nejde, jsme tu sami. Klidně mi můžeš říct všechno na rovinu tak, jak to je,“ řekl a přibližoval se k mým rtům. Úplně se mi navalila krev do hlavy a ztuhla jsem, ale když už se skoro dotýkal mé kůže, zazmatkovala jsem. Na tohle jsem nebyla psychicky připravená.

„Sbohem, Payne,“ rozloučila jsem se s ním a transportovala jsem se do svého pokoje.

„Ach jo, co dělám blbě?“ fňukal a úplně otráveně se prohnul. „Smrdím, nebo co?“ prohlásil, zatímco si čichal k podpaží. „Je pravda, že jsem trénoval, ale nepřijdu si zpocenej. A když jsem jí líbal posledně, byl jsem fresh,“ dodal.

Kinnara udělala přiškrcený zvuk, což měl být smích. „Hm, tak jdeme,“ dodal a šel jí ustájit.

Já sebou plácla na postel. Moje srdce šlelo. *Já jsem tak pitomá. Mohla jsem ho zase líbat. Proč jsem proboha utekla?* Pořád jsem cítila v nose jeho dřevitou vůni a v žilách doznívající adrenalin.

„Já ho miluju,“ prohlásila jsem do ticha, které se proměnilo v malé a hlasité „mňau“, když mi Nixxa skočila na břicho a otírala se mi fousky o obličej. Ležela jsem tam jak rozplácená žába s rukama rozpaženýma jako bych chtěla dělat do peřiny andělíčka.

Sára se akorát mlčky oblékala zpátky do všech těch vrstev na ven a Wade jí jen pozoroval. „Nějak nemůžu uvěřit tomu, že jsem se s tebou vyspala,“ prohlásila tónem, že to znělo jako by toho litovala.

„Někdy si to můžeme zopakovat. Bylo to pěkný,“ řekl a zapálil si po sexu další cigaretu.

„Jo, to bylo. Ale bude nejlepší, když o tom nikomu nebudeš vyprávět a když nás spolu nikdo neuvidí. Chci, abys byl moje tajemství,“ prohodila a on přikývl.

„Dobře. A dáš mi ještě pusku na dobrou noc?“ zeptal se a našpulil na ní rty.

„Ne, ale dám si ještě práska, než půjdu. Stejně už jsem úplně zduněná,“ řekla, vytrhla mu z ruky cigaretu a potáhla si. Potom mu jí vrátila zpátky a vydechla na něj oblak kouře.

Wade se na ní nemohl vynadávat. „Mám slabost pro takový rebelky jako jsi ty,“ přiznal.

„Já jsem kupodivu taky na takový voly jako jsi ty. Tak se měj a opovaž se ceknout, jinak tě hodím wergonům,“ vyhrožovala a vyšla ze stájí, a akorát narazila na Darrena, který tam šel s Kinnarou. Jeho úsměv se rozšířil, když mu došlo, kde se zašívávala skoro celý večer.

„Nazdar Darry, jak je?“ zeptala se a lehce do něj drkla. Byla jak duha, a tak se tomu Darren tolik nedivil.

„Jde to, co ty? Vypadá to, že jsi měla pěkný večer,“ řekl a otevíral dveře do stájí, ale Sára ho přirazila ke stěně, aby tam nechodil. Nevěděla jak mu má jinak zabránit, aby šel dovnitř a viděl Wada, jak se obléká.

„Co blbneš? Myslel jsem, že mě necháváš Ay,“ řekl ze srandy a nechal se od ní malinko otlapkávat.

„Pozvi jí na ten blběj ples, prosím,“ prohlásila a on se zasmál.

„Musel bych o tom hodně detailně přemýšlet,“ zmínil, usmál se a sundal ze sebe její ruku, kterou měl opět na svém břiše. Sáře se jeho břicho totiž moc líbilo.

„Promiň. Jsem trochu zhulená, takže fakt soráč, kámo. Ale na ten ples jí pozvat musíš. Jinak z ní zešílím,“ pokračovala a zvednutím obou rukou do výšky ramen mu naznačovala, že už se ho ani nedotkne, že se nemusí bát. Darren se pousmál

„Můžeš mi prosím uhnout, potřebuju dát Kinnaru spát. Zítra máme závody,“ objasnil.

„Asi jí budeš muset dát výjimečně do jiný stáje, jestli nechceš, aby byla zhulená taky,“ řekla a Darren jen protočil očima.

„Vážně, Sáro? No dobře. Každopádně já stejně vím, že se mě jen snažíš od těch dveří držet dál. Nehulila jsi tam sama, co?“ rýpl do ní.

„Dobrou, Payne,“ usmála se a obešla ho, když jí došlo, že už je to asi jedno.

„Tohle už jsem dneska jednou slyšel,“ dodal a akorát se ve dveřích srazil s Wadem Whisperem, který si zapínal cestou ven kalhoty.

„Nazdar, závodníku. Zítra ti budu fandit,“ prohlásil a s úsměvem odešel, protože netušil, že je Sára teprve kousek a že si umí dát Darren dvě a dvě dohromady.

„Že jsem tě tu čekal,“ zasmál se Darren a odvedl Kinnaru do jiné stáje.

Následující den ráno, jsem se chystala na snídani a ani mi nepřišlo zvláštní, že Sára není poblíž. Vždycky jsme chodily společně. A tak jsem šla za ní. Hodila jsem něco na sebe a vypravila jsem se po schodech dolů. Neměla jsem ani energii na kouzla.

Schodiště dolů z věže bylo tak dlouhé, že jsem u toho mohla krásně přemýšlet. Kolikrát by se jen za cestu dolů dalo připravit na test. No tak z pětky na trojku samozřejmě.

Sára ještě ležela v posteli a měla příšernou kocovinu. Těžko říct jestli si pamatovala, co včera vyváděla s Wadem ve stáji. „Ach jo, proč po tom přijde tohle?“ stěžovala si a po slepu hledala sklenici s vodou. Napila se a šla do koupelny. A jen, co si sedla na záchod, vylekala se červené barvy na spodním prádle. „Asi to nebyl jen sen,“ zmínila a pak si vlezla do sprchy.

Já už jsem na ní zběsile klepala. „Sáro? Pohni!! Přijdeme pozdě,“ strašila jsem jí a ona se ozvala klidně ze dveří.

„Už jdu, vydrž,“ řekla a během chvilky vylezla jen v ručníku.

„Sexy,“ zmínila jsem a kouzlem jsem jí přičarovala oblečení, aby to nemusela tolik hrotit.

„Díky,“ opáčila a mohly jsme se konečně vypravit do sálu na snídani.

„Co je ti? Ty jsi něco pila? Kde jsi vůbec byla včera celý večer?“ vyzvíдалa jsem cestou. Sára měla takový zvláštní výraz a když jsem jí položila tu otázku, tak ještě přitvrdila s tím výrazem.

„No, já jsem...“ začala a zarazila se, když viděla na chodbě Darrena.

„Co je? Neříkej mi, že ti ten hňup nějak pokazil myšlenku,“ komentovala jsem a zahihňala jsem se.

„Ahoj, Sáro a Ay,“ řekl. „Přijďte na ten závod?“ zeptal se a ona vypadala, že se jí ulevilo. Jako by snad čekala jinou otázku.

„Jasně, určitě,“ odpověděla a usmála se na něj.

„Jo,“ řekla jsem suše.

„Tak v 11,“ připomněl a mířil si to ke stolu. Hned na to se na mě otočila a měla divný výraz v obličeji. Jinak divný. Divnější.

„Co je mezi vámi?“ vyzvíдалa, protože si všimla, jak zvláštně se na mě Darren díval. A že já nebyla moc protivná.

„Včera jsem za ním byla večer. Chtěla jsem si s ním promluvit. U stájí k večeru nikdo nebývá a...“ začala jsem, ale přerušila mě.

„Ty jsi za ním byla večer u stájí?“ vykřikla vyděšeně. Její reakce mě víc než zaskočila. *Co to mělo znamenat?*

„No a co?“ divila jsem se její přehnané reakci. Ona jen nad tím mávla rukou a rozpačitě se zaculila.

„Ne nic, promiň. A líbali jste se?“ vyzvíдалa.

„Ne. Nic nebylo. Já ani nevím proč jsem tam šla,“ odpověděla jsem zoufale. Sára se pousmála.

„Ale já jo. Chceš, aby s tebou šel na ten ples,“ objasnila.

„Já nevím, jestli tam s ním chci jít. Víím, že si bude myslet, že něco začalo a bude si dovolovat a... včera se mě jen chystal políbit a já zpanikařila a utekla jsem,“ přiznala jsem a ona se usmála.

„Neříkej mi, že jsi to vůbec nechtěla,“ zmínila s úsměvem ve tváři a s takovým prozíravým pohledem.

„To je jedno. Neřeš to!“ okřikla jsem jí a sedla jsem si ke stolu. Po chvíli přišel Wade Whisper a přisedl si. Vypadal trochu zvláštně, asi jako by spal ve stájích. Sára z něj nenápadně sundala kousek sena, který měl na kalhotách od včerejška a já jsem si zatím nandala na talíř sýr a šunku.

„Ty vypadáš. Měl jsi službu ve stájích snad?“ zeptala jsem se, ale on ztuhnul a oba se se Sárou na sebe krátce a nejistě podívali.

„Zhulil jsem se a usnul jsem tam,“ prohlásil.

„Typické. Měl by sis na ty drogy dávat pozor. Po jívě můžeš úplně zblbnout,“ řekla jsem a podívala jsem se na něj. „A víš o tom, že to taky vede k sexu a k nechtěnému otěhotnění?“ dodala jsem a Sára zbledla. Nemohla si vzpomenout, jestli použili ochranu nebo ne, ale dle jejího výrazu spíš ne.

„Dobrou chuť,“ řekl rozpačitě a strčil si do pusy lžíci pudinku.

Po té podivné snídani jsme měli dvě vyučovací hodiny, než měl být závod. Vždycky ten den máme méně učení a ten den je pak takový uvolněnější. Jako druhou hodinu jsme měli Magickou fyziku a Darren se Sárou Runomalby.

Seděla jsem zase vedle Shadowwalkera a Eldarna z druhé strany. Skoro jsme spolu s Eldarnem nemluvili. Ten večírek, kam mě pozval nás dorazil. Bylo tam asi 7 lidí z našeho ročníku, většina rionů a lidí, které moc neznám, protože si nějak nemáme co říct.

Wade se na mě letmo podíval a usmál se. Já se neusmála, protože jsem z toho jeho úsměvu byla zaražená a až moc jsem přemýšlela nad tím, proč ho udělal. „Jak je, Heartová?“ zeptal se.

„Dobře,“ odpověděla jsem mu a myslela jsem si, že už se dál bavit nebudeme, ale on si evidentně povídat chtěl.

„Hm, to je fajn. Všiml jsem si, že máš chybu ve vzorci, když jsi otočila stránku,“ prohlásil sebevědomě a pak dělal, že si zase všimá svého. Já zalistovala o dvě stránky vpřed a hledala jsem chybu, ale nic jsem nenašla.

„Tady,“ řekl klidně a položil prst na stránku. Pak se zase otočil, podíval se na tabuli a něco si zapsal do sešitu z tabule. Dnešní nadpis:

STABILITA KVANTOVÝCH PROUDŮ

Já jsem se snažila přijít na to, co to je za chybu, ale nešlo mi to, když jsem viděla ten jeho samolibý úsměv koutkem oka. „Dvacet čtyři celých osm,“ zašeptal a pokračoval v nějakých poznámkách k tomu tématu. Pravděpodobně tohle už dávno dobře znal.

Eldarn nenápadně nakouknul ke mně, co píšu a pak i k Wadovi přese mě, co píše on, a nakonec si začal dělat vlastní poznámky. Já si opravila chybu, na kterou mě Wade upozornil a pak jsem zahlédla, jak napsal S a tečku a úplně mě to zarazilo.

„Co je?“ zeptal se, když si všiml, jak vyjeveně zírám na jeho krasopisné S. Vypadalo totiž přesně jako to, které měla na vzkazu Sára. *Že by toho wergona pro Sáru sehnal vážně on?*

„N-nic,“ zakuňkala jsem a dělala jsem, že něco dělám. Zatím přišla profesorka a pomalu začala s výukou. Jen jsme si stoupli na pozdrav po jejím příchodu a hned zase sedli zpátky, když nám rukou naznačila gesto, abychom se usadili zpátky.

Ale Wade neměl v povaze nechávat věci být a už vůbec ne, když ho zajímaly, bavily, nebo měly návaznost na rozhovor, o který třeba stál. Profesorka si vzala do ruky křídlo a rovnou začala psát.

„Tohle znáte ze základky, my si k tomu doplníme toto,“ řekla a napsala to na tabuli pod nadpis. *Vazební koherence magických částic? Wade má výhodu, že chodí do třetího ročníku, zato já jsem proačka.*

„Proč jsi na mě tak civěla, Heartová?“ zašeptal mi do ucha, až mi přejel mráz po zádech. Kim se na mě nenápadně podívala. Vypadalo to jako by si mě prohlížela. Lehce žárlivě.

„Jen mě zaujalo tvoje S. Vážně moc krásně píšeš, to je vše,“ odpověděla jsem a on se tak hezky pousmál a lehce si olízl rty.

„Moje S? Takovej kompliment jsem ještě nikdy nedostal,“ dodal. *Hm, to se vsadím, že ne.*

Chvilku jsem ho nenápadně pozorovala. Třeba, jestli vykazuje známky toho, že by to vážně mohl být on, kdo psal Sáře ten vzkaz. Jestli se o to dál zajímá, nebo, jak se tváří. Jestli tuší, že ho z něčeho podezírám.

A pak mi došlo, že to nikdo jiný být nemohl. Nejen, že jeho S a písmo je téměř totožné a krasopisné, ale hlavně, on je závodník. A jak řekla Sára, musel to být někdo starší, kdo se motá kolem wergonů. *Ale proč sakra S.S.?*

„To se ti moje písmo vážně tak líbí, že na něj zíráš jak chlap na nahou ženskou?“ rýpnul si. Trochu mě vykojelo, co řekl, ale pousmála jsem se. Líbil se mi jeho smysl pro humor a náznaky.

„Ano,“ odpověděla jsem suše, což mu zase vykouzlilo ten sexy úsměv na rtech. Z nějakého důvodu mi jeho úsměv a výrazy přišly atraktivní. Ještě jsem se chvíli dívala, jak píše, zatímco u toho s úsměvem nade mnou vrtěl hlavou.

Sára s Darrenem vedli jiný typ konverzace. „Ay to neví, co? Já jen abych si to ujasnil,“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou. „Hm,“ zašeptal a na chvíli se zamyslel.

Sára se na něj tak podívala. „A ocenila bych, kdyby to tak zůstalo,“ dodala a on přikývl.

„Byl by to malér. Prváci a druháci mají tyhle věci zakázaný,“ řekl jako by se tím snad někdy řídil.

„Jo, ale koho to zajímá? U nás v lidském světě můžeme od patnácti,“ prohlásila a Darren se zakřenil.

„To tady taky, ale ne ve škole. Takže teda... něco bylo?“ vyzvídál nenápadně. Profesorka něco psala na tabuli a oni ani jeden nedávali pozor.

„O tom se s tebou přece nebudu bavit,“ sykla a on se tak roztomile usmál.

„No jasně, ale s nikým jiným nemůžeš, nikdo to totiž neví. A já se vsadím, že se o tom s někým bavit chceš,“ zmínil a mrknul na ní.

Sára přikývla. „Jo dobře, máš pravdu. Potřebuju, abys mi s něčím pomohl. Ale musí to být naprosto diskrétní, chápeš?“ řekla a on netrpělivě čekal, s čím přijde.

„Okej, poslouchám,“ řekl.

„Potřebuju Post-in lektvar,“ přiznala a on vytřeštil oči.

„Myslíš jako to... tamto po? Děláš si srandu, neměli jste šprcku?“ komentoval celkem šokovaně, že se pak oba ohlídl, jestli je někdo neslyšel.

„Šššš. Já nevím. Vůbec nic si skoro nepamatuju. Teda jako pamatuju si to, že to bylo, ale nepamatuju si nic kolem. Všechno se to odehrálo tak rychle. Bože, začínám litovat, že jsem ti to řekla. Nemůžu uvěřit tomu, že se o tom bavím právě s tebou,“ stěžovala si.

„Klid. Pomůžu ti. A proč to nechceš říct Ay? Ta by přece něco taky vyčarovala a bylo by to,“ zmínil, ale Sára na něj hodila vražedný pohled. „Dobře, chápu. Ay by ti dávala lekce morálních zásad a to ty nepotřebuješ,“ odpověděl si sám a Sára přikývla.

„Vidíš jak jsi chytrý. Plus, ty jsi mnohem lepší v lektvarech,“ dodala.

„To nevím, i když možná. Ale post-in umíchat neumím. Nebo ne včas. Ale neboj, něco zkusím sehnat od kámošky kámoše. Ale bude si myslet, že za to můžu já, takže to mám u tebe,“ dodal a Sára se zasmála.

„Aspoň už nebudeš za panice. Nemáš zač,“ prohlásila lehce rýpavě, ale ze srandy.

„Hej!“ okřikl ji.

„A nejsi?“ vyzvídala. Akorát zazvonil zvon na konec hodiny. Studenti se začali balit a chystat se na závody.

„Už půjdu na ty závody, tak já ti dám vědět během dneška. Zatím ahoj,“ řekl cestou z učebny a vrazil do mě. „Ahoj, Ay,“ zašeptal a běžel dál. Vidět Sáru s ním mě trochu štválo. Chápu, o nic nejspíš nejde, ale přišlo mi, že se spolu až moc kamarádí.

„Co jste řešili?“ vyzvídala jsem hned, co Darren utekl. Vypadalo to na zajímavou diskuzi, soudě podle toho, jak se oba tvářili.

„Ale nic. Prála jsem mu štěstí na závodech a tak,“ prohlásila a já se usmála. Ale nějak se mi tomu nechtělo věřit.

„Tobě se Darren líbí?“ Neovládla jsem se a vypadlo to ze mě jak bobek z kozy. „Teda no já...“ Zakřenila jsem se rozpačitě a ona na mě nevěřičně zírala.

„Jo, moc. Je hezkej, ale neboj se, Ay. Víím, že ho máš ráda ty. Jsme jen kamarádi,“ objasnila a mě se ulevilo. Vážně se mi ulevilo.

„Dobře. Já se jen ptám. Ale nemám ho ráda aby bylo jasno. Jen jsem to chtěla vědět,“ zakecala jsem to a ona přikývla.

„Jasně, že ho nemáš ráda,“ dodala a dívala se na mě tím svým normálním pohledem, který naznačoval, že si stejně myslí svoje. „Máš hezký vlasy a fandící symbol,“ zmínila najednou. Nejspíš úmyslně měnila téma, aniž by se jí můj účes líbil, jen nevěděla, co říct.

„Díky. Darren si toho ani nevšiml,“ zmínila jsem sklesle. Nakreslila jsem si kvůli němu i tužkou na oči na tvář číslo dvě, což je jeho závodní číslo.

„To musíš chápat, byl ve spěchu na závody. Je trochu mimo. Určitě si toho všimne potom,“ utěšovala mě, ale z nějakého neznámého důvodu jsem na ní byla naštvaná. Byla s ním víc než já. *Co to se mnou do háje zase je?*

„Běž napřed, hned tě doženu,“ řekla z ničeho nic a někam odběhla. Tak jsem tedy šla na tribunu jí podržet místo. Sára se prodírala davem, který si to mířil na závody, zatímco ona za Wadem Whisperem, zatáhla ho nenápadně do rohu.

On byl celý překvapený z toho, že jí zase vidí. „Jé, ahoj. Co se děje?“ zeptal se. Sára ale neměla tak uvolněný výraz, byla napjatá jako kšandy, a to u ní není zrovna na denním pořádku.

„Použili jsme ochranu, nebo ne?“ vybalila na něj hned. On se zamračil a zamyslel se.

„Co vím tak ne, ale neboj hele, dával jsem si pozor,“ prohlásil laxně. To Sáru moc neuklidnilo.

„To mi nestačí,“ řekla a začala kolem něj chodit tam a zpátky. Wade jí chvíli jen mlčky sledoval.

„Můžu ti sehnat Post-in lektvar, ale až tak za tři dny,“ řekl a ona jen zavrtěla hlavou.

„To je pozdě,“ řekla a podívala se mu do očí. „My dva... už se to nikdy nestane!“ prohlásila a utíkala za mnou na tribunu.

„Sáro!!“ zakřičel a ona se otočila. „Dával jsem si pozor,“ utěšoval jí, ale to jí rozhodně neuklidnilo.

Já už jsem seděla na tribuně a vyhlížela jsem Darrena. Earthan akorát dorazil mezi ostatní závodníky a připravoval svého wergona na závod. Darren se zdál být naprosto klidný, i když Sára říkala opak.

Ohlížel se a když mě viděl, zamával mi. Taky jsem mu chtěla zamávat zpátky, ale pak mi došlo, že on vůbec nemával na mě, ale na Stacy, která seděla přede mnou. *Ty blbouně!! A já se kvůli tobě takhle vyfikla. No počkej!* Zvedla jsem se a mířila jsem si to pryč.

„Kam jdeš?“ zeptala se Sára, když se akorát konečně nacpala do řady.

„Pryč,“ odpověděla jsem suše.

„Počkej. Proč?“ vyzvíдалa.

„To je fuk. Prostě pryč,“ dodala jsem a utekla jsem. Darren se akorát podíval na Sáru a když zjistil, že tam nejsem, dělal na ní posunky a ona jen pokrčila rameny.

„Raz, dva, tři... funguje to? Dámy a pánové, za pár minut začínáme, tak se prosím pohodlně usadte a užijte si show,“ ozval se komentátor a Sára se tedy usadila a na mojí prázdnou židli si položila nohy.

„Můžu?“ zeptal se Wade Whisper, když viděl, že je její místo prázdné.

Ona se na něj tak zvláště podívala. „Zapomeň na to, tady je obsazeno!“ sykla skrz zuby.

„Jo? Kým?“ zeptal se.

„Mám tam nohy, nevidíš?“ prohlásila suverénně a on jí je dal lehce na stranu a sedl si vedle ní i přes její protest.

„Promiň. Víím, že se zlobíš. Ale já byl včera úplně stejně mimo jako ty, a navíc jsi to byla ty, kdo po mě skočil,“ připomněl a Sára na něj hodila ten svůj bodavý pohled.

„Pssst! Odsedni si o jednu židli dál, prosím,“ řekla a on jí tedy poslechl. Pak na něj začala znova mluvit. „Vím, že za to nemůžeš. Jen jsem prostě naštvaná, že jsem byla tak pitomá,“ řekla a snažila se na něj nedívat.

„Lituješ toho? Myslel jsem, že jsi říkala, že se ti to líbilo,“ komentoval.

„Jo, to jo, ale...“ zašeptala a podívala se na něj. „Stáj číslo dvě za deset minut?“ zeptala se a on přikývl. „Běž napřed,“ dodala a pustila ho, aby mohl projít. „Co to zas dělám?“ zašeptala si pro sebe a když Wade zmizel z dohledu, vystřelila jako šíp za ním.

Darren si všiml, že Sára odchází a zoufale si povzdechl. „Co je to s nima?“ Divil se a pak šel za Kinnarou připravit se na závod. Byl celkem smutný, že se na něj ti nejbližší vykašlali zrovna teď.

Wade Shadowwalker oběma svým nejlepším kamarádům fandil. I Earthanovi. Vedle něj seděla jeho něco jako přítelkyně Kim a z druhé strany se k němu nasáčkovala Alyssa. Fandila Darrenovi, ale nemohla si nechat ujít být Wadovi na blízku. Ten se na ní jen mlčky otráveně podíval, ale nic neříkal. Hodil ruku Kim kolem ramen, pousmál se zdvižením levého koutku a soustředil se na to, co se odehrávalo dole na hřišti.

Zřejmě jí tím provokoval. Bavilo ho jí psychicky deptat. Moc dobře věděl, že jí tím raní. Možná i ona ho svou neustálou přítomností tak trochu provokovala. Bylo to očividně vzájemné.

A pak si koutkem oka všiml Sárý s Whisperem a úsměv se mu dočista vytratil z tváře. Následoval je pohledem, dokud se mu neztratili z dohledu. Alyssa to postřehla. Jejich pohledy se na pár vteřin taky střetly. Jako by mu tím svým dávala najevo, že zná jeho tajemství a že jestli jí bude dál provokovat, naloží s tím v jeho neprospěch.

Sára vlezla do stáje číslo dvě, která patřila Darrenovi a Kinnare. Vybrali si jí schválně, protože je Darren fuč a dřív, než skončí závody nepříjde. No a taky o nich už ví, takže žádná šance, jak by se to mohlo zvrtnout.

Zavřela za sebou dveře na petlici a rovnou si ze sebe sundala mikinu. Wade na ní čekal v seně a okouzleně na ní zíral. Ne jako včera, když byl úplně na mraky. Viděl jí jasně a jen jednou. „Musíme to ale vzít rychle,“ zmínila a usmála se na něj. „Čím dřív odtud vypadneme, tím menší šance, že se něco podělá. A taky chci vidět Darrena závodit,“ prohlásila a začala ho vášnivě líbat.

„Já nic neříkám,“ odvětil s úsměvem a nechal se od Sárý oblizovat. Kdo by to byl tušil, že si Sára na tohle vybere zrovna jeho? Měla jsem za to, že spíš skončí se Shadowwalkerem, nebo s někým starším než je ona sama. Řekla bych, že Sára je člověk, kterého jen tak něco neuchvátí.

Je samostatná a nezávislá, pokud nemluvíme o kouzlech. Má sklony k lajdáctví a taky k silné nezodpovědnosti, ale od toho má mě. Je spontánní a impulzivní. Taky je hodně na rebely a namakance.

Co jí ten poškolák Wade může kromě sexu nabídnout nevím. Nicméně, kdybych o tom jejich románku věděla, řekla bych si na čelo. I když mluvíme o sexu, co na něm vidí? Wade je hnědovlasý kluk střední postavy. Má jen náznak svalů, ale jinak je jeho fyzika na bodu mrazu. Je to kuřák a feťák. Pravda, pro mě je feťák každý, kdo byt' jen kouří jívu a pije alkohol.

Nevím jestli je to tím jménem, ale Wade Shadowwalker ze třetáku je úplně ze stejného těsta až na to, že je na rozdíl od Whispera zlatým studentem a fyziku má velice dobrou. Ne-li lepší než Darren.

Já jsem šla do knihovny. Všichni byli na závodech, a tak jsem měla chvíli klid. Mrzelo mě, že si mě Darren skoro ani nevšiml. *Proč je to s ním tak komplikované?* Vztekala jsem se, zatímco jsem si podávala dějiny runomaleb. Byla jsem zvědavá, co vlastně ten hňup umí.

Zatím jsem si pročítala ty runomalby a vůbec jsem to nechápala. Možná to byla jediná věc, které jsem nebyla schopná nijak porozumět. A to mě trochu frustrovalo, protože on tomu podle Sáry rozuměl, a to moje ego jaksí nezvládalo. A nejen ego. Štvalo mě, že nemám kapacitu na něco takového. Na něco dle mého názoru i zajímavého.

Pak jsem se podívala na hodinky a všimla jsem si, že už se pomalu blíží konec závodů a trochu mi to přišlo líto. Zaklapla jsem knihu a běžela jsem tedy ke stadionu, abych stihla alespoň konec. Ale když jsem tam dorazila, akorát to skončilo.

Sára seděla na tribuně a tvářila se jako bubák. „Kdes byla?“ vyjela na mě.

„Záleží na tom?“ zeptala jsem se.

„Jo, kvůli tobě skončil druhý. Nefandila jsi mu. Celou dobu mluvil jen o tom, jak se těší až přijdeš. Tohle jsi zase podělala,“ prohlásila a odešla za ním mu pográtulovat k druhému místu. *Od kdy je Sára tak kousavá?*

Vstala jsem tedy a taky jsem mu šla pográtulovat. „Gratuluju ti, Darrene,“ zašeptala mu do ucha Sára a objala ho, hned jak dorazila dolů na hřiště.

„Děkuju. Myslel jsem, že ses na mě vykašlala, ale jsem rád, žeš přišla,“ řekl, usmál se a objetí jí opětoval. Trochu jsem žárlila. Mě nikdy neobjímal. A tak jsem si řekla, že mu alespoň pográtuluju slovně, ale když mě viděl, našťvaně se otočil a mířil si to pryč. *Možná, že jsem se ho vážně dotkla, když jsem odešla. Ale on si mě vůbec nevšiml. Nevypadalo to, že by mě rád viděl.*

„Darrene, počkej!“ zavolala jsem na něj a on se zastavil. Mlčky jsme na sebe zírali. Ne moc dlouho, ale relativně dlouho na to, aby se mezi námi stihlo vytvořit dusno.

„Jéé, ty jsi tady taky?“ rýpl do mě a bylo na něm znát, že byl našťvaný.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Chtěla jsem ti pográtulovat. Druhé místo je krásné,“ usmála jsem se, ale on se zamračil.

„Tsss, krásný nestačí,“ procedil našťvaně a zase ode mě odcházel.

„Počkej. Fandila jsem ti, vzala jsem si na sebe tohle a nakreslila jsem si na tvář číslo dvě, vidíš? Kvůli tobě,“ připomněla jsem. On ke mně udělal krok a zírajíc mi do očí mi palcem jedním tahem tu dvojku z tváře setřel. Ve které shodou okolností teď viděl symboliku s jeho pořadím, na kterém skončil.

„No a co? K čemu jako? Nebyla jsi tady. Druhý jsem kvůli tomu, že jsem z toho byl rozhozený. Myslel jsem, že se budeš dívat. Včera jsi mi to slíbila,“ dodal a odešel ke svým kamarádům oslavit druhé místo. Za které byl sice rád, ale musel to na někoho hodit, že?

Jen jsem tam stála a pozorovala jsem, jak se k němu holky mají a jak on si to užívá. Evidentně mi chtěl dát sežrat, že jsem odešla. *Jsem pitomá.* „Byl jsi skvělejší, Darrene. Je to úplná pecka vidět tě, jak lítáš na Kinnaře. Umíš si jí hezky vycvičit,“ prohlásila Stacy a objala ho.

„Děkuju,“ řekl a položil jí ruku kolem ramen. To už se ve mně vařila krev, ale nemohla jsem dělat nic. S takovou mě dneska na ples rozhodně nepozve. A tak jsem se sebrala a odešla jsem.

Darren se na mě otočil a Sára ho poplácala po zádech. „Je jen náladová,“ objasnila.

„Proč odešla?“ zeptal se.

„Nemám páru. Prý jsi nedostatečně docenil její fandící outfit,“ napráskala mě a on si sklesle povzdechl.

„Aha. Já jsem toho ráno měl hodně. Přípravy na závody a tak. Co s ní mám dělat?“ zeptal se zoufale a Sára pokrčila rameny.

„Někdy nevím, jestli není trochu na hlavu. Zkus jí pozvat na ten ples,“ připomněla mu.

„Nevím jestli tam chci. Zase mě shodí, asi na to nemám,“ odpověděl.

„Ples? Já s tebou klidně půjdu, Darrene,“ nabídla se Stacy.

„Dík, ale ne,“ řekl suše a otočil se zase na Sáru. „Tak pojď se mnou, bylo by to o tolik snazší. Její žárlivost pak nebude tak hrozná a já se nebudu cítit jako lúžr,“ navrhnul Sáře.

„To jí nemůžu udělat,“ odpověděla pohotově.

„Jak jako? Vždyť jsme jen kámoši, o nic nejde,“ zareagoval.

„Jo, ale to jí nevysvětlíš. Navíc jsem to myslela tak, že jí nemůžu nechat jít samotnou,“ dodala a on přikývl.

„Máš pravdu,“ zmínil. „Tak půjdeš s Wadem?“ vyzvídal a Sára ztuhla.

„Psst!“ okřikla ho a plácla ho po zádech. On se jen zasmál. Možná jsem vážně nebyla jediná, koho provokoval. Ale Sára se s tím na rozdíl ode mě uměla prát.

„Všiml jsem si, že ses na chvíli vypařila z mých závodů i s ním,“ komentoval a podíval se na ní.

„A na mě naštvanej nejsi, že jsem ti nefandila až do konce?“ zeptala se. On zavrtěl hlavou.

„Ne, jen na ní. Tys mi fandila, jen potřeba je potřeba, co?“ prohlásil.

„Ty seš ale vážně hňup,“ řekla a pak šli všichni společně na oběd. A když si všimla, že u sálu ještě nejsem, rozhodla se mě jít hledat.

Nejdřív zašla do knihovny a udělala dobře. Akorát jsem uklízela runomalby do poličky a chystala jsem se jít na oběd. „Tak co, už jste to s Darrenem oslavili?“ zeptala jsem se rýpavě.

„Je smutnej, že jsi odešla. Proč jsi odešla, co se stalo?“ vyzvíдалa.

„Přišlo mi, že mě tam nechce. Mával na Stacy a mě si ani nevšiml. Taky se mu ani nelíbil můj outfit,“ přiznala jsem a ona mě objala. Zaskočilo mě to. Taky jsem jí tedy objala.

„Je to všechno naopak, ty trubko. Ráno si ho nevšímál, protože byl před závody mimo. Je to chlap. A chlapi jsou občas hrozně nevšímaví. No a pak tě přes Stacy neviděl anebo sis to jen špatně vyložila a on mával tobě. Ale i tak, přece kvůli tomu nemůžeš být tak naštvaná, ne?“ řekla a já přikývla.

„Já vím, že jsem to zkazila, ale on je... mám pocit, že už mě nechce,“ fňukala jsem.

„Ale chce. Jenom...“ pokračovala.

„Jdeme jíst,“ odbyla jsem jí a šla jsem napřed do jídelny. Ona nade mnou zase zakroutila očima a následovala mě. Cestou jsme potkaly na chodbě profesora.

„Jdete pozdě, snad na vás ještě zbylo kuře a bramborová kaše. Nezapomeňte, že dnešní ples začíná v osm hodin, tak už buďte před sálem tou dobou,“ řekl zdvořile a chtěl pokračovat v cestě do kabinetu, ale zarazil se. *Ježíš, ples? Úplně jsem zapoměla, že je už dneska.*

„Stalo se něco, profesore?“ zeptala se Sára, když si všimla, jak se tváří a krouží kolem mě jako sup.

„Jako bych slyšel takový šepot, vy nic neslyšíte?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla Sára. „Nic neslyším,“ řekla. Zato já se zamyslela a přikývla jsem.

„Ano, slyším ho často. Myslela jsem, že o nic nejde,“ odpověděla jsem upřímně. Profesor si mě prohlédl od hlavy až k patě.

„To je šepot něčeho temného. Odkud to vychází?“ řekl a zkoumal můj osobní prostor.

„To já nevím, asi z mojí hlavy?“ zmínila jsem a zasmála se, protože jsem tomu nepřidávala žádný hlubší význam. Jenže profesor působil vážným dojmem. Pečlivě si mě prohlížel a pak se mi zadíval na krk na můj krystal.

„Odkud máte tento předmět, slečno Heartová?“ zeptal se a ukázal směrem k mému krku.

„Od otce, pane profesore,“ odpověděla jsem a Sára si ho chtěla blíž prohlédnout, ale profesor ji lehce praštil přes ruku, když se k němu natahovala.

„Být vámi nedělal bych to. Tento přívěsek je plný černé magie a vy máte štěstí, že vás nezabil, slečno Heartová. Musím vás požádat, abyste mi vydala ten šperk a více ho nevyhledávala. Černá magie může být vysoce návyková. Nehledě na to, že je zakázané, aby studenti měli něco takového ve škole,“ řekl a já ho poslechla.

Sundala jsem si přívěsek, ale bylo to jako bych si vyndala z těla srdce. Cítila jsem se slabě až malátně, ale šperk jsem mu položila na dlaň a pak jsme společně se Sárrou odešly na ten oběd.

„To bylo divný, vždyť ten přívěsek nosíš vždycky. Navíc, proč by ti taťka chtěl ublížit černou magií?“ divila se Sára.

„Moji rodiče byli zvláštní, navíc už mě stejně rozčiloval, ale teď mě trápí něco úplně jiného,“ zašeptala jsem dívajíc se přímo do očí Darrenovi, který stál naproti mně přes jídelní sál. „Ten ples mě stresuje a Eldarn mě taky nepozval a já tam nechci jít sama,“ fňukala jsem.

„Nepůjdeš sama, půjdu s tebou a on tě třeba pozve. To ale záleží i na tobě. On tam s tebou chce jít, jen mu moc nepomáháš. Nechce, abys ho znova odmítla, chápeš? To bolí. Tak ho pozvi ty,“ domlouvala mi rychle.

„Vždyť já bych ho neodmítla,“ odpověděla jsem.

„Já to vím, ale on ne. Už jsi mu toho předvedla dost. Třeba, jak jsi skipla jeho závod,“ připomněla mi.

„Vezmi mi prosím dezert, hned budu zpátky,“ řekla jsem a zírajíc na Darrena jsem si to mířila za ním. Ten vypadal, že by nejraději přede mnou utekl, ale už nebyl čas ani místo, a tak tam zůstal.

„Ahoj, pořád se na mě zlobíš?“ zeptala jsem se ho hned, jak jsem k němu dorazila a on ke mně u nandávání si salátu zvedl oči.

„Nevím. Možná,“ odpověděl tajemně.

Zhluboka jsem se nadechla. „Myslela jsem, že mě tam nepotřebuješ. Nevšímal sis mě a vypadalo to, že Stacy a Sára jsou pro tebe mnohem důležitější,“ objasnila jsem a on se pousmál takovým tím stylem, že jsem úplně blbá.

„Co?“ zeptala jsem se, ale jen zavrtěl hlavou. Už jsem byla zoufalá, nevěděla jsem, jak s ním mám mluvit. „Dneska je ten ples,“ řekla jsem najednou.

„No a?“ odpověděl bez zájmu, až mě to zase znejistělo.

„No nic. Jen, že tam asi nepůjdu,“ zmínila jsem ze zoufalství a on se mi podíval dlouze do očí.

„Tak co potřebuješ, Heartová?“ zeptal se.

„Nic, jen jsem se ti chtěla asi omluvit. I když nevím pořádně za co. Jo, slíbila jsem, že přijdu, ale nevěděla jsem, že mě tam tolik potřebuješ a původně jsem tam šla, ale...“ pokračovala jsem.

„Aha. No, nepotřebuju. Už ne. Nemusíš za mnou chodit jestli nechceš,“ dodal a chtěl odejít. Úplně se mi zamotala hlava.

„Počkej, a ty už nechceš, abych za tebou chodila?“ zeptala jsem se smutně.

„Je mi to jedno. Mám spoustu fanynek,“ odpověděl suše a mířil si to ke stolu. Stála jsem tam jako opařená. Tohle jsem nečekala. Musel se na mě hodně zlobit.

„Ehm, Ay?“ zašeptal chraptivě Eldarn a ťukal mi prstem na rameno. Já se k němu otočila.

„Ahoj, Eldarne. Co tady děláš?“ sykla jsem na něj. Zdálo se mi, že mě nesnese s Darrenem pohromadě a proto mě vždycky někam pozve, když se k tomu Darren nemá.

„Tak mě napadlo, jestli bys nešla se mnou na ten ples. Já vím, že jsem jen rion, ale i tak jsem to chtěl zkusit,“ řekl a já se nakonec usmála. Trochu se mi ulevilo. *Lepší než jít sama, ne? I když si pamatuju, že je s ním nuda.*

Darren ztuhnul a čekal na mou reakci i s talířem v ruce. Já jsem se na něj naštvane podívala a obrátila jsem zrak zpátky na Eldarna. „Jasně, že s tebou půjdu stejně MĚ NIKDO JINÝ NEPOZVAL. A nevádí mi, že nejsi derion,“ odpověděla jsem mu, zírajíc na vytočeného Darrena, který to celé slyšel. Taky jsem to zdůraznila.

„Paráda, tak tě vyzvednu v osm,“ řekl a spokojeně odešel. Darren si sedl ke stolu a zuřivě praštil s talířem o stůl, až se z něj málem vysypalo jídlo. *Tohle jsem asi taky podělala. Nejen, že jsem ho ze strachu z odmítnutí nepozvala, ale ještě jsem na to kývla jen, abych ho naštvála. A taky jsem mu řekla, že tam nepůjdu. Ale na druhou stranu, stejně nevypadal, že by mi to v nejbližší době odpustil.*

„Copak, Darry?“ zeptal se Earthan.

„Nic,“ odseknul a začal se cpát tím, co si nandal. A hned, jak jsem si sedla ke stolu, Sára mě seřvala.

„Proč jsi ho nepozvala? Proč jsi mu řekla, že na ten ples nepůjdeš a teď tam jdeš s tím troubou?“ křičela na mě.

„Zazmatkovala jsem. Byl na mě našťvaný a já se bála, že mě odmítne. Tak jsem to prostě podělala no,“ odpověděla jsem už klidně a Sára přikývla.

„To teda jo. Teď už to usmírování bude ještě těžší,“ řekla. „Ty fakt nevíš, co by. Myslíš si, že jsi zamilovaná do Eldarna, ale přitahuje tě Darren. Přiznej to!“ naléhala.

„Ne, nepřitahuje mě!“ opáčila jsem přesvědčivě.

„A co ta pusa? A co ty slzy a výčitky?“ připomněla mi.

„Nic...“ řekla jsem suše.

„Jsi blázen, Darren je snem každý derionský i rionský studentky,“ zmínila.

„Tak s ním chod' ty, když ho tak moc chceš,“ štekla jsem na ní.

„Tohle jsem jako neslyšela. Navíc, je to můj nejlepší kamarád a ty bys mě uskrtila, kdybych se ho dotkla. A proč asi? Protože ho chceš,“ dodala.

„Darren mě nezajímá. Ne takhle. Nejde to. Zmácel mě vším možným – inkoustovým kouzlem, polil mě medem a posypal mě perím. Nechal mě sníst žízaly a zavřel mě do bubliny, pomlouval mě, nadával mi, svedl mi klona a dělá mi samý naschvály. Nedokážu s ním vycházet. Prostě to nejde. Příšerně mě vytáčí. Taký je namyšlený a políbil mě bez dovolení... mám pokračovat? Copak jsi zapomněla na ty boje? Nemůžu dělat jakoby nic,“ vysvětlila jsem.

„Protože se mu líbíš. To je chemie,“ dodala. „A co ta pusa a snový rande?“ zeptala se znovu.

„Co s tím pořád máš? Zas tak dobrá nebyla,“ prohlásila jsem.

„Jako bys ty poznala, co je dobrá pusa. Dostala jsi jen jednu,“ opáčila suverénně.

„Snažila jsem se na to zapomenout,“ přiznala jsem. Už jsem chtěla ten rozhovor ukončit.

„Jasně, to ti nežeru,“ řekla a protočila panenkami. „Nemůžeš dělat, že se to nestalo. Stalo se to a ty pocity jen tak nezmizí. A co se týče Darrena, neví, jak tě zaujmout. Co se škádlívá...“ usmívala se.

„Jsi naivní, jestli si myslíš, že Darren Payne má nějaké city, a ještě ke všemu ke mně,“ skočila jsem jí do řeči.

„A ty jsi naivní, jestli si myslíš, že to, co k němu cítíš není počátek...“ pokračovala, ale já jsem jí do toho skočila.

„Ani to neříkej! Radši se budu do konce semestru učit o wergonech, než abych si představila Darrena a mě jako pár. Ta představa mě děsí,“ řekla jsem a zatvářila jsem se nad tou představou jako bych snědla něco nechutného.

„Lhářko, líbalas ho se zavřenýma očima. Já to viděla. Aspoň sobě bys to měla přiznat!“ prohlásila a já už nereagovala. Štěstí, že to nikdo neslyšel. Úplně jsme zapomněly, že tam nejsme samy.

Darren se válel ve svém pokoji a tvářil se zoufale. Přehrával si to v hlavě pořád dokola. To, jak jsem ho zase odmítla a pak navnadila a zase odstrčila. Už jsme z toho byli oba unavení. Těžko říct kdo víc.

Prostě nám dvěma nejspíš nebylo souzeno být spolu. On nedokázal přehlížet mé chování jen proto, že do mě byl zamilovaný a já jsem v tom byla nová a zřejmě i pekelně špatná. Něco na něm mě přitahovalo a zároveň odpuzovalo. Nešlo to dohromady.

Celý zbytek odpoledne jsme se Sárrou strávily nad učebnicemi kouzlení. „Je to jen lehký pohyb rukou a vztyčeným ukazováčkem maluješ něco jako psací písmenko J,“ radila jsem jí.

„Mě to nejde a ani mě to nebaví. Jak to, že ty tyhle věci umíš?“ zeptala se.

„Jsem derionka, musím to umět. Jednoho dne, budu muset bojovat s těmi, co šli špatným směrem a ty a ostatní rioni nám budete stát po boku,“ vysvětlila jsem.

„Ty bys mě chtěla za spřízněnou duši, Ay?“ zeptala se.

„Jen pokud by sis to přála, nechci nikoho nutit mi sloužit,“ odpověděla jsem.

„Nesmysl, každý derion potřebuje riona a společně tvoříme bezva tým. Musíme být spolu,“ přemlouvala mě. Zdálo se mi, že by o to vážně stála, ale na tuhle diskuzi bylo přece jen brzy.

„Na takové věci je ještě času dost. Hlavně ty zatím nejsi připravená. Nic neumíš. A teď nás čeká ples,“ řekla jsem a šla jsem si pro šaty.

„Mě nikdo nepoznal, Ay,“ připomněla mi. Otočila jsem se na ní a usmála jsem se.

„Tak půjdeš s námi. Svěho člověka si sem bohužel vzít nemůžeš,“ dodala jsem.

„Svého člověka? Ay, myslíš mého kluka? Občas mluvíš divně, lidi nejsou domácí mazlíčci,“ řekla a se smíchem vytáhla šaty, které vyhrabala u mě ve skříni. Byly světle modré, krátké a měly tenká ramínka. Já jsem měla šaty karmínově červené, krátké a těsné. Byly bez ramínek, ale držela je stuha, která se zavazovala za krkem.

„A co vlastně teda ten tvůj kluk?“ vyzvíдалa jsem.

„Nic, jsem od něj celkem daleko, Ay. Ani spolu pořádně nechodíme. Dali jsme si pusy a domluvili jsme se, že se uvidíme o prázdninách,“ odpověděla.

„To je škoda, že jsi s ním nic neměla, potřebovala bych někoho, kdo by mě trochu uklidnil a pobavil historkami,“ zmínila jsem a ona ztuhla. Měla už přesně takovou zkušenost, jenomže se mi o ní odmítala zmínit.

„No jasně. Já jsem ještě panna, tak toho moc nevím,“ prohlásila, navlékla si na sebe moje modré šaty a potom jsme se vypravily ke dveřím. „Mimochodem, na co, že to potřebuješ vědět? Chystáš se snad s Darrenem...“ začala, ale skočila jsem jí do řeči.

„Ne!“ prskla jsem na ní. „Ovšem, že ne. Jen jsem byla zvědavá,“ odpověděla jsem a Sára se zahihňala.

„A čistě teoreticky, kdybych měla nějakou takovou zkušenost, na co by ses mě zeptala?“ vyzvíдалa a já se zamyslela. *No jo, na co bych se jí zeptala?*

„Nechme toho, Eldarn už na nás určitě čeká,“ odpálkovala jsem jí a otevřela jsem dveře, kde už stál Eldarn připravený zaklepat.

„Ty jo, vypadáte skvěle,“ pochválil nám vzhled a nastavil mi ruku jako pravý gentleman.

„Moc neumím chodit na podpatkách, tak mě nenech spadnout,“ upozornila jsem ho a on přikývl. Sice s ním do teď byla nuda, ale lepší, než být na plese sama a trapčit před Darrenem, který bude ověšený holkami.

Wade Whisper tak přišel s někým ze třídy. Ani jsem nevěděla, jak se jmenuje. Emily od našeho stolu šla s nějakým druhákem. A Aris, ta, co jsem jí nechala tloustnout, ta dorazila s nějakým starším fešákem ze čtvrtáku.

Wade Shadowwalker si přivedl Kim. Nijak se neosahávali, takže těžko říct, jak na tom zrovna jsou. Byla ale vážně zajímavá. Měla černo-fialové vlasy ve dvou copech, ofinu, extravagantní náušnice, krátké, černé, gotické šaty s tylovou spodničkou a s černými okatými punčochami.

Chápu, že z ní byl někdo jako Shadowwalker pať, protože ona měla styl. Takový temný, ale ne přehnaně. Taky měla dlouhé nohy a... no, myslím, že se k sobě docela hodili.

A Alyssa zase přišla bez doprovodu. Ne, že by nebyla hezká, ale spíš nešťastně zamilovaná. A to dokonce dvakrát. A ani jeden jí nevěnoval pozornost, jakou si přála.

Hned jak jsme dorazili do velkého sálu, Darren se vynořil z davu a vedle něho se nakrucovala Stacy z naší třídy a pořád ho osahávala. Přesně, jak jsem si myslela. *Nevím, co pořád má s těmi prvačkami.*

„Mohla bys nám dojít pro něco k pití, Sáro?“ požádala jsem jí a předstírala jsem, že jsem si ho vůbec nevšimla. Nevěděla jsem, co se to se mnou dělo, ale měla jsem chuť udělat něco zlého. Třeba nechat kouzlem vybuchnout všechny džusy v místnosti, nebo Darrenovi jen šlápnout na nohu. Takový jsem měla najednou vztek. Ale tentokrát to byla čirá žárlivost.

Sára přikývla a šla nám pro něco na svlažení, zatímco Eldarn vedle mě postával jako věž vedle koně na šachovnici. Moc jsem jeho přítomnost nevnímala, protože jsem měla oči jen pro Darrena, který si to mířil ke mně.

Zazmatkovala jsem, ale se zatajeným dechem jsem čekala, co se bude dít. Drze si ke mně stoupl a úplně vyšachoval Eldarna, což byl nejspíš jeho záměr. Já jsem dělala, že mě jeho přítomnost nijak nevzrušuje.

„Vypadáš úchvatně,“ zašeptal mi do ucha, až jsem měla husí kůži. Překvapilo mě to. Myslela jsem si, že bude našťavaný. Eldarn vycouval a přidal se k Sáře u stolu s džusy. Nereagovala jsem. Nejspíš bral Darrena jako silnějšího soupeře. Byl přece derion.

A ten byl zase sebevědomí samo, ani se na Eldarna nepodíval. Jako by tam ani nebyl. A to on není z těch derionských rasistů jako je třeba Shadowwalker. I když.

„Proč jsi tady? Neříkala jsi, že nepřijdeš?“ zeptal se. Nemůžu si pomoci, ale znělo to jako rýpání.

„Sitace se změnila, pozval mě Eldarn. Nemohla jsem říct ne, když jsem pořád ještě neměla doprovod,“ odpověděla jsem taky lehce rýpavě. On se pousmál a přikývl.

„Hm,“ zamručel. Lehce jsem se pousmála. Nenápadně samozřejmě, aby mě neviděl a začala jsem se svou obrannou jízlivostí.

„Kde jsi nechal svou čivavu?“ nadhodila jsem, což byl trochu žárlivý výstřelek, který jsem jaksi neovládla. Darren se pousmál, ale nereagoval na to.

„Chtělaš mě pozvat?“ zeptal se místo odpovědi. To mě znejistilo. Přemýšlela jsem nad tím. Ze zoufalosti, ale pak jsem si to rozmyslela. Jsem konzervativní typ.

„Cože? Ani náhodou. Ženy na ples muže přece nezvou. To se nesluší,“ objasnila jsem a on zavrtěl hlavou.

„Jo? Že o tom nic nevím. Jsi staromódní. Takže to je ten důvod, proč jsi to neudělala? Nebo ses styděla?“ vyptával se.

„Asi jsem doufala, že mě pozveš ty. Je to takové kouzelné, když muž pozve ženu na ples. To kouzlo bych zničila, kdyby to bylo naopak. Nepřijde mi to správné. A tak jsem si říkala, že když jsi to ještě neudělal, zřejmě o to nestojíš,“ odpověděla jsem mu upřímně a on se jen pousmál a zavrtěl hlavou. „Co je?“ divila jsem se.

„Ale nic,“ zašeptal. Pak bylo chvíli ticho, než ho zlomil. „Takže jsi doufala, jo?“ prohlásil a pousmál se.

Dívala jsem se mu do očí a pečlivě jsem zvažovala další kroky. Třeba, co mu odpovím. „Už jsem řekla,“ opáčila jsem. Zase se jen pousmál. „Nevím proč se tak kolem tebe chovám. Asi nějaký zvláštní druh napětí nebo co,“ zmínila jsem najednou a on se usmál jen zdvižením koutku a jemně si mě k sobě přitáhl za bok.

Úplně mě polilo horko, když jsem zaznamenala jeho mužné ruce na mých bocích. Přes tu tenkou látku jako by mě hladily, aniž by se pohnuly – to ty šaty, byly saténové.

„To je. A já vím dokonce i o jaký druh napětí se jedná,“ řekl suverénně a věnoval mi úsměv. Trochu jiný než předtím, temnější, ale víc sexy.

Lehce jsem si olízla rty, když jsem zírala na ty jeho. „Nezačínej s tím!“ okřikla jsem ho a sundala jsem ze sebe jeho ruce.

„Proč jako? Řekni mi jedinej rozumněj důvod, proč bych to neměl dělat?“ pokračoval, zatímco mě zase chytnul kolem pasu jako před chvílí. Byla jsem proti němu bezbranná. Ne tedy, že bych tam ty jeho ruce nechtěla, ale bylo to nebezpečné. V jeho přítomnosti a ještě takhle intimní jsem přestávala myslet. Hlavou.

„Vím že jsi tady s Eldarnem. Ale z nějakýho důvodu mě to vůbec nezajímá,“ prohlásil sebevědomě a povýšeně se zakřenil. Taky si mě k sobě přitisknul blíž, až jsem potlačila vzdych z šoku i vzrušení. Nakonec ze mě vyšel jen sotva slyšitelný výdech.

„Jsem tu s ním, protože ty jsi mě nepozval! A zajímat by tě to mělo. Je to nevhodné,“ skočila jsem mu do řeči a ty jeho ruce jsem ze sebe znovu strhla. Ne, že bych chtěla, ale protože to byla moje společenská povinnost vzhledem k okolnostem.

Jeho ruce zůstaly podél jeho těla tentokrát. Cítila jsem chlad v místě, kde předtím byly. „A ty jsi chtěla, abych tě pozval, ale neřekla jsi mi nic. Říkala jsi taky, že na ples nepůjdeš a taky jsi mi řekla, že jsem trouba, když jsem ti dal pus,“ připomněl moje slabé chvílky.

„Ano to je taky pravda,“ přiznala jsem. „Ale na mou obhajobu, ty jsi taky nebyl zrovna zdroj cnosti a morálních hodnot. Na to, že tvrdíš, že ke mně chováš nějaké city, jednáš opačně...“ pokračovala jsem a on mi do toho skočil.

„Tak už sklapni, Heartová, a dovol mi, abych to napravil,“ prohlásil a dívajíc se mi do očí, se mi decentně poklonil. Ano, sklapla jsem, ale jen proto, že to je snad už poslední šance, jak se s ním sblížit. A taky, protože to bylo tak neuvěřitelně sexy.

„Ale... ale na to je už pozdě, oba máme doprovod,“ zmínila jsem a vážně jsem se snažila, aby to neznělo jako rýpání.

„Na to kašli, od té doby, co jsi mi nechala vybuchnout ten mrak plnej slizu do oblčeje, myslím jenom na tebe. A vím, že to je vzájemný,“ řekl a pak bylo chvíli ticho. *To už je docela doba.* I když já na něj myslela dýl.

Darren se na mě láskyplně díval a já zarytě mlčela, abych to zase něčím nepokazila. Asi bych si neodpustila, kdyby mě zbytečná slovní přestřelka, strach a pýcha zase připravila o polibek.

„Pořád mě nesnášíš, Heartová?“ zeptal se najednou a díval se mi na rty. Bušilo mi srdce jako šílené.

„Nesnáším, když mi říkáš Heartová,“ odpověděla jsem klidně a dívala jsem se do jeho nádherně modrých očí. Nevím proč jsem to řekla, když to byla lež. Z jeho úst to znělo božsky a příšerně mě to vzrušovalo.

„Lhářko,“ zašeptal a pousmál se. Vydechla jsem. *Jak je možné, že na mě vždycky všechno pozná? Ví toho snad o mě mnohem víc než já.* „Vždycky, když ti řeknu příjmením tak nádherně ztuhneš,“ zmínil s úsměvem. Dívala jsem se na něj a na jeho rty. Ach bože, tolik jsem je chtěla zase políbit a každou chvíli strávenou v jeho blízkosti víc a víc.

„Když jsme se líbali, myslel jsem, že mezi námi něco je,“ zašeptal, ale já jsem na to nereagovala. Strašně jsem se totiž styděla. Mluvit s ním o něčem, co chci, když nechci, aby to věděl, protože by vyhrál, to bylo na hlavu. Vlastně i celá tahle moje logika, ale nemůžu za to, že jsem to tak vnímala.

„Pojd' si raději zatancovat,“ řekla jsem a zatáhla jsem ho na parket. Jen se usmál a nechal se ode mě otlapkávat. Tedy spíš já se nechala otlapkávat od něj. To bylo jako s tím prstem Jeskyňky. Podala jsem mu prst a on mě chytl za celou ruku. Začal mě totiž chytat i za zadek a blaženě se usmíval.

„Můžeš ty ruce dát výš?“ upozornila jsem ho, zatímco jsem si před ním pečlivě hlídala své pozadí a on mě neochotně poslechl.

„Výš jako tam nahoru? Máš to tak radši?“ prohlásil a já jen zakroutila očima. *Hňup.* Naštěstí už toho nechal, protože vydržet dlouho se s ním nehádat jsem neměla v povaze.

„Co říká tvůj přítel na to, že jsi věnovala první muchlovací tanec někomu jinýmu?“ vyzvídal.

„Jak to mám vědět? Ještě jsem s ním nemluvila, ty trubko,“ prskla jsem na něj. Darren se pousmál a přitáhnul si mě k sobě blíž. „Co Stacy?“ oplatila jsem mu to.

„To samý, trubko,“ odpověděl s úsměvem. Já jsem se mu podívala mlčky do očí. Já vím, že už jsem to říkala, ale měl je tak nádherný. „Co?“ zeptal se překvapeně, že na něj tak civím.

„Proč jsi mě nepozval, Darrene? Čekala jsem na tebe,“ přiznala jsem konečně.

„Protože jsem nechtěl, abys mě zase odmítla. Poslední dobou neděláš nic jinýho,“ dodal a něžně se mě dotýkal, opřel si svou hlavu o mé rameno a spokojeně se usmál. Bylo to fakt příjemné.

„Tohle se mi líbí,“ zašeptal mi do ucha, ale já mlčela. Měla jsem husí kůži po celém těle a bála jsem se, že mi srdce vyskočí z hrudi. „Nikdy jsem ti nechtěl ublížit, Ay,“ řekl tiše.

„Já tobě taky ne,“ odpověděla jsem upřímně a on se pousmál.

„Pamatuješ, jak jsi říkala, že jsi chtěla zažít první pusu s někým, kdo tě bude milovat? Víš, že jsi takovou vlastně zažila?“ prohlásil a díval se na mě, jak se na něj dívám já.

„Takže...“ zašeptal.

„Takže?“ zeptala jsem se.

„Teď už můžu? Když je to věc lásky a citů?“ šeptal, zatímco se ke mně s těmi rty blížil a pak mě zase bez varování políbil. Vůbec jsem to nečekala, protože jsem si myslela, že jsem mu zakázala mě líbat. Ale nebudu lhát, toužila jsem po tom, aby mě zase políbil.

Něžně mi zabořil prsty do vlasů a přitáhl si mě ke svým ústům. Jeho polibky byly jiné než předtím, měkčí a měl hebké rty. Jeho dech voněl jako mentolová žvýkačka a sem tam jsem cítila lehké přikousnutí mého rtu jeho zuby. Nebránila jsem se mu, protože nade mnou měl nějakou kouzelnou moc a vždycky, když mě líbal, necítila jsem žádný vztek, to přišlo vždycky až potom. Ale hlavně jsem od té naší první chvíle nemyslela na nic jiného.

„No teda,“ prohlásila Sára, když nás spolu viděla se líbat na veřejnosti. „Ten to s tebou vážně umí, Ay. Ještě řekni, že to není láska,“ šeptala si pro sebe a měla z nás nesmírnou radost.

Eldarn na nás smutně civěl, ale mlčel. A Wade Whisper se na Sáru nenápadně usmíval. Jaké by to asi bylo, kdyby mu dovolila i tanec. No jo, já se zdráhám jenom s intimnostmi a moje kamarádka na to jde obráceně. On by byl tanec nejspíš přes čáru, že? Ach ta její logika.

Nicméně mu pak úsměv spadl z tváře, když si všiml, že se Sárina pozornost přeměrovala k Wadovi Shadowwalkerovi, který postával u pultu s pitím a s nepřítomným výrazem ve tváři hypnotizoval mě s Darrenem.

Já jsem chvílku Darrenovi dovolila, aby mě olizoval, ale pak jsem se od něho odlepila. Tedy jen svými rty. „Proč jsi to udělal?“ zeptala jsem se s překvapeným výrazem a odstrčila jsem ho od sebe úplně.

„Myslel jsem, že to chceš, když ses na mě tak dívala,“ odpověděl prostě.

„Ale nechtěla jsem! Tedy... ne na veřejnosti. A pro tvou informaci, bylo to jen takové obyčejné zírání,“ kuňkala jsem rozpačitě.

On se pousmál, když jsem zmínila, že jsem to vlastně chtěla. „A on je v tom nějaký rozdíl?“ zeptal se, ale nenechal mě odpovědět. Zírala jsem na něj, snažíc se zpracovat to, že mezi námi vážně něco je.

„Tak něco zkusíme, jo? Já tě znovu políbím a ty mě odstrčíš, když ti to bude nepřijemný,“ řekl a já na něj nechápavě zírala. Zírala jsem ale asi moc dlouho, protože se ke mně znovu naklonil a opět se na mě přisál rty na rty.

Nedokázala jsem ho odstrčit, nechťelo se mi. Jeho jazyk už se mi tolik odporný nezdál a taky už mi nebyl tolik cizí, jako dřív. Jakkpak by jo, když už jsme si vyměňovali sliny po několikáté.

Po několika mlasknutí našich mokrých rtů jsem chtěla něco říct. A tak jsem zalapala po dechu. „Nemůžeš mě pořád jen tak líbat!“ informovala jsem ho a on na mě překvapeně koukal.

„Proč by ne? Myslím, že můžu, když se ti to líbí,“ zašeptal s úsměvem na rtech a znovu mě políbil.

„Ne, to tedy nemůžeš!“ sykla jsem do jeho rtů, ale polibky jsem mu s chutí oplácela. Cítila jsem, jak se jeho rty pod mými zkroutily do malého samolibého úsměvu.

„Proč jsi mě teda nezastavila, když o to vůbec nestojíš, hm?“ pokračoval v té naší nesmyslné hře i v tom něžném pusinkování.

„Já nevím...“ zašeptala jsem rozpačitě mezi polibky a zavřela jsem blažené oči.

„Protože se ti to líbilo, přiznej to,“ řekl, pohladil mi rty svým palcem a chtěl mě zase políbit, ale tentokrát jsem už ucukla.

„Už bych měla jít, všichni na nás zírají,“ řekla jsem nervózně a měla jsem v plánu jít za Eldarnem, doufajíc že nic z toho neviděl. Vždycky když jsem se cítila provinile, vyťahovala jsem morálku.

„Tak ať zírají. Jenom závidí, že se máme rádi,“ objasnil a spokojeně se usmál, ale nepouštěl mě. Držel mě za ruku. A já se taky k odchodu dvakrát neměla.

„No, ale... už musím jít, promiň. Jsem tu s někým jiným a ty konec konců taky,“ dodala jsem a utíkala jsem od něj jako namydlený blesk. Pravdou je, že jsem dostala strach. Trochu jsem se bála, že když to takhle rychle půjde dál, udělám dnes v noci nějakou blbost. Jako třeba to, že bych s ním přišla o počestnost tak brzy. Vždyť vůbec nemyslím hlavou, když jsem s ním, a to je zlé. Vůbec ho ještě neznám.

„Počkej, Ay!“ volal na mě, ale já dělala, že ho neslyším. *Co to dělám? Nemůže se mi to líbit! Nelíbilo se mi to!* „Ay, no tak. Kašli na něj. Já tě chci. Vážně tě chci. A zvu tě teď. Teď to zase poděláváš,“ dodal, ale já zavrtěla hlavou.

Dnešní dávka intimností mi pro dnešek asi stačila. Už tak budu mít co dělat, abych tohle vstřebala. To, že se sbližujeme. Já jsem celkem uzavřený typ člověka. Vždycky jsem byla sama a najednou je všechno jinak. To je příliš velká změna, kterou musím zpracovat. A on je na mě moc rychlý.

Darren tam pořád jen stál a zíral smutně na mě. „Copak, nechce tě?“ usmívala se Stacy, přiskočila k němu a chytila ho kolem pasu. „Tak na ní zapomeň, já tě chci. Přece nebudeš čekat na ní, stejně se s tebou v nejbližších pěti letech nevyspí,“ komentovala suverénně naše muchlování.

„Nech mě být!“ odbyl jí, sundal ze sebe její ruku a chystal se jít za mnou, ale Stacy ho přitáhla k sobě a zašeptala mu svůdným hlasem do ucha.

„Poslyš, Darrene, mám plán, který bude vyhovovat nám oběma. Já tě chci a ty jsi potřebuješ nějak donutit, aby žárlila. Takže, dej mi pusu!“ řekla a Darren se k tomu neměl. Jen na ní nechápavě zíral. „Dělej!“ štekla a vrhla se na něho jako harpyje.

Wade Shadowwalker se na ně dva s úsměvem ve tváři díval. Zdálo se, že pozoruje každého jednotlivce a analyzuje všechno, co se kde hne. Jako by to snad plánoval. Jenže ho z toho vyrušila Sára, která na něj tak intenzivně civěla, až ho to donutilo se na ní podívat.

Jenže ten její spalující pohled nedokázal snést dlouho, a tak ho utnul a šel si nalít něco k pití. Sára si povzdychla a šla s Eldarnem na parket, zatímco omylem svým pohledem zavadila o Wada Whispera cestou.

Ředitelka tancovala taky s profesorem, který vyučoval o černé magii. Byli si nějak zvláště blízcí. Earwin Peterson. Ten, co mi zabavil můj přívěsek, bez kterého se cítím jako bez srdce.

Já jsem se zatím vzpomínala z těch polibků a hledala jsem Eldarna. Ještě jsem se otočila na Darrena, abych si ověřila, že za mnou pořád běhá jako pejsek, ale místo toho jsem zahlédla koutkem oka, jak se muchluje se Stacy a dost mě to zklamalo. Tedy, potvrdilo se mi moje mínění o něm a jeho sexualitě.

Hodila jsem na něho vražedný pohled a uraženě jsem odcházela ze sálu. Úplně jsem zapomněla, že chci najít Eldarna.

„Jsi snad pitomá? Tohle nemohlo zabrat, akorát jsi to zkazila,“ řekl zoufale a naštvane jí od sebe odstrčil. Stacy se tvářila rozpačitě, když mě viděla nabroušeně odcházet.

„Asi jo, ale nechala ona tebe, tak ať si truceje a ty se toho teď můžeš konečně zbavit, já ti s tím pomůžu. Co říkáš?“ zašeptala a položila mu svou ruku na pásek. On se na její ruku jen letmo podíval a pak zase zpátky na ní.

„By mě zajímalo, kdo ti tohle řekl,“ procedil suše. „A nesahej na mě!“ syknul, zase jí odstrčil a smutně se na mě díval. „Ay, počkej!“ zavolal na mě a přiběhl jako pejsek. Já jsem neměla v úmyslu zastavit, ale nějak se to stalo. Čekala jsem tedy, až ke mně dorazí a všechno mi to vysvětlí. Vůbec nechápu proč jsem ho chtěla slyšet se hájit.

„Co chceš?“ sykla jsem se naštvane a sotva jsem zadržovala slzy. *Vždyť mě podvedl.*

„Tebe chci, no tak. Dej mi ještě šanci,“ škemral.

„Na co jako, abys mi strkal jazyk do pusy a za ani ne pět sekund jsi to dělal i s nějakou jinou? Víš, Darrene, možná jsem k tobě něco málo cítila, ale teď už je to pryč. Jsi na mě moc rychlý a já nejsem zvyklá mít někoho...“

Ty jsi prostě ještě nedospělý. Cloumají s tebou hormony a zřejmě cítíš silné sexuální nutkání. Chápu, že už se chceš zbavit svého panictví, ale já svého panenství ještě ne. A tipuju, že nejsi ten typ, co by dokázal čekat a být mezitím věrný,“ řekla jsem a chystala jsem se opustit místnost.

„Tak si mě otestuj. Ay, já to nepotřebuju. O sex mi vůbec nejde. Vážně, umím být věrněj. Navíc jí ani nechci,“ vysvětloval přesvědčivě.

„To právě dává smysl, že jo. Dobrou noc, Darrene!“ řekla jsem a chystala jsem se odejít z plesu. Takhle hrozně jsme se ještě necítila.

„Takhle jsem to nechtěl, klidně na tebe počkám, když mi dáš naději. Třeba i rok. Ani jsem na to nepomyslel, přísahám. Nebudu tě znova líbat, pokud si to nebuděš sama přát, slibuju. Budeme si třeba jen povídat, ale pojď se mnou na ten ples, prosím,“ škemral.

„Nech mě být, Darrene, a věnuj se jí,“ odsekla jsem mu a otočila jsem se k němu zády.

„To ona mě políbila, jestli ti jde o tohle. Já to nechtěl,“ křičel na mě z dálky.

„Mě je to úplně jedno, stejně se vůbec neznáme. Zůstaneme dál nepřátelé,“ řekla jsem pohotově.

„Ale já nechci být tvůj nepřítel, ani kamarád. Chápeš?“ dodal.

„Fajn, nebudeme tedy ani jedno,“ objasnila jsem a šla jsem pryč od něj. Darren si zoufale povzdechl a smutně odešel asi zpátky za Stacy. Už mi to bylo jedno. Tedy nutila jsem se, aby mi to bylo jedno.

Byla jsem na něco tak naštvaná, ale zároveň jsem toho opravdu litovala, protože ty polibky se mi moc líbily. Nemohla jsem to vyhnat z hlavy. Takhle jsem si sice první polibky představovala, ale byly by s Eldarnem snad lepší? Opravdu mi naznačil, že mě miluje?

Stála jsem pořád kousek od toho místa, kde jsme se pohádali a přišla za mnou Sára, která to celé viděla. „Jsi hrozně pitomá, přišla jsi o životní lásku, ještě dřív, než jsi jí dostala. Je ti jasný, že se se Stacy vyspí?“ řekla.

„Je mi to jedno. Tím spíš je to blboun,“ odpověděla jsem, ale nebylo mi to jedno. Najednou jsem cítila silnou žárlivost. Nechápala jsem, co se to se mnou děje, jako by mluvil někdo uvnitř za mě. Ještě nikdy jsem nebyla takhle nabroušená.

„Co když se do ní zamiluje?“ spekulovala.

„Řekla jsem, že mě Darren nezajímá!“ zakřičela jsem na ní. A znělo to hystericky a velmi hlasitě.

„Nikdy jsi nebyla takhle protivná,“ zmínila.

„Trápí mě Darren. A je mi divně a chci jít pryč,“ opáčila jsem.

„Už? Vždyť jsme teď přišly,“ divila se.

„Vždyť nikam nemusíš,“ odsekla jsem a odešla jsem ven z velkého sálu. Ani jsem nepomyslela na Eldarna, a na to, že mě pozval na ples. Odě mě tohle celé bylo zase hrozně ošklivé.

Jen co jsem opustila místnost, udělalo se mi nevolno. Přidržela jsem se stěny a na chvíli jsem se zastavila. Zase jsem slyšela to šeptání, ale tentokrát to bylo hlasitější. Snažila jsem se tomu porozumět, ale kdykoli jsem se zaposlouchala, měla jsem pocit, že mi ty zvuky uvaří mozek. *Že by to bylo tím přívěskem? Že by to všechno tlumil?*

Rozhodla jsem se, že bych se měla o tom šperku dozvědět víc, ale nevěděla jsem ani kam ho schovali. Proto jsem si to místo do pokoje zamířila rovnou do knihovny. Štvalo mě, že ještě nemáme předmět černé magie, protože pak bych mohla legálně do tohoto oddělení v knihovně, a taky bych už trochu věděla, jak to v praxi funguje.

Ten šepot mě vážně doháněl k šílenství, ale dělala jsem, že nic neslyším. Všichni byli na plesu, a tak jsem měla výhodu, že v knihovně nikdo nebyl. Bylo snazší se do oddělení černé magie dostat. Pobrала jsem pár knih a šla jsem rychle do svého pokoje, než by si někdo mohl všimnout, co to nesu za knihy.

Darren seděl na schodech před sálem, kde byla slyšet hudba jen jako nějaká směs basů a sem tam hlas, že se nadalo poznat, o jakou skladbu šlo. Kolem něj chodili studenti rozjaření z plesu, roztančení a v dobré náladě. Ale on měl oči jen pro pláč.

Shadowwalker ho sledoval zpozvzdálí a pousmál se. Potom se přehoupl očima ke Stacy, která akorát vycházela ze sálu a hledala ho. „Udělala jsem cos chtěl, teď chci odměnu,“ prohlásila hned, jak se k němu přiblížila na ani ne metr.

Wade se pousmál a podíval se na ní. „Jsi vážně podlá, to se mi líbí. A svojí odměnu dostaneš, ale chtěl bych, abys s tím ještě nepřestávala. Musíš je od sebe separovat. Úplně, jasný?“ dodal.

Ona se na něj překvapeně podívala. „Proč to mám dělat? Proč nechceš, aby byli spolu? A proč si to neuděláš sám?“ vyzvíдалa.

On se pousmál. „Abych si nešpinil ruce. A aby ses měla na co ptát. A abys dostala co jsi chtěla. Byl to obchod. Výhodnej pro oba – náhodou sbírám panenství pěkných holek,“ prohlásil a mrknul na ní. Možná to bylo kvůli tomu, že ho Darren odmítl seznámit se Sárou, jak si přál. Mstít se tedy uměl jako profík.

„Ty nikdy neděláš nic zadarmo, co?“ zmínila a dočkala se zase jenom toho jeho samolibého úsměvu.

„To záleží. Tak jdeme?“ zeptal se a ona nadšeně přikývla. „Za pět minut nahoře ve věži,“ dodal a šel napřed. Stacy tomu nemohla uvěřit. Tomu, že vážně dostane někoho jako je Shadowwalker a ještě ke všemu jen za to, že si trochu pohrála s jeho nejlepším kamarádem.

Darren si všiml Stacy s Wadem, jak se k němu měla a zuřivostí zatnul zuby. Dělá si ta holka srandu? Jede po něm a pět minut na to hned po Shadowwalkerovi?

Sára se zase na plese kupodivu bavila. A kupodivu proto, že tam byla s Eldarnem, o kterým říkala, že je nudný šprt. Což je přiznávám trochu pravda. Nicméně, teď se s ním rozhodně nenudila.

Smála se z celého srdce něčemu, co jí vyprávěl a u toho tak potancovali. Možná, že měl jiný styl humoru než ona... nebo než všichni okolo, ale to jí právě přišlo tak vtipné. Na chvíli úplně zapomněla na svoje problémy. Na oba Wady a na Darrena, kterého by jako nejlepší kamarádka měla utěšovat. Ale co, vždyť každý si zaslouží chvíli jen pro sebe.

Shadowwalker seděl ve stínu na schodišti, z úcty k dámě si ještě ani nezapálil, místo toho si dal žvýkačku s citronovou trávou a čekal, až se otevrou dveře. Věží profukoval studený vítr, kterého se nešlo zbavit, ani když zavřel okna.

Kdo by to byl řekl, že je Wade Shadowwalker takový zloduch? On na to vůbec nevypadá. Roztomilá rebelská tvářička, andělský výraz, okouzlující světle šedé oči, ze kterých mrazí. Úsměv, ze kterého se podlamují kolena a postava jako by jí vytesaly do kamene dokonalostí posedlí sochaři.

Stacy za sebou zavřela dveře a s naprostou vážností ve tváři si to mířila k němu. On se ani nehnul, jen jí pozoroval. Na to, že to byl obchod, jak sám řekl, díval se na ní obdivně, jako by jí vážně chtěl. A možná i ano.

Ne nadarmo se o něm říkalo, že je děvkař. Že má rád ženy. Že je miluje jinak než jakýkoli jiný kluk v jeho věku. On totiž už dávno nebyl jen kluk – byl muž. A přemýšlel naprosto odlišně oproti svým vrstevníkům.

Stacy k němu přišla blíž. Byla nervózní. Jak pak by ne, mělo to být její poprvé a ještě ke všemu s někým, do koho byla příšerně zamilovaná. Ale nebylo to na ní znát. Sebevědomí té holce nechybělo. A to možná Shadowwalkerovi imponovalo. A možná je to i důvod, proč Alyssu jen využívá, proč si s ní tolik hraje. Protože ho nechá.

Když k němu Stacy dorazila blíž, zvedl k ní oči. Chtěl se postavit, nejspíš ze slušnosti. Moc se nedá královské vychování potlačit. I když to byl celkem šmejd, jsou věci, které ovládal dokonale. Třeba fyziku. A nejen to. Všechno kolem sebe, čehož jsem si zatím nevšimla.

Stacy ho zarazila svou něžnou rukou, kterou mu položila na rameno. On najednou zkrotnul. Nechával se vést, protože vycítil, že Stacy by to tak chtěla. Byl kupodivu citlivý a něžný. A viditelně v těchhle chvílích nebyl sobecký.

„Divný, myslela jsem, že to budeš chtít mít v režii ty, když jsem ještě nezkušená,“ zmínila do ticha.

„Chceš, abych to měl v režii já? Protože mě spíš přijde, že to je naopak. Je mi to jedno, je to tvoje poprvé. Tvoje odměna. Jak to chceš?“ zeptal se. Stacy zrudly tváře a dala si chvilku, aby zklidnila své rozbušené srdce.

„Chvíli tak a chvíli tak,“ odpověděla a on se na ní usmál a pomalu vyhnul její sukni výš, aby odhalil její nohy. Látka po ní jen klouzala.

„Netlačí tě ty botičky?“ zeptal se.

„Malinko,“ odpověděla tiše. Wade sjel dlaní po jejím stehně dolů, přes její lýtko, až k jejímu kotníku. Stacy ho mlčky sledovala, jak jí opatrně sundává ten střevíček a jak se tváří a rty něžně dotýká jejího kolene.

Když jí ten střevíc sundal, zvedl k ní oči a přitiskl se rty na její lýtko, a něžně jí pusinkoval směrem výš. Stacy měla co dělat, aby se udržela na nohách. Byl najednou tak sladký. Takhle sladkého ho vážně jen tak někdo nepozná.

Já jsem strávila skoro celý večer nad tím studováním mých hlasů v hlavě. Pak ale do mého pokoje vtrhla Sára. „Tomu neuvěříš, s Eldarnem jsme si docela hezky zatancovali. A nemyslím si, že by Darren se Stacy strávil noc. Ashley říkala Stephanie, že to prý docela přehnal s pepermintovým džusem a že byl celou dobu sám na schodech. A Stacy nikdo od té doby neviděl... Není to super?“ prohlásila a usmívala se.

„Je mi to jedno, Sáro,“ objasnila jsem a znovu jsem se dívala do knížky. Ale ona pokračovala.

„Pak se objevil na plese, asi tě tam hledal, ale byl hrozně opilý a pořád drmolil tvoje jméno,“ řekla a já se na ní dost nepříjemně podívala. „Dobře... co děláš?“ vyzvídala.

„Zjistila jsem, že to, co slyším za šepot je démonický jazyk, jen ale nerozumím tomu, proč něco takového vůbec slyším,“ vysvětlila jsem.

„To je zajímavý,“ procedila. *Takže s ní nespál? Možná jsem na něj byla přece jen zlá. Vždyť on za to chudák nemůže, že na něj holky tolik letí.* „Haló Ay, vnímáš mě?“ volala na mě.

„Co? Ne, promiň jen jsem se na chvíli zamyslela. Co jsi říkala?“ zeptala jsem se, ale Sára mi to už nezopakovala, jen se usmála.

„Sni dál, Ay. Třeba ti bůh dává ještě jednu šanci se dát s Darrenem dohromady. Možná je to znamení, že k sobě nepochybně patříte,“ řekla a pomalu odcházela z mého pokoje.

„No tak!“ řekla jsem a kouzlem jsem po ní hodila polštář. Ona se jen hlasitě zahihňala a šla k sobě na pokoj. *To víš, že jo. Kašlu na Darrena, mám důležitější problémy!* Pomyslela jsem si a zavrtila jsem se do peřin.

sha-magic

☆ Sha Magie ☆

Po té nepodařené noci jsem se vůbec netěšila na snídani. Bála jsem se mu podívat do očí. Bála jsem se, že se rozbřečím jako malá holka, když se dozvím, že si za mě někoho našel. Chvillemi jsem měla silný pocit nenávisti a chvillemi jsem si i dokázala představit, že bych se od něj nechala zase políbit.

Moje strachy se vyplnily. U snídane mě ani nepozdravil. Jako vůbec. Vypadal, že má kocovinu a nešťastně mě pozoroval. „Určitě je na mě naštvaný,“ zmínila jsem a Sára přikývla.

„Se divíš? Odmítla jsi ho... zase. Co čekáš, že bude dělat?“ opáčila suše. Tentokrát ale neměla pravdu a on na to neměl právo.

„Neodmítla jsem ho. Neměl se líbat se Stacy. Nemám náladu na Darrena ani na dnešní hodiny. Tahle škola mě už taky nebaví. A když jsme u toho, mám chuť něco vyhodit do vzduchu. Ten šepot je šílený,“ vztekala jsem se.

„Možná jsi ve stresu,“ řekla.

„Myslíš?“ procedila jsem sarkastickým tónem. Chtěla jsem si kouzlem podat sklenici s vodou, ale místo toho jsem všechno v okolí jednoho metru včetně té sklenice rozbila.

Všichni se na mě otočili včetně Darrena. „Co je? Blbej den, no... se stane,“ zaječela jsem na bandu překvapených spolužáků a Sára se na mě dívala ještě bedlivěji. Přišlo jí divné, že jsem řekla slovo „blbej“.

„Jsi v pohodě, Ay?“ zeptala se.

„Nech mě bejt!“ křikla jsem na ní a odešla jsem od stolu. Sára na mě valila oči a Darren mě pozoroval hodně zvláštně, jako by mi rozuměl. Navíc, si i myslel, že jsem naštvaná kvůli tomu líbání se Stacy, ale upřímně mě to teď ani nenapadlo. *Co se to se mnou kruci děje? Jako by mě něco ovládalo. Já se přeci nechci takhle chovat. Čím to je, že je moje moc najednou tak silná?*

Rozhodla jsem se věnovat čas na vyhledávání informací o tom krystalu. Nebo alespoň na podobný typ magie, jakou byl stvořen. Nechtělo se mi uvěřit, že by to celé byla jen náhoda.

Mířila jsem si to proto rovnou do knihovny a hned, jak jsem tam dorazila, popadla jsem další knihu z poličky v zakázaném oddělení a sedla jsem si do věže na schody. Dnešní hodiny jsem chtěla být za školou. Zvláštní co? Já a za školou. Ale to už jako vážně nešlo vydržet. Měla jsem pocit, že se mi rozskočí hlava a taky jsem neměla na nic náladu. Ten „rozchod“ s Darrenem se mě dotknul.

No proč by ne? Vždyť jsem říkala, že ho miluju. Včera jsem mu sice řekla, že už k němu nic necítím, ale to byla lež. Možná toho cítím teď ještě víc. Strašně jsem si přála, aby za mnou přišel. I když jsem na něj byla trochu naštvaná. Chtěla jsem, aby přišel a škemral zase o odpuštění. A aby se nepřestával snažit mě dobývat.

Seděla jsem a zírala z okna. Už ani ta knížka mi nepomáhala se od myšlenek na něj odpoutat. A v tom ke mně zezadu přišel. Moje přání bylo vyslyšeno.

„Heartová...“ oslovil mě a stoupl si za mě. Taky mi položil opatrně ruce na ramena. *Měla bych být tvrdá a donutit ho k omluvě? Nebo se na to vykašlat a... nesmím být měkká, pak by si mě nevážil.*

„Co chceš, Payne?“ odpověděla jsem. Jeho hlas bych poznala všude. I poslepu. Byl tak jemný a sametový... *Proč myslím na jeho hlas?*

„Promiň,“ řekl z ničeho nic a sedl si vedle mě. To mě upřímně překvapilo. Bylo to rychlejší, než jsem čekala. Možná jsem na něj vážně byla moc tvrdá.

Podívala jsem se na něj. „Promiň za co?“ zeptala jsem se. Chtěla jsem vědět, že ví, o čem se vůbec bavíme.

„Třeba za to, že jsem ti včera nechtěně zlomil srdce,“ dodal a usmál se. *Zlomil? Ne, to ještě ne.*

„Co? Ty mě jo? To fakt ne,“ ohradila jsem se. *Trubec.*

„No tak, já vím že mě máš ráda. Měla by sis to už konečně přiznat,“ řekl a jemně se dotkl prsty mé ruky.

„Hm, asi víš víc než já,“ odpověděla jsem a vysmekla jsem se mu. On se na mě podíval jako by mi to nevěřil. Ani já bych si to nevěřila.

„Jasně. Tak to bych asi neuspěl, kdybych tě jako nápravu za ten nevydařený ples pozval na rande? Mimo sny,“ zeptal se a já ztuhla. *Rande? Opravdové rande?*

Byla jsem ztuhlá celkem dlouho, že to nejspíš vzal jako ne a chystal se odejít. Došlo mi, že trucovat tímhle stylem nám neprospívá, ba spíš naopak to všechno jen zhoršuje, a tak jsem sebrala odvahy.

„Payne!“ zavolala jsem na něj a on se otočil. Díval se na mě těma svýma modrýma očima. Rozbušilo se mi divoce srdce a já na chvíli zapomněla myslet. Vůbec jsem nevěděla, co dělám a měla jsem chuť ho políbit. A tak jsem vstala, udělala k němu dva dlouhé kroky, chytla jsem se ho kolem krku, stoupla si na špičky a vášnivě jsem na něj zaútočila svými rty. A po pár mlasknutí našich rtů jsem zahlédla, jak se spokojeně usmívá.

„Teda, myslel jsem, že jsi říkala...” pokračoval a já ho přerušila.

„Sklapni, Payne!“ okřikla jsem ho a začala jsem ho líbat ještě víc. Nevím co to do mě vjelo, ale úplně mě to ovládalo. Jako bych to ani nebyla já, ale nestěžovala jsem si, abych pravdu řekla. Vůbec.

„Ne, že bych měl něco proti, ale netušil jsem, že je ve tvém stylu někomu takhle nestydatě strkat jazyk do pusy, Heartová,“ zmínil a usmíval se mezi polibky, když jsem ho tedy nechala se nadechnout.

„No ovšem, že to není v mém stylu, ty troubo! Ne jen tak někomu. A přestaň na mě šmatat!“ okřikla jsem ho a odstrčila ho od sebe.

Darren se tvářil zmateně, ale ne víc než já. Nějak jsem nedokázala uvěřit tomu, že jsem to udělala. A teď jsem se měla vyrovnat s následky a s jeho pohledem – s tím vítězným, že mě zdolal.

„Já že na tebe šmatal?“ připomněl s úsměvem.

„A kdo asi? Vždyť jsi mě hladil po ruce,“ vpálila jsem mu.

„Jsi blázen, Heartová. Sice se mi to líbí, ale stejně jsi šílená. Takže to mám brát tak, že jsi mi ten včerejšek odpustila?“ zeptal se.

„Ani náhodou! To jsi pěkně přehnal. I když... je mi to jedno, Payne. Nevím, proč jsem tě políbila ani jsem tě líbat nechtěla. Nesnáším tě!“ dodala jsem.

„Jasně, tak to pak dává smysl všechno,“ řekl ironicky a podíval se na mě. Zase jsem znejistěla. Zamotala jsem se do toho. Tolik jsem mu to nechtěla přiznat, že jsem říkala nesmysly a on to věděl.

„Mě to smysl dává. Jsi otravný a...“ řekla jsem, ale přerušil mě.

„Chápu, jsem otravný, tak proto jsi po mě vyjela,“ opáčil suše jako by si z toho nic nedělal, usmál se a já přikývla aniž bych vnímala co říká.

„Přesně tak. Teda ne!“ opravila jsem se, když jsem si to uvědomila a on se pousmál a zase mě políbil. Tentokrát jen tak jemně. Nechala jsem se a nějak se mi úplně zamotala hlava. Byl to takový vážný druh polibku. Moje srdce bušilo jako šílené. Nechtěla jsem, aby přestal. Ale udělal to a pak se na mě podíval.

„Říkáš, že se ti to nelíbí, jo?“ zašeptal s tím svým povýšeným úsměvem ve tváři.

„Taky že ne,“ odpověděla jsem šeptem a zase jsem se na něj vrhla. Darren se pousmál mezi polibky a lehce mi zajel prsty do vlasů. Trochu mě ty moje choutky děsily. A zvláště když jsem se po něm sápal jako nějaká saň.

„Ehm, nevím co to do mě vjelo,“ hájila jsem se, ale myslela jsem to upřímně.

„To by mě taky zajímalo, aspoň bych věděl, jak to v tobě vyvolat. Mě se to totiž líbí a moc,“ přiznal.

„Mohl bys předstírat, že se to nestalo?“ zeptala jsem se rozpačitě, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, to bych opravdu nemohl,“ odpověděl suše.

„Fajn, tak si s tím žij dál, ale já tě nechci,“ řekla jsem přesvědčivě a on se jen pousmál.

„Ale no tak, Ay. Co je ti?“ vyzvídá. Už se ale tvářil starostlivě. Začal být vážný.

„Nic, jen ne každá je z tebe a z toho tvého slizkého jazyka na větví,“ odpověděla jsem a on vyprskl smíchy.

„Z jazyka ne, ale ty sis mě k sobě pustila blíž. Jen nechápu proč se chováš tak divně. Máš snad nějakou bipolární poruchu nebo co?“ prohlásil.

„Sám seš bipolární!“ vrátila jsem mu to.

„Vážně, Ay. Poslední dobou jsi divná. Neustále si protiřečíš, jsi vzteklá a... nevšímala sis, že měníš názory jak šílená? Víím, že bipolární porucha je něco jiného, ale ty vážně nevíš co chceš,“ zmínil a já mu musela dát za pravdu, vážně jsem tomu nerozuměla.

„Tak mě nech na pokoji, Payne, když jsem tak divná. Nechci se s tebou líbat a nechci ani tebe. Je mi jedno s kým budeš chodit a tak. Klidně běž zase za Stacy, já tě nechci!“ prohlásila jsem a on na mě překvapeně zíral.

„Jasně. Já radši ještě počkám, než si to rozmyslíš. Nechci, abys byla pak smutná, nebo moje holky měnila ve špekáčky. Nejsem idiot a s tebou se něco děje. Možná už dokonce i víím co,“ řekl a bez dalšího slova odešel. Celkem mě překvapila jeho reakce. A taky i to, co jsem mu řekla. Ani jsem mu takové věci říkat nechtěla. *Co je to se mnou do háje? Jako by někdo mluvil za mě. Proč?*

Mezitím probíhala hodina Magické Fyziky. Té, na kterou jsme společně se třetíáky. Kim taky chyběla. Po včerejší akci měla trochu kocovinu. Takže tam byli s Eldarnem sami s Wadem Shadowwalkerem.

Wade se naklonil k Eldarnovi. „Co je s Heartovou?“ zeptal se ho jako by to měl snad vědět. Asi předpokládal, že jsme se k sobě včera po tom extempore s Darrenem vrátili. Kdyby jen tušil, že si spíš užíval zábavu se Sárrou.

On pokrčil rameny. „Nevím,“ řekl.

„Jak to, že to nevíš, byla snad tvůj doprovod na ples,“ rýpnul si. Eldarn si přitlačil brýle ke kořenu nosu prstem a podíval se na Wada.

„Měl by ses zeptat svého kámoše, protože mi jí včera jaksi přebíral a líbali se tam. Překvapuje mě, že sis toho nevšiml, když jsi celou dobu koukal, kde co lítá,“ opáčil.

Wade se pousmál. Jeho reakce ho překvapila. Uměl být i kousavý, což od něj nečekal. Zato u Wada je to známý fakt, takže se nedržel zpátky s odpovědí. „By ses měl naučit líp si hlídat svoje ovečky, kamaráde,“ řekl s úsměvem na rtech.

„Hm. Včera mě utěšovala Sára. Bylo to fajn,“ opáčil, až Wadovi ztuhl úsměv ve tváři, když zaslechl její jméno.

„Byl jsi se Sárrou? Utěšovala tě?“ zopakoval. V očích měl očividný zájem. Eldarn přikývl.

„Jo, byl jsem se Sárrou. A jo utěšovala,“ odpověděl a zase si přišťouchl brýle výš. Pořád mu sklouzávaly dolů.

Wade si dával na čas s formulací otázky. Pak se k němu naklonil blíž, až to Eldarna zaskočilo. „Jak utěšovala? Bylo něco?“ vyzvídal.

Eldarn se na něj podíval jako na blázna. „Ne, nebylo,“ odpověděl klidně. Chtěl mu říct ještě, že nemá ani zájem, ale nechťel znít trapně a prostě se rozhodl, že si to nechá pro sebe. A zvláště, když teď vypadá jako týpek, že umí za jediný večer sbalit holku.

„Jste kámoši, jo? Takže jí Darrenovi přebereš takhle?“ prohlásil Wade, až to znělo trochu posměšně. „Se divím, že si s tebou má co povídat,“ dodal. A teď tomu nasadil korunu. Kdyby totiž tuhle jízlivou a žárlivou poznámku neřekl, možná by ho se Sárrou seznámil místo Darrena on, ale teď si k tomu jaksi zavřel dveře.

„Co tím chceš říct, že se mnou není zábava? Náhodou se celej večer smála mým vtipům,“ opáčil defenzivně. *Smála se jeho vtipům.* Tohle teď znělo Wadovi v hlavě. To byl totiž takový malý sen každého zamilovaného muže.

Žárlil, protože se k ní nedokázal dostat. Ne nenučeně a přirozeně. A vždycky všechno, co chce vyžere jeho nejlepší kámoš. A teď, že by měl mít další konkurenci? S dívkou i s fyzikou? Což pro něj byl středobod vesmíru. Tedy, alespoň to jsem si myslela.

„A cos řekl tak strašně dokonalýho a vtipnýho, že se smála?“ vyptával se. Eldarn se na něj překvapeně podíval a rozhodl se ho dráždit.

„Nevím, tak různě. Třeba když mi málem šlápla na botu, řekl jsem jí, že moje gravitační pole přitahuje samý ohromně krásný holky. A ona se začala smát a odpověděla, že prý moje gravitační pole není jen o fyzice, ale i o chemii,“ vymyslel si, ale to Wade nevěděl.

Rozzuřilo ho, že Eldarn zkombinoval jeho dvě lásky takhle dohromady. A že řekl o Sáře, že je krásná. Ohromně krásná. A že Sára odpověděla to o chemii mezi nimi. Eldarn nejspíš pochopil, o co jde. Říkala jsem, že je chytrý.

Wade na něj jen mlčky civěl, zatínal zuby div, že neskřípaly a zarýval si nehty do dlaní. Eldarn si toho všiml a pousmál se. „Všechno špatný je k něčemu dobrý. Jestli se mnou nechce být Ay, protože chce tvýho kámoše, třeba se mi zadaří u Sáry,“ dodal a akorát se zvoněním odcházel ze třídy.

„No počkej, ty malej brejlatej šprte, se mnou si hrát nebudeš!“ procedil skrze zatnuté zuby, popadl svoje knížky a vyletěl ze třídy rovnou na cigaretu.

Nejspíš jsem nebyla jediná, komu asi došlo co se děje, a proto mě tolik překvapilo to, co následovalo. Po obědě seděl Darren s kamarády v knihovně a něco si četl v knize černé magie. „Co čteš?“ vyzvídal Wade Shadowwalker, který už snad znal všechny knihy ve školní knihovně nazpaměť.

„Ale nic,“ odsekl.

„Ještě jsi jí nedostal, co? Ten včerejší líbanec se Stacy jí od tebe odehnal. Takže se ani nemusím ptát, jak je na tom naše sázka,“ řekl a usmál se.

„Drž hubu. Nemám na to teď náladu. O žádnou sázku mi už nejde. Už to neplatí, jasný?“ prohlásil suverénně a zase se začel do knihy, ale Wade mu nedával prostor pro čtení. Vtipné, sám to nesnášel, když mu to někdo dělal.

„Aha. Uvědomil sis, že jí nikdy nedostaneš?“ pokračoval v rýpání. Darren se na něj podíval jako na blázna.

„Ne, nechci jí dostat,“ odpovídal zoufale.

„Tak o co ti teda jde? Už se ti jako nelíbí?“ vyzvídal.

„Líbí,“ opáčil. „Jen nechci, aby šlo o nějakou sázku,“ dodal a dál si četl v knize. Já jsem dělala to stejné. Četla jsem si v knize černé magie a hledala jsem něco... no, cokoli o tom, proč se cítím tak rozpolceně.

Wade dal nakonec Darrenovi pokoj, zvedl se a šel si vybrat nějakou knížku, kterou ještě nečetl. Jestli nějaká taková ještě existuje.

Darren se na mě otočil, když Wade konečně vypadnul. Chvilí na mě koukal, jak listuju v knize a něco hledám. Potom zaklapl tu knihu, kterou měl rozečtenou. Chvilinku přemýšlel a vydal se za mnou.

„Zkus tuhle,“ řekl a podával mi do ruky velmi těžkou a komplexní knihu černé magie, která zcela určitě nebyla z této knihovny. Já se na něj překvapeně podívala. On, že mi dává knihu?

„Sleduješ mě?“ vyjela jsem po něm, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, Sára mi řekla, že tě něco trápí. Tahle je moje, mohla by ti pomoci,“ zmínil. Podívala jsem se na to, co mi dává a pak zase zpátky do jeho očí.

„Paráda, Sára musí všechno vyslepičit. Proč to řekla zrovna tobě?“ vztekala jsem se.

„Klídek, hvězdo, chci ti pomoci,“ řekl a usmál se. Čekala jsem, co z něj tedy vypadne. „Řekla mi to proto, že na rozdíl od tebe ví, že to s tebou myslím dobře. Chci se s tebou aspoň kamarádit, když už jsi mě tak chladnokrevně odmítla a nechceš se mnou chodit.

Nebo by ses se mnou chtěla zase prát? Už to trvá věčnost, Ay. Chci vědět jak na tom jsem. Jestli mě vážně nechceš, tak mi to řekni na rovinu, ale nevztekej se, když si někoho najdu,“ řekl.

Mlčela jsem, protože zatímco mi připomínal, jak hloupě jsem se před ním chovala, uvědomovala jsem si, že taková už dál být nechci. *A neřekl mi právě Ay? Proč by mi nemohl chtít pomoci? Je mu přeci skoro osmnáct. O některých věcech toho ví mnohem víc než já, ale hlavně řekl, že mě má rád.*

„Ne, nechci se s tebou už prát,“ odpověděla jsem a malinko jsem se na něj usmála.

„To je dobře, stejně bys prohrála. Naučil jsem se spoustu nových a nepříjemných kouzel,“ prohlásil sebevědomě.

„Chlubíš se?“ rýpla jsem si.

„Trochu. Hele, mrzí mě to celý. A omlouvám se ti za tu pusu, neměl jsem to dělat. Bylo to blbý, přišla jsi s Eldarnem. Asi jsem jen trochu žárlil a měl jsem chuť mu tě vzít tak, jako to udělal on mě,“ vysvětlil a usmál se.

„Nejsem tvoje holka, neměl jsi žádný důvod žárlit,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Jo, to říká ta pravá,“ dodal.

„Počkej, teď se nechytám. Omlouváš se mi za to, že jsi mě políbil, nebo za to, že jsi políbil Stacy?“ ujišťovala jsem se.

„Chceš to rozebírat, nebo prostě přijmeš mojí omluvu?“ řekl rozumně.

„Zajímá mě to,“ odpověděla jsem.

On si povzdychl. Otráveně, že mi to musí zase vysvětlovat. „Já jí tu pusu nedal, už jsem ti to přece říkal. Kdyby to záleželo jen na mě, byl bych už pořád jenom s tebou,“ hájil se. *Oh, je tak sladký.*

„Dobře, budeme tedy přátelé,“ řekla jsem a podala jsem mu ruku.

„Super, to je progres od nepřátel. Tak si vezmi moji knížku a zkus na něco přijít, nebudu tě rušit. Když se budeš chtít s něčím svěřit víc, kde mě najdeš,“ řekl a mrknul na mě. *Že bych se v něm spletla? Co se mu přes odpoledne stalo, že by dospěl?*

Otevřela jsem tedy tu jeho knihu a začala jsem v ní číst. Hned první stránka mě zaujala.

Ochrana, nebo podlá vražda? (skoro vše o Sha-magii)

Už jste se setkali s předmětem očarováním černou magií, který nebyl určený k tomu, aby vám ublížil, ale mohl by být nebezpečný pro okolí? Zbystřete své smysly, protože jde o zvlášť nebezpečný předmět, do kterého je ukrytá něčí duše, nebo i více duší.

Lze předpokládat, že se vám takový předmět dostal do ruky jen náhodou? Toto lze jen těžko vyvrátit, nebo s přesností potvrdit. V minulosti se takto očarovane předměty dávaly z lásky, nebo jako lék na různé nemoci, aby zlomily vážné defekty způsobené zlými silami. Tyto předměty je obtížné vyrobit i je zničit. Bytost, která k němu byla přimknuta z jakéhokoli důvodu na dobu delší než rok, získá velkou závislost na tomto předmětu, nebo spíš na tomto druhu magie.

Předmět má dvě vlastnosti, jak zde již bylo řečeno. Léčit defekty způsobené zlými silami, nebo jako velmi silné ochranné kouzlo. Zaměříme se na ty defekty. Příčinou může být v podstatě cokoli, ale v této fázi není podstatná příčina, ale problém, který vznikl. Podle mýtů a starých povíadek je známo jen pár těchto příčin. Jednou z nich je démon ukrytý uvnitř lidské duše. Démon by se pak bez pomoci tohoto druhu magie zmocnil duše bytosti, které patří a mohl by jí ovládat. Vzácně se stává, že démon s bytostí komunikuje, ale na toto bych raději nespolehal.

Očarováný předmět majitele chrání i před nepříznivými vedlejšími příznaky, které démon v duši nositele způsobuje. Například hlasitý šepot démonským jazykem, který přivádí nositele často k šílenství. Výjimečně vede až ke smrti nositele, což tedy způsobí i smrt démona (nikoli jeho přesun). Nebo také agresivitu, velmi nezkrotnou moc, občasné ztráty paměti nebo sebe samého.

Kladete si otázku, jak se vám může dostat démon do duše? Příčin může být mnoho, ale ve skutečnosti je pravděpodobnost velmi nízká. Aby se vám mohl takto očarováný předmět dostat do rukou, musí k tomu být spolupráce minimálně dvou lidských bytostí (čarodějů derionů),

kteří by pro vytvoření tohoto předmětu obětovali svůj život. Jeden z nich musí vždy zemřít. Ten, co zemře do tohoto předmětu ukládá svou duši. Pzn. (ta duše musí být čistá), druhý čaroděj se postará o zbytek zaklínadel a těžce sehnatelných materiálů k výrobě, a nakonec také k předání do rukou cílové skupině.

Jak se tento druh magie používá a návod k přípravě takového předmětu se dá najít pouze na jednom místě. Vzhledem k věkové skupině čtenářů a snadné dostupnosti této knihy, vám to bohužel nemohu prozradit. Ale rozhodně nezoufejte a prolistujte si mou knihu celou. Třeba vás zaujme kapitola o jiných černo-magických předmětech, které jsou bezpečnější.

„No to mě podrž!!“ zašeptala jsem šokovaně. Darren mi přinesl knihu, která mi ve vteřině pomohla objasnit, co jsem potřebovala vědět. *Mám v sobě démona. Musím získat ten přívěsek zpátky!*

„Sáro? Jestli mě slyšíš, přijď za mnou do knihovny,“ řekla jsem jí pomocí telepatie a sklízela jsem ze stolu ostatní knihy. Asi tak za deset minut se objevila v knihovně a hledala mě očima.

„Co se děje? Dneska jsi nebyla ve škole,“ vyzvíдалa, ale já se tvářila, jako bych šla na popravu.

„Asi bych ti to neřekla lépe, přečti si tuhle stránku,“ řekla jsem a podstrčila jsem jí knihu až pod nos.

Sára si tu knihu přitáhla k sobě a začala číst. Sledovala jsem, jak její oči kloužou po papíře a jak s přibývajícimi vědomostmi krčí nos. A nakonec se na mě vyděšeně podívala.

„Myslíš si, že jde o stejný případ?“ zeptala se.

„Ano, protože moje matka zemřela z neznámého důvodu a otec mi daroval ten šperk k narozeninám, a pak se po něm slehla zem. Řekl jen, abych ho nikdy nesundávala,“ vysvětlila jsem.

„Proč do něj ukryla duši tvoje máma a ne táta? Byl srab?“ zeptala se a přisedla si. Já pokrčila rameny.

„Myslím si, že jeho duše nebyla čistá natolik, aby to mohl udělat,“ komentovala jsem.

„Třeba to byla jeho chyba, proto neměl čistou duši?“ spekulovala. *Hm, zajímavá myšlenka.*

„Možná, my ale potřebujeme dostat tu věc zpátky, ty se toho ale nesmíš v žádném případě dotýkat. A pokud je to tak, jak si myslíme, budeš mě muset hlídat,“ dodala jsem.

„Jasně,“ řekla jako by o nic nešlo.

„A jestli cekneš Darrenovi, tak si mě nepřej!“ připomněla jsem jí a podtrhla jsem to opravdu vražedným pohledem.

„Dobře, démone,“ opáčila, ale já na to nereagovala. Sára si ze všeho bude dělat legraci a ze mě dvojnásob.

„Jak poznám, že ze mě mluví démon?“ zeptala jsem se a ona pokrčila rameny.

„Asi, že budeš mluvit nespisovně, to je podle mě největší zlo, jaký dokážeš udělat,“ zmínila. Utahovala si ze mě zase. *Ale měla pravdu, znělo to absurdně, já a démon v duši?*

Asi po půl hodině jsem se konečně vyprdelila z knihovny a šla jsem na vzduch. Sára byla zase někde v čudu, tu by v knihovně neudržel snad nikdo jen Shadowwalker. A Darrena jsem od té doby, co mi dal tu knihu taky neviděla. Ovšem až do teď...

Když se vracel z tréninku, potkal se Sárou na chodbě. „Nazdárek,“ pozdravila ho mile a on si jí vzal stranou.

„Mám pro tebe ten Post-in lektvar,“ zašeptal.

„Jo? Sem s ním!“ řekla a nenápadně pro něj natáhla ruku. Darren vyndal z kapsy malou lahvičku s průhlednou tekutinou s nápisem *Post-in* a podal jí to do ruky. Já jsem se akorát chystala na svačinu a viděla jsem Sárú s Darrenem, jak spolu důvěrně mluví.

Neřešila bych to, kdybych neviděla ten obří nápis *Post-in* na lektvaru, který jí podával. Úplně ve mně hrklo. Cože? *Že by Sára už... a s Darrenem? Ne, to není pravda, to by mi neudělali.*

„Moc ti děkuju, Darrene. Asi bych byla několik týdnů pěkně nervózní,“ zahuhlala a on přikývl.

„V pohodě, ale mám to u tebe. Myslí si, že jsem spal se Stacy a že je pro ní. Takže to musíš vysvětlit Ay dřív, než se to k ní dostane,“ dodal a Sára přikývla.

„Moc ti děkuju,“ zašeptala a pevně ho objala. To už na mě bylo moc, a tak jsem běžela do svého pokoje. Slzy mi tekly proudem, skoro jsem ani neviděla na cestu. Úplně jsem zapomněla na nějakou večeri.

„Co Ay?“ zeptala se Darrena cestou do jídelního sálu. Darren pokrčil rameny.

„Nevím. Ale už jsme se usmířili. Teda jsme dle jejích slov přátelé,“ opáčil lehce sklesle.

Sára se zahihňala. „Lepší než nic,“ opáčila. On na ní hodil takový pohled, který nevypadal zrovna spokojeně.

„Myslíš? Mě to spíš přijde horší, než lepší. Když sis se mnou hrála, věnovala tomu nějakou energii. Ale to je fuk, hlavně aby byla v pohodě. Mám o ní strach. Děje se jí něco divného,“ zmínil a ona přikývla jakože tomu rozumí.

„Já vím. Ten démon,“ vypadlo z ní. Darren vytřeštil oči.

„Ty o tom víš?“ zeptal se překvapeně. Sárú to zarazilo. To, že o tom ví on pro změnu a plácla se do čela.

„Nesmíš ceknout o tom, že jsem ti to řekla,“ prohlásila. Darren kývnul.

„A ty o tom, že jsem ti to řekl já. Teda... cokoli, co se týká jí a řekl jsem ti to já,“ objasnil.

Sára se zase zahihňala a změnili téma. A když došli ke dveřím do jídelního sálu, Darren jí je pro ní otevřel. Toho si všiml Shadowwalker, který se s talířem plným dobrot stěhoval ke stolu, ale ten pohled na ně dva a na Sárú, jak se s ním směje, ho zarazil.

Dorazil ke stolu, hodil našťavaně s talířem div, že se mu to maso se zeleninou nevysypalo a hodil na Alyssu, která se mu smála vražedný pohled. „Že tě to pořád baví. Už ses vyspal od začátku roku snad se třema prvačkama, to pořád nemáš dost?“ rýpala do něj. „Leda, že by ti s touhle nešlo jen o zářez,“ pokračovala.

„Sklapni,“ prsknul na ní a začal jíst. Do toho se k nim posadil Darren a mile je pozdravil, ale Wade neodpovídal. Jen na něj kývnul a využil toho, že má plnou pusku.

„Na co jsi Sáře dával Post-in? Vy jste spolu spali?“ zeptala se Alyssa Darrena naprosto bez cenzury, Wade vytřeštil oči a málem se udusil, když to slyšel.

„Co je ti do toho? A ne nespal jsem s ní. Nespal jsem s nikým, jsem pořád trapnej a snažím se dostat Heartovou,“ objasnil, vstal a šel si nandat jídlo. Wadovi se ulevilo, ale ne o moc, když mu došlo, že ten Post-in byl kvůli někomu jinému.

„Hm, tak máš smůlu, nebyls první,“ pokračovala Alyssa rýpavě. Wade měl prvně vážně chuť jí nejmíň zakroutit krkem.

„Drž už kurva tlamu, Alyssu!“ prsknul a šel pryč.

„Co mu je?“ zeptal se Darren hned, jak se vrátil s jídlem a viděl Wada rychlým krokem odcházet ze sálu.

„Nevím. Znáš ho, je pořád divnej. Co ty? Promiň za tu soukromou otázku. Jen jsem byla zvědavá,“ řekla a on se pousmál a přikývl.

„V pohodě. Jen jsi to nemusela vytažovat před ním. Příště se mě zeptej až budeme sami,“ řekl.

„Jasně,“ odpověděla. Jenže tentokrát ta otázka měla svůj důvod, o kterém mu říkat nechtěla. „Kde jí máš?“ zeptala se.

„Koho?“ opáčil.

„No přece tu Heartovou. Nezdá se mi, že by se v poslední době najedla. To jsi jí tolik naštvál?“ pokračovala.

„Ty do mě ryješ, vážně?“ zeptal se nasupeně.

„Ne, promiň. Nemělo to tak vyznít. Promiň. Jen jsem zvědavá. Už dlouho jsem neslyšela žádný drby. Dřív jste si přede mnou o holkách otevřeně povídali a teď nic nevím,“ dodala.

„Usmířili jsme se. Ale nevím, kde vězí. Je nějaká divná poslední dobou,“ přiznal. Alyssa na to raději neodpovídala. A zvláště, když si všimla Sáry, jak si to míří přes sál k Darrenovi. Škoda, že Wade odešel, teď měl příležitost.

„Kde je Ay?“ zeptala se ho. On pokrčil rameny.

„Myslel jsem, že ty to budeš vědět spíš,“ odpověděl. Sára si povzdychla a zamyslela se.

„Počkám na tebe na chodbě až dojíš. Zatím,“ oznámila mu a zvedla se, že půjde, ale chytl jí za ruku, aby jí zastavil.

„Čekej, půjdu taky,“ řekl, odstrčil od sebe talíř, mávnul na Alyssu a následoval Sáru ven ze sálu.

„Myslíš, že už zjistila o tom Post-inu?“ zmínila cestou. Darren pokrčil rameny.

„Nestraš,“ řekl a rozhlížel se kolem, jestli se náhodnou někde neschovávám, ale nikde mě neviděl.

„Co když si teď myslí to nejhorší? Dozvěděla se, že jsi spal se Stacy a někde šílí,“ spekovala.

„Myslíš, že by jí to vážně tolik sebralo?“ komentoval.

„To byl ale hodně blbej dotaz, Darrene. Jdu se po ní radši podívat,“ řekla a Darren jí zarazil.

„To nebude nutný, je támhle,“ zašeptal a poukázal na mě pohledem. Sára se ke mně hned vypravila. Já jsem se přehoupala z levé nohy na pravou a snažila jsem se nabrat vnitřní síly na tenhle rozhovor.

„Ay, kde jsi byla a proč jsi nepřišla na večeri?“ zeptala se.

„Jen tak kolem,“ odpověděla jsem sklesle.

„Něco se děje?“ zeptal se Darren, který se k nám tak nějak vecpal. Nechtěla jsem žádný drama ani unáhlená rozhodnutí, a tak jsem se přemáhala a přemáhala, a ono to bublalo a bublalo, až to přeteklo.

„Proč jste mi neřekli, že spolu spíte? Kdybych to věděla, mohlo to být všechno snazší,“ prohlásila jsem a oba vyprskli smíchy.

„Spíme? My dva? Jak jsi na takovou blbost přišla? Já a on? Nikdy!“ řekla Sára.

„Hej!“ okřikl jí Darren, když si uvědomil, co řekla.

„Tak jsem to nemyslela, jsi k sežrání prosím tě,“ prohodila, aby mu zase učísla jeho ego, které mu před pár vteřinami trochu pocuchala. Já jsem už ničemu nerozuměla.

„Viděla jsem, co ti Darren sháněl. A dala jsem si dvě a dvě dohromady. Proč by ti asi sháněl něco takového, kdyby to nebyla jeho vina?“ řekla jsem a dala si ruce křížem. Sára přikývla.

„Ano, Darren mi to sehnal, ale bylo to jenom do zásoby lektvarů. Potřebovala jsem mít jistotu,“ objasnila.

Já na ní zírala jako na cvoka. „Jistotu? Takže už jsi to dělala? Na tom plese? S kým?“ vyzvíдалa jsem a Darren se snažil nenápadně vypařit. „Ty nikam nepůjdeš!“ okřikla jsem ho a přitáhla jsem ho za kapuci k sobě. Tak moc chtěl být součástí a teď by to hned měnil.

„Ne, jasně, že ne. Mám kluka v lidském světě. O nic nejde. Ale tvůj mazlík ví jak něco takového sehnat, takže...“ procedila a já jsem na ní nevěřičně zírala.

„Můj mazlík? Nemí to náhodou spíš tvůj mazlík?“ komentovala jsem.

„Hej, víte, že jsem pořád ještě tady?“ připomněl se Darren, ale nevěnovaly jsme mu pozornost.

„No tak dobře. Plánovala jsem to a chtěla jsem to mít pro jistotu u sebe no. Tak jsem poprosila Darrena, protože ví, kde to sehnat,“ vymýšlela si.

„Ví kde to sehnat? Nežlob se, ale to, co mi říkáš je úplná blbost. Nikdo si nebere Post-in preventivně a ani do zásoby. Navíc, tenhle má podle všeho nulovou zkušenost. A ty mi kecáš, s někým ses vyspala a nechceš mi říct s kým,“ vyjela jsem na ní. Darren jen protočil panenkami. Zřejmě se ho dotklo, jak o něm všichni smýšlíme jako o troubovi bez zkušeností.

„Hele, proč já tu mám pořád být?“ připomněl se a já se na něj nasupeně podívala.

„Protože mi povíš proč jsi jediný, kdo moji kamarádce pomáhá sehnat ten lektvar. Protože jestli nechtěla, abych to věděla já, nechtěla, aby to věděl nikdo, ale ty to víš. Což mě přivádí k otázce, jak to, že to víš. A hádám, že to je proto, protože jsi jí s tím panem záhadným načapal. Jinak by totiž řekla o pomoc mě. Já ten lektvar dokážu na rozdíl od tebe i připravit,“ spekulovala jsem.

„C-co? N-ne, já nic nevím...“ koktal, ale nežrala jsem mu to. „Navíc, taky ho umím připravit, ale umím ho mnohem snadněji sehnat,“ dodal.

„Aha. Dobře. Mí nejlepší přátelé mi prostě nechtějí říct tajemství. Co mi zbývá, než si myslet to nejhorší. Jo a gratuluju, Darrene. Musela to být žhavá noc včera se Stacy. Už to ví celá škola. S vámi jsem skončila!“ dodala jsem a šla jsem si po svých. Oba na mě mlčky zírali. Nebyli schopní vydat ani hlásku.

„Musíš jí to říct, jinak si bude myslet, že jsem spal s tebou i se Stacy,“ prohlásil zoufale.

„Ne, to ona si nemyslí. Ví moc dobře jak to je, je chytrá. Jen nás tím vydírá. Jediný, o kom neví je Wade,“ odpověděla.

„Já jí přece kvůli tomu nemůžu zase ztratit, Sáro. Slyšelas? Řekla ‚mí nejlepší přátelé‘ a myslela i mě,“ připomněl a ona přikývla.

„Neboj, neztratíš. Tebe z toho dostanu. Na mě bude naštvaná, protože jsem jí o tom neřekla. Bude mi vyčítat, že to víš první,“ dodala a zoufale si povzddechla. Darren se na ní podíval.

„Jen proto, že měla pravdu a já vás spolu načapal in flagranti,“ zmínil suše. Sára na chvíli ztuhla. Jako by si až teď uvědomila, že se to vážně stalo. „A řekneš jí to?“ zeptal se z ničeho nic.

„Co myslíš?“ odpověděla otázkou.

„Budeš mlžit,“ zašeptal zoufale.

„Tak jasné, že budu mlžit. Nikdo tady nesmí vědět, že jsem spala s tím zhulencem a třikrát,“ zmínila a Darren se pousmál. Nejspíš ho ta informace od Sáro zaskočila.

„Třikrát, jo? Myslel jsem, že jen dvakrát. To ses teda rozjela. Možná se ti ten zhuleneček vážně líbí,“ komentoval, ale ona ho plácla po zádech.

„Sklapni už sakra! Nikdo to nesmí vědět,“ řekla vážně a on přikývl. „Jo a nemáš nějaký kondomy?“ zeptala se pak a Darren se překvapeně usklíbl. „Zapomeň na to,“ zašeptala rozpacitě a hned litovala, že se ho na to zeptala.

„Počkej, něco mám,“ řekl, zahrabal v zadní kapse u džín a vyndal dva stejné z peněženky. „Na, a už mi je prosím tě nevracej,“ zmínil a zasmál se a ona si je hned nenápadně strčila do kapsy.

„Dík. Wade nemá teď ani na žvejkačku pod lavicí, protože všechno utrácí za hulení a já na tom s penězma taky nejsem nejlíp. A ty je teď nějakou dobu ještě potřebovat nebudeš,“ dodala suše. Darren se na její poznámku moc netvářil.

„Haha, jen si kopni do mrtvolky. To tvoje tajemství mě už teď stojí až moc,“ prohlásil syrově a odešel do knihovny.

Proč mi oba lhali? Proč mi nechtěli říct pravdu? Vrtalo mi to hlavou ještě několik minut. Zatímco jsem zkoumala dveře učeben a pokojů. Tedy, spíš jejich zámky. Měla jsem v plánu se vloupat do kabinetu profesora černé magie, který měl v držení můj přívěsek, který jsem kdysi dostala od táty. Ale nenapadalo mě skoro nic, jak bych to mohla dokázat. Navíc jsem na to teď byla sama.

Takže jsem to nakonec neudělala. Nezbyvalo mi nic jiného, než pilně studovat a přebít v sobě tu zlost, vztek a všechny ty podivné emoce. A tak jsem se vydala ještě dneska naposledy do knihovny. Překvapením bylo, když tam seděl Darren s knihou a učil se. Nevěděl o mě, takže jsem ho chvíli zasněně pozorovala. Potřebovala jsem ho. Byl jediný, kdo mi mohl s tím démonem pomoci. *Proč ho potřebuju zrovna, když jsem na něj naštvaná?*

„Ay?“ zavolal na mě, když si mě všiml a naznačil mi, abych k němu šla. *Sakra. To poslední co chci je to zase řešit.*

„Co chceš, ty otrope?“ zeptala jsem se otráveně, ale klidně cestou k jeho stolu, ačkoli to oslovení bylo štiplavé.

On se na mě tak smutně podíval. „Promluvit si,“ odpověděl a naznačil, abych si k němu přisedla.

„Já si ale s tebou už nemám co říct,“ řekla jsem striktně, ale sedla jsem si vedle něj.

„Ale máš. Já se Sárou nic neměl,“ začal. Pousmála jsem se.

„A ty myslíš, že to je jako všechno?“ zeptala jsem se. *Hňup, vážně si myslí, že to nevím?*

Tvářil se zdrchaně a mě ho bylo trochu líto. Nechápu proč se nám stávaly takové divné věci. Všechno se zamotávalo, a to to ani nebylo složité. Možná nějaké chyby v komunikaci?

„Ale to já přece vím, ty troubo,“ dodala jsem a usmála jsem se na něj. On se na mě podíval jako by můj úsměv byl sedmý div světa. No, možná v jeho přítomnosti a věnovaný jemu tak trochu i byl.

„Ani se Stacy,“ řekl.

„Já vím,“ odpověděla jsem pohotově.

„Víš? Takže mi teda věříš?“ zeptal se a já přikývla. Viditelně se mu ulevilo. A mě taky. „Doufám, že to není jen proto, že si myslíš, že jsem takový pako, že bych nikoho nedokázal sbalit,“ procedil a já ho plácla po zádech. Občas byl na ránu, ale začínalo se mi to na něm líbit.

„Au!“ vykřikl a zaculil se. Já ale zvažněla.

„Je to kvůli tomu, že nesmím vědět s kým je Sára? Mě je to přece jedno. Ale jsme kamarádky, mohla mi to říct. Místo toho to víš ty,“ stěžovala jsem si.

„Já nic nevím, Ay. Vážně. Jen jsem jí sehnal tu věc, protože mě o to poprosila,“ řekl a já si povzdychla.

„I kdyby to byla pravda, poprosila o to tebe, takže to mluví samo za sebe,“ zmínila jsem. On se na mě podíval. Byl to pohled plný výčitek. Zás tak tupá jsem nebyla, abych to nepoznala.

„Stejně jí kryješ. Nevím proč, ale kryješ. Jestli mi kecá ona, mrzí mě to, ale jestli mi lžeš ty, už ti nikdy nebudu moct věřit, takže mi teď řekni pravdu, máš poslední šanci!“ sykla jsem na něj.

„Ay, já nemůžu. Není to moje tajemství, abych ho vyžvanil. Prosím, pochop mě. Slíbil jsem jí to,“ řekl.

„Takže jsi přece jen kecal a něco víš. No nic, teď už ti věřím. Ale s ní si to tedy ještě vyřídím!“ objasnila jsem. „Nicméně mi vrtá hlavou, proč mi to nechce říct. To by musela randit s tebou, aby měla mít obavy mi to přiznat,“ zmínila jsem a on se pousmál, ale nijak na to nereagoval.

„Takže se na mě nezlobíš?“ zeptal se.

„Nechápu, proč jsi riskoval ten drb se Stacy kvůli Sáry Post-inu. Fakt mi to celé neleze do hlavy,“ dodala jsem ještě. „No nic, půjdu si po svých. Stejně tu nejsem od toho, abych se s tebou vykecávala. Mám něco na práci a musím se učit. Ty konec konců taky. Tak zatím ahoj,“ řekla jsem a vstala jsem od stolu.

Darren mě najednou chytl za ruku. Podívala jsem se na naše spojené ruce a pak jemu do očí. „Nechod'. Prosím. Můžeme se učit spolu,“ prohlásil a mě se málem zastavilo srdce. *Učit se spolu? Vážně by se se mnou učil? Studijní rande s Darrenem Paynem?*

„Zveš mě na rande?“ zeptala jsem se.

„Na rande? Kdybych tě zval na rande, rozhodně bych u toho nechtěl plácát čas na něco tak nudného jako je učení. Vzal bych tě na párty a pak na procházku, kde by jsme byli úplně sami. A pak bych tě pozval k sobě a...“ pokračoval, ale já ho přerušila.

„A už radši mlč. K něčemu takovému nikdy nedojde,“ objasnila jsem.

„Proč ne? Nešla bys se mnou na rande? Ty ve snu se ti přece líbily,“ připomněl.

„Šla, ale rozhodně bych s tebou nešla na párty. Nejsem moc párty člověk, víš?“ zmínila jsem a pozorovala jsem, jak se jeho mračení mění v úsměv.

„No, to nevádí. Poznala bys moje kamarády a...“ pokračoval, ale zase jsem mu skočila do řeči.

„Myslíš ty smažky? Ne díky,“ dodala jsem, položila jsem si na stůl svou bichli, až to žďuchlo, nalistovala jsem si tedy stranu 278 a chtěla jsem se začít učit vedle něho, jak si přál.

Darren už mlčel, jen se pousmál a sám se učil. Dala jsem mu totiž jasně najevo, že by mi rande nevádilo, a dokonce jsem neřekla ne na to, že by mě pozval k sobě a... ať už to „a...“ mělo být cokoli.

Zhruba po deseti minutách jsem ucítila na stehně jeho ruku. Jen jsem k němu zvedla oči. „Copak? Studijní rande, ti nevyhovuje?“ zeptal se a já se jen pousmála. Nechala jsem ho tedy, aby měl svou ruku na mém stehně a dál jsem mlčky listovala svou knihou.

Musel být nervózní, protože s tou rukou dalších deset minut ani nepohnul, ale pak mě začal hladit. Palcem. Rozbušilo se mi srdce a vůbec jsem nedokázala dál vnímat řádky. A když mě začal hladit a šmejdít rukou poblíž lemu mojí sukně, plácla jsem ho.

„Au!“ vykřikl.

„Nemůžu se soustředit na učení, když mě osaháváš,“ prohlásila jsem suše a pomalu jsem se balila. Vždyť už bylo něco kolem jedenácté.

„To já se taky nemůžu soustředit,“ přiznal a pomalu se ke mně nakláněl.

„Darrene,“ přerušila jsem ho. „Nebudeme se líbat,“ řekla jsem striktně a zavírala jsem knihu.

„Proč ne?“ zeptal se sklesle.

„Byla to chyba neměla jsem ti dovolit se mě takhle dotýkat. My dva spolu nebudeme chodit,“ objasnila jsem a on vypadal, že se rozbrečí.

„Ale no tak, Ay. Udělal jsem zase něco?“ zeptal se.

„Ne, ale jsem ráda, že je to teď mezi námi fajn. Nebudeme si to přece kazit, ne?“ zmínila jsem a usmála jsem se na něj a poprvé v životě jsem neměla chuť ho něčím praštit.

„Kazit?“ vydechl zoufale. „Nic by jsme si nezkazili. A není to fajn, já tě chci, chápeš?“ zašeptal.

„Chápu. Nezlob se na mě. Už půjdu. Dobrou, Darrene,“ zašeptala jsem a mířila jsem si to pryč.

„Počkej. Doprovodím tě,“ řekl mile. Tentokrát jsem neprotestovala a nechala jsem se doprovodit. Měla jsem chuť mu dát pusu, ale nechtěla jsem už měnit názory. Zvlášť, když jsem neměla v úmyslu s ním začít chodit. Nebyla jsem na to připravená. A on se kupodivu taky o nic nesnažil. Možná, že už nám to začíná trochu klapat.

Komunikace je základ, ne?

Další den ráno kolem šesté šla Sára do stájí jako každé úterý. Darren už byl od půl páté s Kinnarou a létali o sto šest. Když vedl Kinnaru do stáje, potkal se se Sárrou.

„Ahoj. Mám jí osušit a umýt?“ zeptala se.

„Ne, to je dobrý. Zvládnou to sám,“ odpověděl mile. Sára se ale trochu mračila a odhodlávala se k tomu, že se mu omluví. A když konečně sebrala odvahu, vyrušila ho od celkem intenzivního sušení jeho draka suchým hadrem.

„Omlouvám se, že jsem to na tebe tak hodila,“ řekla smutně. Darren si jí k sobě přitáhl a objal jí. Zdálo se, že na to čekal.

„Nezlobím se. Už je to dobrý. Urovnali jsme to. Jen jí nechci lhát. Nenáviděla by mě,“ vysvětlil a Sára přikývla.

„Už jsem přišla na to, co jí řeknu,“ zmínila a on jí tedy vyprostil ze svého sevření a podíval se na ní.

„Takže pravdu asi ne, co?“ rýpnul si a ona zavrtěla hlavou.

„To ne, to nemůžu. Nechci, aby to nikdo věděl. Stydím se za něj, přiznávám,“ zmínila a Darren zavrtěl hlavou.

„Proč s ním pořád teda spíš?“ vyzvídal.

„Protože je to dobrý a taky nikoho jinýho nemám. Nemusím se přetvařovat. S ním jsem sama sebou. Kdyby to věděla Ay, dala by mi kázání o nevěrách a pak, taky by mě viděla jinak, protože Wada vnímá jako idiota. Konečně tak přestala vnímat tebe, ale u něj názor nezmění. Je to smažka a má pravdu. Navíc se mě bude vyptávat a zrovna tohle jí popisovat nechci,“ zmínila a Darren se pousmál.

„Jen tak pro zajímavost, co bys jí řekla?“ vyzvídal a zasmál se.

„To se právě bojím si i představit. Řeknu jí, že jsem cestovala do lidského světa za svým přítelem,“ odpověděla a Darren jen přikývl.

„Zajímavý. V tom teda nejedu. Jakkoli se to zvrtně, je to jen na tobě. Já jí lhát odmítám. Budu dělat, že to nevím. O tobě a Wadovi jsem nikdy neslyšel a ani jsem vás spolu neviděl,“ dodal a odnesl Kinnarino sedlo. Sára přikývla a pomohla mu s Kinnarou.

Wade Shadowwalker seděl v jídelně a pozoroval každého, kdo měl mužské pohlaví. Prohlížel si je všechny jako by to měla být jeho konkurence a přemýšlel, kdo by to mohl být. Ten, kdo ulovil objekt jeho zájmu a touhy.

Alyssa zas pozorovala jeho. Tentokrát ale smutně. Jeho nešťastný výraz jí nedělal dobře. Milovala ho. Pořád a hluboce. Jen mu chtěla vracet úder, ale vidět ho takhle zoufalého láskou... Spíš jen žálřila, ale věděla jak mu je. Protože takhle přesně se kvůli němu cítila ona.

Jen mu položila ruku na stehno a když se na ní podíval, lehce se pousmála. „Promiň,“ zašeptala. On přikývl jako že bere na vědomí a taky se pousmál. „Můžu pro tebe něco udělat, abych to odčinila?“ zeptala se.

„Můžeš zjistit kdo to je. Nenápadně,“ opáčil suverénně a zase přešel očima přes dalšího deriona, který prošel kolem.

„Co s tou informací budeš dělat? Zmlátíš ho?“ vyzvídala. Wade vyprskl smíchy.

„Proč bych to dělal? Sára není moje, abych kvůli ní někoho mlátil. Jinak se s nikým neperu,“ objasnil.

„Jenom když by ti někdo takhle přebral holku?“ ujíšťovala se, jestli to správně pochopila. Wade se na ní tak podíval a dal si na čas s odpovědí.

„To se mi nestává. Ode mě holky neutíkají. Nikdy,“ opáčil sebevědomě a Alyssa se pousmála. A kdyby neměl ego větší než celý Derion, tak by mu dala za pravdu. Vždyť ona by od něj taky nikdy neutekla, kdyby byl její.

„Takže ses kvůli žádný ještě nikdy nepral?“ vyzvíдалa. Wade se na ní podíval a tak smyslně si přikousl ret, než zavrtěl hlavou.

Když jsem se chystala na snídani kolem sedmé. Potkala jsem Sáru na chodbě. „Ay, můžeš na chvíli?“ zavolala na mě.

Vydechla jsem. „Mám na výběr?“ zeptala jsem se mrzutě.

„Omlouvám se, že jsem do toho zatáhla Darrena. Nechci, abys kvůli mně na něj byla naštvaná,“ řekla.

„Beru na vědomí,“ odpověděla jsem suše.

„No tak. On je hodnej kluk,“ zmínila. Zřejmě jí o nás nic neřekl. Zvláštní, čekala jsem, že se pochlubí a jí už tuplem.

„Jo, já vím. Nezlobím se na něj,“ prozradila jsem jí.

„Aha, no tak paráda,“ řekla a usmála se.

„Ne, to není paráda. Lhala jsi mi a donutila jsi ho lhát mi taky. Řekl, že něco ví, ale nemůže mi to říct, protože je to tvoje tajemství. Nemůžu se na něj zlobit, že mi kvůli tobě lhal, byl v těžké pozici. A tohle je divný, protože se ho zastávám,“ pokračovala jsem.

„Je to přesně, jak jsem ti říkala. Takový věci by holka měla mít u sebe, když se chystá dělat tyhle věci,“ zopakovala. Já se na ní podívala s přimhouřenýma očima.

„Hm, taky bych si to měla nejspíš opatřit,“ procedila jsem a ona vyprskla smíchy.

„A proč? Přemýšlíš snad nad Darrenem?“ rýpla jsi. Ale to neměla dělat, nahrála mi na smeč.

„A nad kým přemýšlíš ty?“ zeptala jsem se přivírajíc oči na škvíru a ona ztuhla.

„Měla bych to mít u sebe, brzy budou Vánoční prázdniny a já možná pojedu domů a setkám se s Ryanem,“ objasnila a já se usmála.

„Opravdu? Tak to pak nechápu, proč si něco nekoupíš tam u vás. Nezlob se na mě, ale je to podezřelý. Hlavně proto, protože jsi mi o tom nic neřekla. Ty prostě někoho máš. Podvedla jsi svého člověka,“ vybalila jsem na ní.

„Nemoralizuj. Nikoho jsem nepodvedla. Byla jsem za ním, ok? Spala jsem se svým klukem z lidského světa,“ prohlásila, což mě šokovalo.

„Ty jsi byla v lidském světě? Takže jsi už to...?“ zahltila jsem jí otázkami. „Počkej, to nedává smysl, proč bys to říkala jemu a ne mě?“ dodala jsem.

„Nechtěla jsem ti to říkat, protože bys šlela, že porušuju pravidla,“ odpověděla.

„To tedy ano,“ dodala jsem suše. „A proč o tom ví Darren?“ pokračovala jsem ve výslechu.

Sára zoufale vydechla. „Všechno ti to pak povím, ale mohly bychom to už neřešit, prosím?“ naléhala a já přikývla.

„Dobře. Ale už žádné lži!“ řekla jsem přísně a ona přikývla. Přeshlápla jsem z levé nohy na pravou a zadívala se ke dveřím do jídelny.

„Dobrý ráno, samičky,“ prohlásil Wade Whisper s úsměvem a obě nás letmo pohládl po zádech. Celkem nečekané.

„Co na mě šmatáš, ty živočichu jeden?“ prskla jsem po něm, odstrčila jsem jeho ruku a mřila jsem si to do jídelny. Sára na něj hodila bodavý pohled.

„Taky mě odstrčíš?“ provokoval jí, ale ruku z ní sejmul raději sám.

„Tady ne. Zmiz!“ odpálkovala ho a šla za mnou.

„To jsou ženský, kámo, když po tobě něco chtěj, jsi jim dobřej a pak tě zase chladně odstrkujou,“ zmínil Darren cestou do jídelny a hodil mu přátelsky ruku kolem ramen.

Wade se na jeho ruku mlčky podíval a pak se pousmál. Kamarádit se s Darrenem by se mu líbilo. Už i kvůli Sáře, se kterou byli nejlepší přátelé. Konečně by jí byl blíž a někam by patřil.

Vidina toho ho na chvíli oslepila. Jenže Darren si nové kamarády nehledal, spíš ho nenápadně pošuchoval, protože se mu dvakrát nezamlouval. Ne dostatečně pro jeho nejlepší kamarádku.

„No jo, nevědí, co chtějí,“ prohlásil Wade, zatímco udělali společně pár kroků jako přátelé. Pak z něj Darren svou ruku sundal a zastavil se.

„Tahle to ví moc dobře. Na tamto jsi jí dobřej, ale mimo už moc ne, co? Zamrzí,“ dodal a šel ke svému stolu. Občas byl jako Wade Shadowwalker trochu jako škorpión.

Shadowwalker do Alyssy drknul loktem, aby se podívala, kam zrovna kouká – na Darrena s Wadem Whisperem. „A máme vítěze,“ prohlásil cynicky.

„Podle čeho soudíš?“ zeptala se.

„Proč by se jinak bavili? Sháněl Sáře Post-in a pravděpodobně ví kvůli komu. Takže Whisper...“ procedil skrze zuby a prohlížel si ho jako by ho nikdy neviděl. Jako soka. Alyssa ho celkem překvapeně sledovala. Kdo by to byl řekl, že je jeho tajná láska sblíží?

„Co na něm vidíš?“ prohlásil žárlivě. Alyssa pokrčila rameny. Ale to mu jako odpověď nestačilo. Podíval se na ní. „Jsi holka. Řekni mi aspoň jeden důvod, proč by ses s ním vyspala,“ vyzvídal.

Alyssa se na Whispera podívala a chvíli přemýšlela. „Hezky se směje,“ zmínila. Výraz Shadowwalkera teď stál za zvěčnění.

„Hezky se směje? Vy ženský jste fakt praštěný,“ dodal suše a v tom dorazil ke stolu Darren.

„Čus, co řešíte?“ zeptal se a hned se natahoval pro pečivo.

„Ale... Alyssa říkala, že se Whisper hezky směje. Přijde jí sexy,“ odpověděl. Darren se zasmál.

„Vážně? Nevěděl jsem, že je to tvůj typ,“ komentoval.

„Kdybys byl holka, líbil by se ti?“ vyzvídal Wade. Darren se rozesmál. Hezky od srdce.

„Co to je za otázku? Ne. Fakt nevím, kdo by se mi líbil. Nejsem teplej,“ opáčil a zakousl se konečně do housky s paštikou. „A jen tak mimochodem, proč se zajímáš

zrovna o Whispera? Pokud vím, dal ses dohromady s Kim a motá se kolem ní Milan Cvrkal a tobě to vůbec nevadí," zmínil.

„Jen tak, když jsi vcházel do sálu, držel jsi ho kolem ramen. A o Kim se nebojím," objasnil.

„Jasně, takže si hned myslíš, že se mi líbí?" zeptal se a zavrtěl nad Wadem hlavou. Wade si vyměnil s Alyssou pohled. Možná lepší, nechat ho při tom, než aby mu říkal pravdu.

„Ne, dělal jsem si prdel," dodal a pak už to neřešili.

Dopoledne, když jsem se vracela z hodiny, odchytila jsem si na chodbě Darrena. Nevím ani kam šel, ale chtěla jsem se ho na něco zeptat ohledně toho mého akutního duševního problému.

„Darrene, můžeš na chvíli?" Zastavila jsem ho, když jsem ho zahlédla vcházet do učebny magie.

„Jé ahoj, Ay," řekl, usmál se na mě a nadšeně ke mně přihopskal.

„Četl jsi někdy tu knihu, kterou jsi mi půjčil?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Jo, proč?" divil se mé otázce.

„Víš něco o démonech v duši a o tomto druhu magie?" vyptávala jsem se ukazujíc na kapitolu s článkem o démonech.

„Myslíš o Sha-magii?" zeptal se a já přikývla.

„Ano, přesně to myslím," odpověděla jsem.

„Vím no, proč to chceš vědět?" Vypadal, že se bál že bych po něm chtěla, aby to vyrobil.

„Myslím, že mám přesně tenhle problém. Profesor, který učí černou magii mi před několika dny zabavil můj řetízek s přívěskem, který je podle té knížky ocarovaný Sha-magii.

Myslím, že sám neví, na co taková věc je, protože jinak by věděl, že mi to nemůže vzít. Já bez toho fakt nemůžu existovat, Darrene, potřebuji abys mi pomohl ho získat zpátky. Ty víš, jak se dostat do jeho kabinetu, že?" Děkala jsem na něj oči.

„Potřebuju ho dřív, než ho zničím, protože vyrobit to nedokážu. Tak co, pomůžeš mi?" zeptala jsem se a Darren na mě zaraženě zíral a vypadalo to, že o tom něco ví, ale že se mu nelíbí se o tom jen bavit, natož se do toho plést.

Hlasitě vydechl. „Jo, pomůžu ti. Ale nemůžu pro tu věc jít sám, nikdo jiný kromě tebe se toho nesmí dotýkat, víš? Zvlášť ne, pokud to nemáš na sobě a já neznám to kouzlo, který na to použil ten profesor," zmínil.

„Děkuji ti, jsi poklad," zajásala jsem a objala jsem ho. Darren se pousmál.

„Jo... no v pohodě. A víš jak se ti to stalo?" zeptal se zcela v rozpacích z té objímací interakce, která se mezi námi před chvílí odehrála.

„Ne tak úplně, spíš mám jen tušení," odpověděla jsem.

„Měl bych jít na hodinu, uvidíme se později?" řekl a já přikývla. Potom mi zamával a šel do třídy. Na svou výuku jsem neměla ani pomyšlení. Bylo to zvláštní, aby čarodějka, jako jsem já chodila za školu, ale já byla příšerně nervózní z myšlenky, že mám v sobě démona. *Jak asi vypadá? Jak se tam dostal a jak moc umí být zlý? Lze ho vůbec nějak dostat ven?*

Musela jsem někde sehnat tu knihu o Sha-magii. Možná, že toho Darren o Sha-magii ví mnohem víc, než říká? Jeho postřeh a i to, jak vyslovil název toho, na co jsem se ptala o tom leccos vypovídalo.

Zatímco se všichni učili, já jsem hledala cokoli, co by mě dostalo blíž k té knize, o které jsem četla v Darrenovo knize. *Přece musí někde být.* Seděla jsem v knihovně a lámala jsem si nad tím hlavu.

Alyssa si to mířila taky na hodinu, ale překvapilo jí, když potkala Wada kráčet opačným směrem. „Jdeš na cigáro? Teď? Vždyť začíná hodina,“ prohlásila jako by to nevěděl. On jen pokrčil rameny a šel dál. „Počkej! Jdu s tebou,“ řekla suverénně a popoběhla.

Wade protočil panenkami. „Jenom proto, že jsem se tě zeptal na názor a zapomněl jsem při tom být hnusnej, tak to neznamená, že jsme teď kámoši,“ objasnil.

„Vím cos udělal se Stacy Darrenovi. Taky bych to mohla použít proti tobě. Měl bys na mě být radši hodnej, jestli nechceš ztratit jeho a mít peklo s ostatními. Všichni tě mají za miláčka,“ prohlásila, což Wada šokovalo.

Zastavil se a celkem drsně jí přitlačil na zeď, až to v ní hrklo. Nicméně ne tak, aby jí to bolelo. Zas takový barbar nebyl. No a dost palčivě jí probodával pohledem. Ty jeho zmrzle šedé oči se do ní zabodaly jako rampouchy. Sice jí to nahánělo husí kůži, ale spíš z něj byla vzrušená než vyděšená. Maximálně tak vyděšená tím, že by na ní byl zase zlý.

„Jak to sakra všechno víš? Sleduješ mě?“ zeptal se tak klidně, že jí to šokovalo ještě víc než to jeho náhlé a prudké gesto, které udělal před chvílí, aby jí nahnal hrůzu.

Alysse bilo srdce jako o závod. Byl u ní tak blízko, rukama jí přišpendlil v jeho těsné blízkosti – opíral se dlaněmi o zeď za ní a civěl jí nevraživě do očí. „To se nikdy nedozvíš,“ zmínila tiše, až se jí zlomil hlas.

Wade byl už malinko paranoidní a vnitřně i hysterický. Báł se, že Alyssa ví víc, než by chtěl, aby někdo o něm věděl. „Fajn, tak si to řekni. Ale dočkáš se pořádný odvety, to si piš,“ vyhrožoval.

Alyssa mu civěla do očí stejně intenzivně jako on do jejich dobrých dvacet sekund. Akorát zazněl zvon na začátek hodiny. Chodby byly prázdné a tiché, že bylo slyšet, jak Alyssa dýchá. „Co je, už se mě bojíš?“ zašeptal, až ucítila jeho horký dech na svých rtech.

„Proč to pro tebe dělala? Nabídnul jsi jí... takže tohle na tebe platí? Mít, nebo udělat něco, co chceš?“ pokračovala. Wade protočil panenkami a o krok od ní ustoupil.

„Jestli se ptáš, abys konečně dostala to, co chceš, tak máš smůlu. Ty na to nemáš,“ odseknul. Alyssa potlačila slzy. „A proč jsem to chtěl, na to se mě nezeptáš?“ syknul.

„Proč jsi to teda chtěl?“ zeptala se.

„Řeknu ti to, až mi povíš, jak všechno víš a to, že mě sleduješ ti nežeru, protože jsem si dával pozor,“ objasnil. Alyssa zmlkla. Nemohla mu říct svoje tajemství, měla by pak utrum.

„Si myslím. Teď zmiz a nech mě si zakouřit. V klidu a bez tebe. Nazdar,“ řekl a přenesl se kouzlem nahoru do věže. Alyssa tam stála jako opářená. S ním byl zjevně všechno obchod.

Alyssa s Wadem Shadowwalkerem nebyli jediní, kdo se vykašlali na hodinu. Sára s Wadem Whisperem se zase muckali na zapadlém schodišti místo hodiny kouzlologie. Sice to je jediný předmět, co kromě létání vážně zbožňuje, ale našla si něco, co měla ještě radši – záškoláctví s Wadem Whisperem.

Wade se nechal od Sary obtěžovat moc rád, ale trochu přemýšlel nad tím, co mu říkal nedávno Darren. „Se za mě stydíš, víd’?“ zeptal se z ničeho nic.

Sára se od něj odlepila. „Proč teď mluvíš? Nemluví!“ okřikla ho mezi polibky a znovu ho lehce kousla do rtu a snažila se s ním líbat, ale začínalo to být jednostranné.

„Vrtá mi to hlavou. Jsem pro, aby jsme měli nezávaznej vztah, ale nechápu, proč s tím tak tajnůstkáříš. Stydíš se za mě? Řekni jo, nebo ne?“ vyptával se a Sára na něj vykuleně zírala.

„Ne, že bych se za tebe styděla, ale...“ zarazila se.

„Ale co?“ vyzvídala.

„Nechci aby to věděla hlavně Ay, víš? Ví o mým klukovi z lidskýho světa a nechci, aby si myslela, že ho podvádím. Ona je hrozně staromódní a nemám náladu na ty její řeči,“ vysvětlila.

„Aha, takže je to jen kvůli Ay?“ ujistňoval se.

„Taky nechci, aby věděli, že už nejsem panna a nechci to nikomu vyprávět. A my dva jsme každé úplně jinej, prostě to prosím nikomu neříkej,“ objasnila.

Wade na ní chvilku koukal a přemýšlel. „Chceš se se mnou ještě vídat?“ zeptal se a ona na něj mlčky zírala.

„To nevím, je to spontánní,“ odpověděla.

„Asi s tím přestanem. Stejně to děláme tak často, že už mě bolí... no vždyť víš co,“ řekl, trochu jí od sebe odstrčil a zvedl se, že jde pryč.

„Počkej, to mě jako posíláš k vodě?“ zeptala se s naprosto šokovaným výrazem v obličeji. Tohle od Whispera teda nečekala.

„Blbý co? Dostat kopačky od někoho jako jsem já. Nejsem takovej debil jak myslíš. Taky nejsem jenom smažka a mám i city,“ prohlásil a Sára na něj vyjeveně zírala. Chovala se k němu jako by byla derionka a on rion. Přitom to bylo naopak.

„Nikdy jsem neřekla, že jsi jenom smažka. Možná jsem zmínila, že jsi i smažka, ale ne, že jsi jenom smažka,“ objasnila.

„Stejně nejsi můj typ, Heavensová,“ dodal a šel dolů ze schodů. Sára tam stála jako opářená. Právě se s ní rozešel Wade Whisper. Ten Wade, o kterým si myslela, že s ním bude, dokud jí to s ním bude bavit.

„Tak počkej!“ křikla na něj a zastavila ho svou rukou, která jí vystřelila přímo k jeho zápěstí. On se zastavil a čekal, co z ní vypadne. „Dobře, přiznávám, že jsem se za tebe trochu styděla, ale... taky nejsi vůbec můj typ, a na můj vkus hulíš až moc a taky jsi hroznej zevlák a...“ pokračovala.

„Dík,“ zašeptal a vysmeknul se jí, ale Sára ho chytla zase a usmála se na něj.

„Ale... jestli chceš, řeknu jim to,“ slíbila.

„Až tak moc se mnou chceš spát, jo?“ prohlásil překvapeně.

„Jo. Chci,“ přiznala a on se pousmál.

„Taky jsem kecal, jsi můj typ,“ zmínil, udělal k ní krok a vášnivě jí políbil. Sára se mu hned zase dobývala do kalhot. Jako by to bylo snad normální rozejít se, pak se urazit a nakonec se spolu zase vyspat. Divná předehra.

„Řeknu jí to dneska,“ zašeptala mezi polibky a natlačila ho ke zdi.

„Nemusíš to nikomu říkat. Chápu, že nejsem nic moc s čím by se chtěla tak pěkná holka jako ty chlubit,“ řekl.

„Ale jsi. Vyjma těch věcí jsi skvělejší a já tě žeru,“ dodala a on se pousmál.

„Všiml jsem si,“ zakřenil se a vytáhl z kapsy ochranu.

„Ty je máš?“ divila se a on přikývl.

„Kvůli tobě,“ dodal a pak už si moc nepovídali.

Když Darrenovi konečně skončila hodina, zašel za mnou do knihovny, kde jsem strávila skoro celý den, abychom společně probrali ten můj problém s démonem. „Jak se tento druh magie používá a návod k přípravě takového předmětu se dá najít pouze na jednom místě,“ zopakovala jsem větu z té knihy.

„Tyhle očarovány předměty se asi nevyrábí na zakázku, co?“ zašeptal a přisedl si ke mně z ničeho nic. Ohlédla jsem se a hned jsem zareagovala na jeho připomínku.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„No tak, zamysli se, Ay. Jak často se vyrábí takový předměty?“ zmínil.

„Myslím, že tak jednou za století podle statistik, které jsem našla v té druhé knize o černé magii. Tedy, ne že by tam byla přímo zmínka o Sha-magii, ale podle mých odhadů,“ odpověděla jsem mu.

„Přesně, takže se dá skoro s jistotou říct, že máš jeden z posledních kusů, který byl vyrobený,“ zmínil. Byl chytrý, velmi chytrý. Moc se mi líbili inteligentní muži. A taky mě zarazilo uvědomění, že se spolu snad poprvé normálně bavíme.

„Co je?“ zeptal se, když si všiml, že na něho už docela dlouhou chvíli zírá.

„Nic, jen jsem se zamyslela,“ odpověděla jsem mu upřímně.

„A nad čím?“ vyzvídala.

„To je jedno,“ odpálkovala jsem ho a on se pousmál. Nemusí přece vědět všechno. Třeba jako, že jsem myslela na to, jaký by byl přítel. Jestli je ten typ, co by mě držel za ruku, nebo spíš ten, co mě bude otlapkávat i na veřejnosti. A taky, jak asi zní při milování...

Celou tu dlouhou dobu, co jsem fantazírovala bylo hrobové ticho a on se na mě díval. „Kdo ti dal ten přívěsek, Ay?“ zeptal se a úplně mě vyrušil z mých myšlenek o něm.

„Ehm... otec,“ odpověděla jsem pohotově. *Trapas*. On myslí racionálně a já jsem jako pošahaná fanyнка.

„A kdo do něj vložil svojí duši?“ pokračoval.

„Pravděpodobně má matka,“ odpovídala jsem. Darren se pousmál a podíval se na mě.

„Takže si ještě polož otázku, kde bude návod k použití?“ dodal. On byl naprosto geniální, tohle mě upřímně vůbec nenapadlo. Podívala jsem se na něho s naprostým obdivem.

„Víš, že když se nechováš dětinsky, docela ti to sluší?“ zalichotila jsem mu a zase jsem ho dostala do rozpaků.

„Díky,“ řekl a usmál se. Rychle jsem se snažila zase nastartovat mozek a změnit téma.

„No jo, ale kam mohli tu knihu ukrýt? Přece jenom asi neriskovali, že by jí někdo mohl objevit,“ zmínila jsem.

„Tvoje máma se obětovala někdy v období přípravy toho kouzla, takže ukrýt jí musel tvůj otec. Kdy jsi ten přívěsek dostala?“ vyptával se.

„Když mi bylo šest, proč se ptáš?“ zeptala jsem se.

„Z toho se dá taky leccos vyčíst,“ řekl a mrknul na mě a tentokrát dostal do rozpaků on mě.

„Což znamená, že se v tu dobu něco muselo stát?“ zmínila jsem a on přikývl.

„Přesně. Náhodou si nic z toho nepamatuješ, vid’?“ zeptal se a já zavrtěla hlavou.

„Ne, moji rodiče se mnou moc nemluvili, ale rozhodně by mi úmyslně neublížili, ani na mě nedělali žádné pokusy,“ objasnila jsem.

„To jsem nemyslel, jinak by se neobětovali pro tvoji záchranu, myslí trochu,“ objasnil a já ztuhla. Trochu mě štvalo, že se v jeho přítomnosti nedokážu soustředit a působím méně chytře než on.

„Už zase musím jít na hodinu. Jsi si jistá, že chceš zase zatahovat školu? Nechci, abys měla malér,“ zeptal se a chtěl mě pohladit po tváři, ale když jsem se na něho podívala, došlo mu, že by to neměl dělat.

„V pohodě,“ zašeptala jsem a pousmála jsem se.

„Pak se uvidíme,“ dodal a šel na hodinu. Ještě jsem ho doprovázela očima, než zašel za roh.

Wade Shadowwalker zatím seděl ve společenské místnosti a četl si nějakou knihu. Zatahoval další hodinu, aby se mohl věnovat nějakému svému projektu. Shodou okolností Alyssa byla taky ve společenské místnosti a taky zatahovala další hodinu.

Normálně Wade nesnesl, aby s ním někdo byl, když se něčím zabýval a už vůbec ne ona, ale rozhodl se si jí nevšímat místo toho, aby šel na jiné místo. Alyssa seděla celou dobu u stolu, zatímco Wade něco četl a občas psal u stolku na gauči.

Po chvíli si sedla k němu doufajíc, že by to mohlo mezi nimi nějak rozvinout konverzaci, ale Wade dělal, jako by ani neexistovala. „Wade?“ zakuňkala a on k ní zvedl oči.

„Alyso?“ procedil otráveně a čekal, co z ní vypadne.

„Proč už nezávodiš?“ zeptala se a on odložil knížku na stůl a pohodlně se uvelebil. Alyssa seděla u jeho nohou a gauč nebyl zrovna tak dlouhý, aby se tam vešli oba a zvlášť když on ležel. Nicméně mu to nevadilo a natáhl se tak, že jí hodil drze své nohy na klín. Alyssa ho nechala.

„Proč jsi tady a zíráš na mě, jak se učím, hm?“ odpověděl jí otázkou a zíral na ní, dokud se nechystala odpovědět. „A proč se mě pořád ptáš na věci, do kterých ti nic není? Myslel jsem, že jsme spolu skončili. Několikrát,“ dodal ještě.

„Promiň. Já jen chtěla, abys věděl, že jsi v tom vážně dobře. A že bych ti fandila,“ odpověděla a on se pousmál.

„A ty si myslíš, že by mě to dostatečně motivovalo závodit?“ zaculil se, sundal z ní své nohy a z lehu se vytáhl zpátky do sedu. Nicméně byl stále nohama u jejího klína a hlavou opřený o boční opěrku gauče.

„Nelichotí ti to snad?“ Divila se a on se zase pousmál, kleknul si naproti ní, naklonil se k ní a pohládl jí prstem po tváři, zatímco jí zíral do očí, jako by jí chtěl políbit.

„Mělo by mi to lichotit?“ zeptal se.

„Proč jsi takovej pořád?“ odpověděla mu otázkou, načež on se uchechtl.

„Jakej?“ pokračoval v té provokaci.

„Otravnej a namyšlenej,“ dodala a on se srdečně zasmál.

„Když jsem takovej, tak proč jsi mnou tolik pořád posedlá?“ řekl sebevědomě, vstal z gauče a obešel jí. Alyssa se ani neodvážila na něj otočit. A ani nemusela, Wade se zastavil za ní, položil jí jemně své dlaně na ramena a naklonil se k jejímu uchu.

„Pořád mě miluješ? Už mi to povíš?“ zašeptal, až se rty jemně dotkl jejího ucha. Alyssa se celá osypala husí kůží. „Nebo mě pořád jenom chceš?“ pokračoval a sjel rty níž po její krční tepně. Alyssa tiše zavzdychala a Wade se pousmál. Provokovat jí tedy uměl a taky ho to bavilo. Navíc už to dlouho nedělal, asi se mu zastesklo.

„Jsme tady sami a máme času dost. Stačí když mi to jen řekneš,“ šeptal a jemně jí políbil na její ušní lalůček. „Bylo by hezký, kdybys ti splnil všechny tvoje tajné přání, ne?“ pokračoval a něžně jí zezadu mazlil a laskal svými rty. Alyssa se rozplývala blahem. Ani sama nevěděla, kolikrát už snila o tom, aby se mohla zrovna s Wadem Shadowwalkerem takhle mazlit.

„Já se poučila. Už jsem ti to jednou řekla a obrátil jsi to proti mně,“ řekla a on se pousmál.

„To bylo dávno. Teď už věci můžou být zase jinak. Nežiju v minulosti, víš? Žiju v přítomnosti a myslím na budoucnost. Co ty?“ šeptal. Alyssa se rozhodla ho poslechnout, i když se předtím už ujistila, že je lepší ho neposlouchat. Dábla by člověk neměl poslouchat a on byl takový Dábel.

„Chci tě...“ přiznala a on se rozesmál a odtáhl se od ní.

„Škoda, že já nechci tebe,“ opáčil. Alyssa se na něj otočila a tvářila se podvedeně. Zase. Vždycky mu naletí. Proklínala se za to.

„Říkal jsi, že stačí když ti to řeknu.“ Divila se jeho reakci a Wade se zase rozesmál.

„No a? Já ti nic neslibil. Měla bys víc přemýšlet, než něco řekneš,“ informoval jí a zase si vedle ní sedl na gauč. „A přestaň mě očumovat, ruší mě to,“ dodal a popadl zase svou knížku.

Alyssa vedle něj pořád jen seděla a ani se nehnula. Wadovi to připadalo zvláštní, a tak se na ní podíval, aby jí zkontroloval, protože očekával, že odejde, ale ona stále nikam neodcházela.

„Proč jsi ještě tady?“ zeptal se překvapeně.

„Chci být tady s tebou,“ odpověděla tiše. Wade nad ní jen zavrtěl hlavou a zoufale si povzdychl.

„Jsi divná,“ oznámil jí a ona se rozplakala. Nejdřív na to nereagoval a začal si číst, ale po chvíli jen otráveně protočil očima a položil knihu zase na stolek. Potom se na ní podíval a prstem nadzvedl její bradu.

Alyssa na něj překvapeně zírala. Chvilí to vypadalo jako by mu to bylo líto, že jí ublížil, ale potom jak když přepne z něj vypadlo něco úplně jiného. „Nebřeč. Jsi jako malá,“ prohlásil suše, ale utíral její slzy svýma rukama.

„Právě proto tě mám ráda,“ zašeptala a oba na sebe jen mlčky civěli. Vypadalo to jako by tím Wadovi vyrazila dech.

„Proč?“ zeptal se, aby přerušil tu pro něj nepříjemnou chvilku.

„Řeknu ti to, když mi řekneš proč se tak ke mně chováš. Miluješ mě? Nebo mě jenom chceš, ale stydíš se za to?“ prohlásila a Wade vyprsknul smíchy.

„Tebe? Proč bych tohle měl cítit zrovna k tobě?“ zeptal se.

„A proč ne? Chováš se ke mně sice často dost mizerně, ale to, jak mě držíš, jak mě utěšuješ, řekla bych, že se tvoje slova nikdy neshodují s tím, jak se ke mně chováš,“ komentovala a tím Wada dostala do rozpaků.

„Jsi úplně mimo, Alyso, a máš bujnou fantazii. Nemám rád když holky brečí a už vůbec ne kvůli mně. To jsem fakt nechtěl, ale jinak... mezi námi nic není a nikdy nebude. Nejsi můj typ, jsi hloupoučká rionka a to fakt nejde,“ vysvětlil a Alyssa se usmála. „Čemu se směješ?“ zeptal se.

„Znám tě líp, než si myslíš. Vím o tobě všechno, Wade,“ prohlásila a on se zakřenil.

„To asi těžko,“ zahuhlal.

„Tak si mě otestuj,“ navrhla a on zavrtěl hlavou.

„To není třeba, Alyso. Protože vím, že je to nesmysl. A už mě nerozptyluj, mám hodně práce a fakt svůj čas nechci trávit takhle a s tebou,“ dodal, popadl knížku a otevřel jí na nějaké straně.

„Hm. A proč teda neodejdeš někam do soukromí když ti teda tolik překážím? Myslím, že se mnou takhle moc rád trávíš svůj studijní čas,“ provokovala ho. Wade zahodil tu knížku, až spadla na zem vedle gauče a aniž by se Alyssy dotkl, jí povalil na záda. Byl nad ní a mlčky na ní koukal.

„Tak hele, Alyso. Neprovokuj mě, nade mnou nevyhraješ,“ řekl tiše a potom si zlehka olízl ret. Alyssa se mu podívala na přívěsek houpající se nad jejím obličejem a hned potom na jeho sametové rty.

„Viditelně tě baví mě svádět,“ procedila a on se pousmál zvednutím levého koutku.

„Protože to s tebou hodně dělá,“ odpověděl a přiblížil se k jejím rtům těmi svými na pár milimetrů. Alyssa se mu pořád nehybně dívala do očí a zrychleně dýchala. Momentálně se modlila jen, aby jí políbil, ale kdyby to udělala ona, určitě by jí něco dost ošklivého řekl a zneprátelila by si ho a to nechtěla riskovat. A tak jen čekala, jestli jí něčím její tajná láska obdaří.

„Jak moc bys chtěla, abych tě políbil?“ zašeptal do jejích rtů po chvilce dlouhého ticha plného sexuálního napětí.

„Strašně moc,“ přiznala s rozechvělým hlasem. Wade se pousmál.

„A co za to?“ pokračoval, zatímco jí něžně přejížděl špičkou nosu po tváři.

„Co bys za to chtěl?“ zeptala se, užívajíc si tu jeho blízkost se zavřenýma očima.

„Nevím, není nic, co bych od tebe mohl chtít. Tak asi nic nebude,“ prohlásil a chtěl z ní slézt, ale přitáhla si ho k sobě za černé tričko a výhružně se mu podívala do

očí. „Je dost na nic když ti nevyjdou plány, nebo něco skončí dřív, než bys byla uspokojená, co?“ rýpal do ní.

„Chceš mě políbit. Tvoje srdce buší jako o závod. Tahle hra tě vzrušuje a nejen ta hra. I já tě vzrušuju. Znáš tě, jsi taky občas sobecký. Proč by to mělo skončit dřív, než bys byl uspokojený? A zvlášť když to je ve tvých silách? No tak si vezmi co chceš, ne?“ šeptala, zatímco Wade na ní mlčky zíral a přemýšlel.

Potom se k ní sklonil ještě níž a vášnivě jí políbil. Věnoval jí asi tak pět vteřin svého osobního času a prostoru a pak se jí jen podíval do očí. „A teď vypadni a nech mě pracovat,“ prohlásil a bez jakýchkoli emocí z ní slezl.

Možná na tom vážně bylo něco pravdy, že ho Alyssa zná. Wade opravdu dokázal překvapit, ale v jádru byl pořád stejný. A ona věděla co na něj platí. I když tu svou dovednost ještě neměla na tak vysokém levelu, aby z něj dokázala dostat cokoli. Ona se na něj usmála a cestou ke dveřím mu jemně přejela prstem po zádech. Wade se na ní podíval a dokud neodešla, nespustil z ní oči. Potom se zase soustředil na své věci.

Wade Whisper si akorát natahoval kalhoty a vyndával si z krabičky cigaretu. „Tentokrát ne jívu?“ Divla se Sára a taky si upravovala oblečení a vlasy.

„Přes školní dny ve dne nehulím,“ zmínil a zapálil si. „Chceš taky?“ zeptal se a Sára přikývla a jednu si od něj vzala.

„Promiň, že jsem řekla, že jsi smažka a zevlák, a to všechno,“ řekla najednou a on se pousmál, pohládl jí prstem po rtech a dlouze se jí zadíval do očí.

„To je dobrý, myslím, že to všechno stejně jsem,“ zašeptal a pak bylo několik minut ticho. Ale, že by se nám ti dva do sebe zamilovali? Nevím jak Sára, ale Wade určitě. „Nemusíš to nikomu říkat. U mě je tvoje tajemství v bezpečí,“ řekl z ničeho nic a típal cigaretu o hradby.

„Díky, že to po mě nechceš. Mám docela ráda naše tajemství,“ přiznala.

„Já celkem taky. Bojím se, že kdybys to řekla, už by nás to tolik nebavilo,“ zmínil a ona přikývla.

„Jsi moje sladký tajemství,“ zašeptala a zase ho políbila. „Nejsladší,“ dodala.

„Dneska jsi nějaká přítulná,“ zmínil. „Víc než jindy,“ řekl ještě a zasmál se.

„Vadí ti to?“ zeptala se a trochu se od něj raději odtáhla.

„Vůbec ne. Jen jsem nevěděl, že chceš dělat i tohle,“ odpověděl a usmál se na ní jedním ze svých nejzářivějších úsměvů.

„Máš pravdu, promiň. Tohle už je projev emocionality a takový vztah ani jeden nechceme,“ usoudila a on se zaculil.

„Jasně. Tak mi dej zas vědět až to na tebe přijde,“ dodal, popadl své věci a odešel. Sára ještě dokuřovala cigaretu a zírala z okýnka.

Sha-magie... jak se k tomu moje rodina proboha vůbec dostala? Přemýšlela jsem, zatímco jsem se ploužila chodbou do společenské místnosti. Chtělo to plán. Do kabinetu pana profesora Petersona bylo pro studenty, nebo i jiné vetřelce velmi obtížné se dostat.

Ale nebyla jsem v tom sama, měla jsem Darrena a z nějakého důvodu jsem mu najednou plně důvěřovala. Jemu i jeho schopnostem, o kterých jsem neměla sebemenší tušení. Jenomže komunikace prváčky se studentem ze třetího ročníku

mimo plesy, nebo jiné školní aktivity je velmi nápadná. Třetí se prostě se zelenáči běžně nebaví.

Když jsem dorazila do společenské místnosti pro studentky z prvního ročníku a pohodlně jsem se usadila do pohovky, přisedla si Stacy a pečlivě si mě prohlížela. Pak se rozhodla, že mě bude prudit.

„Hej ty ohavko, co na tobě Darren vidí? Jsi jen bloňďatej trs vlasů na kůži, co je podobná těm starým bichlím, do kterých neustále vejraš. Jediný hezký jsou na tobě ty čarodějnický šperky, kterými jsi obmotaná a plášť díky kterému máš vyšší úroveň,“ řekla. *To měla být urážka? Pěkně drzá rionka. Takhle mluvit s derionkou.*

„Nevím co ti mám na tak hloupou otázku odpovědět. Měla by sis hledět svého, třeba to je právě to, co Darrena na ženách přitahuje,“ odpověděla jsem jí. Stacy se na mě znechuceně podívala, povytáhla si ostře růžovou žvýkačku z úst, omotala jí kolem ukazováčku, zakroutila očima, jako bych byla úplně pitomá, a nakonec odešla.

„To taky. A to, jak je ti ukradený, co si o tobě lidi myslí, je další z těch věcí,“ zašeptal Darren a sedl si vedle mě na gauč. Dost mě děsilo, jak se vždycky z nenadání odněkud vynořil. „Tak, o čem jsme se to bavili o přestávce?“ změnil téma, protože jsem na něho vyjeveně koukala.

„C-co tady děláš? Tohle je společenská místnost pro prvačky, budeš mít problém, jestli tě tady někdo uvidí a já taky,“ řekla jsem vážně, ale Darren se na mě jen pousmál.

„Uvolni se trochu, jsi pořád v křeči. To je toho, tak budu mít zápis za vloupačku do holčičího území, no. A ty maximálně dostaneš pusu jako útěchu za poznámku,“ prohlásil klidně. Chvilku jsem na něj mlčky zírala a přemýšlela nad tím, co říkal.

„Navíc jsem sem přišel, protože tu je touhle hodinou prázdná a my si musíme vymyslet plán,“ řekl a natáhl si nohy na stolek. Chtěla jsem se ho zeptat, jak ví, že tady touhle hodinou nikdo není, ale raději jsem to polkla.

„Dej ty nohy dolů, ty čuně!“ sykla jsem na něj a plácla jsem ho po nich, aby je dal dolů, protože mi málem zamazal moje učebnice od podrážek.

„Jé promiň, zapomněl jsem na tvoje dětičky,“ zmínil a díval se mi docela dlouho do očí.

„Tak jaký plán? Něco tě snad napadlo?“ zeptala jsem se, abych přerušila náš oční kontakt a zvedla jsem se, abych uklidila svoje knihy ze stolku na policičku. Někam daleko od jeho bot. Darren mě pozoroval a u toho mi sděloval, co ho napadlo. Musela jsem uznat, že jeho nápady byly celkem chytré.

„Co dělá tvůj démon?“ zeptal se starostlivě mezi řečí.

„Zatím nic, vypadá to že spí,“ odpověděla jsem mu.

„Nechci tě nějak děsit, ale budeme muset zjistit, o jaký druh démona se vůbec jedná,“ řekl a díval se na mě, jako by čekal nějaký určitý typ reakce.

„Cože? Jak?“ zeptala jsem se s lehké chvějícím se hlasem. On se pousmál. Možná na takový typ reakce čekal.

„Čarodějové s démonem v duši mají velkou moc, hůř se jim bez Sha-magie jejich schopnosti ovládají, chci vědět, jak moc jsi nebezpečná,“ řekl a já na něho valila oči. *Jak moc jsem nebezpečná?* „Hodně nebezpečná, když se ti pokusím dát pusu, to už jsem poznal,“ zmínil a zasmál se. Já jsem ale tuhle jeho poznámku ignorovala.

„Jak podle toho poznáš, o jaký druh démona se jedná?“ zeptala jsem se ho. Věděl toho příliš mnoho na to, abych věřila že je to náhoda. *Profesor Peterson ani nevěděl co Sha-magie vlastně znamená, a to je to profesor, který vyučuje černou magii. Měl by to znát, nebo ne?*

„To podle toho tak úplně nepoznám, ale pomůže nám ho to aspoň trochu identifikovat. Zas tolik druhů duševních démonů není,“ procedil. Pak postavil na stůl sklenici a chtěl po mě docela obyčejné telekinetické kouzlo.

„Tak šup,“ popohnal mě. Měla jsem za úkol silou vůle tlačit na skleničku, aby se šoupala dopředu maximálně o pět centimetrů. Samozřejmě, že to bez přívěsku, který tlumí mé síly nebylo možné. Hned, jak jsem začala soustředit své síly, sklenička se rozprskla jako vajíčko, které někdo hodil z metrové výšky na zem. A aby toho nebylo málo, praskl napůl i stolek, na kterém byla sklenička postavená.

„Co jsi tím zjistil mi řekni?“ prohlásila jsem a našťavaně jsem se na něj podívala, jako bych už předem předpokládala, že udělám nepořádek. Darren použil magii, aby stůl opravil a nepořádek lusknutím prstů uklidil. Zdálo se, že ho moc nepřekvapilo, co jsem provedla.

„Je to silný,“ pronesl. „Ale potřebujeme větší pokus. Třeba mě,“ prohlásil suverénně mezitím, co čaroval a já jsem ho jen s obdivem pozorovala.

„Ani náhodou! Nechci, aby se ti něco stalo,“ protestovala jsem.

„Ale no tak. Musíme vědět, jestli je to agresivní i na lidi,“ zmínil a lehce mě pinknul prstem do nosu. „Hlavně jsem si všiml, že to nejvíc reaguje na mě. Proto spolu ještě nejsme,“ řekl a mrknul na mě. *Zajímavá úvaha.*

Nějakou dobu jsem na něj zírala a on na mě. Musela jsem uznat, že mezi námi jsem cítila podivné napětí. Chvilí vášeň a přitažlivost a chvilí nenávist a vztek. A zase jsem se přistihla, jak civím na jeho růžové rty a myslím na to, jak je ochutnávám. Zavrtěla jsem hlavou.

„Na to kašli, spíš pojď přeložit co říká,“ prohlásila jsem. Darren se narovnal a překvapeně se na mě podíval.

„Jak jako co říká? Ty ho slyšíš?“ zeptal se.

„Neustále šeptá až mě z toho bolí hlava,“ dodala jsem.

„Proč jsi to neřekla rovnou? Šeptavý démoni jsou nejhorší. Jsou pěkně agresivní a nebezpečný. Navíc se do duše dostanou jen jedním způsobem,“ řekl tajemně a díval se na mě.

„Jakým?“ tahala jsem z něj.

„Musel na tebe z někoho přeskočit,“ řekl.

„Cože?“ vykřikla jsem, ale on mlčel. Zase jsem si ho prohlížela. To, jak dokáže být před někým jako jsem já tak tajemný. Zrovna on... *Ne, už ho nebudu podceňovat. Sekla jsem se, je chytrý!!*

„Darrene, jak to že toho o tom tolik víš?“ zeptala jsem se, ale on jen pokrčil rameny. Ale já mu na to neskočila. Něco mi tajil. „Ha...ha...hapčííí...“ pčkla jsem si tak silně, že všechno sklo v místnosti vybuchlo a mě to odhodilo dva metry dozadu. Darren stihl včas zareagovat a vytvořil štít, do kterého se zabodaly všechny střepy z místnosti místo do něho a pak na mě vyjeveně civěl.

„Teda, ty umíš ale pčkat, Heartová. Ty jsem rád, že jsem tě neslyšel prdět,“ prohlásil a zasmál se, ale já byla vážně vyděšená.

„Je to nebezpečné, Darrene, není to legrace. Udělej s tím něco, prosím,“ škemrala jsem a on se na mě usmál a pohladil mě palcem po rtech, že jsem na chvíli úplně zkameněla.

„Se mnou se nemáš čeho bát,“ řekl. *Ježíši, taková blbost a já z toho snad rozkvetu.* Potom hned znovu použil kouzla na obnovu rozbitého. Najednou jsem ho viděla jako někoho, kdo je vážně zodpovědný a schopný. Jako někoho, kdo dokáže přemýšlet hlavou.

Pořád jsem si musela přehrávat v hlavě, jak pohotově vykouzlit ten štít. Jak předpokládal, že to bude extrém. Že ví spoustu věcí a jak je vlastně chytrý. A jak řekl tu pitomou větu a dotkl se při tom mého rtu.

„Do toho kabinetu se jen tak nedostaneme, bude to plný ochranných kouzel. Nejdřív ho budu muset sledovat. Ty zatím nic nedělej a pokud možno nečaruj. Když na tebe půjde zase kýčání, vyčaruj si bublinu,“ řekl a já zasněně přikývla. *Proč mě to nenapadlo dřív? On je vážně dobrý.*

„Hej, Ay? Vnímáš mě?“ zeptal se a mával mi rukou před obličejem. Já jsem asi prvně pocítila něco, jako touhu ho políbit a nejen tak jako předtím – mnohem víc ho políbit. Povalit ho na ten gauč a nestydatě se s ním muchlovat. *Bože sklapni, Ay! Ty jsi tak nemravná!*

„Kluk!! Heartová tu má kluka a určitě se chtěli muchlovat!“ začala křičet Aris, když si všimla Darrena ve společenské místnosti. *To jsem tak čitelná?*

„Sakra, tahle! Probereme to později, asi už bych měl jít. Snaž se vůbec nečarovat, ani v hodinách!“ dodal a transportoval se pryč. Já jsem byla jak paralyzovaná. Měla jsem tu Darrena. Na místě, kde to bylo zakázané a teď mě čeká školní trest. Mě?

„Co se to tady děje?“ zeptala se profesorka po tom, co jí má spolužačka vyzradila, že jsem měla ve společné místnosti pánskou návštěvu. Já jsem se pořád ještě dívala na místo, kde byl Darren než zmizel.

„Nic se neděje, paní profesorko,“ odpověděla jsem mile.

„Koho jste tady měla, slečno Heartová, a žádné lži!“ pokračovala s tím svým nasupeným výrazem.

„Darrena Payna,“ prozradila Aris a já přikývla.

„Je vám známo, že návštěvy opačného pohlaví na pokojích a ve společenských místnostech jsou studentům prvního a druhého ročníku přísně zakázané?“ zeptala se a dost nepříjemně se na mě dívala.

„Ano prosím, ale my jsme jen studovali,“ oznámila jsem jí a ona se zakřenila, jako by mi nevěřila. *Začínáš mít špatnou pověst, Ay...*

„To říkají všichni, takže budete mít s panem Paynem oba dva školní trest. Přijďte oba během zítřka do mého kabinetu,“ řekla a transportovala se pryč.

Hned na to jsem se otočila na Aris. „Co máš za problém, Aris?“ obořila jsem se na ní, ale neodpověděla mi. Jen se na mě škodolibě usmála a odešla z místnosti. Věděla jsem, co měla za problém. Žárlila na mě.

„Co je?“ zeptala se Sára, když vcházela dovnitř.

„Od té doby, co se vídám s Darrenem, všechny jsou na mě našťavané,“ zmínila jsem sklesle.

„Žárlí, protože ty jsi krásná a Darrenovi se líbíš,“ opáčila.

„Hm, ten ať mi taky teď neleze na oči. Kvůli němu budeme po škole. Říkala jsem mu, že sem nemá chodit,“ vztekala jsem se.

„Kdybys byla třeačka, nikomu by to nevadilo,“ dodala a já sebou naštvane plácla na gauč.

„Zajímalo by mě, čím nás potrestají,“ zamumlala jsem a Sára se zahihňala.

„Budete tam přece spolu, to zní spíš jako odměna,“ řekla a šibalsky na mě mrkala.

„Jsi vážně příšerná, myslíš ty vůbec na něco jiného než na kluky? A mimochodem, kde ty jsi byla celé dopoledne?“ vyzvíдалa jsem.

Sára ztěžka polkla a podívala se mi do očí, které na ní momentálně dost pronikavě civěly. „No tak znáš mě. Tak různě,“ odpověděla. Už jsem z ní nic nepáčila a Sáře se ulevilo. Koneckonců, ať je to kdo chce, s Darrenem nebyla, protože jsem s ním byla já.

U večere to bylo celkem divoké. Štěstí, že mám pomalé vedení co se týče mužů a že vlastně moc nerozumím dvojsmyslům, protože jinak už by mi dávno došlo, že Wade Whisper a Sára... no zkrátka, že spolu něco měli.

Seděli jsme každý na svém místě a cpali jsme se dýňovým koláčem a plněným zelným listem. „Podáš mi pepř?“ zeptal se Wade Sára, která ho měla po ruce. Sára se pro něj mlčky natáhla, a aniž by se na Wada podívala, mu ho podala. „Děkuju,“ řekl mile.

Emily akorát dojedla a odešla a Eldarn ani nepřišel, takže jsme tam u stolu zbyli jen my tři. Já jsem si hleděla svého talíře, ale Wade moc ne. Neustále se snažil zahájit konverzaci, ale Sára vypadala, že se s ním prostě bavit nechce. Moc jsem tomu nerozuměla. Wade je v pohodě. Jednou to snad i sama říkala.

„Jdeš zítra do stájí?“ vyzvídal.

„Ne, proč?“ zeptala se tiše.

„Nic, jen jsem myslel, že... no že bych se přišel podívat na ty tvoje wergony,“ řekl a já k němu zvedla zvědavě oči.

„Zajímají tě wergoni, jo?“ vložila jsem se do jejich konverzace. Sára se zakřenila.

„Nezajímají, on jen neví co by roupama, že?“ okřikla ho jako by byli manželé a plácla ho po ruce, když se jí ač omylem vloudil do osobního prostoru.

„Co je vám dvěma? Jste nějakí divní,“ zeptala jsem se. Vážně byli jako na trní. A to oba dva.

„Nic mu není, jen už je najedený a ještě neměl jointa,“ odpověděla a Wade se zasmál.

„Ne, protože jsi říkala, že bych to měl omezit,“ zašeptal. Moje oči přeskakovaly z jednoho na druhého podle toho, kdo zrovna mluvil.

„Dva místo tří už není takový rozdíl,“ dodala.

„Myslel jsem, že jsi říkala, že ti to voní,“ pokračoval. *O co do háje jde? Jsou jako by se znali roky.*

„Hele, o co tady jde? Chováte se divně,“ zeptala jsem se a oba ztuhli.

„O nic, Ay. Jen tak debatujeme. Jednou jsem prohlásila, že mi vůně jívky celkem voní, ale že nemám ráda smažky a tak se toho chytl,“ vysvětlovala a hodila na něj bodavý pohled.

„No nic, já jdu k sobě,“ prohlásil a lehce do Sáry dloubl. Nejspíš nějaké jejich nové znamení. Sára na něj koukala, dokud nevyšel ze sálu.

„No a já už taky půjdu. Musím se ještě učit na ten test,“ řekla a zvedla se od stolu.

„Aha. Nevěděla jsem, že se tak pilně učíš. Nepotřebuješ poradit?“ zeptala jsem se, ale zavrtěla hlavou.

„Ne, to je dobrý. Zvládnou to sama. Dobrou, Ay,“ řekla a následovala ho. Přišlo mi to nějaké podezřelé. *Od kdy je tak natěšená na učení? Leda, že by to byla ta její zábava, kvůli které potřebovala Post-in? Ale to snad ne. Vždyť to ani není její typ... nebo, že by... pane bože, vyspala se s ním a možná s ním i tajně randí? Hm, není divu, že nechce, aby o tom někdo věděl, ani já.* Uzavřela jsem to, dopila jsem čaj a natáhla jsem se pro další.

„Hele, ta tvoje kamarádka... Sára... proč pořád běhá za tím idiotem? Myslel jsem, že to byla jednorázovka, ale ona s ním snad tajně chodí?“ zeptal se Shadowwalker Darrena, který se rozhodl nešířit drby, a tak jen pokrčil rameny.

„Třeba ho miluje,“ rýpla do Wada Alyssa. Ovšem ale tak, aby to neslyšel Darren. Wade na ní hodil vražedný pohled. Taky tak, aby ho viděla jenom ona a pak si nacpal do pusy pečenou bramboru.

Já jsem se chtěla napít, ale jak jsem se natáhla pro skleničku, tak jako by odskočila od mojí ruky. Jako by moje ruka byla silný magnet a sklenička jeho protipól. Všichni kolem se na mě otočili.

„Co je?“ vyjela jsem po nich, a tak si mě přestali všimát. „Kurva, to je zase den!“ prohlásila jsem a zase se na mě otočili. „Co je? Co čumíte?“ vřískala jsem a pak mi došlo, že můj démon se mě zase snaží ovládnout. A tak jsem se sebrala a šla za Darrenem. Potřebovala jsem jeho pomoc.

Stála jsem nad ním u jeho stolu a čekala jsem, až si mě všimne. „Už jsi najedený?“ zeptala jsem se a drže jsem ho tahala za ruku od stolu. Darren se usmál, ale dojedeno ještě neměl. Měl plnou pusku a ještě žvýkal.

„Asi už jo, když to říkáš,“ řekl, polkl sousto a čekal, co po něm budu chtít. Bylo mi příšerně.

„Nedokážu se ovládat, Darrene. Zřejmě za to může ten démon, ale jsem najednou strašně naštvaná a...“ stěžovala jsem si cestou sálem.

„Klid,“ přerušil mě. „Hezky dýchej a nemysli na to. Koukej na mě a dýchej,“ radil mi. Jenže to bylo bez efektu. Wade Shadowwalker na nás se zájmem koukal, jako by snad věděl, o co jde.

A pak přišlo něco, co mě vytočilo doběla. „Štětka Heartová,“ řekla Stacy a spousta dalších holek se přidalo k posmívání. Nevím proč, ale strašně mě to naštvало. Normálně si ostatních nevšímám, ale měla jsem chuť jí zabít. Všechno se na mě naválilo a já to nemohla ustát. Ty emoce a vztek.

Darren si všiml, jak moc mě to rozhodilo. Nešlo ani o to, co o mě říkají jako spíš, že o mě něco říkají. *Kdyby jenom věděla s čím si zahrává.* Darren mě pohotově chytl za ruku a přitáhl si mě k sobě. „Ne, ne, Ay. Musíš se uklidnit! Nemysli na to, víš přece, že nic z toho není pravda,“ šeptal mi do ucha, ale nestačil na to. Já jsem se mu vysmekla a naběhla jsem na ní.

„Ty jsi obyčejná štětka, Stacy!! To ty jsi dělala Darrenovi a ostatním klukům na plese nemravný návrhy, to ty jsi jim platila Peršákama za to, aby ti dali pusku. Mám toho dost!“ zaječela jsem a kouzlem jsem jí chtěla lehce popostrčit, ale démon ve mně

zařídil, aby Stacy narazila hlavou do zdi, jak moc jí strčil. Všichni na mě zírali s otevřenými ústy. A mě to taky zaskočilo

„Zabila jí, já si myslím že jí zabila,“ šuškal si a Darren vypadal ustaraně.

„Táhněte k čertu, všichni!“ zařvala jsem, až v místnosti praskla skla v oknech. Darren se na mě vyděšeně díval spolu s ostatními spolužáky, pak se rozhlídnul kolem, chytl mě za ruku a transportoval se se mnou do vysoké věže, která je dočasně uzavřená kvůli bezpečnosti.

„Ta má teda páru,“ komentoval Shadowwalker šokovaně. A že jeho jen tak něco nepřekvapí. Alyssa taky neměla slov. A zvlášť, když se Wade zvedl a šel za Stacy se přesvědčit jak na tom je.

„Dýchá bez problémů, jen se praštila do hlavy,“ komentoval. „Bude dobrá,“ řekl klidně, rozehnal dav a ujal se první pomoci. Po chvilce se tam seběhla i ředitelka a učitelé, ale Wade jí dokázal „vzkřísit“ takže už se situace uklidnila.

Darren se taky ujal první pomoci, ale duševní. „Ay, slyšíš mě?“ zeptal se, hned, jak mě přenesl do věže. Momentálně si nebyl jistý, jestli jsem to já, nebo můj démon, kdo právě přebíral velení.

„Pusť mě!“ křičela jsem na něj agresivně a snažila jsem se ho poškrábat.

„Ne. Ay, nic tak hrozného se nestalo. Musíš se uklidnit, nebo tě celou ovládne. Dýchej. Nedovol to. Mysli na mě...“ řekl a pevně mě stiskl do svých paží.

„Proč bych měla myslet zrovna na tebe?“ vyjela jsem po něm, ale nereagoval na to. Jen mě chytl do náruče a pevně svíral.

„Ššš, musíš se uklidnit. Budu ti něco povídat. Tak třeba,“ nadechl se a spustil. „Byla jednou jedna holka, která byla strašně silná a chytrá, byla i nepředstavitelně krásná. Akorát ze všeho dělala hrozný drama a tím si tolik škodila, že si ani nevšimla, kde teď je, protože jinak by hned ucukla. Protože jí jeden zamilované derion totiž držel v náručí a... ona pořád nic?“ řekl a pak přestal, protože si všiml, že ten jeho příšerný příběh zabírá a já jsem se trochu uklidnila. Dívala jsem se mu do očí a nechala jsem se od něj objímat.

„Proč mám myslet na tebe?“ zeptala jsem se znovu a klidně a pořád jsem ho líně hypnotizovala.

„Protože to evidentně zabírá,“ odpověděl a usmál se.

„Hrozně hezky voníš,“ zašeptala jsem a opřela jsem si o něj hlavu, Darren se pousmál a políbil mě letmo do vlasů.

„Docela jsi mě vyděsila,“ řekl nakonec a oddychl si. Pořád jsem na něj zamilovaně civěla. Na ty jeho sametové rty a dlouhé řasy. Měl sice blond vlasy, ale jeho řasy byly dlouhé a kupodivu tmavé. Taky na mě koukal dolů.

„Teď to budeme mít těžší. Vloupat se do kabinetu profesora Petersona bude skoro nemožné,“ zmínila jsem, zatímco jsem se snažila odtrhnout očima od jeho rebelské tváře, kterou jsem chtěla celičkou zulíbat.

Darren se pousmál a taky mi zíral na rty. Na chvíli se mi zdálo, že mi čte myšlenky a znervózňovalo mě to dlouhé ticho, které zcela viditelně vedlo k případným intimnostem mezi námi. A tak jsem to raději rozsekla. „Proč mi pomáháš?“ zeptala jsem se.

„Protože bys měla průšvih a teď ho budeme sdílet spolu. Nechci abys na to byla sama. Věříš mi?“ zeptal se.

„Věřím,“ zašeptala jsem. Darren se pousmál a začal mě nenápadně hladit po stehně.

„To je dobře. Musíme pryč, tady nemůžeme zůstat. Je to tu pro všechny nebezpečný i pro nás,“ dodal. Podívala jsem se na jeho ruku, jak mě krouživě hladil po stehně a pak zpátky jemu do očí.

„Nechci, aby nás vyloučili Darrene. Být derion bez vzdělání je trest,“ zašeptala jsem sklesle.

„Já vím. Neboj, něco vymyslím,“ řekl a když si uvědomil, že mi jeho hlazení nevadí, vyjel tou rukou trochu výš po mém stehně a zamířil k mým bokům. Po těle mi přeběhla husí kůže. Držel mě v náruči jako svou přítelkyni a taky mě tak hladil. Zírali jsme si do očí a já věděla, že jestli nic neudělám, skočím po něm, a to jsem ještě nechtěla. Ne tady.

Zpanikařila jsem a odtáhla jsem se od něj. „A aby bylo jasno, mezi námi dvěma se nic neděje! Nechci, aby sis něco domýšlel, nebo to na mě zkoušel, Payne! A nemyslela jsem na tebe!“ osočila jsem ho preventivně.

„Jasně, Heartová,“ řekl, ale díval se na mě tak, jako by věděl, že mě stejně dostane. Nevěřil mi to. Kdo by mi to taky věřil. Do teď jsem u něj byla klidná jako miminko v náruči své maminky.

„Kam chceš jít? A jak se dá zničit ten přívěsek? Musíme to přece vědět, abychom tomu zničení mohli zabránit,“ zpovídala jsem ho.

„Máš moc otázek. Zatím nevím, vymyslím věci za běhu,“ řekl a chvíli jen tak seděl a nic neříkal. Potom jsem si ale vzpomněla, co kdysi říkal o zničení všech předmětů mrakovým kouzlem. Tenkrát na té hodině.

„Darrene? Dá se to zničit tím mrakovým kouzlem?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ odpověděl. „Tím se dá zničit naprosto všechno,“ dodal.

„To je špatné, je to moc snadné. Myslela jsem, že se v té knize psalo o velké složitosti, zničit takový očarováný předmět,“ obávala jsem se.

„Klid, myslím si, že to profesor černé magie vědět nebude,“ uklidňoval mě.

„A jak to víš ty?“ vyzvídala jsem.

„No tak, Ay, zajímám se o to kouzlo a hrozně se mi líbí. Prostě to vím. Chytni se mě,“ řekl najednou.

„Cože?“ divila jsem se.

„Chytni se mě,“ zopakoval a podával mi ruku. Podala jsem mu svou ruku a své prsty jsem propletla mezi jeho. On se na naše ruce podíval a pousmál se. Možná si od toho našeho častého fyzického kontaktu něco sliboval.

Darren nás zatím přenesl někam hodně daleko a někam, kde jsem ještě nikdy nebyla a podle toho, jak zíral po transportu, tak hádám, že tu taky ještě nebyl. Najednou jsme leželi ve sněhu vedle vysoké budovy, která vypadala jako kostel. Poblíž skoro nikdo nebyl, jen pár lidí v divném oblečení a všichni koukali do toho přístroje, který mi ukazovala kdysi Sára. Myslím, že se tomu říká mobil.

„Kde to jsme?“ vyptávala jsem se a rozhlížela jsem se nervózně kolem sebe. Darren neodpovídal jen vyděšeně zíral na svět, který ještě nikdy neviděl.

„Možná jsem to neměl dělat,“ zašeptal rozpačitě a pořád mě pevně držel za ruku.

„Co jsi neměl dělat, Darrene? Kde to jsme?“ zpovíдалa jsem ho.

„Nemám tušení,“ odpovídal, zírajíc šokovaně před sebe.

„Jsem v lidském světě, že jo?“ zeptala jsem se a vážně jsem doufala, že řekne ne. Ale on moje obavy potvrdil.

„Ano, Ay, jsme v lidském světě,“ odpověděl a zíral na pro nás podivuhodná vozidla.

„Darrene, tady nepřežijeme ani hodinu. O tomhle světě nic nevíme, musíme se vrátit zpátky,“ přemlouvala jsem ho.

„To nemůžeme, Ay. Tohle je jediný místo, kde nás nikdo z nich nenajde a kde na tebe démon nemá vliv,“ vysvětloval.

„Jak ses sem vůbec dostal? Vždyť jsi tu nikdy nebyl, nemůžeš se transportovat někam, kde jsi nikdy nebyl,“ zpovíдалa jsem ho. Byla jsem tak zmatená a vystrašená, že jsem si ani nevšimla chlapců, kteří do nás vrazili.

„Podívej se, Larry, co to maj ty dva kašpaři na sobě,“ řekl jeden tomu druhému a posmívali se nám. Ano, vypadali jsme jinak. Měli jsme na sobě derionské pláště – černý s kapucí a s červeným lemováním.

Podívala jsem se přes ulici na nějakou dívku, která šla kolem a okopírovala jsem její styl oblečení, které jsem si hned vykouzlila na sebe, a to samé jsem udělala Darrenovi, ale z nějakého muže. Oba na nás hodně zvláště zírali.

„Jdeme pryč, jsou to nějaký magoři,“ řekl jeden z nich a pak nás oba s Darrenem opustili.

„Má pravdu, vypadáme jako kašpaři,“ prohlásil Darren a prohlížel si nás potom, co jsem nám vykouzlila nové oblečení.

„Musíme sem zapadnout a teď mi laskavě pověz, jak to, že si nás sem přenesl?“ tahala jsem z něj.

„Viděl jsem tohle místo na obrázku u jedné rionské studentky,“ přiznal a následně sklidil můj ostrý pohled. *Hned mě napadlo... mám to vůbec říkat?* „Nic moc nebylo, neboj,“ řekl klidným hlasem, jako by mi četl myšlenky. Podívala jsem se na něj a rozhodla jsem se to neřešit.

„O tomhle světě vím jen to, že to, co drží v rukách jsou mobily, taky vím, že si musíme dávat pozor na ta motorová vozidla, jsou všude. A vím, že lidé neumí kouzlit, takže bychom to před nimi neměli dělat. Nic víc o lidech a o tomto světě ale nevím, Darrene,“ zmínila jsem.

„Promiň, Ay, ale prostě se musíme nějak vzchopit. Jsme na to sami,“ dodal, chytl mě znovu za ruku a společně jsme šli přes silnici s davem lidí. Všimla jsem si, že skupinka lidí přechází silnici vždy, když se rozsvítí zelené světlo. Řekla bych, že to zatím zvládáme dobře.

„Musíme do knihovny,“ řekl Darren z ničeho nic.

„Knihovny mají zřejmě všude, ale s úplně jiným druhem knih,“ upozornila jsem ho.

„Nevadí, potřebujeme jen pár příruček, jak tu neskapat, a to tu budou mít,“ zmínil s úsměvem a pak zastavil nějakého člověka a zeptal se ho, kde najdeme nejbližší knihovnu. Někáký muž nás nasměroval. On se na mě spokojeně usmíval a byl na sebe hrdý, jako by mě právě vysvobodil z věže.

„To šlo dobře, nikdo na nás nepozná, že nejsme člověkové,“ řekl nadšeně a společně jsme mířili ke knihovně. Ale já si tím nebyla moc jistá.

„Darrene, vyhodí nás oba ze školy a nikdy nebudeme čarodějové. Navíc je zima, kde tu strávíme noc?“ připomněla jsem.

„Ta, která se vydala v prváku s kamarádkou na ježibaby má teď s tímhle problém?“ rýpl si.

„Máš pravdu, jistou neúctu k řádům mám v krvi, i když vypadám, že jsem nudná. A co třeba, kdybychom jim řekli pravdu?“ zmínila jsem.

„Zbláznila ses, Ay? Nikdo neví o Sha-magii, nikdo nám nebude věřit. Nemáme jinou možnost, buď někoho ohrožíš a ohrožíš i sebe, anebo se to prostě pokusíme vyřešit sami,“ vysvětlil.

„Pořád ale nechápu, jak to že ty o tom tolik víš?“ řekla jsem a Darren se na mě chvíli rozpačitě díval.

„No, to protože jsem na tom stejně,“ odpověděl a já ztuhla. Vyjeveně jsem na něj zírala.

„To leccos vysvětluje. Nevěděla jsem, že to máš taky. Říkal jsi, že to není časté,“ komentovala jsem.

„Není, proto je to celkem zvláštní. A já chci přijít na to, co se nám stalo. Možná, že jsme v tom byli společně od samýho začátku. Což je vzrušující,“ řekl a natahoval ke mně ruku. „A jestli nás vyhodí ze školy, tak ta škola za moc nestojí. Mě záleží na tom, aby jsme se z toho dostali,“ dodal a tvářil se děsně zamilovaně. *Skvěle, Ay. Dala jsi mu sice neobyčejně zajímavou záminku, aby se ti věnoval, ale taky pěkně nebezpečnou. Co teď?*

„Darrene, když nás vyloučí, budeme jako tihle lidé. Obyčejní. A já taková být nechci!“ objasnila jsem.

„Ale budeš živá, na lidi démoni nejdou. Navíc, ty nikdy nebudeš obyčejná, Ay,“ řekl a usmál se na mě, hladíc mě něžně prsty po tváři.

„Jsi tak tvrdohlavý!“ zmínila jsem zoufale.

„Ty jsi paličatá a hrozně pitomá. Neumíš si určit priority, pořád by ses jen učila magii,“ zmínil a klepal si na čelo.

„Protože jsem sakra čarodějka, Darrene!“ připomněla jsem mu.

„Taky jsem čaroděj a miluju to. Ale tebe mám radši,“ dodal a to mě zaskočilo. Úplně jsem ztuhla. *Má mě radši, než být derion?* „Tak mi pojd' pomoci a budeme oba čarodějové, dokonce i s bodama navíc a bez démonů,“ dodal a já si povzddechla.

„Já tě tak strašně nesnáším!“ řekla jsem a trucovitě jsem se chytla jeho ruky, kterou mi pořád podával.

„Já vím,“ zašeptal a vedl nás ke knihovně. Celou cestu jsem mlčela, protože jsem na něho byla naštvaná. Za to, že mi to neřekl dřív a taky za to, že měl kruci pravdu.

„Co vlastně chceš v té knihovně najít?“ zeptala jsem se.

„Něco málo o tomhle světě, ne? Potřebujeme nějakýho průvodce. Myslím, že bude stačit průvodce pro cizince,“ objasnil.

„My jdeme do knihovny, abychom se učili o tomto světě?“ zeptala jsem se. Občas mě i příjemně překvapil.

„Nezbývá nám nic jinýho, nemůžeme používat ty jejich věci, když ani nevíme, na co to všechno je. Navíc nechci zas další trapas, jako byl s tím oblečením,“ vysvětloval.

„Chápu,“ dodala jsem a hledali jsme podle popisu velkou knihovnu. Za krátko už Darren otevíral těžká prosklená vrátka a hned na to další prosklené těžké dveře.

„Copak tu nemají strážce?“ divil se, když musel otevřít ty těžké dveře sám. Zhruba deset metrů před námi v ohromné místnosti byl pidi pultík a za ním seděla žena zhruba ve středním věku, která vypadala jako u nás občas vypadaly ty méně zlé ježibaby. Měla špičatý nos a kostnatou bradu. Na hlavě drdol a na očích půlměsíčitě brýle. Vypadala velice přísně.

„Oni tu mají taky čarodějnice, Darrene. Pojd'me raději pryč, než nás uhrane,“ šeptala jsem mu do ucha.

„Podle toho, co jsem slyšel o lidským světě, jejich čarodějové neumí doopravdy kouzlit, jen prej vytahují králíky z klobouku, těch se přece nebojíš, ne?“ zašeptal, ale vypadal, že si taky není jistý původem té ošklivě vypadající člověčice.

„Proč proboha používají tak hloupá kouzla? K čemu potřebují ty králíky?“ šuškali jsme si, zatímco jsme pomalu kráčeli k té člověčí čarodějnici. Nicméně on taky jen pokrčil rameny.

„Hledáte něco, milánkové?“ zeptala se mile ta knihovnice a podívala se na nás skrz mezeru mezi brýlemi. Zřejmě byly na blízko.

„Ano, potřebovali bychom nějakou knihu o motorech a elektrotechnice, taky něco o vás člověcích a člověcích mravech,“ řekl Darren a myslel si bůhví jak to neřekl dokonale. Ale pro deriony jsou prostě lidé na Zemi člověci, nebo člověkové. Nějak se to odlišovat musí, ne?

Knihovnice se pousmála. „Není problém, něco pro vás najdeme. Ovšem měl jste na mysli lidské mravy, že?“ zeptala se.

„Jo, přesně to jsem myslel,“ odpověděl, podíval se na mě a usmál se. Potom se na něj jen mlčky dívala jako by na něco čekala. Darren se jí podíval do očí a křečovitě se usmál.

„A máte kartičku?“ prohlásila a natahovala k němu svou ruku s kostnatými prsty, na kterých měla dlouhé nehty ve tvaru do mandlíčky.

„Co prosím, jestli mám?“ zeptal se a podíval se na mě.

„Naší členskou kartičku,“ zopakovala knihovnice.

„Nemám, je to problém?“ improvizoval, ačkoli vůbec netušil, o čem je řeč. Ani jednoho nás nenapadlo, že tady používají nějaké kartičky na vstup do knihovny.

„Není, chcete si jí založit?“ zeptala se a Darren znejistěl. Ani jeden jsme netušili, co všechno bychom pro to museli udělat.

„No, ani ne,“ odpověděl upřímně a knihovnice se opět pousmála.

„Pokud si chcete vypůjčit více než jen jednu knihu, bude to potřeba, mladý muži,“ vysvětlila mu a pak mě velmi nepříjemně pozorovala. Já jsem do Darrena šťouchla.

„Tak si tu kartičku založ, troubo!“ okřikla jsem ho.

„J-jistě, tak jo. Založím si teda tu kartičku,“ řekl a zase se na mě letmo podíval.

„Vaši identifikační kartu, prosím,“ prohlásila a nastavovala ruku k Darrenovi. Ten se na mě zase podíval takovým zoufalým pohledem.

„Sakra, tyhle člověčí průkazky nemáme, co budeme dělat?“ zašeptal mi do ucha. A tak jsem se rozhodla, že ho z toho vysvobodím.

„Víte co, já jsem si uvědomila, že někde tu kartičku už mám. Akorát jí nemám s sebou. Takže, mohli bychom si půjčit tedy prozatím jen jednu knihu bez té kartičky?“ zeptala jsem se, abych ho zachránila.

„Jistě, vyberete si něco sami?“ zeptala se.

„Ano, děkujeme,“ odpověděla jsem, usmála jsem se na ní, popadla jsem Darrena za ruku a společně jsme šli dál do knihovny. „Ty jsi vážně moudrá,“ zašeptala jsem cestou.

„A ty jsi vážně krásná...“ prohlásil, zatímco na mě nábožně zíral. Faktem je, že od té doby, co ho znám, jsem se o sebe začala víc starat a výrazněji se líčit, ale nevím, jestli si toho ten trubec vůbec všiml.

„Nech toho!“ okřikla jsem ho zase a šla jsem hledat nějakou knihu. Pravdou je, že mě přiváděl do rozpaků.

„Promiň,“ mumlal a nechal se táhnout za ruku. Ta knihovna vypadala jinak než u nás. Byla sice velická jako ta naše, ale všude byly žebříky, to my nelezeme po vratkých dřevěných špejlích, my raději používáme levitační kouzla.

„Dělej, vyber něco, co nám pomůže,“ řekla jsem nepříjemně, protože mě tenhle svět tak štvál.

„Klídek, taky na tebe nejsem hnusnej,“ dodal a pohladil mě po tváři.

„No právě. Jak to, že s tebou ten démon tolik necloumá?“ zeptala jsem se.

„Protože mám tohle, trubko,“ zašeptal a ukázal mi prsten. Vyjeveně jsem se na něj podívala a přitáhla jsem si jeho ruku s prstenem přímo před obličej.

„Darrene!“ začala jsem a usmála jsem se.

„Co?“ zeptal se a s úsměvem čekal, co ze mě vypadne.

„Mohli bychom se o něj třeba střídat. Pak bychom zabránili tomu nejhoršímu vlivu.“ Napadlo mě spontánně a chytla jsem ho za ruku.

„Tak to bych nedělal,“ řekl a vysmekl mi svou ruku z mého sevření.

„Proč ne?“ Jeho reakce mě překvapila.

„Protože to kouzlo funguje hlavně kvůli tomu, kdo se pro tebe obětuje a proč. Když to bude nějaký obyčejný člověk jako třeba táta jedný rionky Franta Pelyněk, nijak ti to nepomůže,“ vysvětloval.

„Franta Pelyněk?“ pozastavila jsem se nad tím jménem, které vymyslel, protože bylo strašně obyčejné a vtipné. „Kdo se pro tebe obětoval, Darrene?“ zeptala jsem se, ale ťuknul mě prstem do nosu a nic mi neřekl.

„Jsi moc zvědavá, pojď hledat ty knížky,“ řekl a snažil se to zamluvit. Takže mi to pochopitelně vrtalo hlavou ještě víc. Někdy byl vážně tajemný. *Co o něm vlastně vím?*

„A ty víš, co za typ démona v sobě máš?“ pokračovala jsem ve výslechu.

„Nevím, ale vím, že to není šeptavej... máš tu knížku o Sha-magii, že jo?“ zeptal se.

„Nemám, vždyť jsi mě nenechal si ani zabalit,“ odpověděla jsem mu suše a on otráveně vydechl.

„Musíme se vrátit,“ řekl a já se na něj podívala jako na cvoka.

„Cože?“ vykřikla jsem.

„Prostě se musíme vrátit. Jsme pryč jen několik minut, ještě to podle mě ani nezjistili. Žádný vykecávání, jen popadni knížku a jdeme,“ řekl a přenesl nás zpátky.

Hned, jak jsme se objevili ve škole, viděla mě Sára a Darren byl bůhví kde. Při transportu se mě musel pustit. Rozhlížela jsem se kolem, ale nikde jsem ho neviděla. „Kde jsi byla? A co to máš na sobě?“ vyzvíдалa Sára a běžela radostně ke mně.

Prohlížela si mě jako by to byla bůhví jaká změna. Měli jsme podobné oblečení jako tam u nich, jen nebylo tak barevné. „Máš kartičku do knihovny?“ zeptala jsem se zcela přehlížejíc její otázku.

„Cože?“ Divila se mému podivnému a vcelku podezřelému dotazu.

„Tak máš jí, nebo ne?“ zopakovala jsem otázku.

„Jo, ale ta platí jenom u nás,“ odpověděla stručně. *Sakra, vždycky je v tom ale. A teď babo rad’.*

„Kde?“ vyzvíдалa jsem.

„V Brooklynu, tam kde bydlím,“ odpovídala na moje divné otázky.

„Sakra, já ani nevím, jak se jmenovalo to místo, kde jsem byla,“ dodala jsem.

„Kde jsi byla?“ zeptala se.

„To právě nevím, Sáro,“ opáčila jsem a klepala jsem si na čelo. A když jsem zahlédla profesorku, která mě s Darrenem měla potrestat za to vniknutí do společenské místnosti, hned jsem se kouzlem zneviditelnila. Věděla jsem, že se mi to bude hodit. Štěstí, že jsme oba s Darrenem s magií tak napřed. A když odešla z dohledu, hned jsem se zase zviditelnila.

„Co blbneš?“ vyptávala se Sára udiveně.

„Potřebuju, abys mi hned teď poradila, jak přežít ve vašem světě. Číhá u vás nějaké nebezpečí? Třeba draci, nebo Výbušné Žáby?“ zpovídala jsem jí. Ona jen otráveně vrtěla hlavou.

„Ne, maximálně tak tě pokadí pták, nebo si dávej pozor na agresivní řidiče aut,“ zasmála se.

„A co by mohl udělat takový agresivní řidič? Vytryskne z něho žiravina, nebo snad vybuchne?“ tahala jsem z ní.

„Nic, maximálně na tebe bude křičet když mu vlezeš do cesty, nebo půjdeš moc pomalu přes přechod,“ odpovídala suše.

„Aha,“ opáčila jsem s úsměvem a nervózně jsem očima přejížděla po místnosti, jestli neuvidím Darrena.

Sára se z ničeho nic zakřenila. „Mimochodem, pěkný výbuch v sále. Svedlo se to celý na vítr. Škoda, že jsem u toho nebyla,“ zmínila, ale já jí nevnímala. Naháněla jsem totiž Darrena.

„Kde jsi, hňupe? Mohl bys za mnou laskavě přijít?“ řekla jsem a on se vedle mě hned objevil.

„Hele ta tvoje panovačnost se mi docela líbí, ale mohla bys už trochu ubrat,“ zašeptal mi do ucha.

„Aha, ty jsi tady.“ Usmála jsem se na něho mile, ale on se na mě zamračil. Díky bohu, že to není ten typ, co si nechá kvůli lásce líbit úplně všechno, to by mě nebavilo.

„Co se to tady děje?“ ptala se Sára, která nevěděla vůbec o co jde.

„Potřebujeme přežít nějakou dobu u vás ve světě, ale nevíme vůbec nic. Darren nás transportoval na divné místo, kde byla jedna ježibaba a... může nás tam někdo třeba uhranout?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Ne,“ odpověděla stroze a dívala se na mě jako na krávu. Možná jí štválo, že jsem jí ještě ani neodpověděla na její otázky, ale byla jsem roztěkaná. Představa takového dobrodružství byla děsivě lákavá, a ještě ke všemu, když to mělo být s Darrenem.

„Vemte mě s sebou, pomůžu vám,“ řekla tónem, jako by to byl geniální nápad. Darren zavrtěl hlavou.

„Akorát bys měla průsvih,“ zmínil striktně, ale Sára to nechtěla vzdát.

„Mě za to nevyhodí, jen dostanu napomenutí,“ škemrala.

„Řekl jsem, že se nemáš vykecávat, vezmi tu podělanou knihu a jdeme,“ poručil a na Sáru se skoro ani nepodíval.

„Prosím,“ naléhala a mě jí bylo líto, hrozně jsem jí chtěla vzít s sebou, ale Darren byl striktně proti.

„Řekl jsem že ne,“ dodal jako by byl nějaký můj poručník, chytl mě za ruku a transportoval nás do společenské místnosti prváků.

„Kámoši,“ prohlásila otráveně Sára a šla si zase po svých.

„Dělej!“ syknul na mě hned, jak jsme se objevili v prázdné společenské místnosti.

„Ty, troubo, já jsem zlatá studentka, mám pokoj ve věži,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Bezva, už vím, kde tě najdu až náš vztah pokročí na další level,“ prohlásil, zakřenil se a já do něj drkla.

„Úchyláku,“ prskla jsem na něj.

„Nejsem o moc horší než ty. Já vím, že mě chceš i vím jak moc,“ zamumlal, ale já na to raději nereagovala.

„Počkej tu, přenesu se tam sama,“ řekla jsem, ale s tím nesouhlasil, a tak se mě bez dovolení a na poslední chvíli chytl za ruku. A když jsem se přenesla a viděla jsem ho stát vedle mě, zakroutila jsem zase očima.

„Děláš si ze mě srandu? Řekla jsem ať čekáš,“ zmínila jsem.

„Vždyť jo, pořád na tebe ještě čekám. Vezmi tu knihu ať můžeme jít,“ dodal a já jsem ho poslechla. Darren se porozhlédl kolem a dolů z takového balkónu, jestli někdo nejde a šel se mnou do mého pokoje.

„Stůj, kam si myslíš, že jdeš?“ zarazila jsem ho, než jsem vkročila dovnitř.

„Jen mě nech trochu nakouknout, ne?“ Usmál se na mě a nakláněl hlavu na stranu, aby mohl alespoň nahlédnout do mého pokoje.

„Ne!“ řekla jsem vážně a odstrkovala jsem ho z cesty.

„Zrovna včera jsem se to kouzlo naučila,“ povídaly si holky pod schody. Já vytréštila oči. Představa dalšího trestu mě děsila.

„Jo, ale tohle je těžší, koukni,“ řekla druhá, a kdybych nezareagovala, všimly by si nás.

„Dělej!“ zašeptala jsem a vtáhla jsem rychle za tričko Darrena k sobě do pokoje, aby ho neviděly holky. Zavřela jsem za námi dveře. Darren se porozhlédl po mém pokoji a křenil se.

„Teda, to je pěkný... tohle,“ zmínil a vzal si do ruky mou podprsenku váleající se na mé posteli.

„Nesahej na to!“ pleskla jsem ho po ruce a on jí pustil. „Hlavně buď potichu!“ šeptala jsem a moje srdce bušilo o sto šest. Byl v mém pokoji. *Payne je v mém pokoji.* Honilo se mi hlavou.

„Teda, Heartová, ty máš ale nepořádek v pokojíčku. Kdo by to byl řekl, že taková...“ řekl, ale já mu do toho skočila.

„Neříkej to slovo!“ napomenula jsem ho.

„Šprtka,“ dodal a preventivně si chránil obličej, kdyby mu náhodou jedna ode mě přistála.

„Neměla jsem na úklid čas, jasný? Navíc, neznám ta kouzla, která používáš ty,“ hájila jsem se a hledala jsem tu knihu.

Darren si zatím sedl na postel a pozoroval všechny holčičí věcíčky a barvičky, které jsem v pokoji měla. Fakt jsem se modlila, abych na zemi neměla třeba i kalhotky. Při představě, že drží v ruce moje kalhotky mi bylo stydno.

V tom někdo klepal na dveře. „Ay, mohla bys mi prosím půjčit tašku? Máme dneska bylinkářství a tu mojí kluci zničili, když do ní přičarovali oliheň. Je to celý od inkoustu,“ stěžovala si a já jsem hned přiběhla k těm dveřím a prudce je přibouchla, než je stihla Caroline otevřít.

„Převlékám se!“ zakřičela jsem a Darren vypadal, jako by si to představoval.

„Od kdy to vadí? No jo, já teda počkám,“ zašeptala a opřela se o dveře. Já se zas otočila na Darrena.

„Dělej něco, třeba se zneviditelní,“ sykla jsem po něm.

„Už jsem vyplácal hodně síly na transport,“ zašeptal a já přes něj prostě jen hodila deku. Vím, bylo to blbý, ale taky tak absurdní, že jsem fakt věřila tomu, že si něčeho takového nikdo nevšimne. Kapitolu, jak zneviditelnit někoho jiného jsem totiž jaksí vynechala. No moc mi to nemyslelo, když byl ten hňup poblíž.

„Tak na,“ řekla jsem ve spěchu a škvírkou ve dveřích jsem podala tašku kamarádce.

„Hej, Ay, počkej. Co je to s tebou? Chtěla jsem se tě ještě při té příležitosti i na něco zeptat. Můžeme si promluvit?“ zeptala se a nacpala se tou škvírou ke mně do pokoje. Sedla si na mou postel přímo naproti tomu místu, kde postával Darren a zírala před sebe.

Byla jsem fakt nervózní. Ne, že by mě zrovna ona napráskala za pánskou návštěvu na pokoji, ale nechtěla jsem, aby mě s tím blbem viděla. Myslela by si, že s ním něco mám. Třeba, že se muchlujeme, nebo něco dalšího takhle nemravného.

„Líbí se mi jeden kluk a chtěla bych ho pozvat na rande, ale nevím jak,“ prohlásila.

„No a jak ti s tím mám pomoci právě já?“ zeptala jsem se a z pod deky se ozval tlumený výprsk smíchu. Já jsem hned vytřeštila oči.

„Líbala ses s Darrenem Paynem, proboha,“ vykřikla, jako by to bylo něco strašně cool a zasloužila jsem si za to medaili.

„Jo, tohle,“ zakřenila jsem se. „To nic nebylo. Vlastně jsem asi byla nadopovaná punčem, protože si to skoro nepamatuju,“ vymýšlela jsem si. Caroline na mě nevěřičně koukala.

„Nestyď se. Líbilo se ti to? Já jsem se ještě ani s nikým nelíbala,“ vyzvíдалa. Vážně si na tohle téma nemohla vybrat lepší moment.

„Bylo to... no víš, nemůžeme to probrat jindy?“ koktala jsem nervózně.

„Ehm!“ ozvalo se najednou z pod deky a já protočila panenkami. *To je ale převít, zvědavý!* Podívala jsem se na Caroline a povzddechla jsem si.

„Hele tady u mě jsou i stěny zvědavé, natož třeba DEKY,“ zdůraznila jsem a doufala jsem, že tohle dobře dopadne, ale Caroline pokračovala. Bylo vidět, že mě moc nevnímala. Byla zapálená do svých otázek.

„Darren je tak... sexy,“ začala a já ztuhla. „Nějak jsem to předtím nevnímala, líbil se mi Christopher z šestáku, ale pak tak pozvolně...“ pokračovala a já jí okamžitě zarazila.

„Zadrž, nic neříkej, nebo toho budeš litovat,“ upozorňovala jsem jí. Protože jsem věděla, že je ten hňup úplně ve střehu s ušima jako netopýr a čeká, až ze mě vypadne třeba to, že se mi s ním líbání líbí a že ho už považuju za svého. A ano, líbí a považuju, ale to teď není podstatné a už vůbec o tom nemusí vědět.

„Počkej, cože?“ vykřikla jsem šokovaně, když jsem si uvědomila co řekla. „Líbí se ti Darren a chceš, abych ti pomohla ho dostat?“ zeptala jsem se a ona přikývla. *To se mi snad zdá, je normální?*

„Nejste spolu, ne? Říkala jsi, že ho nechceš,“ připomínala mi mé chybné tahy.

„Já... víš...“ zakoktala jsem se. Vůbec jsem nevěděla, co mám říct. Věděla jsem, že v přítomnosti jich dvou není vhodná ani jedna odpověď. „No, nejsme teď nějak spolu. To je pravda,“ začala jsem zlehka.

„Paráda. To se mi ulevilo,“ zaculila se. „Darren, Wade Shadowwalker a Earthan jsou rozhodně nejhezčí kluci z institutu,“ pokračovala. A je to tady už teď mu stouplo ego tak o milion procent. Jako bych viděla, jak se pod tou dekou culí.

„Mohla by ses ho nenápadně zeptat, jestli by se mnou třeba někam nešel?“ zeptala se a já na ní zírala jako z jara. Při představě, že se ho dotýká jsem měla rudou mlhu a chuť jí shodit z věže. „Jste kamarádi, ne?“ pokračovala. *Pomóóóóóóóó!! Co teď?*

„Hm, jo. Jsme kamarádi,“ řekla jsem, abych jí odbyla, ale nechtěla jsem to říct před ním. A přesně, jak jsem předpokládala, Darrenovi spadl úsměv z tváře. Když mě slyšel říct, že je můj kamarád.

„Tak mu to řekneš?“ naléhala.

„Dobře, řeknu mu, jestli by s tebou někam nezašel,“ odpověděla jsem.

„Super, tak jsem ráda, že jsme si to ujasnily. Tak se uvidíme třeba večer. A díky moc, Ay,“ řekla spokojeně a odešla z mého pokoje. Darren byl pořád pod dekou. Stáhla jsem jí z něj a dívala jsem se na jeho smutný obličej.

„Co se tak tváříš?“ zeptala jsem se ho a vytáhla jsem tu knihu ze stolu, kam jsem jí rozhodně nedávala.

„Dohodila jsi mi rande?“ zeptal se, upravil si narychlo vlasy rozcuchané dekou a plácl sebou na mou postel. No a já na něho jen vyjeveně koukala. „Vážně, Ay? Chceš abych šel na rande s Caroline?“ zeptal se. *Teď řeknu ne a bude si myslet, že mám o něho zájem a když řeknu ano, bude naštvaný a přestane se se mnou bavit.* Zakroutila jsem hlavou, jakože ne.

„Proč ne, Ay? Jsem přece dobřej kamarád, nebo ne?“ zeptal se smutně.

„Jsi, to je pravda. To se vzájemně nevylučuje. Nechci, aby ses na mě zlobil. Promiň,“ zašeptala jsem.

„Já se na tebe nezlobím, jen bych chtěl asi něco, o co ty nestojíš. Kvůli tomu se na tebe nemůžu zlobit,“ řekl zoufale.

„Já to tak nemyslela. Chtěla jsem se jí jen zbavit,“ odpověděla jsem upřímně.

„Vážné? A proč?“ vyzvídal. Vzpomněla jsem si, jak mě držel v náručí a řekl, že je do mě zamilovaný.

„Já...“ začala jsem, ale zavrtěl hlavou, jakože nic už nemusím říkat a podíval se na mě. Pak si ještě povzdychl.

„Tak jdeme?“ zeptal se. Přikývla jsem a chytila jsem ho pevně za ruku, kterou mi podával.

Zase jsme se objevili v tom ledovém kraji plným divnočlověků. „Musíme jít někam do tepla, třeba támhle do té čajovny,“ ukazovala jsem přes ulici. Darren nic neříkal, jen mě poslechl a společně jsme se tedy vydali tím směrem.

Byl ještě přešlý z toho, co jsem řekla, ale pochopil, že mě Caroline zahнала do kouta a že jsem toho moc říct nemohla. Vyjma pravdy, kterou moc chtěl slyšet. Možná to je ten problém. Byl našťavaný, že jsem mu raději dohodila rande, než abych přiznala, že k němu něco cítím.

Sedli jsme si ke stolu, svlékli si bundy a zírali jsme do nápojového listu. „Teda, tady to maj ale drahý. Koukej na to, zelený čaj za 4 Peršáky?“ Křenil se.

„To nevypadá na Peršáky, ty trubko. To jsou jejich peníze,“ vysvětlovala jsem mu.

„No jo, ale ty my nemáme, čím zaplatíme?“ zeptal se.

„Ty jsi občas vážně trochu opožděný, Darrene. Potřebuji jen vědět, jak ty jejich peníze vypadají,“ zmínila jsem, rozhlédla jsem se kolem a všimla jsem si jedné paní, která platila zrovna nějakými papírky. „To bude ono,“ zašeptala jsem a vyčarovala jsem si do kapsy peníze.

„Víš, že čarovat peníze je trestný i u nás?“ napomenul mě.

„Jasně, že to vím. Můžeš jít támhle prodávat ty vánoční stromky, pak třeba budeme mít na ten pitomý zelený nápoj,“ sykla jsem nepřijemně. Darren raději sklupnul. Akorát k nám dorazila mladá slečna.

„Dobrý den, co si dáte?“ zeptala se obsluha. Darren si jí prohlédl od brady až k patě a potom se podíval na mě.

„Dobrý den, já bych si dala to, co má ta slečna támhle,“ objednala jsem si a usmála se na ní.

„A já si dám to, co ona,“ dodal Darren a taky se na ní usmál.

„Hned to bude,“ řekla mile a odešla nám to připravit. Celou dobu, než obsluha dorazila s naší objednávkou, jsme mlčeli a pozorovali děj kolem nás. Bylo to vážně jako na jiné planetě.

„Dobrou chuť vám přeji,“ řekla slušně, položila čaje na stůl a zase odkráčela pryč. Darren se na to vrhl a celé to zkoumal a očíhoval.

„Je to skoro jako u nás, akorát místo bylinek do toho cpou nějaký podivný sáček,“ zmínil poměrně hlasitě.

„Vždyť jsou v tom ty byliny,“ opáčila jsem, ukazujíc na to a pak jsem si všimla, že nás ostatní v té místnosti pozorují. „Darrene, polož ten sáček zpátky do toho čaje, vypadáme jako idioti z Marsu,“ okřikla jsem ho a napila jsem se svého čaje. „Jsme

tady, abychom byli v teple, zatímco budeme překládat ty hlasy v mé hlavě," připomněla jsem mu.

„Jo, ale udělej něco. Ty jejich knížky maj o hodně jinou velikost, tahle naše zabírá skoro dvě místa," řekl. Měl pravdu, naše knihy byly velké, těžké, tlusté a působily velmi staře. Nenápadně jsem jí zmenšila, ale to jí přidalo na objemu.

„To je ještě horší, vypadá to jako támhle ten obrovský prosklený dům," konstatoval. Zase měl pravdu v tom, že na mini kávový stolek pro dvě osoby, kam se vešly sotva dva hrníčky s čajem, ta kniha vypadala hodně nápadně. Rozdělila jsem jí tedy kouzlem na dvě středně velké knihy a dala jim barevný obal.

„Lepší?" zeptala jsem se.

„Jasně," řekl a jednu si vzal do ruky.

„Takže... co, že to vlastně slyšíš? Zní to jako shshshh, nebo jako shshshshá?" vyzvídal a pročítal si démonsko-čarodějnický slovník.

„Myslím, že je to prostě jen nějaké shshshshshhhh, fakt nevím, Darrene. Tohle byl fakt blbej nápad," řekla jsem našťavaně a zaklapla jsem prudce tu knihu. Darren ke mně zvedl oči a tvářil se překvapeně.

„Hele, ty mluviš nespisovně?" Všiml si a dopíjel šálek čaje, který mu vůbec nechutnal. Křenil se u toho, jak kdyby snědl Jiskřivého Slimáka.

„Asi proto, že už toho mám prostě dost. Nemáme tu co dělat. Proč jsme nešli raději ke mně domů?" zeptala jsem se.

„To by mě taky zajímalo, proč nejsme u tebe doma. Ty bys mě pozvala k sobě do domu?" zeptal se překvapeně.

„Ty jsi ve škole takový chytrý a mimo školu jsi úplně trouba, čím to je?" zmínila jsem a lehce jsem mu rukou prohrábla vlasy. On zkameněl a celkem vyjeveně na mě koukal a já dělala jakoby nic. *Bože...*

Zpanikařila jsem. Jeho vlasy byly tak hebké, úplně jako kotě. Trochu jsem to přehnala. Nevím, co to do mě vjelo, ale strašně mě to svádělo to udělat. „Někdy jsi vážně upjatá," řekl, aby to napětí mezi námi trochu rozvolnil, což se mu povedlo.

„Nejsem upjatá!" hájila jsem se.

„To teda jsi, chtěl jsem jen, aby byla sranda, ale ty se neumíš bavit," řekl suše.

„Já se umím bavit, já jsem jen..." Podívala jsem se na něj, jak na mě zírá a čeká, co řeknu. „Dobře hele, omlouvám se. Jsem jen trochu vystresovaná. Bojím se, že nás vyloučí ze školy a že to nezvládneme s těmi démony. Taky mě znervózňuje, jak se na mě pořád díváš. A úplně nejvíc mě štve, že ani nevíme, kde začít," objasnila jsem.

„Hm, já už ten tvůj přívěsek dávno mám," oznámil mi a vyndal z kapsy látkový kapesník, ve kterém byl zabalený. Potom mi ho hodil před čumák.

„Jak to, že ho máš? A proč jsi mi ho nedal dřív?" vyjela jsem na něj a nasadila jsem si ho na krk.

„Mám ho už dlouho, jen jsem nechtěl, aby ses na mě vykašlala. Baví mě s tebou trávit čas, chápeš?" zmínil a já ztuhla. To je vlastně od něj hezké, ale totálně nevhodné.

„To je neuvěřitelný jakej ty jsi vůl!" prohlásila jsem našťavaně.

„Ně, prosím mluv spisovně, je to roztomilý," řekl a zasmál se, ale já se na něho podívala hodně přísně. Nemůžu tomu uvěřit, že mě nechal v nebezpečí jen, aby mohl být se mnou.

„To nebyl hlavní důvod, proč jsem ti ho nedal dřív. On je tak trochu už stejně nefunkční,“ vysvětloval a mě se trochu ulevilo. No, jen kvůli tomu, že jsem zjistila, že není tak nezodpovědný, jak jsem si ještě před pár sekundami myslela. Jinak zas tolik ne.

„Cože??“ zhrozila jsem se.

„Prostě jsem ho nevzal včas no. Profesor Peterson s ním něco udělal,“ vysvětlil.

„Takže jsme to stejně nevyřešili?“ zašeptala jsem zoufale a on zavrtěl hlavou.

„Bohužel nás čeká ta horší cesta, musíme pro tebe vytvořit nový, nebo zabít naše démony,“ řekl sklesle.

„Ani nevím, co je horší,“ reagovala jsem zaskočeně a zoufale jsem se opřela o stěnu za mnou.

„Ty jo, to je dobrá písnička,“ prohlásil a ksichtil se jako drsnák houpajíc se do rytmu. Dala jsem mu chvilku a pak jsem se ho zeptala.

„Jak tedy chceš ty démony zabít, jde to vůbec, aniž bychom zemřeli?“ pronesla jsem zírajíc mu do očí.

„Proč sis vybrala zrovna tuhle variantu?“ zeptal se.

„Přemýšlíš vůbec? Výroba vyžaduje oběti. To je automaticky tabu!“ sykla jsem nasupeně.

„Já se pro tebe obětuju rád,“ řekl a usmál se. „Třeba mě pak budeš mít ráda. Budu tvůj hrdina,“ prohlásil.

„O tom ani neuvažuj, ty idiote! Proč máš pořád tyhle sebevražedný řeči?“ okřikla jsem ho na Darren neodpovídal a zase se zaposlouchal do písničky.

„Ty jo, mají tu úžasnou hudbu,“ prohlásil a já jen zakroutila očima. „To si musím zapamatovat. Hollywood Undead,“ řekl a tvářil se vzrušeně. „To bude naše písnička,“ dodal ještě.

„No jo, jak chceš,“ odpálkovala jsem ho nezaujatě. Pravdou je, že jsem nemohla vyhnat z hlavy co říkal o tom, že by se kvůli mně obětoval. *K čemu by mu sakra bylo, abych ho měla ráda, když už by tady nebyl?*

Darren se na mě z ničeho nic podíval a chytl mě za ruku, kterou jsem měla položenou na stole. „To bude dobrý, na něco přijdeme,“ utěšoval mě.

„Hm,“ odsekla jsem, zamračila jsem se a vysmekla jsem se mu.

„Co je ti?“ zeptal se.

„K čemu by ti to bylo, abych tě měla ráda, kdybys tady už nebyl?“ Udělala jsem to. Zeptala jsem se ho na to. On se zamyslel.

„To nevím. Asi jsem to takhle konkrétně nemyslel, ale... víš, záleží mi na tom, abys byla v pořádku a měla mě ráda. Chci, abys mě měla ráda,“ řekl. *To je takový trubic. Copak to neví, že ho mám ráda?*

„Prosím vás, mohli bychom zaplatit?“ zeptala jsem se a přivolala jsem si k sobě obsluhu zvednutím ruky, jak jsem viděla u vedlejšího stolu. Za krátko dorazila obsluha, tak jsem jí dala papírek do ruky a letmo jsem se podívala na Darrena, který na mě pořád smutně koukal. Byl fakt jak modrooké štěně.

„To je moc, už bohužel nemám na vrácení. Nemáte menší?“ zeptala se zoufale ta baristka.

„Bohužel ne, tak víte co? Nechte si to,“ řekla jsem mile a nechala jsem jí ten lísteček, u kterého jsem stejně neznala jeho pravou hodnotu. Ona se na mě nevěřicně dívala.

„To opravdu nemůžu, to je moc. Tak vydržte, zkusím se podívat po menších,“ zašeptala nervózně a mířila si to někam dozadu.

„Pojď!“ řekla jsem najednou, chytla jsem Darrena za ruku a transportovala jsem nás ke mně domů.

demons

☆ Démoni ☆

Hned po transportu jsme se objevili na zemi v obývacíku a já byla nečekaně na něm. Úplně jsem zrudla a hned jsem z něj slezla. „Kde to jsme, Ay?“ zeptal se, když viděl sedačku a bílý kobereček před stolkem se zrcadlem.

„U mě doma... na nic nesahej! Musím nejdřív odčarovat alarm, jinak nás sežerou divocí pavouci,“ oznámila jsem mu a překročila jsem ho. Snažila jsem se to udělat co nejcučněji, protože jsem měla sukni. Samo sebou jeho oči hned sklouzly pod ní.

„Teda, takhle plácát mojí energií a přemístit se zase zpátky. A to s těma pavoukama jsi vymyslela ty? To je dobrý ochranný kouzlo,“ pochválil mě a hned, co jsem všechno odčarovala, posadili jsme se na gauč. „Jen tak mimochodem, nemusela jsi odcházet. Líbilo se mi to,“ zmínil, ale raději jsem na to nereagovala.

„Kolem jedenácté tudy prolétá hejno harpyjí, tak se nelekni. Je to tak už několik let,“ zmínila jsem.

„Beru na vědomí,“ opáčil a usmál se. Já nám zatím vyčarovala něco k pití, jenomže jsem zapomněla na mého uvolněného démona a obě sklenice mi přetekly. „To je dobrý,“ řekl a napravil to. Byl celkem zamlklý, možná bych mu neměla říkat idiote a hňupe tak často.

„Proč jsme tady?“ zeptal se.

„Chtěl jsi rande, ne?“ opáčila jsem. On se na mě podíval tak jako ještě nikdy předtím – šokovaně, ale příjemně.

„Tohle má být rande u tebe doma? Dávej si pozor co teď řekneš, Heartová,“ prohlásil a tak sexy se zaculil.

Protočila jsem panenkami. „Mám tě ráda,“ přiznala jsem a on na mě vyjeveně civěl. Chtěla jsem to uvést na pravou míru včas, než stihne udělat nějakou blbost. A taky mi bylo líto, že se kvůli tomu tolik stresoval.

„Cože?“ vyprsknul šokovaně, co ze mě padá za vzácné perly. Zase jsem protočila panenkami. *Možná bych měla mlčet.*

„Jen říkám, že už kvůli tomu umírat nemusíš,“ dodala jsem a on se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Jsi praštěná,“ řekl a zase se na mě díval jako by mě chtěl políbit. Věděla jsem, že se tomu těžko ubráním, jestli na mě něco zkusí, protože jsem ho chtěla a my jsme byli u mě doma a úplně sami.

„Tak to by jsme spolu mohli už i chodit,“ prohlásil a já protočila panenkami po třetí a zoufale jsem si povzddechla. *Myslí on i vůbec někdy na něco jiného?*

„Myslíš ty vůbec někdy na něco jiného?“ zeptala jsem se a on se pousmál zdvižením levého koutku a přikývl.

„Někdy myslím i na tebe beze mě,“ řekl a já se rozhodla už dál nenamáhat své oční svaly. „Znala jsi své rodiče dobře?“ zeptal se z ničeho nic. Zřejmě už jsme denní dávku lásky na sebe vyčerpali.

„Ano, tedy alespoň myslím,“ odpověděla jsem a pro jistotu jsem se ještě zamyslela.

„Tak který místo tě napadne jako první, kam by před tebou něco schovali?“ pokračoval. Vzpomněla jsem si na to, jak naši schovávali vánoční dárky na půdě, protože to bylo jediné místo, kam jsem se nedokázala jako malá vyškrábat.

„Asi půda,“ napadlo mě. On se zasmál.

„Ty se tam bojíš, nebo co?“ procedil a natáhl se k naprasklé skleničce s pitím, kterou jsem omylem svou mocí zničila.

„Ani ne,“ odpověděla jsem mu a dívala jsem se na něj, jak přibližuje ty své krásné rty k tomu rozbitému sklu.

„Ne!“ zaječela jsem a tu skleničku jsem mu vyrazila z ruky. Polila jsem mu kalhoty a on se na mě jen usmál. *Byl to test. Testoval mě. Chtěl vědět, do jaké míry se o něj zajímám.*

„Tak proč tě napadla zrovna půda?“ vyzvídal, zatímco si sušil kalhoty rukávem od mikiny jako by se teď nic nestalo.

„Řekneš mi, o co ti jde?“ zeptala jsem se.

„Hledám tu knížku,“ odpověděl a jak si tak sušil ty kalhoty, tak jsem si všimla, že na prstě nemá svůj prsten.

„Kde máš prsten, Darrene?“ zeptala jsem se, abych ho upozornila, že ho nemá. On vytřeštil oči a hned si prohlížel prsty.

„Sakra, musela jsi mi ho stáhnout při transportu. Může být kdekoli,“ řekl relativně klidně.

„Tohle je fakt na hovno!“ zaječela jsem a Darren se na mě šokovaně podíval. Myslím, že jsem ho zase šokovala. Nedivím se, vážně jsem nebyla ve své kůži.

„Klid, Ay, nebo se pozabíjí naše nespoutaný démoni,“ žertoval.

„Jak můžeš být tak klidný? A co to máš sakra na noze?“ zrohorela jsem se, když jsem viděla podivné kresby na kotníku, které mu vyčuhovaly, když trochu natáhl nohu.

„To je fuk, poslyš. Víím, že to teď asi vypadá jako příšerná katastrofa, ale my dva na něco přijdeme,“ zmínil a usmál se. Zase se mě snažil uklidnit. Tentokrát k tomu ale nepoužil ten prst, jak mě pohladil po rtech před tím, na což jsem si samozřejmě vzpomněla a hned zase úplně ztuhla.

„Darrene, jsme kouzelníci prvního a třetího ročníku, co si sakra myslíš, že uděláme s těmi agresivními démony? A zvlášť když s tím nic nesvedli ani moji rodiče,“ vztekala jsem se natolik, až se mi zamotala hlava. A najednou mě zabolelo na hrudi, až jsem se mi podlomila kolena a spadla jsem na všechny čtyři.

„Co se děje, Ay? Jsi v pohodě?“ zeptal se vyděšeně a hned mi pomáhal vstát, ale vždycky, když se o to pokusil, znova jako by mě do hrudi kopl kůň.

„Nevíme o tom nic, třeba se mě právě teď můj démon snaží ovládnout. Nevíme, jak vypadají, co říkají ani jak moc jsou zlí,“ připomněla jsem mu.

„Proto jsem chtěla, abychom to pomocí tý knihy rozluštili,“ řekl.

„Já podle toho nepoznám, jestli je to jen shsha nebo shshshsha, chápeš? Je to všechno tak jednotvárný,“ vztekala jsem se. A čím víc jsem se rozčilovala a strachovala, tím víc můj démon rostl. Jako by rostl přímo z mého těla. Respektive z hrudi.

Darren na mě vyjeveně koukal, jako by viděl ducha. „Ay, myslím že čím dýl jsi bez ochranného kouzla, tím víc se stáváš tím démonem,“ poznamenal a hned po tom

jsem se začala nekontrolovatelně zvětšovat. Příšerně mi hvízdalo v uších a slyšela jsem syčení skoro jako, bych byla v pytli s hady. Moje ruce se proměnily v tlapy s ostrými drápy a Darren mě nepřestával vyděšeně sledovat.

„Udělej něco!“ škemrala jsem zoufale.

„Nevím co,“ řekl a nepřestával mě sledovat. Dívala jsem se na něho z výšky, ale viděla jsem ho jinak. Jako bych viděla jeho auru a zároveň i to, co žije v jeho duši. Vypadalo to, jako zárodek slůněte uvnitř jeho hrudi. Bylo to průsvitné, ale temně černé. Jako stín. To byl zřejmě jeho démon.

Na chvíli jsem se zaposlouchala do toho šepotu a najednou jsem rozuměla každému slovu. Chtělo ho to zabít a mě ovládnout. Nebyla to zrovna moc přátelská potvora. A já jsem pořád nepřestávala růst, až jsem svými rohy probořila strop. Ano, rohy. Byly dlouhé, černé, zahnuté dozadu a vážily snad tunu.

Darren ze mě nespouštěl oči, ale vypadal extrémně vystrašeně. Díval se na mě naprosto zničeně. Měl v očích zoufalství a strach, co se mnou bude dál. Díky tomu jeho démonovi jsem mu teď jako stejný druh dokázala číst myšlenky.

Chtěla jsem mu něco říct, ať se nebojí, ale ten démon byl silnější. Rozmáchla jsem se svou tlapou, nebo pařátem nevím, co jsem to měla, a spolu s tím velkým silným odhozem Darrenem přes celou místnost, jsem hlasitě a rozzuřeně zařvala.

Měla jsem o něho strach, ale jednu věc jsem pochopila. Můj démon nesnese toho, který je uvnitř Darrena, protože jinak by po něm nešel. Rozuměla jsem tomu, co mi naštěptával. To byl důvod, proč jsem se do Darrena normálně nezamilovala – můj démon.

Darren se zvedl z hromady sutin a kašlající z prachu statečně přišel až ke mně. „Já vím, že tam jsi a že mě slyšíš. Mysli na něco, co miluješ, buď silná, Ay!“ řekl. Chvíli jsem se na něho dívala, ale pak jsem ho znovu odhodila, jako kus hadru. Darren znova vstal a pokoušel se mě vyvolat zpátky. Ten kluk mě měl asi vážně rád. Nechtěla jsem, aby ho můj démon znovu odhodil, ale ještě jsem nepřišla na to, jak mu vzdorovat.

„Mysli na něco, co na světě nejvíc miluješ, poslechni mě!“ opakoval. Byl velký problém, že jsem neměla nikoho, koho bych tolik milovala. Oba rodiče byli divní a mrtví a jediný s kým jsem se stýkala byla Sára a on.

Hrozně jsem chtěla vědět, jak teď vypadám, že se mě tak moc bojí. Jenže jsem nemohla ovládat své tělo. Byla jsem jako v žaludku nějaké velryby. Démon si se mnou dělal, co chtěl. Přece z toho musí být nějaká cesta ven?

„Ay, přiznej si to, co ke mně cítíš... já to stejně vím, teď není čas na hrdost, poslechni mě. Jinak nás oba zabiješ proboha, ty jedna tvrdohlavá ženská!“ křičel. *Přiznat si to?* „Ay, ten démon se v téhle fázi krmí na tvým strachu a roste, nesmíš mu to dovolit,“ řekl.

„Shah!! – Sklapni!!“ ozval se můj démon a znova do Darrena strčil. Darren se zvedl a držel se za břicho. Krvácel, ale i tak vstal a bojoval za mojí duši. Za mě.

„Ženský zajímá jak vypadáš, tak já ti to popíšu. Jsi krásná jako vždycky, akorát vypadáš, že spíš uvnitř týhle bezcitný obludy. Ten démon je černej a má fialový svítící oči...“ pokračoval. *Bože, i v tom popisování je příšerný, je hezké, že mi radí, co mám dělat, ale jak to mám sakra udělat?*

„Taky má asi tak milion ostrých zubů a rohy větší, než jsem já sám,“ dodal a držel se za břicho.

„Shaaaaah!! – Sklapni, sakra!“ zakřičel skrze mě ten démon znovu, ale tentokrát byl ještě našťavanější.

„Sakra Darrene, uteč!“ křičela jsem a plakala, ale moje slova ten démon polykal, jako za chvíli spolkne i Darrena.

„Tak já ti budu pomáhat, myslí na to, jak jsme spolu tancovali na tom plese, nebo jaký byly naše sladký pusy. No tak, Ay, myslí na něco pěknýho, z čeho tě aspoň trochu zahřeje u srdce. Tahle bestie v tomhle stádiu, nesnáší lásku a štěstí, ani pro člověka příjemný chvíle. Nebo myslí na toho tvýho Eldarna, hlavně to sakra nějak překonej,“ křičel zoufale.

„Sha Shahsha shah! – Řekla jsem sklapni!“ zařval démon a strčil do Darrena takovou silou, že se bouchl do hlavy a omdlel.

„Darneeeeeeee!“ křičela jsem vyděšeně, ale nemohla jsem nic dělat. *Tak dobře, myslí na něco krásného.* Zavřela jsem oči a vzpomněla jsem si na to, jak jsme spolu vedli ten hloupý souboj, na naše snové rande, nebo jak mou třídu učil to mrakové kouzlo. Jak moc se mi líbil v té třídě a jak jsme se pak poprvé políbili a pak znovu a znovu a na ten prst na mém rtu, kdy mi u toho řekl, že se o mě postará...

O několik hodin později mě vzbudil Darren tím, že mě přikryl svým pláštěm, protože ten můj byl roztrhaný na kusy, stejně tak jako moje oblečení. V domě byly takové díry, že na nás sněžilo celou noc, zatímco jsem byla skoro nahá.

„Jsi v pořádku, Ay?“ zeptal se ustaraně, zatímco sám vypadal na umření. Otevřela jsem oči a rozkoukala jsem se.

„Jsi v nebezpečí, Darrene. Můj démon jde po tom tvým. Musíš se o mě přestat starat. Nechci, aby se ti něco stalo,“ zasípala jsem vyčerpaně a choulila jsem se do jeho pláště.

„Rozuměla jsi mu? To je obrovská výhoda,“ řekl nadšeně jako by mě vůbec nevnímal.

„Ty to nechápeš, může se kdykoli probudit. Bez těch šperků nemáme šanci a pokud se probudí oba, jsme v háji,“ vysvětlila jsem, ale jako by mě vůbec neposlouchal.

„Měl jsem o tebe strach,“ řekl a pevně mě objal. *On je vážně neuvěřitelný. Viděl mě jako obrovskou obludu a stejně se mu líbím? Navíc neměl strach, že mu ublížím, ale že se něco stane mě?*

„A poslechla jsi mě?“ vyzvídal. Víím, co chtěl vědět, jestli jsem myslela na něj.

„Darrene, když ti řeknu pravdu, nebudeš z toho nic vyvozovat, že ne?“ zeptala jsem se a on se pousmál a znovu mě objal.

„Ty jsi tak strašně pitomá,“ řekl a pusinkoval mě všude po tvářích a po vlasech a po čele.

„Nejsem pitomá!“ hájila jsem se.

„Ale ano, jsi,“ stál si za svým a pak mě políbil i na rty. Já jsem ztuhla, ale říkala jsem si, že by to mohla být odměna, že mě vysvobodil jako princeznu z věže, a tak jsem ho chvíli nechala mě beztrestně líbat. Tedy nechala... no, taky jsem tomu přispěla ne, že ne.

„Ehm, to by stačilo, ne? Rozcucháš mi vlasy!“ sykla jsem na něj po pár vteřinách našeho olizování se, ale pak mi došlo, že to už víc ani nejde. Darren se zasmál a já jsem se od něho otočila zády, protože jsem se nepředstavitelně styděla.

Za prvé jsem byla polonahá, za druhé se mi vážně líbil a když mi zachránil život, tak se mi líbil ještě víc. Navíc, mě překvapilo, jak dokáže zachovat chladnou hlavu a jak by se kvůli mně vzdal úplně všeho.

„Stydiš se se mi podívat do očí, Heartová?“ zeptal se tiše a díval se u toho ohleduplně do země, aby mě moc nezervózoval.

„Trochu, je to jak kdybys viděl mé použité kalhotky, zhruba tak se cítím. Viděl jsi mě jako ohavnou zrudu. A navíc jsi mě viděl nahou, a já vím, jaké jsi perverzní prase,“ zašeptala jsem rozpačitě. Byla jsem úplně rudá.

„Nejsem žádný perverzní prase, Heartová, a nic jsem neviděl,“ zalhal jen abych se cítila lépe. „A náhodou, tvoje rohatá čertice démonice byla docela sexy. I když se mi ježily vlasy hrůzou, tohle se mnou žádná jiná nedělá, to mi věř,“ prohlásil. Ty jeho vtípky se mi docela líbily.

„Tak já ti tedy věřím,“ odpověděla jsem, pousmála jsem se a otočila jsem se k němu čelem smotaná do jeho pláště. Jenže on to nemohl nechat plavat, rád mě provokoval.

„Možná jsem viděl tvoje prsa, náhodou moc dobrý,“ řekl a zněl vážně jako totální hňup. Schoulila jsem se do jeho pláště a přikryla jsem si obličej.

„Nech mě být, Darrene, po tomhle už nemůžeme být dál přátelé. Viděl jsi toho příliš,“ prohlásila jsem a Darren se začal příšerně smát.

„Ty jsi tak moc roztomilá, když se stydiš, že bych tě nejradši... ale nemůžeš tam zůstat věčně,“ řekl a já ztuhla. *Co by mě nejradši?* „Doufám, že nám to nespadne na hlavu,“ zmínil zírající na děravou střechu, kterou akorát jen tak tak zaplácnul nějakým kouzlem.

„Jo a vypadá to, že můj démon není tak agresivní jako ten tvůj. No jo, ženský i ty démonice jsou pěkně praštěný,“ pindal a u toho pindání mu na hlavu spadl polštář, protože se kouzlem na opravu střechy trefil do horního patra, kde mám postel.

Já jsem vyprskla smíchy. „To máš za to, že pomlouváš ženy!“ dodala jsem.

„No počkej!“ řekl a praštil mě tím polštářem po zádech.

„Chceš polštářovou bitvu?“ vyzvala jsem ho.

„S polonahou holkou je to ještě lepší,“ zmínil a nábožně se na mě koukal, jestli zase náhodou neuvidí kousek mě.

„Ty prase!“ zaječela jsem na něj a pleskla jsem slintajícího Darrena polštářem do hlavy. Pak jsem ale přestala blbnout a zadívala jsem se na jeho nohu. Měl tam škrábanec a na nohavici krev.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se a on si sedl vedle mě.

„Jsem čaroděj, Ay,“ odpověděl drsně. Zřejmě použil hojivá kouzla, a tak jeho rány byly už celkem zhojené. Ale ani fakt, že je dobrý v kouzlení mě neuklidnil ve strachu, že by se mu něco mohlo stát.

„Jak se jmenuje tvůj démon?“ zeptal se.

„Dharnalen,“ zašeptala jsem.

„To sedí, četla jsi někdy knížku *Démon ve mně?*“ zeptal se, jako by věděl, o co jde.

„Nečetla,“ odpověděla jsem a podívala jsem se mu do očí zamilovaně.

„Skoro mi to připomíná tebe. Četla mi to máma, když jsem byl ještě malej. Je tam spousta takových menších kapitol. Jedna je o holce, která si hrála s ohněm, a nakonec se popálila. Ten oheň byla jen metafora, ve skutečnosti si nehrála, ale škodila.

Tříkrát neposlechla Lucifera, který jí varoval před hříchem, když neposlechla naposled, Lucifer jí nechal povolat k sobě do Pekla, kde jí mučili démoni a čerti celá staletí. Její nejčernější noční můry se opakovaly pořád dokola, a když ta hrůza konečně skončila, hned zase znovu začala,“ vyprávěl.

Vnímala jsem ho jen okrajově, protože jsem mu pořád civěla na rty. „Dharnalen, jedna z démonů se nad ní slitovala a pomohla jí utéct tím, že se do ní vnořila a pak díky svým silám a zkušenostem prostě zdrhla. Ukradla její duši, ale ne tak jako tu tvoji. Opravdu jí pomohla dostat se ven a díky tomu i sobě. Toužila se totiž dostat z Pekla už několik tisíc let,“ pokračoval.

„A co se stalo pak?“ zeptala jsem se.

„Sprátelily se, měly společný téma – bolest. Možná, že kdybych neměl v sobě toho démona, kterýho ona tolik nenávidí...“ zmínil.

„Zadrž! Koho podle té pohádky Dharnalen tolik nenáviděla?“ zeptala jsem se.

„Dargedon,“ zašeptal šokovaně, když si uvědomil, že jsme na to právě kápli. Znělo to jako neuvěřitelná náhoda, ale jak už zmínil, démonů zas tolik není. Ne těch šeptavých a tech, co posedávají čisté duše čarodějů.

„Co se mezi nimi odehrálo?“ zeptala jsem se.

„Co asi? Klasika, podvedl jí. Nevím, jestli měl jinou démonici, nebo jestli jí zradil, ale byl v tom nějaký podraz a ona ho za to nenávidí,“ řekl stručně. *Jako vážně? Jak jsme se do toho proboha dostali?*

„Darrene, tahle story je pro nás důležitá, třeba se nám povede je po x tisících letech usmířit, mohlo by nám to všem zachránit život,“ zmínila jsem nadšeně. Poprvé za tu dobu, co řeším tenhle problém jsem cítila naději.

„Nevím teda jestli se dokážou přes něco takovýho přenést,“ řekl a pousmál se.

„Nebo je necháme se pozabíjet a budeme doufat, že my dva to přežijeme?“ zmínil.

„Tohle jsem jako neslyšela!“ komentovala jsem jeho nesmyslné výplody. „Až si trochu odpočineme, vydáme se pro tu pohádkovou knihu,“ řekla jsem a opřela jsem se mu o rameno. Darren mi z ničeho nic přičaroval nové oblečení.

„Jsi celá zmrzlá. Navíc mě to svádí k tomu, abych tě očumoval. Chci jen abys byla v bezpečí,“ zašeptal a přitulil se ke mně, aby mě zahřál. Já jsem tentokrát nijak neprotestovala a nechala jsem ho, aby se ke mně přitulil. Cítila jsem se v bezpečí.

Sára seděla na schodech Wadovi Whisperovi na klíně čelem k němu opřená bradou o jeho rameno a zírala dopředu. Stejně tak o ní byl opřený i on. Každý kouřil vlastní jívovou cigaretu a povídali si. Ona mu vyžvanila vše o démonech a v podstatě o všem, co věděla ode mě, než jsme opustili Derion.

„To je zajímavý, že tě nevzali s sebou. Ale tím líp, protože je Sárúška teď celá moje,“ zaculil se a vášnivě jí políbil.

„Ty Wade. Nepřipadá ti to mezi náma už trochu vážný?“ zeptala se. Znělo to trochu jako by jí to šťvalo.

„Možná. Už sis to zase rozmyslela?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou.

„Miluju být s tebou,“ zašeptala mu do ucha a jemně ho do něj kousla.

„A já miluju tebe,“ prohlásil pod přívalem slastných pocitů a oba ztuhli, když to řekl. Jen na sebe rozpačitě koukali.

„Miluju na tobě ten derionský plášť, ale ještě víc, když se válí v rohu na zemi,“ řekla, aby uvolnila to napětí a Wade se pousmál.

„Miluju vůni tvojí kůže a vlasů. Voníš krásně po šampónu,“ řekl a Sára se na něj usmála.

„Asi tě taky miluju, Wade,“ přiznala a položila si hlavu na jeho rameno jako na polštář.

„Vážně?“ zeptal se s překvapeným výrazem ve tváři.

„Asi mě neposlouchej, jsem úplně na mraky a nevím už co říkám. Až vystřízlívím, budu toho určitě litovat, ale teď myslím, že moje srdce buší jenom pro tebe,“ řekla a zahihňala se.

Wade se pousmál, ale nevěděl, co je pravda a co jíva. Tak už to raději dál nerozpítvával. „Taky tě teď miluju, Sáro. Jsi moje, jenom moje,“ zašeptal jí do ucha a pevně si ji k sobě přivinul. Ta byla už úplně zhulená a zřejmě i vyčerpaná, protože vypadala, že je v polospánku opřená o jeho rameno.

„Proč tě pořád tak chci? Jsem z tebe hrozně nadržená,“ přiznala a on se pousmál a típl cigaretu.

„Nejspíš to je tou jívou. Zítra na mě budeš zas ječet, že jsem smažka a že se za mě stydíš,“ komentoval sklesle. Na něj už ta jíva neměla takový vliv jako na Sáru, která začala hulit teprve nedávno, co jo poznala.

„To bych nikdy neřekla. Jsi tak sladkej,“ zašeptala.

„Hm, jen když jsi zhulená a nadržená,“ dodal a sundal si ji z klína. Možná se ho to vážně dotklo. „Dáme si asi pauzu,“ řekl vážně z ničeho nic.

Sára vytřeštila oči. „Cože? Proč? Já nechci pauzu,“ řekla skoro zoufale a civěla mu intenzivně do očí.

„Takhle to nejde. Nejsme teď na stejný vlně a to mi nevyhovuje,“ objasnil.

„Ty chceš, abych byla smutná, že jo?“ prohlásila.

„Ne, to nechci. Víš, že jsi teď momentálně jediná, s kým trávím čas. Už ani nechodím ven s kámošema, jsme pořád spolu. Je jen otázka času, než si toho někdo všimne. Navíc si to musíme ujasnit. Ty nevíš co ke mně cítíš a já to taky asi nevím. Spíš bych řekl, že jsem už trochu dál. U mě to není jen jívou,“ drmolil.

„Pojďme to neřešit, Wadíku,“ zašeptala a pohladila ho ve vlasech, až ho rozcuchala. Wade z ní cítil, že to s ním Sára nemyslí vážně, že ho bere jako plyšáka. „Mě je asi jedno jestli tě miluju nebo ty mě. Vždyť je to fuk,“ pokračovala a Wade se zamračil.

„Ale mě to není fuk, Sáro. Ty jsi na plech, ale já to myslel vážně. Bude to tak pro oba lepší. I když si pauzu dávat nechci,“ vysvětlil a Sára ztuhla.

„Ty mě vážně miluješ?“ zeptala se a Wade na ní mlčky koukal. Ona se začala šileně smát. Wade na ní zoufale koukal. Tyhle stavy musely být šílené, protože se nedaly ovládat a člověk měl tendence dělat věci, které by normálně nedělal a pak toho hořce litoval. „Tomu nevěřím, místní děvkař se zabouchl po troše nezávazného šoustání,“ prohlásila.

„Asi už jsi toho měla dost. Doprovodím tě do pokoje,“ řekl pohotově a vstal.

„Snad se mnou nechceš chodit?“ zeptala se. Byla skoro úplně mimo, bylo to na ní vidět.

„A co když jsem chtěl?“ řekl, a podpíral jí, aby nespadla. Vedl jí jako opilou. Kdyby sám neměl strach, že spadne, vzal by jí do náruče.

„Chtěl? Už nechceš?“ vyzvídala.

„Zapomeň na to, byla to blbost a ty jsi stejně říkala, že nechceš,“ dodal.

„To jo, s tebou by to nešlo. Vždyť jsi nikdy holku nechtěl a taky se se mnou teď rozcházíš. Myslela jsem, že řešíme tu tvoji pauzu,“ řekla a všemu se příšerně smála. Wade věděl, že je to jen vlivem té jívky, ale i tak ho každé její slovo mrzelo.

„Promluvíme si o tom zítra, jo?“ řekl moudře.

„Ne. Chceš se se mnou rozejít, tak to ukončíme,“ prohlásila suverénně a podívala se mu do očí.

„Já o rozchodu nemluvil. Navíc se rozchází jen lidi, co spolu chodí. My spolu přece nechodíme. Jen jsem chtěl krátkou pauzu, aby jsme si každé uvědomili, jestli si vzájemně chybíme, ale byla to chyba takhle uvažovat. Ty o mě jinak, než takhle stejně nepřemýšlíš a já se z toho radši potřebuju dostat,“ dodal a vzal Sáru do náruče. Ta už byla úplně vypnutá a spala. A tak jí šel uložit do postele a pak se vrátil zpátky na schodiště.

Bylo pozdě v noci. Ticho, tma a nikde nikdo. Bylo to v odlehle části hradu. Z dálky houkala sova a velký měsíc v úplňku svítíl na sněhem přikrytou zem. Wade vytáhl z kapsy krabičku cigaret a zapálil si další.

Tentokrát ne jívu, ale jenom obyčejnou cigaretu. Stěží zadržoval slzy a když se nějaká vydrala ven, rychle jí setřel, jako by se sám před sebou styděl za to, že se cítí smutný. Jen si pohrával s krabičkou od bonbónů, které si vždycky vzal po tom, co dokouřil.

V tom ho vyrušil a i rozrušil pohled na Wada Shadowwalkera, kterého zahlédl plížit se ven z hradu. „Co na tobě všechny vidí?“ zašeptal si pro sebe zoufale. Žárlil na něj. Moc dobře věděl, že je Sára s ním jen proto, že nemůže být s někým jako je Shadowwalker a švalo ho to.

Derionská intuice a taky vnímavost ho k tomu přivedla. Sára to sice kromě mě nikdy nikomu neřekla, ale i slepý by viděl, jak se na Shadowwalkera dívá a jak moc je z něj odvařená.

„Chtěla bys abych vypadal jako on, co? Tak já budu. Jestli na něj potom zapomeňš. Budu lepší než on. Přestanu hulit a budu posilovat a budu taky takovej bad boy,“ šeptal si pro sebe.

„Sakra, co si to namlouvám? Nikdy nebudu lepší než Shadowwalker. On je bůh. Takovej ten temnej druh boha, což jí na něm láká ještě víc,“ fňukal. Ta žárlivost a sebelíst ho natolik zaslepila, že ho ani neznepokojilo, kam se jeho sok v noci tajně plíží.

Mě vzbudila ohromná rána z venku, jako by spadl sníh ze střechy a pak jsem se lekla znova, když jsem si všimla Darrena jak spí a kde má položenou svou ruku. Hned jsem mu jí opatrně odstrčila.

„Co se děje?“ ptal se rozespale a zvedl hlavu z mého ramena.

„Darrene, slez ze mě, kruci!“ odstrčila jsem ho a šla jsem k oknu se podívat, jestli je pořád tak otrěsná vánice. Pořád mi to všechno ale vrtalo hlavou. *Jsou ty příběhy skutečné?* Taky ty divné ornamenty, které měl Darren na noze. Byl to velmi podivný den, jako by ani nestál za to ho prožít.

„Co se děje?“ zeptal se znovu, protože ode mě dosud neobdržel žádnou odpověď, podrbal se na obličej a zjistil, že má moc dlouhé strniště. Pak se ke mně naklonil a zase se ke mně lísal. Nevím kdy se to stalo, že Darren získal pocit, že mě může teď legálně osahávat, a to kdykoli se mu zachce.

„Můžeš dát ode mě pryč ten tvůj škrábavý obličej? Měl bys použít alespoň kosmetická kouzla, když už jsi líný se oholit. Mimochodem nahoře je koupelna, mohl by ses i vysprchovat,“ prohlásila jsem, Darren přikývl a šel tedy bez řeči do koupelny.

Já jsem zatím zkoumala svého démona. Tedy tu knihu, která mi mohla poradit s tím, co asi tak ten démon říká. Nebylo to ale tak snadné, jak jsem si představovala. Strávila jsem nad jednou větou několik minut.

„Co děláš?“ zeptal se hned, jak přišel dolů vysprchovaný.

„Zapisuju si, co mi Dharnalen říká,“ odpovídala jsem mu.

„Myslíš, že je to důležitý?“ zeptal se, zatímco si ručníkem sušil vlasy. Podívala jsem se na něj jako bych ho viděla poprvé. Bylo zvláštní, když byl u mě doma a používal mou koupelnu a mé ručníky.

„Nevím,“ zašeptala jsem a otočila jsem se zpátky ke knize. *Jen se sprchoval, nemusíš z toho dělat takovou vědu.*

On si ke mně přisedl a usmál se. „Dík, ta sprcha bodla,“ řekl a já přikývla. „Tak co jsi zjistila?“ vyzvídal.

„Nic moc,“ odpověděla jsem a on se ke mně naklonil a díval se mi přes rameno. Chvilí jsme takhle spolu zkoušeli překládat to její šeptání. Strávili jsme nad tím skoro hodinu a nic jsme pořádně nevyluštili.

„Jsem utahanej,“ řekl z ničeho nic a protáhl se. „A je strašně pozdě. Nevykašleme se na to a nepůjdeme si radši lehnout?“ zeptal se a já se zamyslela a po chvíli jsem souhlasila.

„Dobře, běž si lehnout. Spíš ale na gauči!“ oznámila jsem mu.

„Vážně? Po tom dni mě hrozně bolí záda. Navíc už jsme spolu spali... teda myslím na podlaze, možná bys mě mohla pustit k tobě do postele, co?“ smlouval. Vydechla jsem a zakroutila očima.

„Dobře, běž si lehnout ke mně do postele, já se vyspím na gauči,“ odpověděla jsem suverénně.

„Tak jsem to zrovna nemyslel,“ opáčil. Věděla jsem moc dobře jak to myslel. Podívala jsem se na něj a on se díval na mě. Celkem dlouhá a trapná chvilka.

„Jo, pak si k tobě vlezu,“ odpálkovala jsem ho, ale naopak ho to nakoplo. Jeho rty se roztáhly do širokého úsměvu.

„Co? Tak to já na tebe počkám.“ Křenil se jako trouba. Já se zase rozhodla namáhat své oční svaly a protočila jsem opět panenkami. S ním to ani jinak nešlo.

„Nic nebude, Darrene. Můžeš si jít klidně lehnout,“ objasnila jsem.

„To nevádí, mě stačí jen, že nezaspím to, že jdeš ke mně,“ řekl a culil se. Jak málo občas stačí ke štěstí.

„Fajn, jdeme si lehnout. A rovnou ti říkám, ať ty pracky držíš daleko od mého zadku a prsou!“ zmínila jsem a on se pousmál.

„A na ty ostatní místa můžu?“ zeptal se a úplně se mu rozzářily oči, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Ještě jednou takhle pitomá otázka a budeš spát na gauči!“ pohrozila jsem mu a odtáhla jsem ho za ruku do svého pokoje. Otevřela jsem dveře do pokoje a shodila jsem z postele všechny svoje plyšáky na zem. Pak jsem do něj strčila, povalila ho na postel a vlezla jsem si k němu.

Zíral na mě jako by si fakt myslel, že něco bude. Celou dobu se tvářil jako měsíček na hnoji, dokud jsem nesáhla pro polštář a celkem netaktně jsem ho nenacpala mezi nás.

„Jako vážně?“ prohlásil zoufale. Jeho naděje právě umřela.

„Jistota je jistota a já těm tvým chmatavým pařátům nevěřím. Dobrou,“ řekla jsem a zachumlala jsem se do deky.

„A nebude tě to mrzet?“ zeptal se, a to mě donutilo otevřít oči. Pravda možná trochu, nicméně na něco takového je ještě moc brzy. A tak jsem na to nereagovala. „A není ti třeba zima?“ pokračoval. Já jen vydechla a potlačila jsem chuť nechat protočit své bulvy kolem své osy.

„Ne, Darrene, není. A s tímhle na mě nechod'. Nejsem pitomá!“ odsekla jsem.

„To nikdo neříkal. Ale mě je celkem zima. Neříkám to, abych tě nějak osahával jo, ale nemáš třeba nějakou další peřinu? Jak dlouho jsi tu netopila?“ pokračoval.

„Pane bože, ty jsi ale otravný,“ vstala jsem a šla jsem se po něčem podívat, ale žádnou deku jsem už neměla. „Můžu ti dát tak leda svůj svetr a zatopím v krbu,“ zahuhlala jsem s hlavou ve skříní.

„A nebo bys možná mohla...“ začal, ale skočila jsem mu do řeči.

„Ne, to bych teda nemohla, Darrene!“ řekla jsem a hodila jsem na něj svůj svetr. On se do něj zachumlal a pak byl konečně klid. No, tedy než mě zhruba za deset minut probudil kašlem. Jen jsem zase protočila očima, skopla jsem tu barikádu a přehodila jsem přes něj svou peřinu. A taky jsem se k němu trochu přitulila. On se pousmál, ale ani se mě nedotkl.

A pak už jsem konečně mohla spát. Celkem se mi líbilo, že mě respektuje ačkoli se mnou nesouhlasí. To je totiž známka toho, že si mě váží a že je to dobrý člověk. Ale hlavně taky, že jeho morální kompas není zase tak mimo mísu.

Ráno jsme se samozřejmě probudili trochu v jiné poloze, než jsme usnuli. Čelem k sobě. Měla jsem pod hlavou jeho paži, držela jsem se ho pevně kolem pasu a mezi nohama jsem měla jeho stehno, a ještě jsem k němu byla snad přilepená. No trapas.

„Vypadni ode mě!“ zaječela jsem na něj a shodila jsem ho z postele. Pravda, pak mi ho bylo trochu líto, ale šok je šok.

„Co blbneš? To je teda budíček,“ stěžoval si, zatímco rozlámaně vstával ze země.

„Slíbil jsi mi, že se mě ani nedotkneš,“ připomněla jsem mu choulíc se do peřiny.

„Vždyť jo, to ty jsi se ke mně lísala. Tohle na mě teda nehodíš,“ prskal. „Jdu do koupelny, máš doufám nějaké kartáček na zuby, co bys mi mohla dát, že jo?“ zeptal se a já přikývla.

„Jo, v poličce pod umyvadlem. A vezmi si ten modrý!“ poručila jsem mu a on přikývl.

„Jasně, neboj se proboha,“ řekl a podal mi můj, který jsem měla v kelímku. Kdo by to byl řekl, že si s tím hňupem budu někdy čistit zuby v jedné koupelně, a ještě ke všemu v té mé? No spíš kdo by to byl řekl, že se nám bude dít to, co se nám děje?

Sára se probudila sama v chladné věži. Nikdo jí na noc totiž nezapálil oheň v krbu. Ještě byla celá rozlámaná z předchozího dne a chvíli přemýšlela, jak se dostala do postele. Poslední, co si pamatovala bylo schodiště s Wadem a jívnová cigareta. Asi už druhá a...

„Co se sakra stalo?“ zašeptala si pro sebe a kouzlem zapálila oheň v krbu, jak jsem jí to učila a mířila si to do koupelny se trochu osvěžit. Celá smrděla kouřem a alkoholem a taky voněla Wadovo voňavkou. Ještě aby ne, když měla na sobě jeho mikinu. V koupelně se postavila k umyvadlu a podívala se na sebe do zrcadla.

„Fakt pěkný, Heavensová. Vypadáš jako smažka,“ zavrtěla nad sebou hlavou a opláchlá si obličej studenou vodou. Pak si čistila zuby a u toho si přičichla k Wadovo mikině.

„Ach bože, co je to se mnou? Proč mě tolik přitahuje?“ zašeptala a sedla si na postel, že se upraví a namaluje. Wade Whisper ale nebyl první člověk, na kterého Sára každé ráno myslela i přes to, že jí přitahoval. Že by s ním trávila tolik času v marné snaze přetlout to, co cítila k Wadovi Shadowwalkerovi? Že by si to celé jen nalhávala?

Příznějme si to, Wade Whisper měl Sáru rád a téměř ve všem by Sáře vyšel vstříc. Tak trochu ho využívala, aniž by si to uvědomovala. Ale Whisper byl pravý opak Wada Shadowwalkera. Proč by s ním byla, když je až po uši zabouchnutá do toho druhého Wada? Jedinou věc, kterou měli se Shadowwalkerem společnou bylo jejich křestní jméno a původ, protože oba byli oproti Sáře derioni.

Zhruba po pěti minutách, kdy se jí nedařilo tužkou na oči udělat na obou očích stejně velké linky, to vzdala a přičarovala si make-up, což bylo snad první kouzlo, jaké se naučila. „No to je lepší,“ zmínila, usmála se a uklidila všechny své šminky do taštičky.

Sára se malovala celkem odvážně. Měla husté a dlouhé řasy a vždycky jí to moc slušelo. Tak vypadala trochu jako punk-rockerka šmrncnutá metalačkou. Ne, že by nosila až tak přehnané oblečení, ale oblékala se jako drsňačka. Když tedy nemusela do školy a nosit plášť.

Taky měla světle hnědé vlasy a růžové konce a nosila často tmavé barvy. Stylem se hodila k Wadovi Shadowwalkerovi, který se oblékal taky celý do černé. Stejně jako Kim, která měla taky takový styl jako Sára až na fialovo-černé vlasy místo Sářiny růžovo-hnědé.

Já s Darrenem jsem se zatím motala u mě v kuchyni a vymýšlela jsem nám něco k snídani. Nikdo nebyl na nákupu několik měsíců, a tak to nebylo snadné. Nasypala jsem mu proto do misky nějaké cereálie a položila jsem mu to před čumák.

„Copak jsem pes, abych jedl nějaký granule?“ křenil se, protože v tom neměl ani mléko.

„Nejsem tvoje žena, abych ti vyvařovala. Navíc tady nic není. Klidně můžeš být o hladu,“ zmínila jsem a on to tedy ochutnal. Tvářil se ale příšerně.

„Ženský, samý dietní blbosti,“ stěžoval si.

„Náhodou to není dietní. Je to kalorická bomba s čokoládou,“ objasnila jsem a on se na mě jen podíval.

„Hm, budu si představovat, že to je nadívaná kachna,“ řekl a zamyslel se.

„Představuj si co chceš, Darrene, ale neříkej mi o tom,“ osočila jsem ho.

„Jsi pěkně protivná. Už spolu klidně můžeme chodit. Myslím, že se s tebou znám už i víc než se svojí sestrou,“ komentoval suše.

„Pojďme se bavit chvíli vážně. Co budeme dělat? Za chvíli si ve škole všimnou, že tam nejsme. Budeme mít velký průšvih. A hlavně, tohle místo je první, kam se po nás půjdou podívat. Musíme pryč,“ řekla jsem, posadila jsem se naproti němu a on přikývl.

„Kde ale budeme spát? Žádný peníze, žádná střecha nad hlavou. A ještě ke všemu je zima a mrzne,“ připomněl a já přikývla.

„Stojí to za houby. Ani nevíme, kolik nám zbývá času, než se to stane znova. Hlavně sám nemáš svůj prsten. Mám strach,“ přiznala jsem a on odstrčil ty cereálie stranou, položil mi svou ruku na mou a jemně ji pohladil.

„Neboj, dobře to dopadne,“ utěšoval mě.

„Snad,“ zašeptala jsem a opřela jsem si o něj svou hlavu. Darren se mi zadíval zase do očí. „Ani to nezkoušej!“ okřikla jsem ho zase a odstrčila jsem ho od sebe. On už mlčel a nacpal si do pusy další lžici těch suchých granulí.

Měl to se mnou těžké, jen co je pravda. Ale nemohla jsem ho nechat zajít dál. Neustála bych to. A já si musím hlídat čest. Zatím ještě. A srdce. Tenhle by mi ho dokázal zlomit ve vteřině, kdyby chtěl.

Sára měla taky nic moc snídani. Zahlídla Wada Whispera na chodbě. Přišla k němu blíž a pozdravila ho. „Ahoj,“ řekla, usmála se a zataáhla ho do rohu. Wade se nechal, ale tvářil se našťvaně. „Co je?“ zeptala se.

„Ty si nic nepamatuješ, co?“ vyzvídala a ona zavrtěla hlavou.

„Co si mám pamatovat? Promiň, mám vokno. Stalo se něco?“ Wade se zamyslel. Toho by se dalo celkem využít, že?

„Chtěl jsem si s tebou promluvit, ale teď to je blbý, tak se sejdeme po snídani ve stáji? Darren tu stejně není, takže tam nikdo nepřijde. Ty už jsi Kinnaru krmila?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Ještě ne, nakrmím jí po snídani. Dobře, tak se tam uvidíme. Jo a mám tvůj mikinu, chceš jí vrátit?“ zeptala se, ale Wade zavrtěl hlavou.

„Dáš mi jí jindy,“ řekl a šel na snídani. Sára celou dobu přemýšlela, co se to včera tedy stalo, že se Wade chová tak zvláštně. Nicméně to nebyla jediná nepříjemná věc, která se odehrála.

Ředitelka Magnoliová si všimla, že se s Darrenem neobjevujeme opakovaně u jídla a, že já jsem zameškala několik hodin školy a taky, že jsme nenastoupili k výkonu trestu. A tak zastavila Sáru před jídelnou.

„Slečno Heavensová, máte chvílku?“ zeptala se a Sára přikývla. Už tušila trable. „Už jsem dlouho neviděla slečnu Heartovou a pana Payna. Nevíte o tom náhodou něco?“ zeptala se.

„Ne, bohužel. Taký jsem je už docela dlouho neviděla,“ odpověděla. Ředitelka si jí prohlédla skrze své brýle.

„Dobrá,“ řekla ne příliš důvěřivě a odešla. Takže zatímco my jsme s Darrenem neměli ani tušení o tom, co se děje ve škole, Quinett Magnoliová už začínala brát věci do svých rukou.

„Už dva dny nebyli na hodinách. Neviděla jsem je u snídaně, ani u večeře. Dokonce jsem ani neviděla slečnu Heartovou v knihovně. Měli mít oba školní trest. Co budeme dělat, Earwine?“ povídala si ředitelka s profesorem Petersonem.

„Poslyš, Quinett, já se obávám, že oni spolu opravdu řeší něco důležitého. O panu Paynovi vím od jeho matky, že trpí démonem v duši. Má na to prý takový tajný prsten. Obávám se, že slečna Heartová trpí tím stejným, zabavil jsem jí takový prokletý krystal. Jenomže jsem ho zničil dřív, než mi došlo, co je vlastně zač,“ přiznal sklesle.

„Nemůžeme ty děti přeci nechat bez dohledu, Earwine. Zvlášť pokud jde o něco takového,“ řekla ustaraně.

„Slečna Heavensová mi mojí teorii včera potvrdila a svěřila se mi ohledně slečny Heartové,“ zmínil.

„Co ti řekla?“ vyzvíдалa profesorka.

„Že prý utekli do světa lidí,“ dodal a Quinett ztuhla.

„Proboha a co by tam dělali? A proč jsi mi nic neřekl? A proč mi nic neřekla ona, když jsem se jí před chvílí ptala?“ prskla.

„Netuším, ale ani jednoho nemůžeme vyhodit ze školy, vždyť jsou to naši nejlepší studenti,“ řekl.

„Musíme být fér, Earwine,“ dodala ředitelka a odkráčela do kabinetu.

My jsme se s Darrenem zatím vydali do knihovny v našem světě, abychom si mohli přečíst celou tu pohádku *Démon ve mně*. **„Vy dva uličníci, vraťte se okamžitě zpátky na hrad, jinak vás budu muset vyloučit za porušení pravidel o nezákonném vniknutí do lidské říše!“** varovala nás ředitelka telepaticky.

Kdybychom byli v lidské říši, telepatii bychom neslyšeli, a tak si nejspíš chtěla ověřit naši polohu. **„Nejsme v lidské říši, paní profesorko. Rádi bychom se vrátili, ale jsme oba nebezpeční pro své okolí. Pokud nám nechcete pomoci, tak se nevrátíme,“** odpověděla jsem jí a pokračovali jsme v cestě sněhem.

Venku mrzlo až praštilo a byla šílená vánice. Magické síly jsme měli oba už pomálu, a tak to bylo celkem náročné. „Vykouzli mi prosím další vrstvu oblečení, nebo umrzu,“ poprosil mě Darren a já ho poslechla. Znásobením mojí moci bylo teď velmi praktické a hodilo to tak dvě bundy navíc. Nabalila jsem ho pro jistotu ještě víc, než si přál a pak jsem sebou vyčerpaně plácla do sněhu.

„Už takhle dál nemůžu, Darrene. Nic se neděje, nic nevíme, nic nemáme. Takhle jsem si tedy tyhle Vánoce nepředstavovala,“ řekla jsem smutně.

„Já taky ne, ale aspoň jsme spolu,“ zmínil a usmál se. Já se snažila zvednout, ale zamotala se mi hlava.

„Cítím se divně,“ zašeptala jsem.

„Jak divně?“ zeptal se starostlivě a pak mě omdlévající chytil do náruče. „Hej, Ay?“ Polekal se.

„Nech mě třeba tady...“ drmolila jsem. Těžkly mi víčka únavou a já upadala do temnoty.

„Co to žvaníš...“ řekl a snažil se mě zvednout. Trochu mě to probralo.

„Samozřejmě, že vám chceme pomoci, musí to být však přísně tajné před ostatními studenty. Máte se kde ukrýt před mrazem?“ zeptala se ředitelka.

„Máme, jen potřebujeme něco, co démony udrží aspoň prozatím tam, kde jsou,“ odpověděl Darren a hodil si mě přes rameno.

„Nevěděla jsem, že jsi takový hrdina,“ prohlásila jsem a obdařila jsem ho malým úsměvem.

„Nevíš toho o mě ještě hodně, má milá,“ dodal vážně a nesl mě do té knihovny na zádech.

„Tvoje rodiče tě budou jistě hledat, Darrene,“ upozornila jsem ho.

„Jen máma a sestra, ale i tak tě v tom přece nenechám,“ zašeptal, přehodil mě tak, že mě nesl jako princeznu a brodil se sněhem. Podívala jsem se na něj. Na ten jeho vážný výraz, který měl na tom roztomile rebelském obličejí. A taky na to, jak má od mrazu úplně rudé tváře.

„Proč to pro mě děláš? Akorát ses dostal do dalších problémů. Ztratil jsi prsten a teď tě možná i kvůli mně vyloučí,“ vyzvíдалa jsem. On se jen zhluboka nadechl a podíval se na mě, no jako bych byla úplně blbá.

„Protože tě miluju,“ řekl a mě se zastavil dech. Nemohla jsem mluvit a ani jsem nevěděla co bych měla říct. Totálně jsem ztratila slova. Něco takového mi ještě nikdo nikdy neřekl. „Co, překvapilo tě to?“ zeptal se a podíval se mi ho oči. „Myslel jsem, že ti to došlo,“ dodal.

„Podle mě o lásce nic nevíš. Jak si můžeš být jistý, že ke mně něco takového cítíš?“ prohlásila jsem a on zakroutil očima.

„Vím co cítím a jsem si tím jistý. Spíš bych řekl, že ty o lásce víš kulový, Heartová. Stačilo říct, že mě taky miluješ a bylo by to fajn. Ale ne, tebe baví mě mučit,“ řekl jedovatě a já se nadechla, že něco řeknu, ale skočil mi do řeči.

„Chápu, ještě sis to nepřiznala. Tak mlč, nechci slyšet, že to tak není. Nelíbí se mi totiž když mi lžeš,“ dodal suše a pokračoval.

„Ty jsi ale příšerný! S tebou se člověk musí neustále hádat,“ fňukala jsem.

„Nápodobně,“ syknul.

„Proč mě teda miluješ, když jsem tak příšerná?“ zeptala jsem se a on na chvíli mlčel.

„To je to, co právě nevím,“ odpověděl, a to mě nakrkl.

„Tss...“ urazila jsem se.

„Promiň, nevím co to říkám. To asi ten démon. Fakt promiň, Ay. Bude lepší, když zapomeňeš, že jsem to vůbec řekl,“ dodal.

„Chceš mi jako říct, že to s těmi city taky není pravda?“ pokračovala jsem.

„Ne, to tím říct nechci,“ prsknul...

Měla jsem o něj vážné obavy, byl jako vypnutý. Už ani nevím, jak dlouho jsem nad ním stála. „Darrene! Darrene, vzbud’ se!“ šeptala jsem a plácala jsem ho po tvářích.

„Co se stalo?“ zeptal se hned, jak otevřel oči.

„Usnul jsi. Asi ze zimy, víš? Dostala jsem tě sem do té chýše a rozdělala jsem oheň. Ted’ nemůžeme jít ven, je hrozná vánice a je přišerná zima,“ pokračovala jsem, ale přerušil mě.

„My jsme se nehádalí?“ zeptal se překvapeně.

„Ne, proč?“ opáčila jsem s úsměvem a dýcháním jsem mu zahřívala ruce, které měl jako led. Celkem by mě občas zajímalo, co se mu honí hlavou.

Posadil se a usmál se od ucha k uchu. „Takže ty jsi neomdlela a já tě nenesl v náručí?“ zeptal se zmateně.

„Omdlela a nesl. Ale to už je tak pět hodin zpátky. Ty si nic nepamatuješ? Museli jsme si na chvíli odpočinout. Prosil jsi mě o pauzu. Opřel sis o mě hlavu a najednou jsi usnul. Došlo mi, že mrzneš. Proč jsi mi nic neřekl, ty troubo?“ zeptala jsem se.

„Promiň, musela jsi o mě mít strach,“ zmínil.

„No samozřejmě,“ dodala jsem.

„A nic divnýho jsem neřikal?“ pokračoval.

„Ne, co bys měl říkat? Mluvil jsi ze spaní, ale nebylo ti nic rozumět,“ vysvětlila jsem.

„Aha. To je moc dobře,“ řekl. „Můžeš jít prosím ke mně, asi zmrrrrrrznununu,“ škemral a jektal zuby.

„Dobře,“ zašeptala jsem a prisunula jsem se k němu, snažíc se ho zahřát. „Ale ne, že toho budeš využívat, ty řoumo!“ okřikla jsem ho preventivně, ale asi to nebylo třeba. Byl opravdu promrzlý na kost.

„Tak jasně, že toho využiju, trubko,“ dodal, opřel se o mě a zavřel na chvíli oči. Tak ráda bych nás někam přenesla, ale neměla jsem už žádnou energii na transport, takže jsme to museli s Darrenem nějak vydržet.

„Děkuju, že ses o mě postarala. Nemusela jsi to dělat. Víím, že ti lezu na nervy,“ prohlásil z ničeho nic.

Podívala jsem se na něj jak na blázna. „Jsi fakt na hlavu, Darrene. Myslíš, že bych tě nechala umřít jen proto, že mi lezeš na nervy?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Měla bys pokoj,“ dodal a objal mě ještě pevněji.

„Zas tak na nervy mi nelezeš. Už jsem řekla, že tě mám ráda,“ zopakovala jsem. On se tak kouzelně pousmál, když jsem to zase zmínila, že jsem ho zahřála už jen tím.

„A nerozmyslela sis to?“ vyzvídál, ale nenaklonil se ke mně jako kdysi. Nejspíš jsem mu až moc jasně dala najevo, že se líbat už nebudeme. Ted’ jsem si to vyčítala.

„Ne, zatím ne,“ objasnila jsem s úsměvem a on mi ten úsměv oplatil. „Ale to neznamená, že nejsi trouba,“ dodala jsem a on se zas jen pousmál.

Měl tak nádherný úsměv a bílé zuby. Sametové rty, hebké a voňavé vlasy, dlouhé řasy a dokonalé modré oči. Občas se mi z něj až podlamovala kolena. Ještě, že jsme seděli na zemi a on si toho nevšiml. Nevím kdy se to stalo, ale když byl vedle mě tak blízko, cítila jsem se nádherně. V břiše to bylo samé šimrání a měla jsem chuť se s ním vášnivě mi...

„Klidně bych se pro tebe obětoval, Heartová. A jestli nenajdeme způsob jak to vyřešit, udělám to,“ prohlásil a úplně mi tím přerušil tok myšlenek. Díky bohu. Trochu už jsem o něm začínala fantazírovat.

„To už nikdy neříkej! Myslím to vážně. Není jedinej důvod, proč bys to měl dělat,“ zmínila jsem.

„Je, a já jich znám asi tak milion. Ale momentálně myslím jen na ten jeden,“ řekl a podíval se na mě tak oddaně. Myslela jsem si, že mě chce políbit, a tak jsem se k němu naklonila, přivřela jsem oči a čekala jsem, ale on se jen pousmál.

„Co to děláš? Chtělaš mi dát pusu, že jo? Já to věděl,“ křenil se.

„Ty jsi ale skřet! Takhle mě zmást. Stejně bych ti jí nejspíš nedala...“ pokračovala jsem, ale přitáhl si mě k sobě a políbil mě, aby mě umlčel. Nebylo to nijak extra dlouhé líbání, spíš jen taková vášnivější letmá pusa. Ale byla upřímná a stála za všechno, abych tak řekla. Dodala mi pocit klidu a úlevy a netuším proč, ale byla z nějakého důvodu naprosto odlišná od těch všech předchozích.

„Miluju tě, Heartová,“ řekl, když se ode mě odlepil, ještě stále se zavřenýma očima a tím svým sametově hrubým hlasem a moje srdce málem udělalo kotrmelec. Úplně jsem ztuhla a nevěděla jsem co na to říct.

A pak ze mě vypadlo jenom něco jako. „Já vím.“ A on se usmál. Bála jsem se, že bude zklamáný z mojí odpovědi, ale pohladil mě po tváři a díval se mi zamilovaně do očí.

„Tak si to pamatuj,“ dodal. Ten kluk vážně věděl jak na mě.

Sára se akorát chystala za Wadem do stájí. Odložili to až na odpoledne, protože ráno byla nějaká studentská schůze a ani jeden nemohli hned po snídani opustit školu. Vlezla dovnitř a zavřela za sebou dveře. „Čau,“ řekla a usmála se na něj.

On se na ní tak divně podíval a pak od ní pomalu odvrátil pohled. „Čau,“ pozdravil jí a Sára podle jeho výrazu už pochopila, o co jde.

„Je konec, vid’?“ zeptala se a sedla si vedle něj na lavičku. Wade si povzdychl a dal si chvíli na čas s odpovědí.

„Promiň, Sáro. Asi bych chtěl něco víc než jen sex,“ řekl a ona přikývla. Věděla, že tohle přijde.

„Ty jo, většinou kluci chtějí opak,“ prohlásila suše.

„Jo, taky jsem takovej byl... dokud jsem... no, dokud jsem nepoznal tebe,“ přiznal a ona se na něj zoufale podívala.

„Wade, já tě mám ráda a nechci o tebe přijít. Klidně spolu můžeme být jestli chceš,“ řekla, ale zavrtěl hlavou.

„Asi to není dobrý nápad. Nechci, abys to dělala ze špatných důvodů. Neklapalo by to. Je to jednostranný a já to chápu. Jen se z toho musím dostat. Takže to ukončíme radši hned, než... no než to bude horší,“ řekl rozumně a Sára smutně přikývla.

„Budeš mi ale chybět. Neumím si už ani představit, že už spolu nebudeme trávit čas,“ zašeptala. Wade jí naznačil, že se k němu má přitulit a ona ho poslechla a objala ho.

„Ty mě taky,“ zašeptal.

„Promiň,“ dodala.

„To je dobrý, nemůžeš za to. Necháme si to všechno pro sebe, jo?“ zmínil a ona smutně přikývla.

„Co jsem ti včera udělala? Chovala jsem se zase nemožně, že jo?“ vyzvíдалa.

„Ne, nic jsi mi neudělala. Jen jsem si spoustu věcí uvědomil a nechme to tak,“ řekl a pustil jí ze svého sevření.

Sára se na něj smutně podívala. „Ale na cígo se mnou někdy půjdeš, že jo?“ zeptala se sklesle a on přikývl.

„Jasně. Někdy budeme třeba ještě pokračovat v naší únikovce z reality spolu, ale dáme si teď na nějakou dobu prostě pauzu,“ řekl.

„Slibuješ?“ ujišťovala se.

„Na beton,“ dodal.

„Tak já teda asi půjdu,“ zmínila a on přikývl.

„Dobře,“ zašeptal smutně a čekal až odejde. Bylo to teď trochu trapné.

„Tak ahoj,“ zamávala mu.

„Ahoj,“ dodal. Smutná to chvíle pro mou kamarádku. Škoda, že jsem o tom nevěděla, abych jí mohla utěšit. Ale její chyba – neřekla mi o tom. Ale člověk se obvykle moc nechlubí tím, že neví co chce.

Když odešla, Wade si oddychl, ale ne, že by se cítil líp. Naopak mnohem hůř. Načal si láhev pepřmintky, kterou si přinesl a zapálil si k tomu cigaretu. Na jivu teď neměl ani pomyšlení. Naopak by ho popadla ještě horší deprese s čímž počítal, a tak se tomu úspěšně vyhnul.

My s Darrenem jsme zatím bojovali s mrazem. Už nemrznu, ale za to hořel – nastydl. Měl zimnici a vysokou horečku. „Proboha ty úplně hoříš,“ řekla jsem, když jsem mu přiložila ruku na čelo.

„Myslíš láskou?“ Zaculil se a zakašlal. Já rukou sjela po jeho tváři a prstem jsem ho pohládila po koutku úst. On se pousmál.

„Možná bychom to měli vzdát a říct si o pomoc,“ řekla jsem rozumně, ale Darren nechtěl.

„Ne, prosím ne, Ay. Já to zvládnou, věř mi,“ naléhal, ale to mě nijak neobměkčilo.

„Jsi nemocný a pitomý!“ dodala jsem a hledala jsem v knížce něco na teplotu.

„Chceš vařit lektvar? Tady?“ zeptal se překvapeně.

„Vím, je to provizorní a asi stupidní, ale víc momentálně dělat nemůžeme. Navíc jsme pěkně daleko od školy, takže telepatie nepřipadá v úvahu a ani jeden nemáme sílu na transport. Že já jsem tě poslechla,“ stěžovala jsem si.

„Ale mě je dobře,“ řekl a usmíval se.

„Jen tě matou hormony. Máš pocit, že jsi díky lásce nepřemožitelný, ale nejsi, Darrene. Musím něco vymyslet,“ zašeptala jsem. „Pořádně se přikryj, naberu venku trochu sněhu,“ řekla jsem, natáhla jsem mu bundu až ke krku a sáhla jsem po kbelíku, který stál u dveří chatrče, nabrala jsem do něj sněh a přinesla ho zpátky dovnitř.

„Co s tím hodláš dělat?“ vyzvídal.

„Srazit ti horečku,“ odpověděla jsem, sundala jsem si z krku šálu a nacpala jsem jí do kbelíku se sněhem.

„To ne, Ay. Vždyť chcípnu na šok,“ prohlásil.

„Ale kuš!“ okřikla jsem ho, klekla jsem si k němu, stáhla jsem z něj oblečení a obalila jsem mu šálou obě ruce.

„To studíííí,“ stěžoval si.

„Za chvíli to bude zase hrát. Ještě obětuju čepici na tvá chodidla a chtělo by to ještě něco na čelo,“ zmínila jsem.

„Nevím jestli se mi vejdou obě nohy do tvojí mrňavý čepice, Ay,“ zmínil a zasmál se, ale viditelně ho to vyčerpávalo.

„Pravda, máš velké nohy. Nevadí, vyměním to se šálou,“ dodala jsem a snažila jsem se ho schladit. Darren mě chytl za ruku a během chvilky zase usnul.

Seděla jsem u něj skoro hodinu. Vždycky jsem se podívala oknem, jestli už přestalo tolik chumelit, ale bylo to marné čekání. Sněhové bouře a vánice u nás někdy trvají i týdny. Kdybych se tak mohla spojit s ředitelkou, aby pro nás někoho poslala. Nebo kdybych měla energii.

„Ay...“ mumlal ze spaní.

„Co je, Darrene? Jsem u tebe,“ zareagovala jsem pohotově a pohládila jsem ho po tváři. „Už ti klesla teplota, je to lepší.“ Usmála jsem se a políbila jsem ho radostně na tvář.

„Jsem hroznej, nedokážu být ani chvíli naživu a postarat se o tebe. Místo toho se musíš ty starat o mě. Navíc se ti nemůžu ani věnovat když evidentně chceš,“ vyčítal si.

„To se stává. Hlavně se z toho už dostaň... počkat, co tím jako myslíš?“ zeptala jsem se.

„Dělám na tom,“ dodal. „No co tím asi myslím... v tomhle stavu jsem asi úplně nepoužitelný a ty už jsi mi asi dvakrát dala pusu. Ale když se ke mně přituluš, určitě tomu dost pomůžeš a třeba to půjde,“ prohlásil a já ho plácla po ruce. „Au! Ty jsi ale agresivní,“ stěžoval si.

„Je vidět, že už je ti lépe, ty čuně! Na co ty hned nemyslíš,“ řekla jsem.

„S tebou je to fakt těžký. V tobě aby se čert vyznal. Chvilí ťu ťu ňu ňu a pusinky a že mě máš ráda a pak chladná sprcha. Mnohem studenější než ten sníh, abys věděla,“ dodal a já se na něj usmála. Nemohla jsem se na něj zlobit moc dlouho. Můj démon sice nesnášel toho jeho, ale já Darrena měla ráda a možná to bylo silnější. Nebo začínalo být.

„Musíš se napít a měl bys něco sníst,“ řekla jsem a vytáhla jsem z tašky poslední zbytek vody a kousek čokolády a podala jsem mu tu láhev.

„To nemůžu. Je to tvoje poslední voda bůh ví na jak dlouho,“ řekl.

„Jo, ale ty máš horečku a na horečku musíš hodně pít, takže to vypij!“ poručila jsem mu, nadzvedla jsem mu hlavu a dala jsem mu napít. „Převařím nám ještě sníh, než odejdeme,“ dodala jsem.

„Já si tě ani nezasloužím. Jsi jako anděl. Trochu agresivní a nadáváš mi, ale pořád jsi pro mě jako anděl,“ povídal zasněně zírajíc mi do očí.

„Že ty máš zas nějaké halucinace z horečky?“ zeptala jsem se a sáhla jsem mu znovu na čelo. On se jen pousmál.

„Vždyť to říkám, anděl. A jestli na mě budeš takhle pořád šmatat, nediv se, že mám horečku,“ dodal a já na to raději už nereagovala. „Ty si necháš jídlo, dobře?“ řekl po chvilce ticha.

„Mám ještě trochu těch granulí,“ připomněla jsem. Zajímavé, převzala jsem ten jeho výraz pro cereálie.

„Sláva, že jsi tak chytrá a myslíš na všechno,“ řekl a usmál se.

„Na všechno zase ne, zapomněla jsem léky na horečku,“ zmínila jsem.

„Nemohla jsi to vědět a já už jsem v pohodě,“ uklidňoval mě, ale v pohodě fakt nebyl. Byla jen otázka času, kdy mu ta teplota zase vyskočí. Měl kapičky potu na čele a lehce vlhké vlasy.

„Musíme se odtud do zítra dostat a ty se musíš co nejdřív dostat do normálu, jinak tady umřeme, Darrene,“ objasnila jsem.

„Slibuju, že se dám do kupy a pak tě odnesu na zádech klidně tím sněhem do té blbý knihovny a...“ řekl, ale v půlce věty ho přerušil kašel. „A nenechám tě tomu démonovi, protože kdyby se ti kvůli mně mělo něco stát, nenáviděl bych se za to,“ dodal a usnul.

„Ale jdi ty,“ zašeptala jsem a otřela jsem mu čelo vlhkou šálou. „Zítra už budu mít snad energii a přenesu nás odtud do školy. Na tu blbou knihu zapomeň. Nenechám tě umřít kvůli nějaké knize,“ řekla jsem do ticha, a když mi neodpovídal, pochopila jsem, že spí.

Mezitím ředitelka Magnoliová vyhlásila absolutní zákaz vycházení z budovy z důvodu zhoršení počasí. Můj dům je od školy celkem daleko v kopcích, a tak jsme tu vánici zažili dřív.

Sára s Wadem Whisperem se na sebe u stolu u večeře zoufale podívali. Tedy, oni se na sebe od toho rozchodu zoufale dívali celou dobu, ale tenhle pohled byl ze strachu o nás dva s Darrenem, protože o tom věděli jen oni dva a ředitelka s profesorem Petersonem.

„Kde je Darren?“ zeptal se Earthan Wada Shadowwalkera, který jen pokrčil rameny.

„Nevím, neviděl jsem ho už celkem dlouho. Myslel jsem, že jen někde zevlí, ale ta šprtka z prváku chybí taky,“ dodal.

„Možná spolu někde šoustaj a nemůžou se od sebe odlepit. Pamatuješ na tu holku Ariu z loňska? Taký se od sebe nemohli odlepit,“ zmínil Earthan.

„Darren je pořád panik a s Ariou nespál. Jen se líbali. Pleteš si ho s Ezrou,“ objasnil Wade.

„A jo. Počkej, on ještě ne...?“ zeptal se Earthan šokovaně a Wade jen zavrtěl hlavou. „Tak to pak vysvětluje, že tu s tou šprtkou ani jeden nejsou,“ komentoval.

„Snad máš pravdu, kámo,“ dodal Wade a soustředil se na proslov ředitelky, která mluvila o vánici a sněhové bouři a nebezpečí.

„Krmila jsi tu Kinnaru?“ zeptal se Sary Wade Whisper.

„Ne, wergony krmila všechny profesorka právě kvůli těm námrazám a sněhovým bouřím,“ odpověděla. Ještě chvilku se na ní díval, dokud si ho nevšimla. Pak ucukl.

Sára se otočila ke stolu třetáků a ve stejnou chvíli i Wade Shadowwalker ke stolu prváků. Jejich pohled se na chvilku střetl, ale tentokrát jejich oční kontakt přerušila Sára. Protože jí Shadowwalker vyváděl z míry ještě víc než cokoli. Ten se zamračil a věnoval se dál svému jídlu.

„Smím si vzít koláč?“ zeptala se ho Alyssa nesměle.

„Hm,“ zamručel a šoupl k ní mísu s koláčky.

„Děkuju,“ zašeptala a usmála se na něj, ale jeho ledový výraz ve tváři svým úsměvem neroztavila ani na vteřinku. „Snad je Darren v pořádku,“ zmínila. V jejím hlase byly slyšet obavy.

„Co je ti po něm?“ utrhnul se na ní.

„Líbí se jí,“ odpověděl Earthan jako by to Wade snad nevěděl a pustil se do jídla. Alyssa se Wadovi podívala do těch jeho světle šedých očí a snažila se v něm číst. Kupodivu jí nechal, a tak usoudila, že je vhodná chvíle, položila mu ruku na stehno a lehce ho po něm pohladila, jako by se ho snažila utěšit. Ten na ní šokovaně zíral.

„Co na mě šmatáš?“ syknul a shodil ze stehna její drobnou ruku. Přitom si Alyssa byla téměř jistá, že o to stál. Hned na to se zvedl od stolu a odešel ze sálu.

„Co mu je?“ zeptal se jí Earthan a ona jen pokrčila rameny.

„To nevím,“ odpověděla nesměle.

„Ach jo. Se z nich zblázním,“ řekl a zavrtěl nad nimi hlavou. „Jeden má plnou hlavu derionky, který kromě knížek nikdo jinej nezajímá a druhý zas neví, jestli chce závodit, nebo nechce. Pak fňuká, že nebyl na dráze a když na dráze je, fňuká, že byl zase čtvrtý,“ komentoval psychický stav svých nejlepších přátel.

„A jedna rionka je zas zabouchnutá do obou těchtole derionů a uvědomuje si, že je to beznadějný,“ zašeptala si pro sebe Alyssa.

„Která?“ zeptal se jí pohotově Earthan a ona už nereagovala. Earthan taky nebyl zrovna nejbystřejší.

K ránu mě probudil Darren tím, že mě něžně hladil po ruce, a to se tolik snažil mě nevbudit. Ležela jsem mu hlavou na ruce zády k němu a tiskla jsem se k němu celkem blízko. Docela se divím, že mě ten hňup nijak neosahával.

„Darrene?“ Polekala jsem se, když jsem viděla, jak je na mě nalepený.

„Ahoj, nechtěl jsem tě budit. Klidně ještě lež,“ řekl, ale nepřestával mě hladit. Zdálo se mi, že to pro něj hodně znamená... dotýkat se mě.

„Už je ti lépe?“ zeptala jsem se a sáhla jsem mu na čelo.

„Je mi skvěle a hlavně když jsi vedle mě a ještě jsi mě neodstrčila,“ zmínil a usmíval se.

„Ani tě neodstrčím. Tedy, pokud na mě nebudeš nějak nepřípustně tlapkat. Ted' je mi konečně teplo a ještě se mi nechce vstávat,“ odpověděla jsem a on se pousmál.

„Takže tě můžu hladit? Nevadí ti to?“ zeptal se a položil na mě i svou druhou ruku.

„Nepokoušej štěstí, Payne! A netlač na pilu!“ upozornila jsem ho.

„Dobře, dobře,“ řekl a ani se nehnul, aby mě nevyplašil. Tak jsem zase na chvilku zavřela oči. Po chvilce mi to přestalo být pohodlné, a tak jsem se trochu pohnula a nalepila jsem se pozadím na něj a otevřela jsem oči, jako by mě nečekaně někdo štípl do zadku a v tu ránu jsem uskočila.

„Ty prase!“ vykřikla jsem a vyskočila jsem z toho našeho pelechu rychlostí blesku.

„Promiň, ale za to já nemůžu. Už toho máš dost načtenýho, ne? Měla bys vědět, že to je přirozená reakce muže na ženu, která se mu líbí. A navíc je ráno a taky jsem moc dlouho nebyl sám. Jestli víš o čem mluvím,“ objasnil.

„Pane bože, to se mi snad zdá ty jsi vůl... tak jo. O tomhle už se spolu nebudeme dál bavit. Samozřejmě, že to vím, jen... jsem dáma a o masturbaci se s dámou nemluví. Dej si ty cereálie a nech mě přemýšlet,“ zakecávala jsem to.

On mě pořád s úsměvem pozoroval. „Ty jsi tak roztomilá když se stydíš. Spíš bych to čekal u mě, ale nějak se před tebou nestydím. Nemůžu za to, že tě chci,“ dodal a ve mně hrklo. Pokaždé když to řekl, celé mé tělo se sevřelo, až se mi na vteřinu zastavil dech.

„Všimla jsem si, že nás ten výlet nějak rychle sblížil. Ale ty jsi na mě moc rychlý a já zatím žádný vztah nechci. A už vůbec ne s takovým troublem jako jsi ty!“ dodala jsem.

„Když ne vztah, co sex?“ zeptal se a já ztuhla. Díval se na mě těma modrýma očima a byl naprosto nehybný.

„T-to je c-celkem n-nemístná otázka, vzhledem k t-tomu...“ koktala jsem se a on se pousmál zdvižením levého koutku, což byla další věc, která mě na něm přiváděla k šílenství.

„Vzhledem k tomu, jak jsi v rozpacích už jen z toho, že jsi se mnou sama?“ zmínil. *Ano.* Podívala jsem se mu upřeně do očí a snažila jsem se zachovat chladnou hlavu, ztišit svoje rozbušené srdce a svojí po něm toužící dělohu, která se stáhla pokaždé, když něco takhle nemístného prohlásil.

„Rád tě takhle provokuju. Líbí se mi, jak vždycky celá zrudneš a zpanikaříš. Ale nezdá se mi, že je to nemístná otázka, protože se ke mně máš a to znamená, že je jen otázka času, kdy na to skočíme,“ posmíval se mi a já jsem se radši rozpačitě hrabala v tašce, abych se dostala k těm cereáliím, abych se na něj nemusela chvíli dívat, ale nikde jsem je nemohla najít.

„Hledáš tohle?“ zeptal se a držel v ruce pytlík s těmi granulemi, které jsem musela vyndat už dřív.

„Ano. Tak si sněz svou snídani,“ řekla jsem a on přikývl. Nabral si hrst do ruky a nasypal si to do pusy. Taky se u toho culil. Štvalo mě, že ví, že má pravdu. Ale na druhou stranu zas ani ne. Spíš jsem se jen trochu styděla.

Pak mi to podal, abych se taky najedla. „Na, taky se najež,“ huhlal s plnou pusou.

„Díky,“ zašeptala jsem a uzobávala jsem to po jedné, zatímco jsem na něj sem tam koukala.

„Promiň. Jen se mi prostě vážně moc líbíš,“ prohlásil do ticha, které zabíjelo naše chroupání. Já jsem mlčky chroupala a myslela jsem na to, že on se mi taky vlastně moc líbí a jak by byl nadšený, kdybych mu to všechno vyklopila, ale chci udělat něco takového? Už to nepůjde vzít zpátky. Ne tedy, že bych to chtěla brát zpátky úplně, ale ta akcelerace bude nevyhnutelně rychlá, když to udělám.

„Můžeš svou ranní erekci se mnou už prosím nerozebírat?“ zeptala jsem se tak, abych mu tím dala najevo, že už jsem to dávno přešla a že nejsem zas takové dítě jak si myslí, abych o tom nedokázala mluvit.

„Můžu, ale měla bys vědět, že nebyla ranní, tu už jsem měl,“ dodal a já zakroutila očima. Jenže se mi hlavou honilo takových věcí. Věcí, které mě nikdy před tím ani

nenapadly. Třeba jaké by to bylo, kdybych po něm prostě skočila a... *Ne, na něco takového rozhodně nejsem připravená. Hanbou bych se propadla.*

„Na co myslíš?“ zeptal se s ústy zase od ucha k uchu a zíral mi zblízka do očí. Koukal na mě celkem prozíravě, a když jsem si uvědomila na co myslím, zrudla jsem jako rajče znova. Tolik k tomu, jak jsem v pohodě, když jsme spolu sami.

„Na to, že už odtud musíme vypadnout. Tak mě přestaň rozptylovat a pojď mi něco pomoci vymyslet,“ odpověděla jsem.

„Rozptyluju tě? A myslel jsem, že myslíš na zajímavější věci než odejít. Podle toho tvýho výrazu,“ řekl a pinknul mě prstem do nosu. „Ale když jinak nedáš a chceš už jít, tak půjdeme,“ dodal a usmál se na mě, div, že se mi nepodlomila kolena.

„Co?“ zakuňkala jsem.

„No vzhledem k tomu, že jsi byla tak zamyšlená sis ani nevšimla, že už nesněží a že já už jsem v pohodě,“ vysvětlil.

„No konečně,“ zašeptala jsem, sbalila jsem naše věci, kouzlem jsem je na nás hodila a otevřela jsem nadšeně sněhem zasypané dveře. „Paráda, teď polovinu svojí moci vyplácám jen na odstraňování sněhu,“ stěžovala jsem si.

„Tak já ti pomůžu,“ řekl, ale zatrhla jsem mu to.

„Ani náhodou, včera jsi měl horečky a neměl bys moc kouzlit. Potřebuješ veškerou energii, takže já to zvládnu,“ řekla jsem striktně a kouzlem jsem nám udělala cestu. Všechn sněh, který byl před námi vyrazil kupředu tak prudce, až se na konci dráhy rozprsknul jako voda a před námi zbyla jen cestička.

„Žeru když takhle čaruješ,“ prohlásil a vyběhl ven jako natěšený pes na procházku. Někdy jsem i měla pocit, že je takový můj pejsek. A někdy jsem zase měla pocit, že jsem já jeho pejsek. *Ale to je asi normální, ne? Rovnováha ve vztahu... co to povídám, my spolu přece nechodíme!!!*

Mezitím musela ředitelka informovat Darrenovo rodiče o tom, že je jejich syn déle než dva dny pohřešovaný a že s ním ztratila i telepatický kontakt. Šokem bylo, když se dozvěděla, že já rodiče ani poručníky nemám.

Nicméně, my s Darrenem jsme pokračovali ve svém poslání. Dorazit přes hluboký sněh až do knihovny a najít tam něco, co tam ani být nemusí. Ale on byl odhodlaný to najít a nenechal si to vymluvit.

Horečka už ustoupila i se cítil lépe, ale mě pro změnu bylo hůř. Ne, že bych nastydla, ale můj démon mě oslabil a pohrával si se mnou. Motala se mi hlava a zase jsem omdlela. Možná to bylo i z nedostatku tekutin. Kdo ví? Každopádně byl Darren nucený mě zase nést a že zase zmíním ten sněh, nebylo to pro něj zrovna snadné.

„Darrene, měl by sis odpočinout,“ zasípala jsem mu do ucha, když mě nesl už několik minut v náručí. Nemohla jsem se prostě dívat, jak se dobrovolně týrá jen aby mi dokázal, že na to má.

„Už tam budeme, vydrž,“ uklidňoval mě.

„Jak se dostaneme dovnitř? Knihovna bude touhle dobou určitě zavřená, nikde nikdo a všude jsou ochranná kouzla,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Řekl jsem ať to necháš na mě, já na něco přijdu. Odpočívej,“ zašeptal a nadhodil si mě tak, abych se mu lépe nesla.

„Jsem moc těžká, Darrene, polož mě. Alespoň na chvíli. Jsem schopná jít,“ oznámila jsem mu, ale neposlouchal mě.

„Jsem chlap, Ay. Něco vydržím. Takže jestli mě nechceš urazit, tak mlč a nech mě teď se o tebe postarat. Jen abys věděla nejsem tak úplně k zahození, víš?“ okřikl mě.

„Dobře, ale buď opatrný. Jsi cvok a nevíš, kdy přestat,“ objasnila jsem, ale už na to nereagoval. Tvářil se vážně a mlčky se brodil hlubokým sněhem.

Sára seděla sama u stolu v knihovně a nudila se nad domácími úkoly z kouzlologie a z lektvarů. Škola bohužel výuku nezrušila, protože nebyl důvod. Wade Whisper seděl naproti Sáře u jiného stolu a sem tam se na ní smutně díval. Když se jejich oči střetly asi po deváté, oba na sebe dlouze zírali a přemýšleli, jestli je, nebo není dobrý nápad se zase sejít.

Sára netrpělivě čekala, jestli jí Wade dá nějaký signál, ale po chvíli ustavičného zírání si do očí jen zavrtěl hlavou, aby jí dal najevo, že se rozhodl jejich odloučení striktně dodržet. Sáře nezbylo nic jiného než Wadovo rozhodnutí respektovat, nicméně si nebyla jistá, zda to zvládne.

Uplynulo od toho rozchodu teprve pár hodin a ona už měla pocit, že je to měsíc. Co potom Wade, který byl do Sáry zamilovaný až po uši? Ale v tomhle byl rozumný a měl svoje srdce celkem rád na to, aby ho Sáře naservíroval jako pečené kuře na stříbrném podnose.

Shadowwalker se choval zvláště. Na to, že se ztratil jeho nejlepší kamarád působil naprosto beze strachu. Dělal si svoje jako by o nic nešlo. A naopak ještě s větší vervou. Jako by si Darrenovu nepřítomnost spíš užíval.

Alyssa mu sice byla pořád na blízku a fňukala, že má o Darrena starost, ale on jen protácel panenkami pokaždé, když si toho všiml. „Je to derion proboha, nic se mu nestane,“ chlácholil jí.

Alyssa se na něj překvapeně podívala. „Jak to můžeš říct? Jak můžeš být tak klidnej, když je tvůj nejlepší kamarád bůhví kde venku, když mrzne? A jestli je s Heartovou, což jistě je, tak to už tě jako neznepokojuje, že ti ten tvůj plán, kvůli kterému jsi chrápal s tou prvačkou nevyšel?“ rýpla si.

Wade na ní hodil smrtelný pohled. „Pssst!“ syknul. „Nevyšel plán A, vyjde plán B. A už mi s tím dej pokoj. Nemám dál zájem je od sebe držet dál. Gravitaci taky jen tak neporazíš, už jsem se s tím smířil,“ objasnil.

„A proč jsi to dělal?“ tahala z něj. „Žárlils? Neříkej mi, že jsi chtěl tu šprtku taky?“ pokračovala. Wade na ní jen mlčky koukal a přemýšlel, jak jí jednou provždy zavřít tlamu ohledně tohoto tématu.

„Fajn, prokouklas mě. Ne, že bych žárlil, ale chtěl jsem jí taky dostat. Ona by byla za víc pomyslných bodů. Neřeš to, to by tvůj mini mozek stejně nepochopil. To je chlapská záležitost,“ opáčil.

Alyssa se nafoukla z toho, co jí řekl. „Proč mi tohle pořád děláš?“ zeptala se ho už vyčerpaně.

„Co jako?“ opáčil předstírajíc, že nechápe, o čem mluví.

„Wade, já vím, že mě máš rád. Něco zvláštního pro tebe znamenám. Ale nechápu, proč se tak ke mně chováš,“ začala.

On vyprsknul smíchy. „Něco zvláštního pro mě znamenáš? Že tě mám rád? Alysso, já tebou pohrdám. Jsi nejotravnější holka, jakou znám. A jen mě baví tě mučit, protože se necháváš. Nic pro mě neznamenáš. A směju se tomu, že si to myslíš. A vážně se mi uleví, až mi dáš konečně pokoj,“ dodal

„Fajn,“ sykla, zvedla se od stolu a odešla. Tentokrát to působilo definitivně. Wadovi se ve tváři mihla lítost. Možná to teď vážně přehnal. Ale pak nad tím mávnul rukou a pokračoval v tom, co dělal do teď – fyziku.

Darren mě zatím donesl až ke knihovně. Posledních patnáct minut mě nesl na zádech. Rozhlížel se kolem a přemýšlel, jaká kouzla k uzamčení použili, a jak bychom se mohli dostat dovnitř a zase ven, aniž bychom způsobili rozruch nebo něco rozbili.

„Co budeme dělat, Darrene?“ zeptala jsem se a pak jsem se zarazila, když jsem si uvědomila, že se ptám toho trouby jako by on to měl vědět.

„Řekl jsem ať to necháš na mě,“ zopakoval, položil mě na zem, zhluboka se nadechl, natáhl levou ruku před sebe, zavřel oči a začal čarovat. Netušila jsem vůbec, o jaké kouzlo se jednalo.

„Co vyvádíš?“ zeptala jsem se.

„Psst!“ sykl na mě a pokračoval. Tak jsem čekala. Po dvou minutách otevřel oči a prohlásil: „Myslím, že už vím čím je to tu začarovaný. Je to jen jednoduchý ochranný kouzlo a veškerá magie se soustředí u oken a u dveří. Což znamená, že by jsme se tam mohli dostat větrací šachtou, nebo komínem naprosto bez problémů,“ řekl s úsměvem a já na něj překvapeně zírala.

„Nevím, jestli jsem připravená lézt někam šachtou, nebo komínem, ale máš bod za snahu a to, že dokážeš rozeznat ochranná kouzla je obdivuhodné. Nicméně, musíme vymyslet něco lepšího. Umíš přerušit kouzelný signál u takového kouzla?“ vyzvídala jsem a on přikývl.

„Myslím, že jo. Ale nevím jestli na to mám dostatek energie, možná mi budeš muset nějakou půjčit,“ dodal.

„Dělit se s tebou o moc? Teda, to jsem nečekala tak brzy. Už jsme vážně jako manželé. Dělíme se o jídlo, o postel a teď i moc...“ komentovala jsem suše a on se zamračil.

„O to hlavní jsme se ještě nepodělili, protože jsi nechtěla. To nám k manželství ještě chybí. Tak mi dej ruku a zmlkni,“ řekl rázně a já ho poslechla. Překvapilo mě, jak umí být vážný a inteligentní když mu o něco šlo. No a taky vcelku panovačný a drsný. *Bože, fakt ho žeru.*

Držela jsem ho za ruku a on levou rukou mířil na kliku od okna a soustředil se. To okno bylo celkem vysoko. Zhruba tak čtyři metry, ale to pro nás pro čaroděje není zas taková překážka. Tedy běžně, když máme energii a když nejsme promrzlí a hladoví.

Po chvilce se mě pustil a usmál se na mě. „Hotovo, můžeme dovnitř. Chceš mít tu čest?“ zeptal se mě a já jen zavrtěla hlavou. „Srabe,“ řekl a opět namířil svou levou ruku s dlaní ve vodorovné pozici k oknu a nechal ho jaksi vybuchnout. Zámečnická kouzla se totiž vyučují až když si čaroděj vybírá hlavní obor kouzlologie.

„*Fraga magna*,“ zašeptal a okno se rozletělo na miliardu malinkých skleněných střípků, že z toho byl jen písek. „Asi si budou muset znovu zabezpečit systém,“ zmínil suše a já přikývla.

„Umíš vyčarovat okno?“ zeptala jsem se jen tak mezi řečí a on se na mě podíval jako na blázna.

„Jasně, že ne, Ay. Umím nějaký okna, ale rozhodně ne stejný a taky nevím, jestli by pasovalo do rámu. Teď honem nahoru,“ řekl a začal šplhat po kamenné stěně budovy.

„Nevím jestli tam vylezu, Darrene,“ zašeptala jsem, když už lezl po zdi jako pavouk.

„Já ti pak pomůžu, vydrž. Musíme se někde ukrýt před mrazem, zase se zvedá vítr. Navíc, ani jeden nemáme moc energie na další transport, ani na dalších několik hodin venku,“ dodal a lezl k tomu hornímu oknu, kam jsme měli namířeno. Nemohla jsem se dívat, měla jsem strach, že se zabije.

A když byl skoro nahoře, podklouzla mu noha a málem spadl dolů. „Buď opatrný, bože, Darrene!“ vykřikla jsem.

„Už jsem pro tebe bůh, jo? To brzo.“ Křenil se.

„Ty jeden namyšlený troubo!“ zakřičela jsem, on se pousmál a konečně se dostal k parapetu. Pak se přehoupł dovnitř a vykoul ven přemýšlejíc, jak mě dostat nahoru. Magie už zase nepřipadala v úvahu.

„Vylezeš aspoň na tu první příčku? Protože tak bych ti mohl podat ruku a vytáhnout tě nahoru,“ zeptal se a já se zamyslela.

„Zkusím to,“ zašeptala jsem, ale měla jsem tak zmrzlé prsty, že to prostě nešlo.

„Vydrž, Ay. Já něco vymyslím,“ řekl a zmizel v okně.

„No v to doufám. Jinak tady umřu,“ zašeptala jsem si pro sebe a čekala jsem s čím přijde. Asi po dvou minutách přede mnou vlál dlouhý sametový závěs svázaný s dalším dlouhým sametovým závěsem. „Neumím šplhat, Darrene. Vždycky jsem v tom byla strašná a teď jsem úplně promrzlá,“ přiznala jsem.

„Nemusíš šplhat, jen se pevně drž, vytáhnou tě,“ řekl a já ho tedy poslechla a zachytila jsem se za závěs. Chudák. Bylo mi ho celkem líto. Dost se se mnou nadřel. Možná bych mu mohla alespoň pro dnešek přestat říkat troubo. Zvlášť když se o nás tak dobře postaral.

„Kurva, ty seš ale váha,“ povídal si pro sebe, zatímco mě tahal nahoru.

„Jééé, ono to funguje,“ křičela jsem nadšeně z venku, aniž bych slyšela jeho stížnosti ohledně mých měř.

„Jasně, že to funguje, to je přece fyzika, ty trubko,“ opáčil suverénně a pokračoval v té levné posilovací akci. A když už jsem byla nahoře, podal mi ruku a stáhl mě dovnitř, až jsem přistála na něm.

„Další meta?“ zmínil tentokrát bez legrace.

„Já už nemůžu, jsem úplně vyčerpaná,“ prohlásila jsem, aniž bych si rýpla.

„Povídej mi o tom,“ vydechl a položil si hlavu na zem. Já se odkulila dolů vedle něj.

„Díky. Normálně by mi to nevadilo, ale teď jsem jaksi rád, že jsi ze mě slezla,“ dodal a já jsem se pousmála. Celkem se mi ulevilo, že umí být taky normální.

„Děkuju. Pro dnešek ti už nebudu říkat troubo, hňupe a ani idiote,“ řekla jsem a vlepila jsem mu na tvář malou pusku a on se pousmál.

„Teda, to je úspěch,“ dodal ironicky. Potom se zvedl a podal mi ruku. „Zůstaň tady, já se podívám po tý knížce,“ řekl najednou a mířil pryč.

„Počkej, nenechávej mě tu. Půjdu taky,“ prohlásila jsem, ale nemohla jsem se zvednout.

„Donesu ti vodu. Hned jsem tu, sedni si někam prosím tě,“ řekl, a tak jsem se s ním raději nedohadovala. Usalašila jsem se na koberci a rozhlížela jsem se po místnosti. Bylo to tam útulné a relativně teplé. Všude police s knihami, křesla, perské koberce a spousta krbů kolem.

Hned jak přišel, podal mi sklenici vody. „Napij se!“ poručil mi a já ho bez problémů poslechla. Najednou bych mu svěřila i svůj život.

„Jak to, že se dokážeš při kouzlení takhle ovládat?“ zeptala jsem se.

„Zdá se, že můj démon nemá takovou zlost. Taky jsem měl donedávna prsten a ty už přívěsek nemáš od plesu. Ten tvůj se probudil, můj ještě ne a doufejme, že se neprobudí,“ vysvětlil a klekl si přede mě na podlahu. Chvilí jsem se mu dívala do těch jeho nádherně modrých očí.

„Neunesl bych, kdyby se ti něco stalo, Ay,“ dodal, pohladil mě po tváři a pak se zvedl. Asi už šel konečně hledat tu zpropadenou knihu. Já jsem byla úplně mimo. Za posledních pět hodin jsem z něj byla opravdu úplně na větvi. Zcela okouzlená jeho šarmem a musela jsem uznat, že měl charisma.

Když si vzpomenu na ty naše začátky. Ani nechápu, proč jsem mu nedala šanci už dřív. Proč jsem ho nikdy nenechala mi ukázat, jaký je. Nikdy jsem ho nechtěla poznat a teď ho poznávám a vážně se do něj zamilovávám i přes ten démoní problém.

Po chvíli se vrátil zase za mnou i s tou knihou. Sedl si ke mně a hledal ten příběh o démonech Dharnalen a Dargedonovi. Ještě zapálil oheň v krbu a pokračoval v listování tou knihou pro děti.

„Už je ti tepleji?“ zeptal se a já přikývla a položila jsem si hlavu na jeho klín. Byla jsem tak vyčerpaná. Nevím, kde se v něm bralo tolik síly. „To jsem rád. Tak se trochu prospí. Budu u tebe,“ řekl a jemně mě drbal ve vlasech. No a já během vteřinky usnula. Jak jinak, když to, co mi dělal bylo tak příjemné a uspávací?

Darren si četl, zatímco já jsem spala. Snad jsem nechrápala moc nahlas, protože to by bylo trapné. Zhruba po třech hodinách jsem otevřela svoje ještě unavené oči a dívala jsem se na něj. On se za celou dobu ani nepohnul. Nechal mě u sebe a zamilovaně se na mě díval.

„Už ses vyspala?“ zeptal se mile.

„Mám pocit, jako bych byla kopnutá koněm do hlavy,“ prohlásila jsem rozespale a on se pousmál. „Tak co, zjistil jsi něco?“ zeptala jsem se.

„Jo, vezmi si to a pořádně si to prohlídni,“ řekl a podal mi tu pohádku do ruky. Byl trochu odtazhíty na rozdíl od té chvíle, kdy jsem u něj usínala.

„Co je, Darrene? Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Mám pocit, že se ve mně probouzí můj démon, Ay. Asi se na chvíli budeme muset rozloučit,“ řekl sklesle.

„Jak jako rozloučit?“ polekala jsem se a zvedla jsem se z jeho klína. Taky ode mě o kousek ustoupil. A vyhýbal se odpovědi jako čert kříží.

„Zkus toho zjistit co nejvíc, a pamatuj si, že máš myslet na něco hezkýho až se to znovu stane. Jo a nezapomeň, že druhá vlna může být silnější,“ dodal.

„Ne. Nechci, abys nikam chodil. Prosím, zůstaň tady se mnou,“ přemlouvala jsem ho.

„Nemůžu, Ay. Nikdy bych si neodpustil, kdybych ti něco udělal. Nehodlám to riskovat. Hlavně myslí jen na to hezký až se to znovu stane. Třeba na tohle, ať máš něco do sbírky,“ zašeptal a vášnivě mě políbil. Nečekala jsem od něj takové chování, ale musela jsem uznat, že mu to fakt páliło. Bylo to velmi přitažlivé. Extrémně přitažlivé. A když se ode mě odlepil, bez mrknutí oka ode mě odcházel.

„Kam jdeš? Darrene, vrať se!“ volala jsem na něj, ale neposlouchal mě.

„Neboj, brzy se uvidíme,“ dodal. Chtěla jsem za ním běžet, ale pak se transportoval pryč.

„Darrenéééé!!! Já tě potřebuju!“ křičela jsem do prázdna. A pak jsem začala zuřivě kopat do židle, když mi došlo, že jsem tam úplně sama. Sedla jsem si do rohu ke krbu, abych se zahřála a zklidnila. Stejně jsem ještě neměla moc energie na transport, nevím kde on sebral tolik síly najednou. Že by se o mě až tak bál?

„Vezmi si to a pořádně si to prohlídni...“ opakovala jsem si ta slova, která říkal. Prolistovala jsem tu knížku a vypadl z toho papírek, kde bylo napsáno: *Až budeš mít energii na transport, vrať se zpátky na hrad, myslím to vážně! Na nic se neptej a prostě to udělej, věř mi.* „Darrene, ty hňupe, co zase přede mnou tajíš?“

Mezitím do školy přicestovala Darrenova rozrušená, těhotná matka a šíleně se o svého syna strachovala. Sice jí Magnoliová informovala, ale stejně by na to vzhledem k tomu, co je dnes za den přišla sama. Na Vánoce měl být totiž doma. Nicméně její dvanáctiletá dcera Aretha se jí snažila alespoň trochu utěšit.

„To bude dobrý, mami. Darren není žádný idiot, vždyť se o sebe vždycky uměl postarat,“ utěšovala jí, ale ona byla strachy celá bez sebe.

„Jak to jako myslíte, že se můj syn pohřešuje? Co jste to za ředitelku, proboha?“ nastoupila na ní.

„Pojďte se posadit, paní Paynová. Prosím. Promluvíme si o všem v klidu,“ řekla Quinett.

„A vy byste byla v klidu, kdyby se vám pohřešovalo dítě?“ vřeštěla.

„Nebyla samozřejmě. Je mi moc líto, že se to takto vymklo z rukou, ale ujišťuji vás, že se vašemu synovi nic nestane. Chráníme naše studenty. A vymyslíme, jak se toho jeho démona zbavit,“ ujišťovala jí a snažila se být šetrná, protože jí nechtěla ještě víc rozhodit, aby z toho třeba předčasně neporodila.

Její výraz se změnil v další předěšený výraz. „Jak víte, že utekl kvůli problémům s duševním démonem?“ zeptala se.

„Nevíme, domníváme se,“ odpověděla Quinett.

„Domníváte se? Víte, můj syn měl u sebe prsten, který ho před démonem chrání. Byl v naprostém pořádku. Pokud se domníváte, že jde o problém s démonem, musel ztratit ten prsten. Můj muž se před několika měsíci kvůli Darrenovi obětoval a daroval mu ten prsten. Jak to, že Darren nemá svůj prsten?“ zeptala se znepokojeně.

„To netuším, paní Paynová. O prstenu vůbec nic nevíme. Nemohu uhlídat naprosto všechno, ale určitě Darrena brzy najdeme. Ať se stalo cokoli, čarodějná hlídka vykoná patřičná lokalizační kouzla a zítra bude doma,“ řekla ředitelka.

„To bych vám doporučila, protože jinak... je to můj jediný syn, moje dítě. A můj manžel se pro ten prsten obětoval,“ prohlásila a rozplakala se.

„Já vám rozumím. Určitě bude všechno v pořádku, paní Paynová. Nebojte se,“ uklidňovala jí a informaci, že odešel kvůli mně taktně vynechala.

„Darren nikdy nedělal žádné problémy. Je to zodpovědný a hodný chlapec. Nikdy by nikam neodešel ani neporušil tímto způsobem žádná pravidla, pokud by to nebylo životně důležité. Bojím se, že se mu něco stalo. Co by mohlo být totiž tak životně důležitého, aby odešel ze školy do lidského světa a byl kvůli tomu pohřešovaný?“ pokračovala.

„V lidském světě se určitě nevyskytuje, paní Paynová, protože se nám podařilo navázat telepatické spojení. Kdyby byl v ohrožení života, jistě by se s námi pokusil spojit on, nebo slečna Heartová,“ vypadlo z ní.

„To nevím, pokud nemá dostatek energie... Kdo je slečna Heartová?“ zarazila se, když si uvědomila, co Magnoliová řekla.

„Slečna Heartová je studentka prvního ročníku, která se také pohřešuje. Určitě jsou někde spolu. Měli vykonávat školní trest, na který nenastoupili. Od té doby jsou pryč,“ dodala.

„Tak tím se to vysvětluje. Jelito je to. Někde se fláká se svojí holkou, aby nemusel poslouchat. A to jsem ho bránila. Prý zodpovědný? A to jste mi to nemohla říct rovnou? Puberťák jeden, až já ho uvidím, roztrhnu ho jako hada. S prvačkou? Čuně,“ lamentovala. „Počkejte, říkála jste Heartová?“ zeptala se a ředitelka přikývla. „Pane bože...“ zašeptala.

„Nechtěla jsem vás znepokojovat, paní Paynová, ale ono to nejspíš nebude tak, jak říkáte. Spíš ta první verze s démonem sedí. Ta dívka má úplně stejný problém. Náš profesor černé magie jí v nedávné době zabavil přívěsek. Zřejmě něco ve stylu Darrenovo prstenu.

Vzal jí ho z důvodu, že se domníval, že je posedlý černou magií a měl obavy. Nicméně se mu podařilo přívěsek zničit dřív, než se dozvěděl o Sha-magii, kterou byl stvořen. Tím nechťic slečně Heartové ublížil a v ní se probudil démon,“ vysvětlovala.

„To je teda paráda, že tady zaměstnáváte idioty. Každopádně pořád nerozumím, co má můj syn společného s problémem té studentky z prvního ročníku?“ vyzvíдалa.

„No, nejspíš se do ní zamiloval. Zjistil, že má podobný problém a rozhodl se vzít to do vlastních rukou. Kdybychom věděli, kde teď jsou, věci by byly už dávno vyřešené,“ řekla.

„Tak zamiloval? Do prvačky? Učit se má a ne běhat za holkama. Máte tady bordel, Quinett. A upozorňuju vás, že jestli se něco mému synovi stane, nebo té dívce, potáhnu to přes úřady až přes školní instituce,“ prohlásila.

„Beru na vědomí,“ řekla ředitelka.

„Jo a chci být o všem informovaná,“ dodala a Quinett souhlasně přikývla.

„Jistě,“ odpověděla a pak paní Paynová zmizela z její kanceláře.

Nicméně já věděla, že pokud Darren nebude chtít, ani čarodějná hlídka ho nenajde, protože on je jako já v kouzlení téměř geniální.

Darren zatím šel sám na Štědrý večer hustou vánicí. Měl jít hledat tu ztracenou knihu Sha-magie. Napadlo ho, že když už ví, o jakého démona se jedná, že by s ním mohl zkusit spolupracovat.

„Jak k tobě mám promluvit, Dargedone? Jak to funguje, slyšíš mě? Ty vlastně ani nejsi démon, co? Bože, co to dělám, povídám si sám se sebou,“ šeptal a pokračoval dál v cestě nikam.

„Darrene, vrať se. Prosím. Nenechávej mě tu samotnou, prosím.“ Mrhala jsem svojí energií na to, abych s ním mohla mluvit.

„Neboj se o mě. A neplácej energií. Hned, jak budeš silná, vrať se do školy a všechno jim pověz. Hned, jak mě to přejde, vrátím se zase k tobě,“ odpověděl.

„Nehledej tu zatracenou knížku, vykašli se na to. Nestojí to za to. Nikdo se pro nás už neobětuje. Musíme to vyřešit jinak. Hledat to je sebevražda v tomhle počasí, a navíc i naprosto zbytečná,“ zmínila jsem.

„V té knize není jen návod, jak vytvořit ten stupidní přívěsek. Je tam i kouzlo, jak vypudit démona z duše. Proto to musím najít. A řekl jsem ať neplácáš energií na telepatii, sakra!“ rozčílil se.

„Proč to tedy neudělali naši rodiče a raději se kvůli nám obětovali?“ spekulovala jsem.

„Ty to víš?“ zeptal se překvapeně.

„Ano,“ dodala jsem syrově.

„To se dozvíme z té knížky, třeba to bude moc složitý,“ pokračoval.

„Darrene, chci jít s tebou. Vrať se pro mě,“ škemrla jsem.

„Nesmysl, je to nebezpečný. Nemůžeme být spolu.“ Stál si za svým.

„Najednou se mnou být nechceš. Řekni, kde jsi, nebo tě uškrtním až tě uvidím!“ vyhrožovala jsem mu.

„Jde mi o tvoje dobro,“ odpověděl.

„Jestli se pro mě nevrátíš, budu plácát energií jen na telepatii, protože tady zemřu strachy o tebe,“ pokračovala jsem.

„Fajn, ale budeš mě poslouchat a když ti řeknu ať utečeš, tak prostě utečeš, slibuješ?“ řekl.

„Slibuju,“ odpověděla jsem mu a on se pro mě vrátil.

„Dělej, dej mi ruku,“ zašeptal, když se ke mně dostal a společně nás přenesl zpátky na to místo, kde byl, než pro mě přišel. Byl jen kousek, takže na to sílu ještě měl. Pak si sundal šálu a ovázal jí kolem mého krku. Taky mi dal svou čepici a palčáky. Chvilí mě opečovával jako by byl nějaký můj tatka nebo co a já se nechala, protože jsem byla najednou strašně šťastná, že ho zase vidím.

„Veselý Vánoce, Ay, a vítej na další nebezpečný misi s tvým oblíbeným idiotem,“ zašeptal a políbil mě na tvář.

„Tobě taky, Darrene.“ Usmála jsem se na něj a chytla jsem ho za ruku.

„Ty jsi taky úplně pitomá, víš to? Tak moc pitomá, Ay,“ opakoval.

„Tobě se to slovo líbí, co?“ zeptala jsem se. On se nadechl, že něco chce říct, ale mlčel.

Pak mi to došlo. „Jak to, že máš energii na transport? A na telepatii?“ zeptala jsem se. „Nevím. Najednou se objevila, když jsem pocítil strach o tvůj život. Když jsem vnímal, že se ve mně probouzí démon. Každopádně jsem nechtěl, abys mě donutila se přenést do školy, a tak jsem chtěl radši vyrazit sám. Ty bys byla v té knihovně v bezpečí. Jenže jsi pitomá a masochistka nebo co,“ dodal.

„Nejsem masochistka, jen chci být s tebou,“ přiznala jsem a on se zastavil a naklonil se ke mně.

„Takže chceš být se mnou, jo? Tak mi dej pusu a ukaž jak chceš být se mnou,“ řekl a já na něj vyjeveně koukala.

„Takhle jsem to nemyslela,“ zmínila jsem zírajíc mu do očí.

„Asi tě tam odnesu zpátky, jestli mi budeš pořád kecat,“ rýpnul do mě, a tak jsem se k němu naklonila a políbila jsem ho.

Darren se spokojeně pousmál. „Hmm... jako sen. Neutíkej už ode mě,“ zašeptal mezi polibky.

„Nikam neutíkám,“ odpověděla jsem tiše a chytla jsem ho za ruku. Darren se podíval na naše ruce a lehce tu mou promnul palcem i přes palčáky.

„Když se máme rádi, toho démona to asi tlumí,“ objasnil.

„Nechceš mě doufám na to dostat i do postele, že ne? Vlastně pojďme mít sex, bude po demonech,“ zmínila jsem suše.

„Fakt?“ chytl se toho.

„Ty jsi ale hňup,“ zmínila jsem a zavrtěla jsem nad ním hlavou.

„Neříkala jsi, že mi tak už říkat nebudeš?“ připomněl.

„Říkala, ale to tvoje hňupství je prostě silnější. Nemůžu si pomoci. A o žádném pohlavním styku nebyla řeč. Na to tě ještě vůbec neznám,“ pokračovala jsem.

„A až mě poznáš?“ vyzvídala.

„Ty jeden nadržžený blboun!“ prohlásila jsem a lehce jsem ho od sebe odstrčila. Darren se zasmál. „Měli bychom se vrátit do školy. Dát vědět tvoji mamce, aby neměla strach a pokračovat v tom až nebude takové počasí,“ zmínila jsem rozumně.

„Asi jo, mamka je v jináči a ještě z toho porodí. Úplně jsem na to zapomněl. Ale když se jí ozvu, bude mě hnát domů a už se nám nikdy nepodaří dostat se tak blízko. Musíme to dokončit,“ dodal a já tedy po dlouhém přemýšlení nakonec souhlasila.

„A jak chceš tu knihu najít?“ zeptala jsem se najednou.

„Já už jsem jí našel,“ řekl tajemně, vytáhl jí z kapsy od bundy a položil mi jí na ruku.

„Jak jsi jí mohl najít? A na jakou misi tedy jdeme, když už jí máš?“ vyzvídala jsem.

„No přece na misi najít vhodný místo k přespaní, než naberu sílu na další transport zpátky na hrad,“ odpověděl a mě se nahrnula krev do hlavy.

„Proč jsi nás transportoval sem místo toho, abys nás přenesl na hrad?“ zeptala jsem se naštvaně.

„Protože jsi tak moc chtěla být se mnou, že jsem si to užíval,“ přiznal.

„Ty idiote, mohl jsi nás oba zabít!! Možná se ti to i povede, protože já pořád nemám žádnou energii na nic. A tu fyzickou bych si nejradši vybila o tebe a zabila tě něčím,“ vztekala jsem se.

On se pousmál. „To by tě mrzelo, Heartová,“ procedil klidně. Moje pěstičky ho evidentně nijak nezastrašily. „A jen pro info, původně jsem chtěl být sám, abych tě

neohrožoval, ale škemrala jsi. Takže teoreticky je to tvoje chyba. Už jsme dávno mohli být oba na hradě, kdybys neplácala energií na telepatii. Ale přízněj to, chyběl jsem ti. Nevadí ti být se mnou. Samotný se ti do školy nechce. Jsou Vánoce a ty jsi stejně neplánovala jet domů za vašima, co?“ řekl a ve mně hrklo.

„Já už rodiče nemám, ty hňupe,“ zašeptala jsem sklesle, když mi to připomněl. Vlastně měl pravdu. Jestli jsem s někým chtěla být na Štědrý večer, byl to on. Rozhodně jsem nechtěla být sama.

„To mě mrzí, Ay. Zapomněl jsem na to. Promiň,“ zašeptal.

„Nechtěla jsem tam být sama. A i když jsi otravný, jsi jediný s kým jsem chtěla být,“ přiznala jsem a on mě objal. Tentokrát to byl úplně jiný druh objetí.

„Jak jsi jí našel?“ vyzvíдалa jsem, aniž bych ho od sebe odstrčila, spíš jsem si opřela hlavu o jeho rameno.

„Co?“ Divil se mé otázce.

„No tu knihu, ty troubo,“ objasnila jsem.

„Existuje jen jediný pravidlo, jak něco dobře schovat, když nechceš, aby to někdo našel. Víš jaký?“ zeptal se.

„Ne,“ opáčila jsem suše a zavrtěla jsem hlavou.

„Když je něco strašně vzácný, někdy funguje pravidlo, dej to tam, kde by to mělo být, protože pak to ostatním přijde tak absurdní, že tam pro to nikdy nepůjdou, protože se automaticky předpokládá, že to už dávno bude fuč. Tvůj táta byl v tomhle fakt borec,“ zmínil a zasmál se.

„Kde to tedy bylo, Darrene?“ vyzvíдалa jsem.

„V knihovně přece. Sice schovaný, ale věděl jsem, že to tam někde bude,“ odpověděl a ukázal mi kapitolu o zbavení se démonů. Svými zmrzlými prsty v palčácích jsem se chytla knihy a přitáhla jsem si ji k sobě.

„Pojďme nejdřív někam do tepla, tady ani nemůžu číst,“ řekla jsem a on přikývl. Venku mohutně sněžilo a byla tma. Sníh našťěstí odrážel světlo, takže bylo relativně vidět.

Sára se chystala na svou první čarodějnickou slavnostní štědrovečerní večeři. Mířila si to slušně oblečená do jídelního sálu. Poprvé měla zůstat ve škole a já zrovna nebyla s ní. Sice neměla náladu se veselit, ale překousla to a sedla si ke stolu vedle Emily a Eldarna. Čekala na Wada Whispera, který jí byl jedinou útěchou, i když se spolu teď už moc nebavili. Jenže Wade se na to necítil a vůbec na štědrovečerní večeři nedorazil.

Sáře se chtělo plakat. Představovala si to úplně jinak. Ne že bude sama. Bez lásky, bez nejlepší kamarádky a bez nejlepšího kamaráda, po rozchodu, a ještě ke všemu odmítnutá vlastními rodiči, kteří se nemohli dohodnout na tom, u koho Sára bude na večeři. Taký mi chyběla, ale s Darrenem jsem se momentálně cítila nejlíp. I když podmínky byly poněkud extrémní.

Wade Shadowwalker trávil svůj Štědrý večer v opuštěné věži tak, jak to měl rád s knihou a cigaretou. Alyssa mu dala pokoj a celý večer probřečela ve svém pokoji. A Kim cvrkala s Milanem Cvrkalem z vyššího ročníku. Darren měl pravdu, že na sebe pokukovali. A Wade se zdál být úplně v pohodě. Jako by se snad rozešli nebo co.

Sára se po té opuštěné večeři vydala do té stejné věže, kde byl zrovna Shadowwalker. Nešla až úplně dovnitř, protože tam neplánovala být dlouho. Spíš jen vylezla nahoru k těm dveřím a tam si v klidu zapálila.

Wade jí škvírou v prkenných dveřích zahlédl a málem se mu zastavilo srdce. Celou dobu se ani nehnul, aby se neprozradil. Jen na ní mlčky zíral, potlačujíc chuť si k ní sednout a třeba jí i obejmout.

A když už tam Sára seděla celkem dlouho, zapálil si další cigaretu. Sára si všimla zašustění zpoza dveří a nakoukla zvědavě dovnitř. Seděl na schodech u okna před jen kousek od dveří, které je od sebe separovaly.

Oba se na sebe mlčky dívali. Sára myslela, že omdlí z nedostatku kyslíku, protože od doby, co zjistila, že tam je se jí zatajil dech, a Wade z ní byl tak mimo, že absolutně netušil, co by měl říkat, což se mu běžně tedy s dívkami nestává.

„Ahoj,“ pozdravil jí jako první a ona se na něj usmála.

„Ahoj,“ zakuňkala rozpačitě. „Už půjdu, hezký Vánoce,“ dodala, a aniž by se na něj podívala, utekla pryč.

„Tobě taky, Sárúško,“ zašeptal, když už byla pryč a smutně si povzdechl. Sárú tam nečekal a když už jí tam viděl, cítil radost a naději, že by se lépe poznali, ale realita byla někde jinde. Nebyla na to holt správná chvíle.

Quinn zatím zařídila další pátrací hlídku a horskou službu, která se už rozjela v plném rozsahu a my už jsme se krčili v nějaké další prázdné chatrči, ale tentokrát bez možnosti zapálit si oheň v krbu a zahrát se.

„Darrene, svlékni se,“ řekla jsem tiše a on se na mě jen šokovaně podíval a začal se bez řeči svlékat. Netuším, co se mu u toho honilo hlavou, ale myslím, že pochopil pravý důvod, proč po něm něco takového vyžaduju. Co člověk udělá pro to, aby nezemřel? Moje odpověď je všechno. Pokud je tedy normální a má pud sebezáchovy.

„Nech si jen spodní prádlo,“ dodala jsem a sama jsem udělala to samé. Moje srdce bušilo jako šílené a jeho evidentně taky. Od pusy nám šel oběma kouř jaká v místnosti byla zima a my jsme ze sebe strhávali oblečení. On na mě zíral jako na bohyni, a to jsem se snažila, aby toho moc neviděl. Taky jsem ho očumovala, musím se přiznat.

Když jsme se oba svlékli, přitulila jsem se k němu do těsné blízkosti a přikryla jsem nás oba našimi bundami. „Opovaž se být zase vzrušený,“ prohlásila jsem, když on zřejmě chudák nemyslel na nic jiného.

„To ti vážně nezaručím, Ay. A možná... no už je na to pozdě,“ zašeptal rozpačitě. Nemohla jsem se na něj zlobit. Sama jsem byla vzrušená úplně šíleně, ale naštěstí to na mě nebylo vidět a ani ho to nikam netlačilo, takže jsem mohla dál předstírat, že to se mnou nic nedělá. Nicméně jsem mu nemohla utéct ani ho vykopnout z teplé zóny, a tak jsem to musela překousnout.

„Já na to ještě nejsem připravená, Darrene. Takže ať je to mezi námi jak chce, nic takového se dnes nestane,“ odpověděla jsem mu klidně a pevně jsem ho objala.

„Je to utrpení s tebou být, Ay. Ale je to tak krásný mučení, že si to snad i užívám,“ přiznal.

„Ty jsi takový blboun, Darrene,“ zašeptala jsem mu do ucha. Už jsem usínala, bylo mi konečně dobře.

„Já tě strašně miluju, Ay,“ prohlásil po nějaké době, ale já už spala. On jen zoufale vydechl a pak zavřel oči a usnul taky.

Když jsem se ráno probudila, Darren na mě zamilovaně civěl. Byl na mě nalepený, ale civěl na mě jak spím. Drzoun jeden! „Co na mě tak čumíš?“ okřikla jsem ho hned, jak jsem otevřela oči.

„Nevím, jsi krásná když spíš,“ zmínil.

„Neříkej mi, že jsi kvůli tomu abys na mě mohl civět ponocoval,“ zeptala jsem se.

„Neboj, stíhám všechno,“ odpověděl suverénně.

„Paráda. Už jsme zahřátí ažaž. Tak ze mě sundej ty ruce a jdi ode mě dál, pořád mě totiž ohrožuješ,“ poručila jsem.

„Už jsem od tebe snad půl metru,“ fňukal.

„No, k tomu nemám radši co říct. Možná jen, že míry nemáš v oku, když ti tohle přijde jako půl metru,“ prohlásila jsem.

„Tím chceš říct jako co? Přijdu ti nedostatečnej nebo co?“ Nafoukl se.

„N-ne, tak jsem to nemyslela. J-jak bych mohla? Vždyť...“ zakoktala jsem se. „Víš co? Nebudeme se zase bavit o tvoji erekci. Vážně ne. Jak jsi na tom s energií?“ vyzvídala jsem a on se pousmál.

„Tak akorát na kouzlo ranní hygieny. Nejedli jsme dva dny, co čekáš, že budu mít za schopnosti?“ odpověděl jízlivě.

„Jsem na tom stejně. Asi tady budeme muset počkat, dokud nás tu někdo nenajde. Jsem si jistá, že nás intenzivně hledají. Do té doby prohledáme tuhle chatrč. Třeba se tu něco najde,“ zmínila jsem a on přikývl a oblékl se.

Potom se osvěžil kouzlem a já udělala to stejné. Cítila jsem se trapně. Ano, bylo mi s Darrenem hezky, ale už jsem se těšila na trochu soukromí a soudím, že i on by na tom byl líp, kdyby mohl být chvíli sám.

Ve škole to začínalo jít všemi směry. Někteří už se začali vypyávat, co se nám stalo, kde jsme a co se vlastně děje. Quinett nevěděla, co jim odpovídat. O existenci duševních démonů toho náš svět tolik zase nevěděl, aby tím chtěla motat hlavy mladých teenagerů. A tak jim jen vysvětlila ostatní věci kolem pohřešování.

Celkem jsem se divila, že nad námi ještě nelétali hlídky na wergonech. Celkově se Quinett ohledně celé té záležitosti jevila celkem nečekaně a neprofesionálně. Moc se neangažovala nás najít.

„Vážení studenti, není důvod k panice. Nikdo nikoho neunesl. Pan Payne a slečna Heartová opustili školu dobrovolně. Nicméně je od včerejška po nich vyhlášené rozsáhlé pátrání. Jsme si jistí, že je nejpozději do dnešního večera najdeme. Teď se běžte všichni připravit na výuku a myslte pozitivně.“

Nezapomínejte však, že je přísný zákaz opouštět budovu do odvolání z důvodu sněhových bouří. Děkuji za pozornost a přeji hezký den,“ řekla Quinett a studenti se tedy rozutekli do svých tříd.

„Kde jsi byl?“ zeptala se Sára Wada Whispera, který akorát vycházel z jídelního sálu dva metry před ní.

„Bylo mi na hovno, tak jsem nechtěl kazit náladu i ostatním,“ dodal a skoro se na ní ani nepodíval.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se opatrně, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, nech mě být, Sáro. Prosím,“ zašeptal a nechal jí tam stát. Nebyl na ní nijak protivný, jen jí jeho slova ranila. Nikdo nechce být odstrkovaný, a zvláště ne osobou,

ke které něco cítí. Sára věděla, že s ním chodit nechce a že její city k němu nejsou asi stejné jako ty, které chová on k ní, nicméně se nedá říct, že ho neměla ráda. A taky byla empatická, a k tomu všemu se ještě cítila provinile už jen proto, že měl už od začátku pravdu v tom, že byla zblázněná do Wada Shadowwalkera.

Já jsem si zatím pročítala tu knihu, kterou Darren včera našel, zatímco on trůnil na kadibudce u chatrče. Už jsme byli najedení, protože jsem našla nějakou kořenovou zeleninu a hrst ovesných vloček, ze kterých jsem sice musela vyndat moučné červy, ale i tak to přišlo vhod, protože to bylo syté a oba jsme se s Darrenem najedli kaše, kterou jsem z toho udělala. A taky jsem našla balenou vodu. Ne moc, ale stačilo to, abychom se s Darrenem občerstvili.

Po zhruba dvaceti minutách se vrátil zpátky a sedl si vedle mě na zaprášený koberec, kde jsme nazí přečkali noc. „To byla ale doba, už jsem měla strach, že jsi tam někde zmrzlul a spadl jako rampouch do těch zmrzlých exkrementů,“ komentovala jsem jeho kvalitně využitý čas na záchodě.

„To bys slyšela cinknutí. A je mi božsky,“ objasnil a objal mě.

„Paráda, jsem ráda, že se cítíš dobře, ale už víc neříkej. A nesahej na mě, teď už to není potřeba,“ dodala jsem a on se pousmál.

„No, něco bych řekl, ale radši si to vezmu s sebou do hrobu,“ procedil a já se na něj zvědavě podívala.

„No tak tohle mi řekneš!“ poručila jsem mu, ale s úsměvem vrtěl hlavou. „Dělej!“ naléhala jsem. A tak nakonec spustil.

„Chtěl jsem jen říct, že ty bys to potřebovala jako sůl,“ zašeptal mi do ucha, až mi zase vyrašila husí kůže a když mi došlo co tím myslel, plácla jsem ho nasupeně po rameni.

„Au! Vždyť to říkám, nebyla bys tak agresivní,“ dodal, ale raději jsem na ty jeho drzé připomínky už nereagovala. Občas jsem si přišla jako jeho matka, ne tedy když byl nemravný, ale jinak byl takový pubertální výrostek, plný jedovatých řečí.

„Tak co ses dočetla?“ vyzvídal.

„Třeba to, že na zbavení démonů by potřebovali pět čistých duší čarodějů, kteří nás milují. To proto to neudělali,“ zmínila jsem.

„To není málo. Chápu proč to neudělali,“ řekl smutně.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala jsem se.

„Najdeme jiný způsob, nejdřív ale musíme najít můj prsten a něco, co udrží tvého démona na uzdě,“ dodal.

„Ten může být kdekoli a ve sněhu. Spíš bychom ho našli někdy na jaře, a to jen možná,“ zareagovala jsem a on přikývl.

„Přece musí být něco, jak se toho zbavit, aniž by se někdo musel obětovat, ne?“ zmínil.

„Kdyby ano, byla bych našťvaná, že kvůli tomu umřeli naši nejbližší, protože to nevěděli,“ odpověděla jsem.

„Dobrá připomínka,“ řekl. „Tak doufám, že takový způsob pro osoby třetích stran neexistují,“ dodal a díval se na mě. „Jinak, dík za tu červí kaši s balenou vodou,“ prohlásil z ničeho nic.

„No dovol? Buď rád, že jsi něco jedl. Jestli teď narážíš na moje kuchařské schopnosti, tak jsi mě urazil,“ zpražila jsem ho a on se zasmál.

„Ne, myslel jsem to vážně. Díky, už jsem měl hlad. Co bych bez tebe dělal?“ prohlásil a chystal se mě políbit. Já jsem jen zavřela oči a šla jsem mu svými rty naproti a v tom jsem slyšela vedle chatrče přistát stádo wergonů.

„Darrene, jsme zachráněni!“ vykřikla jsem radostně a utekla jsem od něj ven.

„Hurá, tak jdeme ven,“ řekl otráveně, sáhl po bundě a následoval mě. Neměl z toho radost, zřejmě mu to naše dobrodružství vyhovovalo až moc.

„Tady jsme,“ křičela jsem na hlídku a mávala jsem šíleně rukama. Ti záchranáři se na nás hne dotočili.

„Hej, našli jsme je. Honem, termo bublinu a termo deku,“ zavolal jeden záchranář na druhého, který mu hned na to podával dvě deky a vyčaroval kolem nás takovou termo bublinu, která udržovala teplo.

„Jak se cítíte?“ vyptávali se nás, koukali nám na zornice a zkoumali nás.

„Normálně,“ odpovídal Darren.

„Perfektní,“ řekl jeden z nich a vysadil mě na wergona. Darren si nasedl na jiného wergona a pak nás odvezli bezpečně na hrad. Oba jsme na sebe smutně zírali. Měla jsem takový divný a stísněný pocit. Byl to strach smíšený se smutkem. Tlačil mě v krku a na plicích jako kámen. Stýskalo se mi po něm – po Darrenovi. Nějak jsem k němu za těch pár dní přilnula.

Poté následovala spousta otázek proč jsme utekli a tak dále. Pro Darrena přišla jeho matka mu vynadat, obejmout a taky i zmlátit, aby už nikdy nic podobného neudělal. Pro mě neměl kdo přijít, a tak jsem to jen schytala od ředitelky.

No a když jsme se oba objevili v jídelním sále v době oběda, Sára se na nás na oba vrhla, aby nás objala. „Měla jsem o vás takovej strach,“ prohlásila a oběma nám dala pusy na tvář.

„Co by se nám mohlo stát?“ zeptal se jí Darren.

„To nevím. Třeba by vás rozsápala ježibaba?“ řekla a Darren se trochu polekal při té představě ježibaby.

„Ay je v bezpečí když jsem jí na blízku. Nikdy bych nedovolil, aby ji někdo ublížil,“ dodal, chytl mě za ruku a ona se na něj usmála. *Jsem zamilovaná. Zabouchla jsem se do něj. A to hodně. Už o tom není pochyb. Chci ho. Chci být jeho přítelkyně. Chci s ním dělat úplně všechno...*

Darren mě něžně hladil palcem po ruce a pak se mi podíval do očí. „Tak já si jdu sednout ke klukům a tak. Uvidíme se potom,“ řekl a zoufale se na mě díval. Bylo mi jako bychom se loučili před odjezdem někam na dlouhou dobu.

„Tak zatím ahoj,“ zašeptala mou ruku a stěží jsem zadržovala slzy.

„Ahoj,“ řekl tiše a pouští mou ruku až když se ode mě vzdálil natolik, že jsme na sebe nedosáhli. Šli jsme každý k jinému stolu a mě bylo smutno. Došlo mi, že je konec. Že už nebudeme mít žádný důvod spolu přespávat v jedné posteli a ani nic dalšího. *Ledaže...*

„Tak co? Musíš mi toho hodně vyprávět? Bylo něco?“ vyzvíдалa Sára hned, jak jsme se od sebe s Darrenem vzdálili. Vážně jí zájímalo zrovna tohle?

„Nespali jsme spolu jestli to je to, na co se ptáš,“ odpověděla jsem stručně a vrhla jsem se na pečenou kachnu, protože už jsem umírala hladu. Dokonce jsem málem snědla i kosti. Stejně tak Darren, který se cpal jako šílenec.

„Tak co? Sukali jste?“ vyzvídali jeho kámoši okamžitě, jak si Darren přisedl ke stolu. Ani jediná otázka, jestli je živý a zdravý, ale jen jestli už měl pohlavní styk.

„Ne,“ odpověděl suše a pokračoval v hodování.

„Jak to? Je frigidní?“ zeptal se Wade Shadowwalker.

„Ne,“ opáčil.

„Tak neříkej mi, že v tom extrému k ničemu nedošlo?“ pokračoval Earthan.

„Spali jsme vedle sebe nahý,“ prohlásil a usmíval se od ucha k uchu, když si na to vzpomněl.

„Ty jo a tos jí fakt neojel?“ Divil se Earthan a Wade vyprsknul smíchy.

„Lepší podmínky jsi mít nemohl a stejně jsi to zvorál?“ posmíval se mu.

„Chtěl jsem i ona, ale nebyla vhodná doba. No a musel jsem si to udělat tak osmkrát po těch nocích s ní,“ svěřoval se.

„To ti na něj ani nesáhla?“ vyzvídali. Alyssa jen protáčela očima, když je chvíli poslouchala a pak se zvedla a šla si radši pro jídlo.

Darren pokračoval. „No, nalepila se na mě tím svým sexy zadečkem...“ vyprávěl a oba hltili každé jeho slovo.

„To by mě zajímalo, co jim vypráví. Koukej na ně,“ upozornila mě Sára. Já se na ně otočila.

„Ježiš, to radši nechci vědět. Určitě nějaké prasárny. Pochybuju, že je s kamarády takový beránek jako se mnou,“ zmínila jsem a obě jsme se se Sárrou zasmály.

„A jaký teda je?“ vyzvídala.

„Je to blboun, ale mile mě překvapil,“ odpověděla jsem zasněně.

„Miluješ ho,“ prohlásila suverénně.

„Ani náhodou!!“ sykla jsem na ní.

„To ti nežeru, poznám to na tobě. Jsi z něj úplně odvařená,“ dodala.

„To tedy nejsem!“ objasnila jsem.

„Zamilovala ses, přiznej to!“ provokovala mě a já se na něj podívala. Na to, jak si povídá s kamarády, jak se usmívá a... a pak jsem se tedy zvedla od stolu mířila jsem si to do pokoje.

Darren zmerčil, že odcházím a znervóznilo ho to. „Ale copak, kamaráde? Snad se ti nestýská,“ rýpali do něj kluci. Vždycky totiž když se jeden z nich zamiluje, je pro ně takový zranitelný trouba a mají ho za vola.

„Klídek, do konce týdne jí vopíchám. Už o tom není pochyb. Je ze mě úplně hotová,“ řekl sebevědomě a oba se mu zase smáli. Nikdo mu nevěřil. Ne, že by ho holky nechtěly, ale on byl úplně jiný před kamarády než ve skutečnosti. Byl tak citlivý a ohleduplný, křehký a zranitelný, ale zároveň i mužný a charismatický.

Štěstí, že jsem ho neslyšela mluvit o mě s kamarády, protože jinak bych na něj zase změnila názor. Ale kluci takoví jsou, ne? Předvádějí se, machrují, hrají si na drsňáky. Ale proč to vlastně dělají? Existuje vůbec nějaká holka, které se to líbí? Možná je to jen přebytek testosteronu, se kterým se neumí vyrovnat nějak normálně. Nebo ne?

„Už taky půjdu, ještě něco mám. Pak mi to povíš, kámo,“ prohlásil Shadowwalker a odešel ze sálu pryč.

„Slečno Heartová, pojd'te se mnou do kabinetu prosím,“ zastavila mě ředitelka na chodbě. Hned jsem s ní bez debat šla. „Jak jste na tom s tím, co vás trápí? Pokročili jste nějak?“ zeptala se.

„Ne, paní profesorko,“ odpovídala jsem cestou.

„Dám vám tohle. Není to sice to stejné, co jste měla před tím, ale trochu by to mohlo pomoci,“ řekla a podala mi takové hnusné korále, které vytáhla z kapsy. Vypadaly jako kdyby je po domácku vyráběla nějaká eko esoterička v důchodu. Nasadila jsem si je na krk a lehce se mi ulevilo. Alespoň co se týče toho závaží na plicích, které mi ten démon způsoboval.

„A co Darren?“ zeptala jsem se.

„To vyřešíme později. Co ta kniha?“ vyzvíдалa. Nějak mě ani nepřekvapilo, že o ní ví. Myslela jsem, že se jí třeba už Darren svěřil, a tak jsem to nijak nekomentovala.

„No, je kouzlo a návod, jak očarovat předmět Sha-magií. Jenže to kouzlo vyžaduje oběť, pokud jsme dva vyžaduje dvě oběti,“ vysvětlovala jsem jí, ona rychle odemkla kabinet a pečlivě za námi zavřela dveře, a ještě vyčarovala zvukotěsné kouzlo.

„Co všechno o tom víte?“ vyptávala se.

„Známe jména našich démonů, ten můj se už probudil. Je to Dharnalen a Dargedon,“ vyslepičila jsem.

„Podle té legendy? *Démon ve mně?*“ zeptala se překvapeně. Přikývla jsem. *Jak to, že to všichni znají, jen já ne?*

„Čili porazila jste ji jednou?“ zeptala se.

„Ano,“ odpovídala jsem.

„A co pan Payne?“ pokračovala ve výslechu.

„Nevím, ještě nejspíš ne,“ dodala jsem stroze.

„Tu knihu máte tady?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem, vytáhla jsem z kapsy knihu velikosti bločku, kouzlem jsem ji zvětšila do normální velikosti a podala jsem jí knihu do ruky. Jen jí prolistovala. Byla nějaká divná. Chovala se zvláště.

„Dharnalen a Dargedon byli takový zvláštní milenci. Nešlo o klasickou nevěru ale o jednostrannou lásku,“ vysvětlovala, zatímco listovala dál v té knize. Očividně jí ta kniha fascinovala. Možná to byl nějaký vzácný výtisk. Když si vzpomenu, jak bylo těžké jí vůbec sehnat.

„Paní profesorko, co jsou ty bytosti zač? Jak se staly demony?“ zeptala jsem se.

„Dargedon byl člověk, smrtelník a Dharnalen byla jeho strážným andělem. Byla dcerou svatých, a proto si vysloužila tu čest pomáhat otcům v nebi. Občas dostala výsadu pomáhat i na zemi. Jenže se jí nepovedlo zachránit život toho, koho měla hlídat. A to jen proto, že se na pár sekund zadívala jinam. A to na člověka jménem Dargedon. Zamilovala se do něho, a tak jako trest za svou chybu jí jeden z otců přinutil dohlížet právě na Dargedona.

Jako strážný anděl se nesměla prozradit a už vůbec ne tomu, koho měla hlídat, proto to byl trest. Co myslíte, že se stalo? Nevydržela to a prozradila se.

Když Dargedon zjistil, kdo ona doopravdy je, zneužil jí. Místo toho, aby si vážil její pomoci a snažil se jí poslechnout, začal hloupě riskovat, až ho Dharnalen neuhlídala a on na následky svých chyb zemřel. Svati za to Dharnalen potrestali odsouzením na věky v Pekle. Byl to totiž její třetí prohřešek,“ dodala a podívala se na mě, jestli mi to už došlo.

Darren to celou dobu věděl! Věděl, že jeho démon se dá zoládnout, protože je ten klidnější. Že můj se mstí, ale jeho démon je ten zlý. Proto odešel, než se ten jeho vážně probudí, nechťl nás oba ohrozit jejich soubojem. To proto mi řekl, že si mám tu knížku pořádně prohlédnout.

„Jak se z ní tedy stal démon? A jak se Dargedon dostal do Pekla?“ zeptala jsem se.

„Dharnalen v pekle čerti mučili. Její největší obavy, prožívala denně po několik tisíc let, zatímco její duše pomalu černala. Očernit takhle čistou duši v Pekle je jedna z nejdrastičtějších a nejtěžších věcí na světě, slečno Heartová,“ zmínila. *Chudák.*

„No a když byl ďábel s její temnou duší spokojen, udělal z ní jednu ze svých paní. Něco mezi manželkou a služkou. Sloužila v pekle, sklízela rány bičem, ale oproti tomu, jak jí vzali duši, to nebylo skoro nic. Přihlížela mučení Dargedona, ale nebyla spokojená. Dargedon byl totiž podstatně méně potrestán než ona sama. Démon se z ní stal ve chvíli, kdy se dostala do Pekla a její duše zčernala až vlivem Pekla.

Dargedon taky neměl čistě černou duši, ale Dharnalen byla na rozdíl od něho předtím andělem a do Pekla rozhodně nepatřila. Dargedon se přes všechny snahy do Nebe nedostal. Takhle podle využít anděla, by nemohlo zůstat bez potrestání. Tak ho mučili podobně jako Dharnalen, ale mírněji, a to jí urazilo. Jenže s tím nemohla nic dělat, to jí nepříslušelo. Její muž jí držel zkrátka.

Roky čekala na bytost, která se dostane do Pekla neprávem jako ona, aby se mohla zmocnit její duše a společně s ní utéct z Pekla jednou provždy. Zmocnit se mohla totiž jen čisté duše a v Pekle jich moc nebylo. A takhle unikla díky Melisse. O té vám někdo vyprávěl?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Takže ve zkratce, ti dva démoni se nenávidí jen kvůli tomuhle?“ Divila jsem se.

„Ay, zřejmě nechápete, jak hluboce Dharnalen Dargedona nenávidí. Strávila svůj nesmrtelný život v mukách, jen proto, že on si zahrával s její mocí. Několik tisíc let trvalo, než její duši proměnili v to, co má teď. Umíte si vůbec představit, jak velký to byl rozdíl mezi svatou duší a pekelnou duší? Skoro jako vaše duše a duše prašivé ježibaby. A takový obyčejný smrtelník jí zničil. Má právo se na Dargedona zlobit. Jen k vaší smůle vy a pan Payne se nesmíte stýkat už nikdy pokud ve vás drímají tyto cizí bytosti. Pokud nechcete, aby ho Dharnalen zabila,“ řekla striktně. *No to mě...*

„Jak je dostaneme ven? A jak se dostali vůbec dovnitř?“ vyzvíдалa jsem.

„Je způsob, jak je z vás vypudit, ale pro pana Payna by to mohlo mít velmi vážné následky, a to prostě nemohu dopustit. A dovnitř se mohli dostat všelijak. Nevydařený černo-magický rituál, nebo hůř, čeho se obávám zrovna u vás.

Vaše Dharnalen se nějak dostala do duše vaší matky, a protože věděla, že stejně zemře, vyrobila zatím ze své čisté duše ten krystal, aby vás chránila pro případ, že by se Dharnalen nebo jiný démon přichytil na vás,“ zmínila a já ztuhla.

„Jenomže když zemře hostitel, zemře i démon,“ komentovala jsem.

„Ano, ale Dharnalen se vaší matky pustila, protože ten rituál zničil duši vaší matky a ona se neměla dál čeho držet. Váš otec neměl čistou duši, a tak se přenesla na vás. Takže nakonec vám matka vytvořila přívěsek, bez kterého byste se teď neobešla,“ vysvětlila svojí teorií.

„Je možné, že by si mě Dharnalen vybrala úmyslně, aby se dostala k Dargedonovi?“ napadlo mě.

„Je to možné anebo se to tak krásně všechno podařilo jen náhodou. Jediné, co jí zájímá je pomsta. Zkuste s ní komunikovat. Nechce vám ublížit. Je to hlavně v jejím zájmu, udržet vaší duši neposkvrněnou,“ dodala s úsměvem a já už ztratila slova. *Jak tohle všechno ví? Vždyť nedávno ani nevěděla, že nějaká Sha-magie vůbec existuje.*

„Musíme osvobodit pana Payna a Dargedona jí předhodit, potom už záleží na Dharnalen, jestli vám bude sloužit, nebo vás opustí,“ dořekla. Dávalo to smysl, ale nebyť s Darrenem pro mě byl trest. Když už jsem si na toho hňupa zvykla.

Takže ona si mě vybrala kvůli Darrenovi a taky jí k tomu pomohla moje umírající matka? A jak k ní přišla ona? To se asi nikdy nedozvím.

Po večeři a po velmi častém zírání na sebe přes celou jídelnu, jsme se s Darrenem sešli na chodbě u schodiště. Srdce mi bušilo jako šilené. „Chybělas mi,“ přiznal a pohládl mě po tváři. Já jsem jeho ruku ale odstrčila.

„Nesmíme se stýkat, Darrene. Je to nebezpečné. Magnoliová mi vysvětlila ten příběh a dokud se jich nezbavíme, nesmíme spolu být,“ řekla jsem a on se zamračil.

„Ale já tě miluju, Ay. Nechci být bez tebe. Ani den,“ řekl a v mém břiše se zase probudilo hejno motýlů.

„Taky mě to velmi mrzí, ale jsme dospělí jedinci a zvládneme to, ne?“ zmínila jsem a usmála jsem se na něj.

„No to teda nezvládneme! Nedovolím nějakým miliardu let starým démonům, aby nás od sebe rozdělili. A už vůbec ne, když jsi mě konečně akceptovala,“ zmínil. Taky mě to mrzelo, ale měla jsem o něj strach. Mnohem větší než o to, jestli spolu budeme, nebo ne.

„Moje srdce tluč jenom pro tebe, Ay,“ řekl a položil si mou ruku na srdce. Já mu jen mlčky smutně koukala do očí.

„Nekomplikuj to, Darrene. Můžeme přemýšlet a snažit se je vyhnat a potlačit, ale do té doby se od sebe budeme držet dál. Je to pro tvoje dobro. Dharnalen by tě zabila a jestli tě někdo může zabít až mu polezeš na nervy, jsem to já!“ dodala jsem a on se pousmál.

„Stejně mě miluješ, Heartová,“ prohlásil sebevědomě.

„Sklapni, Payne,“ okřikla jsem ho.

„Kdyby ne, hádala by ses se mnou,“ řekl a já se na něj usmála. „Nezapomeň na mě a na to, co jsme spolu zažili, Ay. Na to, že tě miluju,“ zašeptal.

„Nezapomenu,“ špitla jsem a on mi zírajíc na ně jemně pohládl palcem rty. Já zavřela oči a vychutnávala jsem si tuhle chvíli. A otevřela jsem je až když jsem necítila jeho přítomnost. Zbylo mi jen rozbušené srdce plné touhy a lásky k němu.

Uplynulo několik měsíců a my jsme si s Darrenem drželi odstup přesně, jak jsme se dohodli. Odstup v tom smyslu, že jsme se spolu vážně skoro vůbec nebavili. On si dál trénoval na závody, vstával za svítání a usínal pomalu hned po večeři.

Ve středu jsme se občas potkávali v knihovně, jen jsme na sebe mávli a zase se dál ignorovali. Nicméně, moje srdce praskalo ve švech. Myslela jsem si, že čas všechno zahojí, ale spletla jsem se. Čím déle jsem byla bez něj, tím to bylo snad ještě horší. A zvlášť, když jsem z něj měla pocit, že už mě nemiluje.

Shadowwalker vypadal, že z toho má radost. Měl takový pokoutný výraz, kdyby to bylo možné, vypadalo to, že to bylo jeho dílo, jak nás od sebe s Darrenem separovat. Alespoň si to myslela Alyssa, která nevěděla nic o démonech, ale pozorovala Wadovo výrazy a konec konců on byl ten, co nás nechtěl spolu a mluvil o plánu B, ne?

Co se týče démonů, zatím jsme vyřešili jen to, jak demony uvnitř nás potlačit a komunikovat s nimi. Bylo nezbytně nutné, abychom se vzájemně tolerovali. Proto taky ta cílená ignorace. Když se Darrenův démon poprvé ukázal, vůbec to nebylo jako s tím mým.

Můj démon byl děsivý a velký, silný a extra vztekklý. Ten Darrenův byl klidnější, a dokonce bych i řekla, že se dal přesvědčit k tomu, aby jeho duši opustil. A jak to vím? Napsal mi o tom dopis. Ano, psali jsme si jako kdybychom žili každý jinde.

Dargedon byl srab, hrozně se Dharnalen bál a ona stále trvala na jeho likvidaci. Nedala se k ničemu přinutit, byla úplně posedlá. Pak prohlásila, že ho nechá na pokoji, pokud se jí omluví. Toho jsme se s Darrenem pochopitelně hrozně báli, ale chytili jsme se toho. A tak jsme se domluvil, že se sejdeme, abychom to jednou provždy vyřešili.

Seděli jsme ve věži na schodech jen my dva. Věděli jsme, že tyhle věci bychom neměli dělat poblíž studentů, bylo by to pro ně nebezpečně. Cítila jsem zase v břiše motýlí roj, když byl blízko a zvlášť po tak dlouhé době, ale soustředila jsem se raději na to, co jsme měli udělat.

„Nejdřív mi slib, že se omluvíš, Dargedone. Nepustím tě ven, dokud mi to neslíbíš!“ komunikoval s ním Darren v duchu.

„Je nebezpečná...“ šeptal Dargedon.

„Jestli mě zklameš, zabije nás oba!“ zmínil Darren a já jsem ho nervózně pozorovala, komunikujíc zase se svou demonií.

„Jestli se neomluví, rozpárám ho i s tím lidským červem,“ šeptala mi Dharnalen.

„Buď hodná. Já vím, že je to fakt hajzl a dost ti ublížil, ale Darren je hodný a nezaslouží si, abys mu kvůli takovému idiotovi taky ublížila,“ snažila jsem se s ní rozumně domluvit. Dharnalen chvíli mlčela. *„Prosím, společně ho vyženeme z Darrena ven, nechám tě pak ve svojí duši dál. Ale slib mi, že Darrenovi neublížíš,“* prosila jsem ji.

„Dobrá tedy, ale necháš mi trochu prostoru, abych si mohla trochu pohrát,“ vyjednávala.

„Dobře, až potom a jen s mou psychikou a povrchově,“ ujednala jsem s ní a Dharnalen byla s naší dohodou až podezřele moc spokojená. Nicméně mi to nedocházelo. Chtěla jsem jen ochránit Darrena – člověka, kterého nadevše miluji.

„Tak co, je Dargedon připravený se omluvit? Protože jinak se z nich už zblázním, občas jsou horší než děti ve škole,“ řekla jsem a Darren pokrčil rameny.

„Já nevím, Ay. Nemůžu mu věřit,“ zmínil sklesle.

„To já Dharnalen taky ne, ale když to neriskneme, nikdy to neskončí,“ objasnila jsem.

„Mám tě rád,“ zašeptal najednou a podíval se na mě. Usmála jsem se a pak mě objal. Bylo to to nejkrásnější od té doby, co jsme spolu mrzli v té chatě.

„Já tebe taky,“ přiznala jsem a pevně jsem ho držela. Zcela omámená jeho vůní a pevným břichem.

„Já tě ale mám vážně rád. Chci, abys to věděla,“ dodal a zase se ode mě vzdálil.

„To já tebe přece taky. Znamenáš pro mě hodně,“ pokračovala jsem a nesměle jsem mu zírala do očí. Naše srdce zběsile tloukla přes sebe.

„Ay...“ zašeptal, ale přerušila jsem ho. Nedokázala jsem už další takové loučení.

„Jdeme na to ať to máme za sebou. Třeba to vyjde,“ dodala jsem nadějeplně a pousmála jsem se.

„Ty tomu věříš?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem zírajíc mu neutrálně do očí.

„Tak dobře,“ řekl, zavřel oči a vnitřně uvolnil takovou pomyslnou bránu uvnitř jeho vědomí, aby mohl pustit Dargedona ven. Dargedon se po dlouhé době mohl trochu protáhnout a vystrašit mě svým zjevem. Místo Darrenovo rebelské tvářičky se objevil démonický výraz s ohnivýma očima a strašidelnými zuby.

Cítila jsem, jak se Dharnalen uvnitř mě hýbe. Doslova to v ní vřelo, když Dargedona viděla na vlastní oči a přenášela to trochu i na mě. „*Nech mě k němu promluvit*,“ prosila mě a já souhlasila. Nechala jsem jí skrz mě mluvit k Dargedonovi. Hned se toho s radostí chopila.

„Ani nevíš, jak ráda vidím, že je z tebe to, co jsem já. Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi stejně tak zoufalá a nešťastná bytost,“ řekla skrze mě a užívala si jeho strach, který z ní měl. „Nechtěl bys mi po tom všem třeba něco říct? Po tom všem, co jsem si kvůli tobě vytrpěla?“ zeptala se svým chrčivým démonickým hlasem.

„Omlouvám se, že jsem ti ublížil,“ zakoktal Darren alias Dargedon. Těžko říct, jestli to myslel upřímně, ale Dharnalen to asi stačilo.

„Děkuju, teď opusť jeho duši, nebo přísahám na otce, že tě zničím,“ řekla. Docela jsem se divila tomu, že to Dharnalen zvládala tak hladce. „Vypadni!!!!“ zaječela, až mi vstávaly vlasy hrůzou. Myslela jsem, že se mi rozskočí hlava.

Dargedon tedy opustil Darrenovo duši na příkaz mojí démonice, která na oplátku mohla dál zůstat v té mé. Dohodly jsme si, že si budeme vycházet vstříc, protože díky mojí duši mohla žít.

Darren spadl na podlahu, když z něj démon odcházel. Úplně se mu podlomila kolena. Potom se probral z transu. Už zase měl svou milou a lidskou tvář. „Darrene? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se hned, co se zřítíl k zemi.

„Kde to jsem?“ zašeptal a zavřel zase vyčerpaně oči. Chytla jsem ho, aby nespadol ze schodů a chvíli jsem ho tak držela, dokud se zase nezmátořil.

„Jak se cítíš?“ vyzvídala jsem hladíc jeho tvář.

„Asi jako kdyby ze mě vypadl obrovskej šutr,“ odpověděl a pak se na mě podíval. Jeho kdysi nádherně modré oči nabraly ještě plnější barvu, jako by je někdo obarvil. A pak se na mě těma očima díval a spokojeně se usmíval. Bože, byl snad ještě hezčí.

„Zachránila jsi mě, Ay,“ řekl nadšeně a usmál se. „Děkuju,“ Dodal.

„Nemáš zač,“ zašeptala jsem dojatě.

„Koukám, že jsme si neuvědomili, že démon může vyhnat jinýho démona. A co Dharnalen?“ zeptal se.

„Snad bude hodná, slíbila mi to,“ odpověděla jsem.

„Škoda, že jsem to samý nemohl udělat pro tebe,“ řekl mile a objal mě.

„To nevadí, já se Dharnalen zbavím jinak,“ zmínila jsem.

„*Nikdy se mě nezbavíš,*“ ozvala se, ale já to nebrala vážně. Bylo mi to fuk, protože jsem snad jiný pocit, než že jí mám v duši neznala. A hlavně, věřila jsem jí. Možná jsem se zbláznila, ale jediná věc, která mi momentálně šrotovala hlavou byla ta, že se s Darrenem konečně můžeme dát dohromady a být spolu jako by žádný démon nikdy neexistoval. To byl taky důvod proč jsem jí na všechno kývla. S tím hňupem poblíž mi nejde myslet.

„Máš tak nádherný oči,“ zmínila jsem do ticha a on se pousmál.

„Jo?“ ujistil se.

„Ano,“ odpověděla jsem a nábožně jsem se na něj dívala.

„Tak díky. A co teď bude s náma?“ vyzvídal.

„Co by s námi mělo být?“ odpověděla jsem mu otázkou.

„Tak zájímá mě... pořád mě miluješ, Heartová?“ Já ale ztuhla, nemohla jsem ze sebe vypravit jediné slovo. I přes to, že jsem se na něj chtěla usmát a taky mu říct, co k němu cítím, vrhnout se mu do náruče a políbit ho na ty jeho sametové rty, jsem se nějak nemohla hnout. Nemohla jsem říct, co jsem chtěla a ani se tvářit tak, jak jsem chtěla. *Dharnalen...*

Darren to k mojí smůle vzal jako negativní odpověď a jeho úsměv se mu vytratil z tváře. „Zapomeň, že jsem něco říkal. Je to pryč, když už nejsem tak cool abych v sobě měl démona, tak už tě nepřitahuju? Nebo to bylo jen, protože jsi měla hodně silnej samaritánskej komplex a musela jsi mě mermomocí zachraňovat? Nikdy jsem u tebe neměl šanci, že ne?“ pokračoval.

„Tak to není. Co to říkáš?“ zašeptala jsem překvapeně.

„A jak to teda je? Hrála sis se mnou? Proč jsi kvůli mně riskovala život, abys mi pomohla vyhnat z duše Dargedona na úkor sebe, Ay?“ vyslýchal mě.

„Protože mi na tobě záleží,“ přiznala jsem a on přikývl.

„Proč?“ pokračoval.

„Mám tě prostě ráda,“ odpověděla jsem.

„Friendzone. Bože, jsem ve friendzóně. Jak jsem se tam dostal?“ vztekal se.

„To nevím,“ dodala jsem. On vytřeštil oči jako by tomu nemohl uvěřit.

„Takže je to vážně pravda?“ zpozorněl.

„Nevím. Už je to asi dávno. Nechci to uspěchat,“ opáčila jsem. Darren se na mě šokovaně podíval a zamračil se.

„Uspěchat?“ Divil se. Byl celkem naštvaný a strašně mě to mrzelo, protože ze mě najednou vycházela jiná slova, než jsem chtěla. Mluvila za mě, protože jsem jí dala moc a takhle si teď se mnou hraje.

„*To je ale podlá hra!!*“ okřikla jsem jí.

„*Rozluč se s Darrym. Už se s ním neuvidíš. Bude tě nesnášet,*“ řekla.

„Proč mi to děláš? Prosím nech toho!“ škemrla jsem.

„*Toho skřčka jsem zachránila, tak buď ráda. Nějak mi to musíš splatit. Myslíš si, že bylo pro mě snadný toho hajzla Dargedona nezabít? Jde o ovládnutí sebe sama. Teď si to vyzkoušíš*

ty. A hlavně, tvoji duši budu chránit za každou cenu, už tu stejnou chybu jako kdysi neudělám. Ne když je to moje poslední naděje,“ prohlásila.

„Ay, tak ještě jednou. Víím, že jsi ke mně dřív něco cítila a nesnaž se to popřít. Pořád mě máš ráda?“ zeptal se.

„Mám tě ráda,“ odpověděla jsem.

„No paráda, tak mi dej pusu,“ řekl a naklonil se ke mně, ale Dharnalen ho za mě odstrčila. Sama jsem to ani nestačila pobrat a on už v tom měl jasno. „Aha. Chápu. Tak se měj, Ay. Díky, že jsi mi pomohla. Už tě nebudu dál otravovat,“ prohlásil a chtěl odejít.

Zpanikařila jsem. Vůbec jsem nechápala co se děje a co bych měla dělat. „Ne, Darrene, prosím nechod!“ škemrala jsem a Dharnalen mě nechala, aby nám oběma ublížila ještě víc. Darren se totiž zastavil a čekal, co řeknu. „Jsi ve friendzóně, promiň,“ řekla za mě a já v duchu jen zoufale plakala. Ten jeho pohled, který tou větou pohasnul mi zabil část mě, kterou jsem měla ráda.

„Díky, žeš mi vrazila kudlu do srdce. Znovu,“ dodal a odešel. Já jsem se z toho složila na podlahu a nedokázala jsem zastavit pláč. Darren. Můj Darren. Ten, s kým jsem si toho tolik prožila. Ten, do kterého jsem tolik zamilovala... je pryč.

A do toho mě ta mrcha utěšovala. „Nebreč. Budeš vypadat jako zombík,“ řekla.

„Nenávidím tě!“ zaječela jsem na ní.

„Je to pro tvoje dobro. Teda pro naše. Darren je pro mě nebezpečný a pro tebe taky. Miluješ ho a toho se dá snadno využít. Každopádně, uvidíme jaký to bude mít konec. Ty a Darren, ještě není pozdě to rozbitý slepit. Záleží, jak se to bude dál vyvíjet a jak moc se budu nudit s Eldarnem. Teda, jak moc se s Eldarnem budeš nudit ty. Co bys řekla na první vážný vztah?“ zeptala se.

„To neuděláš!!“ křičela jsem na ní ve své hlavě.

„A proč ne? Chtěla bys vidět, jak moc tě Darren miluje? Ukážu ti to,“ dodala. Nezmočila jsem se na nic, jen se mi chtělo rvát.

rivals

☆ Rivalové ☆

Blížil se konec roku a s ním i závěrečný ples těch, co udělali derionské zkoušky i rionské a ukončili tím úspěšně poslední školní rok 2016. Ten ples byl sice na jejich počest, ale i tak účast byla pro všechny ročníky povinná. Zlatý student z desátého ročníku měl mít projev a ostatní měli za úkol tančit, pít a bavit se. Alkohol byl samozřejmě jen pro plnoleté.

Od toho dramatického rozchodu s Darrenem uplynulo už několik měsíců a pořádně mě to ještě nepřešlo. Od té doby jsme spolu nemluvili a ani jsme se neviděli jinak než přes Sáru, na závodech, v jídelně nebo přes chodbu.

Strašně mi chyběl, ale Dharnalen mě k němu nepustila ani na krok a kdyby přece, určitě by mu řekla něco hrozného, aby si se mnou pohrála. Takže jsem se mu i cíleně vyhýbala. Sára mi to měla za zlé a samozřejmě jsem jí to nemohla říct, protože mi to Dharnalen nedovolila. Ani se nedá vysvětlit, jak mi bylo hrozně.

Alyssa od té doby dala pokoj oběma. Pochopila, že Darren miluje mě a Wadovi chtěla dát ochutnat jeho vlastní medicínu. Vypadalo to, že ho to nějak zvlášť netrápí, ale trápilo. Ale ani za nic by to nepřiznal. A netrápila ho jen Alyssa, ale i Sára a Darren a já. Taky Eldarn, se kterým byli od toho incidentu „nepřátelé“. Ne tedy, že by se nějak dál dráždili, ale nebavili se spolu a to dělalo dusno na hodinách Magické Fyziky. Zato na mě byl nějaký milejší. Těžko říct, o co mu vlastně šlo.

Celý večírek byl utrpení. Vyčarovala jsem si na sebe sice krásné modré šaty, ale většinu času jsem postávala v rohu. Sára stála u Darrena a něco si šuškali. Přišlo mi, že ho má radši než mě a nedivila jsem se. V jejích očích jsem na něj byla zlá a taky divná, že po tom všem a najednou nechci jejího blond kámoše. Při tom jsem nechtěla nic víc.

„Co se děje, Darrene?“ zeptala se ho Sára, když viděla, jak zvláštně se tváří a postává v rohu.

„Dneska jí to řeknu. Myslím, že už nemám co ztratit. Začínají prázdniny a... prostě teď nebo nikdy. Zkusím to vážně naposledy,“ řekl naprosto odhodlaně.

„Ay je holka pro tebe, všichni to víme jen ona to pořád ještě nechápe,“ zmínila suše, ušklíbala se a napila se od Darrena peprmintového džusu, který i on sám někde někomu šlohl.

„Nemáš náhodou nějaký listy, nebo dýmku?“ zeptal se a jí zaskočilo pití z té otázky.

„Nepotřebuješ vzpruhu, Payne! Jestli budeš kouřit nějaký listy a chlemtat elixíry štěstí, nebo odvahy, tak s tebou nikdy chodit nebude. Víš přece, že nesnáší drogy. Proč myslíš, že hulím v soukromí? Bych nepřežila ty její moralistický řeči,“ objasnila.

„Vždyť jsou to jen listy, žádný drogy neberu. A budeme hulit v soukromí,“ zakroutil očima, jak kdyby mluvil s mámou a pak se na mě podíval. Já jeho pohled zachytila a chvíli jsem na něj civěla taky. *Ach bože, ten jeho nádherný a roztomilý obličej...*

„Nech si zajít chuť, protože ode dneška budeš chodit s Eldarnem, o to se postarám,“ řekla Dharnalen.

„Cože? Nemůžu být radši sama? Proč mi to děláš? Sama jsi milovala a nemohla si s ním být, myslela jsem, že pro to budeš mít pochopení,“ připomněla jsem.

„Právě proto. Darren je pro tebe nebezpečný. Eldarn je jistota,“ dodala.

„Když já ho nechci!“ prohlásila jsem.

„Co když mě odmítne, Sáro?“ strachoval se Darren, stále zírajíc na mě.

„Neodmítne tě, protože si určitě uvědomila, že tě miluje. Někdy o tobě mluví jako o lásce svého života a pak zas na tebe nadává. Nedává mi to smysl. Vždyť podle toho cos mi vyprávěl, jste spolu málem spali a teď se chová tak chladně. Jako by to nebyla ona. No nic, vyčaruj jí kytku a uvidíš,“ poradila mu.

„Jenže ona mě už několikrát odmítla, navíc pořád opakuje, abych na ní nic nezkoušel i když o to stojí. Taký se mnou dlouho nepromluvila ani slovo. A dokonce mě přestala i zdravit,“ řekl sklesle.

„To zní hodně zle, ale to se zase zlepší. Kolikrát tě odstrčila, když jsi jí líbal?“ vyzvídala.

„No mockrát ne, ale i tak. Hlavně, když... to je jedno,“ fňukal. Vážně jsem mu ublížila a rvalo mi to srdce, ale nemohla jsem s tím nic dělat. Ne, když mě ta démonice hlídala.

„Držím palce,“ dodala a Darren zatím vyčaroval ohromný puget růží a odhodlaný mi to všechno vysypat, šel nenápadně ke mně. Já jsem už ale byla celá zaměstnaná Eldarnem, který do mě něco hustil. Věděla jsem víc než jistě, že Dharnalen tahle idea nepřejde, a tak jsem se s tím začala smířovat a hledat v tom výhody.

Stejně už to se mnou Darren nejspíš vzdal a Dharnalen mi to prostě nedovolí. Asi mi vážně nezbyvá nic jiného, než to zkusit s Eldarnem. Myslet na Darrena mi zakázat ale nemůže a ani ho milovat. A třeba si představovat Darrena nebude tak těžké. Eldarn není ošklivý, dlouho se mi líbil. Taký bych se před ním nemusela tolik stydět a má to jisté výhody. Třeba se do něj i zamiluju – časem.

Eldarn stál naproti mně a povídal něco už dobrou minutu. Vnímala jsem jen každé druhé slovo. Shadowwalker ho bedlivě sledoval. Chtěl vědět, jak moc dobrý s těmi ženami je, když mu tenkrát vyprávěl, jak nabaloval Sáru na svoje šprtské řeči.

„...a tak jsem si říkal, že bych se měl konečně pochlapit,“ řekl a věnoval mi svůj kouzelný úsměv.

„Pochlapit? Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

Darren si Eldarna všiml a nervózně drkal do Sáry. „Sakra, zase ten idiot. Udělej pro mě něco a odčaruj ho zpátky do tý vaší říše, ať už ho nevidím poblíž Ay,“ prohlásil a žárlivě se na nás díval.

„Dost po ní jede,“ zmínila s obavami v očích a oba nás pozorovali.

„Tak dělej! Udělej něco!“ řekl nervózně a trochu do Sáry strčil, aby už šla. Sára tedy přidala do kroku a sedla si ke mně. Skoro jsem si jí ani nevšimla, dokud nepromluvila.

„Čauky, musím ti něco říct,“ skočila nám s Eldarnem do řeči, ale ani jeden jsme jí nevěnovali pozornost.

„Teď ne,“ osočila jsem jí a dál jsem se věnovala Eldarnovi. Ne, že bych to tak chtěla. Dharnalen mě prostě nenechala rozhodovat se po svém. Sára tedy čekala až domluvíme.

„Jak jsi to myslel, pochlapit se?“ vyzvídala jsem. Sára se neustále netrpělivě ohlížela na Darrena, který jí něco ukazoval rukama.

„No myslím jsem, že je čas... prostě... pojď sem,“ řekl, naklonil se ke mně a políbil mě přímo přede všemi. Sára vytřeštila oči a Darren na nás zaskočeně zíral. Já jsem ani nevěděla, že na nás kouká. Naštěstí, protože to bych už asi neustála.

Shadowwalker si taky mohl ty oči srolovat zpátky, když ho viděl udělat zrovna tenhle krok. Na chvíli si říkal, že je oproti němu vážně padavka, když nedokáže ani Sáře říct ahoj, aniž by se u toho málem podělal strachy.

Potom se na mě Eldarn usmál a Dharnalen si ho za mě přitáhla zpátky ke mně, abych ho znovu políbila. Nebylo to tak špatné, ale cítila jsem se s ním jinak než s Darrenem. Bylo to takové klidné. Moje srdce neskákalo a neměla jsem pocit, že za chvíli omdlím. Prostě to nebyl Darren. Nebyl to ten, kdo ve mně dokázal vyvolat všelijakou škálu příjemných pocitů.

Pak jsem se od něho odlepila a mile jsem se na něj pousmála. Tedy Dharnalen. Já bych nejradši utekla kdybych mohla. „Co jsi chtěla?“ Otočila jsem se na Sáru, která už věděla, že jsem si vybrala.

„Pozdě,“ zašeptala a podívala se na zoufale na Darrena, který zuřivě zahazoval růže pod stůl a odcházel pryč. Eldarn mě vyzval k tanci a já nemohla díky Dharnalen jinak, a tak jsem souhlasila.

Shadowwalker se ale netvářil, že by měl z toho už radost. Možná, že spíš začal být tým Darray. Alyssa ho z druhého rohu pozorovala. Jak se tváří. Sledovala i Eldarna a mě, ale Shadowwalkera nespustila z očí. Možná v tom všem bylo něco víc, než jen náklonost a obsese. Byla to čirá zvědavost a touha po rozlousknutí takového ořechu jakým byl Shadowwalker.

A sice Alyssa nebyla bůhví jak zkušená a chytrá, aby věděla jak na něj, ale rozhodně věděla, jak si získat informace a jak v něm číst. Měla k němu nejbližší, protože on jí nevědomky nechával. Nebál se jí, nevnímal jí jako hrozbu. A to byla její největší výhoda.

Sára dobíhala Darrena. „Počkej, kam jdeš?“ zeptala se ho s roztřeseným hlasem, když ho dohnala v půlce chodby.

„Pryč,“ opáčil a šel dál, aniž by se na ní podíval.

„Počkej!“ zašeptala a Darren se otočil. Vypadal, že se každou chvíli rozbrečí.

„Měl jsem s ní trochu jiný plány, chtěl jsem zůstat přes prázdniny ve škole, nebo klidně u ní doma, kdyby chtěla. Myslel jsem, že už jí to došlo, ale nejspíš jsem pro ní tolik neznamenal. To všechno, co jsme spolu prožili... nic to pro ní neznamenal, Sáro,“ řekl smutně div, že se nerozplakal.

„Nesmysl, znamenáš pro ní hodně. Jen jsi nepřišel včas,“ odpověděla.

„Nepřišel jsem včas? Byl jsem tu přece pořád. Sáro, ona o mě nestojí, tohle není soutěž. Celou dobu jsem si to jen nalhával,“ dodal zoufale. V jeho hlase byl slyšet náznak toho, že se mu chtělo brečet.

„Je mi to líto, ale měl bys jí to říct a promluvit si s ní. Třeba to je stejný jako tenkrát se Stacy,“ připomněla mu.

„Na co jako? Aby mě poslala zase do háje? Na to už nemám. Hezký prázdniny,“ dodal a šel do svého pokoje. Sára za mnou už ani nešla a mířila si to taky k sobě do

pokoje. Cestou ale ztuhla když viděla vášnivě muchlujícího se jejího Wada Whispera s nějakou druhačkou. Stejně tak i Darren, který se na ní ohlédl, jestli je v pohodě.

Potom jí tedy naznačil, aby šla za ním a ona se slzami v očích přiběhla jako pejsek. No, nejspíš si ti dva budou vylévat srdíčka když mají teď podobné osudy. „Miluješ ho?“ zeptal se cestou kamsi a ona pokrčila rameny.

„Já nevím, asi jo. Byla jsem pitomá. Takhle se jednou bude cítit Ay až si někoho najdeš,“ dodala, on přikývl a společně šli ke hřišti.

„Myslíš? I kdyby, já stejně nikoho nechci. Nemůžu jí vyhnat z hlavy. Vím, že už je to tak dávno, ale miluju jí pořád stejně. Možná ještě víc,“ řekl a Sára přikývla.

„Asi tak. Nedáme si někde jointa?“ zeptala se a on se pousmál.

„Rád,“ odpověděl. Wade se pořád líbal s tou rionkou Christinou Mayerovou ze druhého ročníku. Nejspíš, protože mu připomínala Sáru. Byla to taky brunetka, drsňačka a občas si s ním zahulila. Ale na rozdíl od Sary se za něj nestyděla, takže líbání na veřejnosti jí nedělalo žádný problém.

Wade na sobě také od té doby co se rozešli trochu zamakal. Měl větší svaly a dospěl. Změnil se k lepšímu, rozhodně mu to slušelo. „Nechceš jít ke mně, kočko?“ zeptal se jí po chvíli a ona se na něj usmála.

„S tebou, Wade, půjdu kamkoli,“ dodala a nadřazeně ho kousla do ucha.

„Oh, už se těším,“ zašeptal a společně odešli.

Já jsem se nechala otlapkávat od Eldarna, ale myslela jsem jen na to, kde je asi Darren, že jsem ho dlouho neviděla. Chtěla jsem utéct, ale Dharnalen mě držela jako psa na vodítku u Eldarna. Kontrolovala každé moje slovo, každý můj pohyb i výraz.

„Nechtěla bys se mnou chodit?“ zeptal se a já ztuhla. Moje odpověď by normálně zněla definitivně ne, ale Dharnalen měla jinou představu.

„Ano. Chtěla,“ odpověděla jsem. „*Já tě zabiju, Dharnaléééé!!!!*“ křičela jsem na ní v duchu.

„Jsi nejkrásnější holka na světě, Ay,“ šeptal mi do ucha zamilovaně, zatímco své prsty proplétal do mých. „Ty pláčeš?“ zeptal se.

„Štěstím,“ odpověděla za mě Dharnalen a já jsem to už vzdala. Neměla jsem proti ní sebemenší šanci a taky jsem nevěděla, jak bych jí měla chytit zpátky do té klece, kde byla předtím.

Shadowwalker nás pořád sledoval. Alyssa zase jeho. Když se na ní otočil, prudce mu ucukla pohledem a šla pryč. Což ho nepříjemně zaskočilo. Štvalo ho, že už mu nevěnuje svou veškerou pozornost jako dřív. Chtěl svojí ovečku zpátky, ale rozhodně u ní nebude škemrat. Na to on nemá povahu. A tak taky zmizel z toho trapného večírku.

A když si to mířil chodbou pryč, všiml si ho Darren a běžel za ním s prosbou, kterou často nemívá. „Wade, počkej!“ volal na něj. Sára čekala kousek dál a štvalo jí, že nemůže jen tak jít za nimi, protože by to bylo nápadné.

Wade se zastavil a byl milý hlavně proto, že viděl, že je s ním Sára a že se na něj dívá. „Co je?“ zeptal se ho Wade.

„Neměl bys nějakou jívu? Klidně ti to zaplatím,“ škemral. Wade se podíval letmo na Sáru a pak zpátky na Darrena.

„Chci,“ odpověděl klidně, ale jeho oči zářily zvědavostí. Sára se na to zhluboka nadechla a podívala se na něj.

„Kdybys nebyl zadanej a já věděla, že tě Ay nechce, asi bych po tobě už dávno vyjela, Darrene,“ přiznala a on se na ní překvapeně podíval. Nijak zvlášť nad tím nepřemýšlel. Dokonce se nad tím ani nepozastavil a ani se neusmál.

„Nejsem zadanej,“ řekl a díval se na ní jako by jí dával souhlas k tomu, aby po něm vyjela.

„Ale jsi,“ řekla.

„Ne, nejsem,“ zopakoval a naklonil se k ní, že jí políbí. Sárů to šokovalo. Na chvíli úplně ztuhla, než se z toho transu probrala. Akorát včas, než se k ní přiblížil až moc. Včas, abych jí nezabila.

„Co to děláš? Takhle si léčit srdíčka nebudeme! Byla by to osudová chyba. Jsme nejlepší kámoši a ani se ti nelíbím,“ prohlásila.

Darren se pousmál. „Jo to jsme. Ale nikdo neřekl, že se mi nelíbíš. A i kdyby ne, to pro penis není moc důležitý a možná by jí to nakoplo,“ objasnil. Sára vytřeštila oči po jeho odpovědi.

„Blboun!“ okřikla ho. „Ježiši, co jsi to řekl?“ pokračovala. Byla z toho celá na větvi.

Darren se od ní odtáhl, protočil panenkami a zoufale si povzdychl. „Chápu, nikdo mě nechce. Jsem prokletej,“ opáčil.

„Ale chce. Jen máš démona v srdci a v hlavě. A je to Ay,“ odpověděla.

„Zlatěj Dargedon,“ prohlásil suše a Sára se pousmála.

„Zabila by mě,“ zmínila.

„Myslíš?“ zeptal se.

„To si piš! Vzpomeň si co udělala Aris. A to tě viděla jen jednou. Neznala tě,“ ujasnila a on se spokojeně usmíval. Pravda, roztrhla bych jí jak hada. A jeho hned taky. A pak bych ho slepila, protože by se mi stýskalo.

„Máš pravdu. Miluje mě,“ prohlásil s úsměvem ve tváři a Sára přikývla.

„Že o tom pochybuješ,“ komentovala. Jenže pak mu ten úsměv zase spadnul z tváře, když si uvědomil, co se odehrálo před chvílí na oslavě.

„Tak co to s ní je? Jak mi to mohla udělat? Dát se dohromady s tím blbem?“ zeptal se a Sára pokrčila rameny.

„To fakt nemám páru,“ dodala, vytáhla z kapsy mobil a pustila *Hollywood Undead – No. 5*. „Tahle se ti líbí?“ zeptala se a on se usmál.

„Jop, to je dokonalý,“ dodal a opřel si hlavu o balík slámy za ním.

„Až se vrátím, půjčím ti mp3ku. Mám jednu starou na baterky a tobě by se to mohlo líbit. Nahraju ti tam přes prázdniny Hollywood Undead a moje oblíbený songy. Myslím, že si je oblíbíš. To budeš mít ode mě k narozeninám,“ řekla a on přikývl.

„Jsi zlatá,“ řekl a zavřel oči.

„Darrene?“ ozvala se po chvílce ticha.

„Hmm?“ zahuhlal rozespale, aniž by ty oči otevřel.

„Nemůže ti nikdo vyčítat, když si někoho najdeš. Už jsi na ní čekal dlouho,“ řekla a on přikývl.

„Jo, nejradši bych jí taky ukázal jak to bolí. Ale byla by to asi chyba, co?“ zeptal se a ona to potvrdila. „Jestli na ní sáhne, zabiju ho. Zabiju ho po prázdninách tak jako tak,“ řekl líně, že to vůbec neznělo nebezpečně.

„A Ay?“ zeptala se.

„Já nevím,“ zašeptal a pustil písničku s názvem *Pain*. „Tohle mi připomíná jak se cítím. Zničený a zároveň nasranej,“ objasnil.

„Možná bys měl poslouchat něco jinýho. V kombinaci s tou jívou tě to položí,“ zmínila.

„Naštěstí je mi to jedno. Jsi tu jenom ty a ty se mi smát nebudeš. Snad,“ dodal.

„Máš pravdu, cítím se stejně. S Wadem je asi taky už konec. Dokud jsem ho neviděla s nějakou jinou, myslela jsem si, že mě pořád miluje, ale...“ řekla a on přikývl.

„Bolí to, co? Je to taková nepříjemná bolest. Někdy si říkám, že mě měla Dharnalen radši zabít i s tím šmejdem uvnitř. Asi jsem melodramatickejší, ale vidět jí s Eldarnem mě zabíjí,“ dodal.

„Mě to taky mrzí za tebe,“ odpověděla a zase se o něj opřela.

„Hlavně se mi zas nesnaž šmatat na břicho. Teď mi to moc nemyslí, udělám nějakou kravinu,“ upozornil ji.

„Třeba, že by ses se mnou vyspal? Možná bych si měla jít lehnout. Zítra jedeme domů a já jsem stejně úplně na plech. A ty bys měl jít za kamarádama, udělá se ti líp,“ řekla, ale zavrtila hlavou.

„Za nima nemůžu, nechápou mě. Jsi jediná s kým se o tom můžu bavit, Sáro. Pro ně je to jenom holka a pak bum a najdš si jinou. Na to nemám. Jo mají mě za idiota, že je mi skoro osmnáct a že jsem si ještě nevrzнул. Že jsem zabouchlej a mluvím jen o ní,“ svěřil se.

„Slibuju ti, Darrene, že se tě nikdy ani nedotknu. Nesebrala bych ti možnost být s Ay. A možná bys je měl pro tentokrát poslechnout a aspoň si vrznout. Možná ti to pomůže anebo tě to z toho dokonce dostane. Mysli na to, že jí nic nedlužíš a že na ní nemusíš čekat.

Vzpomeň si na to, co asi teď dělá s Eldarnem. Ona si to u tebe bude muset vyžehlit. A já u Wada. Chovala jsem se jako mrcha. Už půjdu, hezký prázdniny a budu na tebe myslet s tou mp3kou,“ řekla, lehce ho objala a políbila ho na tvář, než od něj odešla.

„Pa,“ řekl.

Sára se na něj ještě smutně podívala. „A ozvi se mi když to půjde. Můžeš mi napsat dopis, ředitelka má mojí adresu,“ dodala ještě.

„Napíšu. Taky mi budeš mi chybět. Po prázdninách spolu zase zapaříme,“ řekl a ona přikývla.

„Dobrou noc, Darrene,“ zašeptala a odešla ze stáje.

„Grrrr,“ ozvala se Kinnara hned, jak Sára odešla.

„Ne, nevyspal bych se s ní,“ odpovídal.

„Grrrr,“ pokračovala.

„Myslel jsem na to tak deset sekund, pak jsem si to rozmyslel,“ objasnil.

„Grrrr,“ zavrčela.

„Máš pravdu, myslel jsem na to do teď. Jsem v háji. Prostě se nedokážu ovládat,“ hájil se. „A jo počkám na ní. Slíbil jsem to na tom plese tenkrát. A já vím, že mě miluje,“ dodal a Kinnara přikývla a olízla ho. „Ty máš tak drsný jazyk,“ stěžoval si, ale přitulil se k ní. „A taky tě mám rád,“ řekl ještě.

Když jsme se konečně přestali s Eldarnem líbat, hledala jsem Sáru, protože mi zmizela z dohledu. Došlo mi, že bude někde s Darrenem, a tak jsem je nechala být, ale cítila jsem se naprosto příšerně. Kamkoli jsem se hnula, Eldarn šel za mnou jako můj stín. Teď už jsem měla stíny dva.

„Asi si půjdu už lehnout,“ řekla jsem, ale Dharnalen nebyla spokojená s mou odpovědí, tak k ní něco přidala. „Nechceš jít se mnou?“ prohlásila jsem najednou a já vykulila oči. On přikývl. „Ne, promiň. Nevím co říkám. Tak jsem to nemyslela,“ koktala jsem a snažila jsem se jí vzdorovat ze všech sil.

„V pořádku, Ay. Vyzvednu tě zítra a promluvíme si co a jak. Nemusím odjet, můžeme tu být spolu,“ řekl a usmál se.

„Jasně,“ opáčila jsem zoufale. Nechtěla jsem aby se mnou zůstával tady. Ale nešlo nic dělat s tím, co jsem kvůli Dharnalen vypustila z pusy. „*Do mého poprvé mi zasahovat tedy nebudeš!*“ křičela jsem na ní.

„Uvidíme. Už ti to trvá dlouho,“ zmínila.

„Dharnalen, prosím. Nenuť mě být s Eldarnem. Nech mě radši samotnou,“ škemrla jsem.

„*Nechám ti svobodnou vůli, ale jen pod podmínkou, že se s Eldarnem dobrovolně vyspíš. Máš na to celé prázdniny,*“ řekla.

„*To nemůžeš!!*“ křičela jsem na ní ve své hlavě.

„Já jsem ti podmínky řekla. Když se rozhodneš mě neposlechnout, udělám si to po svém,“ vydírala mě.

„Co z toho máš? Z toho, že mě Darren nenávidí, že já jsem nešťastná a že budu mít sex s Eldarnem?“ vyzvíдалa jsem nechápavě.

„Chybělo mi tohle drama a Eldarn je celkem roztomilej. Chci být chvíli ty a dělat špatná rozhodnutí a nebýt za to potrestaná. Nech mě si chvíli hrát a dám ti pokoj,“ dodala.

„Nemůžeš si takhle hrát s mým srdcem a s Darrenovými city,“ řekla jsem.

„Láska bolí, život bolí. Měla bys to poznat dřív, než bude pozdě. Aspoň si pak budeš Darrena víc vážit. Neboj, ten trouba na tebe počká,“ řekla.

„A co když ne? Bude mě nenávidět,“ fňukala jsem.

„Už mlč a nezklam mě, jinak už Darrena nikdy neuvidíš,“ dodala. Napadlo mě, že čím dřív to udělám, tím dřív od ní budu mít pokoj. A tak jsem se na Eldarna usmála.

„Můžeš přes prázdniny zůstat u mě,“ navrhla jsem a Dharnalen byla s mou odpovědí spokojená.

„Fakt? Ty jo, to je paráda. Váš svět ještě moc neznám, bude krásný, když mi to tady všechno ukážeš,“ řekl a já jen přikývla. *Snad to nebude tak hrozné. Přežila jsem tři dny v mrazu s Darrenem. A to jsem si o něm ještě myslela, že je idiot. Tohle zvládnou.*

Ráno jsme se všichni loučili. Začínaly prázdniny. Sára na mě byla nějaká našťavaná. Hádám, že to bylo proto, že jsem se dala dohromady s Eldarnem, ale nemohla jsem jí to vysvětlit. Jen jsme se objaly a pak odjela domů. Taky jsem se chtěla rozloučit

s Darrenem, ale už byl pryč. Nevěděla jsem, proč se se mnou ani nerozloučil po tom všem. On o Eldarnovi a mě zatím neví, ne? Chtěla jsem mu to říct sama, aby z toho nebyl tolik v šoku, ale už jsem se s ním neviděla.

de Rion

and
the innocent souls

Mladá osiřelá čarodějka Ayawai Heartová nastupuje do deRionského institutu studovat magii. Touží se stát třídní premiantkou. Učení magie jí velice baví. Až tak moc, že o ní všichni říkají, že je šprtka. Nicméně Ayawai není typickou šprtou. Ráda se učí, ale až pozná nové přátele, její srdce se roztluče pro jiné věci.

Její nová nejlepší kamarádka Sára je trochu rebelka, a tak se během školního roku pokusí z Ayawai tu upjatost vymámit. Ayawai jí ale překvapí vymýšlením nejružnějších nebezpečných mimoškolních aktivit, ze kterých má nahnáno nejen Sára, ale i největší známý rebel a slavný závodník Darren Payne.

Darren se do svého protikladu celkem rychle zakouká a o Ayawai intenzivně usiluje, zatímco ona ho neustále s chladnou lhostejností odstrkuje, ačkoli se jí Darren víc než jen líbí. Během roku spolu zažijí spoustu dobrodružství, a dokonce i okamžiky, kdy se budou muset jeden na druhého spolehnout.

Katherine Theresa Quinn